

I A C O B O A I E   R A D U   (n . 1 9 6 9)

Absolvent al Universităţii “Al. I. Cuza”, Iaşi, Facultatea de Drept, promoţia 1998.

DEBUT: vol. “Ce se întâmplă în România? *Un proces al comunismului, globalizării şi materialismului societăţii de consum. Criza de morală a conducătorilor*”, Ed. a II-a revizuită şi adăugită, Editura PIM, Iaşi, 2005.

Colaborator la revistele “Dacia literară” şi “Episteme”.

Oare când va ieşi Patriarhia Română de sub servitutea statului laic demonizat, orientat spre o Europă Unită plină de duhul antihristului, şi îi va canoniza pe martirii neamului românesc şi ai Bisericii? Biserica Rusă a făcut martiri din toţi cei care au fost ucişi în închisori, chiar dacă au dus o luptă politică, fiindcă toţi au luptat împotriva imperiului satanic comunist. Iar la noi sfinţii sunt renegaţi de Biserică din motive politice şi din laşitate duhovnicească. Nu a auzit Sfântul Sinod românesc despre puterea crucii: ,,Şi a făcut din pescari Apostoli şi din păgâni mucenici!"? Nu a auzit că pocăinţa şi curăţirea lăuntrică sunt cea mai sigură poartă de intrare în rai? Nu a auzit că bunul trai este duşmanul lui Hristos în inima ierarhilor care sacrifică sfinţii din închisori în cel mai oribil abator: cel al uciderii spirituale? […] Valeriu Gafencu a avut până în clipa morţii conştiinţa vie şi sfântă că el moare pentru Hristos: ,,În primul rând, gândul şi sufletul meu se închină Domnului. Mulţumesc că am ajuns aici. Merg la El. Sunt fericit că mor pentru Hristos". El nu numai că a avut conştiinţa morţii sale martirice, dar Dumnezeu i-a dat şi cunoaşterea deplină a mergerii la Iisus, în clipa morţii. Să ne cutremurăm toţi!

Post scriptum: Îmi rămâne nu îndestul de clarificată problema pastorului luteran Richard Würmbrand. Acum, după ce am citit cartea lui Ianolide, sunt convins că a ascuns botezul din motive numai de el ştiute (poate şi din cauza celor din America, presupund a fi protestanţi, care l-au răscumpărat cu suma de 10 000 de dolari de la statul român - n.a.). În America l-am cunoscut şi pot spune că am fost prieteni şi chiar confidentul lui. Când avea tulburări sau îl încercau anumite duhuri, venea la mine ca la un confesor. Avea o mare simpatie pentru Ortodoxie şi o pietate deosebită pentru Maica Domnului. Îmi spunea: ,,Sunt surprins că luteranii au părăsit cultul Maicii Domnului, pentru că Luther avea o mare pietate la Sf. Fecioară. Când eram în închisoare, am văzut că toate neamurile aveau o AVE MARIA în limba lor, iar noi, evreii, care am dat-o pe Sf. Maria lumii, nu avem. Atunci am tradus în ebraică textul şi l-am adaptat unei vechi melodii". […] Am discutat mult cu Würmbrand. Niciodată nu a negat, ci a afirmat public că a fost salvat de la moarte de legionarii din Tg. Ocna, cu medicamentele date de Gafencu. Dar nu a făcut faţă de mine nici măcar o vagă aluzie că ar fi fost botezat la închisoare. Văzând afecţiunea lui pentru Ortodoxie, l-am întrebat odată, când era bolnav, de ce nu s-a convertit. Mi-a răspuns: ,,Poate că nu am fost vrednic". Avea un fel specific de a se exprima abrupt. M-a întrebat:

-Părinte, ce limbă crezi că se vorbeşte în paradis? Vorbesc de limbă omenească, nu îngerească.

-Cred că aramaica, pe care a vorbit-o Hristos. Sau poate greaca.

-Nu, părinte. Se vorbeşte româna, că nu este limbă mai nematematizată decât româna. Ea îţi îngăduie să exprimi orice adâncime sufletească şi orice înălţime cerească.

Poate că, în ultima clipă, Mântuitorul l-a învrednicit de botezul dorinţei.

PĂR. GHEORGHE-CALCIU DUMITREASA

PLEDOARIE ÎMPOTRIVA GLOBALIZĂRII ŞI <<SPĂLĂRII CREIERULUI>> ■ Radu Iacoboaie

PLEDOARIE ÎMPOTRIVA GLOBALIZĂRII ŞI <<SPĂLĂRII CREIERULUI>>

Antologie în trei volume cu texte culese şi comentarii de Radu Iacoboaie

2007

PLEDOARIE

ÎMPOTRIVA

GLOBALIZĂRII

ŞI

«SPĂLĂRII CREIERULUI»

*****

ANTOLOGIE
ÎN TREI VOLUME
CU TEXTE CULESE
ŞI COMENTARII
DE IACOBOAIE RADU

FRAȚI ORTODOCȘI,

MĂRTURISIȚI-L

CU PUTERE PE HRISTOS,

ÎN FAPTĂ ȘI CUVÂNT

*****

INVAZIA NEOPROTESTANTISMULUI.

DICTATURA MASCATĂ A UNIUNII EUROPENE –

O NOUĂ PROBĂ DE CREDINȚĂ PENTRU ȚĂRILE ORTODOXE.

*****

Antologie
cu texte culese și comentarii
de Iacoboaie Radu

VOL. 1

CUPRINS (vol.1)

NE SALVĂM

TRĂIND ACTIV

ORTODOXIA

*****

APĂRAREA IDENTITĂȚII

NAȚIONALE ŞI SPIRITUALE.

MODELE DE PATRIOTISM.

REDESCOPERIREA VALORILOR

CREŞTINE.

*****

Antologie
cu texte culese şi comentarii
de Iacoboaie Radu

VOL. 2

CUPRINS (vol.2)

PARTEA I : TRĂIREA ÎN LIBERTATE ŞI ADEVĂR

PARTEA A II-A: TRĂIREA ÎN DUHUL ORTODOXIEI

PARTEA A III-A: MODELE DE PATRIOTISM ÎNTRU ETERNITATE SAU CUM TREBUIE INTERPRETAT NAȚIONALISMUL

PE COPERTA FINALĂ:

Păcătoşii cu care stă la masă Hristos, şi pe care îi face vase alese ale iubirii Sale, au conştiinţa, dată de sfâşietoarele şi îndelung repetatele căderi, acelei neputinţe a omului de a creşte rupt de ajutorul lui Dumnezeu. N-au pervertit cu totul în ei conştiinţa stării, prin deprinderea cu păcatul, în iadul deznădejdii. Păstrează în inima lor cu sfinţenie dorul fiului risipitor, dorul întoarcerii la casa iubirii părinteşti. Ştiu printr-o lungă suferinţă că strălucirea de o clipă a păcatului nu eliberează, ci înrobeşte, înlănţuie printr-o dependenţă dureroasă, mutilează chiar, în final, capacitatea fiinţială a omului de a se bucura, de a comunica, de a se dărui pe sine iubirii.[…]

De aceea, cei întorşi din iadul deznădejdii în lumina smereniei au acea simplitate înţelegătoare, acea atitudine plină de compasiune şi cuprinzătoare a inimii, acea putere dată de ura păcatului şi de iubirea faţă de cel ce trece prin ceea ce ei înşişi au trecut, care îi face să poată ajuta cu adevărat şi pe aproapele pierdut. Nu judecă pe cel căzut, ci simt urgenţa de a-i veni în ajutor. Măcar printr-un strigăt către Domnul. Îi face să poată înţelege şi sprijini pe cel ce stă să cadă. Îi face să nu se scârbească de cei ce zac în mizerie exterioară şi lăuntrică, de cei ce au nevoie de Om să-i arunce în scăldătoare. De pe chipul lor de fii întorşi întru iubirea Tatălui străluceşte lumii iubirea părintească.[…]

Păcătoşii care stau la masă cu Hristos sunt cei ce conştientizează starea de sfâşiere în care i-a aruncat păcatul, şi în aceeaşi măsură descoperă prin întoarcerea către Dumnezeu, că Acesta de mult le-a pregătit întoarcerea. Şi cu cât se înminunează că mult li s-a iertat, cu atât se umplu de iubire către Dumnezeu, după cum zice Scriptura.

PĂR. PHILOTEOS PHAROS

CINE SUNT
CEI CARE NE UCID
VALORILE CREŞTINE
ŞI NAȚIONALE ?

*****

CONFRUNTAREA

MASONERIEI CU

MIŞCAREA LEGIONARĂ.

REABILITAREA ADEVĂRULUI.

*****

Antologie

cu texte culese şi comentarii

de Iacoboaie Radu.

VOL. 3

CUPRINS (vol.3)

PE COPERTA FINALĂ:

Istoria mişcării legionare constituie, probabil, nu numai unul dintre capitolele cele mai interesante ale evoluției României în veacul XX, ci şi unul dintre domeniile ştiințifice ce presupune pe viitor investigații de amploare […] istoricul de mâine îngăduindu-şi, desigur, să renunțe la şabloane, dintre care, în legătură directă cu istoria Mişcării Legionare, acela privind includerea lui Corneliu Zelea Codreanu şi a partizanilor săi într-un clan al crimei organizate este cel mai persistent. Vom observa, în context, cât de straniu poate fi acest lucru de vreme ce liderii comunişti români (şi nu numai ei) au scăpat unei atari ''încadrări'', deşi realitatea istorică este una singură. […] Nu încape îndoială, de asemenea, că istoricul de mâine va delimita mai pertinent rolul şi locul Mişcării Legionare în țară şi într-o Europă măcinată după 1918 de conflicte, de crize economice sau de sistem profunde, de bulversări ale mentalităților, incredibile, după cum, între acestea, nu va ignora disputa dintre cele trei mari –isme ale veacului nostru: capitalism, fascism şi comunism.

Trebuie remarcat însă că stadiul actual al documentației de arhivă şi al cercetării de ansamblu oferă toate temeiurile pentru respingerea tiparelor răspândite de istoriografia ori de propaganda comunistă. […] Este un fapt surprinzător că, şi după prăbuşirea comunismului în Europa de Est în 1989-1991, abordarea şi judecarea Mişcării Legionare au mai continuat să se facă, în România, în principal după rigorile metodologiei marxist-leniniste. […] Nu împărtăşim asemenea îndemnuri de a-i fixa pe legionari şi liderii lor politici sau spirituali în afara epocii în care au acționat.

GH. BUZATU; CORNELIU CIUCANU; CRISTIAN SANDACHE

PLEDOARIE ÎMPOTRIVA GLOBALIZĂRII
ŞI «SPĂLĂRII CREIERULUI»

(Un fel de rezumat al întregii antologii)

Pentru a introduce cititorul în atmosfera oarecum sumbră a acestei tematici, m-am gândit că ar fi potrivită o prezentare succintă a unora dintre fragmentele antologiei cu cele trei volume ale sale, fără a reda aici numele autorilor, tocmai cu speranța pentru a-l motiva şi mai mult în lectura sa. Am ales doar câteva dintre textele care scot în evidență, poate cel mai bine, GLOBALIZAREA şi «SPĂLAREA CREIERULUI». Dar, subiectul este desigur mult mai vast, incluzând de pildă raportul dintre globalizare şi creştinism, cel dintre globalizare şi naționalism, cel dintre globalizare şi cultură, reabilitarea adevărului istoric despre Masonerie şi Mişcarea din România care i-a stat împotrivă (Mişcarea Legionară), despre marele om de cultură Mihai Eminescu etc. etc.

*

În numele modernității, creăm societăți disfuncționale care cultivă în orice împrejurare comportamente patologice, cum ar fi violența, concurența extremă, sinuciderile, abuzul de droguri, lăcomia şi degradarea mediului înconjurător.

*

Ideea potrivit căreia suntem prinşi ca-ntr-un cleşte de forțe istorice de neînfrânt şi a imperfecțiunilor umane inerente față de care nu avem altă alegere decât resemnarea este o minciună sfruntată. [...] În concluzie, «drepturile umane» nu pot fi înțelese în mod absolut. Trebuie să fie subordonate dreptului la propria noastră identitate şi siguranță în propria noastră casă. Dacă nu o va face, Europa se va îndrepta, cu siguranță către autodistrugere. ***Alianța dintre criminalitate*** *(traficul de droguri şi carne vie, jocurile de noroc, terorismul)* ***şi monopolul financiar internațional****, protejat de un* ***discurs neo-liberal*** *şi împotriva comunităților cu rădăcini străvechi va distruge cultura noastră.* ***Conştiința trecutului nostru este cea mai bună armă de luptă în viitor pentru cultura şi civilizația europeană.*** *Protecția mediului nostru înconjurător şi a propriei identități este un drept al nostru!*

*

Şi atunci, fenomenele de globalizare, în măsura în care îşi propun şi reuşesc să echilibreze raportul dintre universal şi specific în aşa fel încât, unitatea în universal să fie o unitate în diversitate, adică să se respecte identitatea şi specificul fiecărei culturi naționale – sigur că o asemenea înțelegere trebuie salutată. În măsura în care vrea ***şi asimilare****, dar* ***şi ştergerea diferențelor****, atunci vom avea un fenomen negativ şi, deci nimeni rațional şi lucid nu poate fi de acord cu aşa ceva. [...] Asistăm la un recul, la o scădere a interesului pentru cultură şi la apariția unor fenomene îngrijorătoare de recădere în stări de analfabetism, de dezinteres, de indiferență, mai ales pentru că* ***indiferența*** *este cea care dăunează cel mai mult.*

*

Globalizarea promovată de noua ordine mondială *constituie numai o înşelătoare față a universalității. În timp ce pare că-i uneşte pe oameni în exterior sau că favorizează apropierea reciprocă a acestora, că elimină barierele despărțitoare dintre ei şi facilitează comunicarea,* ***în realitate ea duce la transformarea popoarelor în mase de indivizi, la nivelarea culturilor, la amestecul religiilor, la omogenizarea înfățişării şi comportamentului oamenilor, la americanizarea modului de viață****. Punctul culminant al acestui proces negativ este anihilarea omului ca persoană şi chiar a adevărului însuşi despre persoană.*

*

Sincretismul religios al noii epoci (New Age), promovat uneori chiar de creştini, amenință cu dispariția adevărul persoanei umane, țintind direct primul nivel, cel teologic. Prin relativizarea creştinismului şi prin încercarea de amestecare a sa cu alte religii şi concepții religioase, urmăreşte să facă să dispară adevărul despre Dumnezeu ca Persoană şi despre comuniunea Sa personală cu

lumea, ştiut fiind că acesta constituie esenţa creştinismului. Diferitele religii şi creştinismul sunt percepute şi abordate ca simple mijloace de reglare psihologică a omului. [...] Globalizarea are consecinţe corespunzătoare şi în alte domenii ale vieţii sociale, cum ar fi internaţionalizarea violenţei, lărgirea prăpastiei dintre bogaţi şi săraci, exploatarea celor slabi, exterminarea celor nedoriţi, ceea ce duce la situaţii imprevizibile. Pierderea sensibilităţii oamenilor societăţii contemporane nu este străină de fenomenul globalizării. [...] Ca singură ieşire din impas este propusă punerea în slujba cantităţii (iar nu calităţii – n.a.): slujirea banului. De aceea, nu ar fi exagerat să vorbim de virusul banului, care sub forma unei epidemii universale, epidemia globalizării, contaminează profund persoana umană. [...] Merită o atenţie deosebită punctul de vedere al Sfântului Apostol Pavel formulat atunci când, enumerând diferitele stări păcătoase, cum ar fi curvia, necurăţia, patima şi pofta cea rea, se opreşte la iubirea de arginţi, socotind-o drept închinare la idoli. Aceasta înseamnă că ***prin iubirea de arginţi, omul întrerupe comuniunea cu Dumnezeu şi se schimbă în sclavul banului****. În felul acesta banul primeşte dimensiuni metafizice. Devine Mamona (menţionat la sfârşitul Bibliei - n.a.) care se luptă cu Dumnezeu, care robeşte omul şi duce la amoralism.*

*

Dar şi ipocrizia, cu care se promovează actualmente globalizarea, este de neimaginat. În trecut au existat anumite principii morale sau religioase fundamentale, care asigurau un anumit echilibru. Însă, chiar când aceste principii erau încălcate de dreptul celui mai tare, ele nu-şi pierdeau valoarea. În zilele noastre lucrurile nu mai stau aşa. Ipocrizia are la dispoziţia sa toată puterea spre a informa în mod fals, spre a deforma şi a realiza orice ticăloşie şi nedreptate, făcând-o să apară ca o intervenţie umanistă şi filantropică. Exemplu în această privinţă îl constituie bombardamentele din Iugoslavia care s-au făcut pentru ,,eliberarea'' poporului acestei ţări. Singura paralelă a acestui fenomen, în istorie, ar putea fi socotite cruciadele Occidentului ,,creştin'' în vederea ,,eliberării Locurilor Sfinte''. Faptul că în cele două cazuri intervenţiile pretins-creştine au avut ca jertfe creştinii ortodocşi din Răsărit se datorează probabil ciudăţeniilor istoriei. [...] Astăzi omul comunică cu întreaga lume, fără să iasă din casă. Dar se găseşte şi sub directa supraveghere a puterilor din întreaga lume, în timp ce rămâne în propria lui casă. În felul acesta, nu numai că nu se promovează comuniunea mondială, ci se distruge orice structură socială sănătoasă şi se pun bazele unei forţe inumane mondiale. În fine, globalizarea sfârşeşte într-o himeră care este întreţinută, determinată şi dirijată de vânătorii de putere, văzuţi sau nevăzuţi.

*

La antipodul acestei globalizări se găseşte universalitatea creştină. *Aceasta nu se dobândeşte prin distrugerea sau cotropirea celorlalţi, sau prin distrugerea sau cucerirea lumii, ci prin lupta împotriva patimilor şi distrugerea egocentrismului. [...] Universalitatea nu este pentru om un lux inutil, ci este identică cu mântuirea sa. [...] Premisă pentru universalitate este lepădarea egoismului, care otrăveşte omul şi subminează viaţa sa personală şi comunitară. Egoismul îl îndepărtează pe om de Dumnezeu şi de aproapele. De aceea, adevărata unitate a lumii, universalitatea, fără lupta împotriva egoismului este imposibilă.*

Scopul creştinismului este eliberarea omului de egocentrism şi integrarea lui în perspectiva noii creaţii, în comunitatea care-l îndumnezeieşte. [...] Actualmente, în societatea noastră domină o stare de anarhie morală, sau mai degrabă haotică. Această situaţie nu este cauza unor motive sociale şi morale din cauza indiferenţei şi decăderii duhovniceşti. [...] Creştinul se socoteşte înainte de toate responsabil faţă de orice se petrece în jurul său. Nu judecă pe ceilalţi şi nici nu-i socoteşte responsabili pentru răul social. Mult mai mult decât atât, el nu socoteşte responsabil sistemul social impersonal, a cărui valoare sau lipsă de valoare depinde de om. În acelaşi timp însă, nu rămâne indiferent faţă de orice se întâmplă în lume, faţă de oameni şi faţă de sistemul social impersonal. Şi aici suntem datori să mărturisim că indiferenţa creştinilor fie din ignoranţă, fie din nepricepere, fie din lipsa de curaj, are o parte foarte însemnată în promovarea răului în lume.

*

Cu cât oamenilor le lipsesc mai mult aceste criterii (morale), cu atât mai mult pot să servească mai bine idealul dezvoltării (economice). Însă, cu cât devine mai accentuat acest ideal, cu atât mai mult slăbesc criteriile morale şi orientarea morală a oamenilor. În felul acesta, morala dezvoltării funcţionează, şi ea, ca o antimorală, nu numai în sensul obişnuit al unei morale specifice, ci şi în sensul opoziţiei ei faţă de orice morală sau al dizolvării criteriilor sau reperelor morale. […] **Dar, o încă şi mai mare importanţă o are identificarea spiritului care generează şi orientează fiecare fenomen. Şi acest spirit nu este altul decât spiritul capitalismului în forma sa mai nouă; în forma spiritului dezvoltării economice, care a insuflat nu numai sistemul capitalist, ci şi pe cel comunist.** […] Ceea ce s-ar putea propune din punct de vedere teologic în noua situaţie care se conturează, este o morală teologică autentică. Această morală trebuie să fie în stare să vorbească omului societăţii contemporane. Pentru ca să se întâmple acest lucru, este necesară cunoaşterea acestei societăţi. Şi aici iese în evidenţă utilitatea cunoaşterii sociologiei, şi în general a ştiinţelor sociale. Sociologia însă trebuie să funcţioneze ca o sociologie autentică, adică în calitate de cartografiere a societăţii şi ca analiză a datelor. La adevărata cunoaştere a societăţii, nu ajută orice gen de sociologie (marxistă, capitalistă etc.). […] Dar, pe de altă parte, ca să existe o morală teologică este nevoie să existe o teologie autentică. Este nevoie de o teologie care nu evită să prezinte adevărul creştin absolut, chiar dacă aceasta vine în contradicţie cu mentalitatea lumii. Este nevoie de teologia care există în Evanghelie şi în învăţătura Bisericii. […] De aceea, creştinul poate, de altfel, să spună: ,,Trebuie să ascultăm pe Dumnezeu mai mult decât pe oameni (morala nu se supune politicii, ci o depăşeşte)''.

*

Dacă individul este absolutizat, dispare comuniunea, societatea. De aceea cei puternici propun de fiecare dată poziţia lor arbitrară drept factor unificator al societăţii. Legile vin să limiteze acest arbitrariu. Dar, la nivelul moralei, absolutizarea autonomiei şi confruntarea ei cu orice idee sau valoare colectivă duce la confuzie şi incoerenţă. […] Desigur şi morala creştină are ca ideal autonomia. Aici însă, autonomia nu se realizează prin opoziţia individului faţă de societate, ci vine ca rod al maturizării morale şi duhovniceşti a omului prin împlinirea dublei porunci a iubirii. Omul ajunge autonom nimicindu-şi egoismul, îmbrăţişându-şi aproapele şi unificând, în cele din urmă, înăuntrul său întreaga fiinţă divino – umană. În felul acesta se realizează şi desăvârşirea lui ca persoană. […] **Omul de azi vrea totul aici şi acum**, iar cele care nu-i sunt accesibile sunt considerate utopice. […] Imitarea grosolană şi dificultatea firească de a asimila şi folosi în mod creator elemente specifice ale unor culturi străine creează dezordini de ordin personal şi social. Superioritatea ortodocşilor se găseşte însă la nivel teologic. Se găseşte la nivelul rămânerii în adevărul credinţei creştine. **În Biserica Ortodoxă există adevărul nefalsificat al creştinismului şi se păstrează vie perspectiva lui eschatologică. Aceasta este marea valoare a Ortodoxiei şi aceasta garantează calitatea ofertei sale la adresa întregii omeniri.** […] Banii întregii lumi şi chiar lumea însăşi nu înseamnă nimic în faţa valorii unui singur om, în faţa unui singur suflet. Conştientizarea acestui adevăr îndepărtează pericolul degradării spre care este condus omul de spiritul banului, pune în evidenţă persoana umană, care riscă să dispară în vâltoarea globalizării, şi deschide orizontul universalităţii.

*

Din documentele apărute în ultima vreme, inclusiv monumentala lucrare Holocaustul Roşu, autor Dr. Florin Mătrescu, reiese clar experimentarea în spitalele de psihiatrie din Rusia a procedeelor de alienare psihică şi spălarea creierelor pentru opozanţii comunismului. [...] Menirea Psihopoliticii este, în prima etapă, aceea de **a organiza supunerea** şi de a orienta scopurile pe care aceştia trebuie să le urmărească şi, apoi, aceea de a menţine starea de supunere prin anihilarea acţiunilor persoanelor şi personalităţilor care ar putea să îndrepte grupul spre nesupunere. [...] **Religia trebuie să fie socotită demodată (?!), prin îndoctrinare psihopolitică demonstrându-se că nu există suflet şi că Omul este un animal.** [...] Oamenii profund credincioşi vor fi consideraţi din ce în ce mai puţin responsabili de propria lor sănătate mentală şi vor fi trecuţi din ce în ce mai mult în grija

agenților psihopolitici. *Acest om* ***îndobitocit de binele material*** *(pe care îl are într-o anume măsură sau aspiră la el - n.a.), acest om al prezentului stors de sensuri își duce viața numai cu perdelele trase, închis, apăsat, căzut în propria sa întunecime. Omul trăiește dezgustător de intens toate libertățile făpturii sale căzute: libertatea desfrâului, a minciunii, a lenei și a furtului, libertatea tuturor păcatelor, libertatea care distruge, care schimbă viața într-o mlaștină unde cresc numai plante otrăvitoare. [...] Adesea omul uită cine este; se socotește Dumnezeu. Cu adevărat, el este față a lui Dumnezeu, are putere și lumină, dar are și slăbiciune, întuneric. Când omul uită aceste lucruri, trece prin grele încercări.*

*

În legătură cu răsturnarea criteriului de bine și de rău, nu pot să nu vă amintesc că, în civilizația americană, protestantismul a răsturnat valoarea binelui și a răului, declarând că bogăția este virtute și sărăcia este păcat. *Vă imaginați care a fost vectorul care a împins psihologia americanului la goana după aur, la goana pentru a poseda etc. [...] Civilizația occidentală a fost triumful singurătății. Progresul a dus, în sfârșit, la cucerirea singurătății. Acest fapt este o tragedie pentru om, și singura posibilitate de a ieși din singurătate este o religie fondată pe comunitate, pe comuniunea între oameni. Nu este cazul doctrinelor orientale, care sunt în mod exasperat individualiste. Ele sunt rezultatul unei retrageri în acel eu profund pentru a se contopi în absolut și nu există nici o punte pe care o trimit celui de alături. Europa are nevoie să iasă din singurătatea existențială în care ne-a adus progresul. Trebuie să redescoperim capacitatea de a comunica. Or, acest lucru este pentru noi, europenii, o lecție de creștinism.*

*

Dar creștinismul este minoritar în Europa! Majoritatea europenilor sunt atei, laici și antireligioși. Nu văd cum creștinismul ar putea să persecute celelalte forme de credință religioasă. Dimpotrivă, eu cred că, astăzi, imperativul cel mai acut este ca toate concepțiile religioase ale planetei să se unească pentru a face față nihilismului și ateismului (prin unirea eforturilor, iar nu în alt mod - n.a.). [...] Majoritatea oamenilor sunt apatici, sunt atei din prostie, din neglijență, din lene; sunt puțini cei care sunt atei din convingere filozofică. [...] O jucărie, oricât de sofisticată ar fi, nu poate răspunde la marile întrebări ale existenței. Prezumția cunoașterii prin tehnologie este o formă de limitare a cunoașterii și de limitare a capacității de înțelegere a lumii.

*

Obiectivul regimului totalitar a fost întotdeauna ***să controleze gândirea****, aplicând o dublă manevră: pe de o parte, distrugerea gândirii antitotalitare sau totalitare – reprimarea artiștilor, închiderea editurilor, suprimarea revistelor etc. – și, pe de altă parte, impunerea gândirii totalitare. Pentru a ajunge la acest rezultat, toate regimurile totalitare au pus în acțiune un sistem care se numește ,,spălarea creierului''.* ***Trebuie să speli, să cureți creierul fiecărui individ de această gândire rea, proastă. Este vorba de suprimarea liberului arbitru al fiecărui individ și chiar de distrugerea personalității sale. Pentru că, dacă împiedici un om să gândească, îi distrugi personalitatea****. Pentru a ajunge la aceasta, regimurile totalitare au avut un sistem similar celui al lui Pavlov. Cunoașteți sistemul pavlovian:* ***iei un câine, iei o bucată de zahăr, i-o arăți, și câinele salivează****.*

*

La Memorialul de la Sighet *există o sală despre Pitești. ,,Fenomenul Pitești'' a constat din următorul lucru: un număr de studenți români – bineînțeles studenți anticomuniști, naționaliști – au fost adunați într-o închisoare, fiind supuși unei operațiuni care trebuia să-i transforme în cadre ale regimului comunist. Pentru a ajunge la acest rezultat, comuniștii au obligat pe fiecare prizonier să-i tortureze pe ceilalți, până când prizonierul torturat ajungea să aibă un discurs comunist, și chiar un discurs al distrugerii propriei personalități.* ***Vă invit să studiați mai profund „fenomenul Pitești'' pentru că, pe plan psihologic, este unul dintre lucrurile cele mai teribile care au fost văzute în secolul XX.*** *[…] Lecția pe care o învățăm la dezbaterea din această dimineață este că fiecare trebuie să se bată ca să-și păstreze liberul său arbitru. Și chiar dacă noi nu mai suntem supuși unui regim*

comunist, vedem totuşi răsărind în societate ceea ce se poate numi ,,politică corectă'', ,,istoric corect'' etc. Când auziţi un discurs care pare foarte conformist, pe care toată lumea îl repetă, să începeţi să vă nelinişţiţi şi să vă puneţi întrebări. De unde vine acest discurs, cine îl ţine, în ce scop? Tot timpul trebuie să ne punem întrebări.

*

Ca cercetătoare a postcomunismului românesc m-am ocupat, în mod special, de anul 1990, şi concluzia mea este că spălarea creierului a izbutit în România. Nu la nivelul Fenomenului Piteşti, *care a încercat o spălare a creierului şi o reeducare prin tortură, ci prin metoda insidioasă a supravegherii populaţiei de către Securitate şi a felului în care delaţiunea a existat aproape în forme concentrice în România. [...] Cred că o deprogramare a creierului ar putea fi realizată prin intermediul unor instituţii şi organizaţii precum: Academia Civică, Institutul de Istorie, de pildă, Institutul Xenopol – unde lucrează domnul Al. Zub -, Institutul pentru Istorie Orală din Cluj, Institutul Român pentru Istorie Recentă (IRIR), în Bucureşti. [...] În aceste condiţii cred că pericolul inducerii în mediocritate este o ameninţare pentru noi toţi şi indiferent de sistem, doar că mediocritatea comunistă era una care vroia să spele creierul, iar mediocritatea de astăzi e una care doreşte să spele creierul pentru a deveni un bun consumator. E la fel de periculos. Eu sunt un om de dreapta şi mă reclam ca atare, deci sunt pentru piaţă şi pentru tot ce presupune, dar să ştiţi că sunt anumite limite ale normalităţii. Dacă îţi imaginezi că libertatea e ca un fel de păpuşă Barby şi zi de zi eşti tentat să-i cumperi o rochie nouă, sau dacă eşti tentat să-ţi cumperi săptămânal câte un telefon, iarăşi e ceva în neregulă, trebuie păstrată o balanţă în toate.*

*

Trecutul acesta pe noi ne izbăveşte, şi să fim foarte atenţi că sunt doi termeni foarte diferiţi. Eşti responsabilizat ca individ, ca cetăţean în faţa cetăţii. Eşti izbăvit ca persoană. Persoana în termeni teologici este fiinţa cu integralitatea ei, în faţa, faţă cu Dumnezeu. Individul, cetăţeanul este responsabil faţă de cetate. Această cetate numită România are pereţii fisuraţi, are cărămizile făcute praf. [...] Ţara asta este o ţară inundată de comunism şi de sechelele comunismului. Nae Ionescu spunea: ,,copilul trebuie să se ferească de rujeolă, câinele de jigodie şi tânărul de comunism pentru că toate sunt sechelare''. [...] ***Vreau să vă spun că în creştinism nu există toleranţă – în creştinism există îngăduinţă, există iertare. Dar nu uitare. A uita aşa ceva (prigoana comunismului - n.a.) este de neiertat!*** *Să nu fiţi resentimentari! [...] Dar să învăţaţi şi să nu uitaţi ce au făcut ei cu elita românească, cu tot ce a fost mai frumos. V-aţi uitat vreodată puţin la grupul de rezistenţă (din munţi - n.a.): Arnăuţoiu, Ogoranu – cine erau acei partizani? Erau elevi de liceu, studenţi, intelectuali, ofiţeri. Deci, ce era mai frumos în ţara asta. Au luat o armă în mână şi au plecat în munţi, că au ţinut loc de poporul român! Deci, aceştia au fost şi au fost eliminaţi. [...] Veţi fi mai demni într-o istorie, iată, care e în criză şi-şi caută identitatea. De fapt, această izbăvire prin trecut este o reconstrucţie aproape tainică nu numai a fiinţei noastre naţionale, ci şi a fiinţei noastre intime. [...] Există o remarcă teribilă a unui filosof creştin occidental, Gabriel Marcel, care spune: ,,Occidentul are probleme, Răsăritul are taine.'' Dumneavoastră vă aflaţi într-o taină. Taina nu se explică, taina se trăieşte. Într-un fel, Paul Evdochimov spunea: ,,*Noi încercăm să înţelegem taina şi, de fapt, taina ne înţelege pe noi.*'' Noi suntem aici în mijlocul unei taine, care se numeşte taina poporului român. Într-una din celulele de aici, de la Sighet, a murit Gheorghe Brătianu, cel care a scris: ,,Poporul român e un miracol.'' Poporul român i-a dat această răsplată: să-l crucifice.*

*

Să nu vă sperie o majoritate dacă este oligofrenă. Baronul de Condorcet, înainte să-l ghilotineze, a demonstrat matematic că majoritatea e stupidă. Să nu vă tulbure faptul că sunteţi în minoritate. [...] ***Dumneavoastră vă asumaţi să refaceţi ţara.*** *În matematica inferioară, partea este mai mică decât întregul, în matematica superioară partea poate fi egală cu întregul şi mai mult decât atât. S-ar putea ca cei, câţiva, care veţi înţelege lecţia de aici şi veţi lua cheia de existenţă, să ţineţi loc de poporul român. Restul este figuraţie. Civilizaţia a mers înainte prin elită – îi puteţi ajuta! [...] Repet întrebarea: să-mi spuneţi dacă vă simţiţi bine în această ţară? Dacă fiinţa voastră, eul vostru se*

simte bine? Sau ce-ar trebui ca să vă simţiţi bine? Pentru că să ştiţi: nimeni de aici nu monopolizează adevărul. Dacă reparăm ''căruţa'' asta, o reparăm doar împreună. [...] ***Conştiinţele vii nu sunt decât foarte rare.*** *În clipa în care veţi ceda de la acest exerciţiu, veţi fi nişte oameni morţi. Faptul că sesizaţi este o dovadă că aveţi senzorii vii. Să trăiţi în viaţă cu această capacitate de a sesiza, de a riposta. Nu vă îndemn la baricade, eu vă sfătuiesc spre conştiinţe. Ştiţi cum se recucereşte această ţară? Nu cu tancuri sovietice, ci cu tancuri de conştiinţă, de spirit! Este paradoxal, dar viitorul nu aparţine politicului, ci spiritului. Şi, când spun spirit, nu spun să stai în poziţia ''lotus'', în ceakra 18, total detaşat, ci mă refer la această trăire în ''cetate'', ca persoană liberă în faţa lui Dumnezeu. E foarte bine! Dar căutaţi-vă învecinarea! Căutaţi-vă structuri de rezistenţă!*

*

Asumaţi-vă exerciţiul de a fi **altfel.** *Şi - mare atenţie! -, nu intraţi în valea plângerii. Nu facem manele. Nu facem melodramă: din tragedia unui popor nu se face melodramă! Pentru că asta vor ei să facă:* ce tot îi tragi, dom'ne, cu puşcăriaşii şi cu trecutul? m-ai înnebunit cu toţi boşorogii ăştia…*Asta ştiu să facă. Ştiţi ce fac ei?! V-aţi uitat la televizor?! Fac băşcălie – băşcălia este desacralizantă, este ''copil comunist'', este ateu. Umorul este creştin, umorul este nădejdea care trece prin tragedie, dar nu-şi bate joc de cele sfinte. Ăştia n-au nimic sfânt: arma mitocanului este băşcălia în faţa valorii. El desacralizează tot: pe Eminescu, Mama, trecutul. El are o singură valoare: prezentul acesta, vila de la Snagov, banii din Elveţia şi jeep-ul. [...]*

Am observat următorul lucru: că acest popor nu coagulează în faţa nici unei doctrine, ci doar în faţa unei stări de spirit. Daţi-i acestui popor o stare de spirit şi îl aveţi la picioare. Daţi-i o ideologie şi o să vedeţi o mascaradă. [...] Sunt două distincţii: una, a te zbate în actul de subzistenţă, pur şi simplu a te zbate,''a da din coate''; alta, a lupta. ''A te zbate'' presupune instinct de conservare. ***''A lupta'' presupune instinct de jertfă.*** *[...] Eu te sfătuiesc să lupţi! Când lupţi, intră rezistenţă, jertfă, sacrificiu, asumare, trăire, asceză. [...] De fapt, exerciţiul pe care-l face clasa politică actuală este să vă aşeze în tribună pentru totdeauna, să vă lase să mâncaţi seminţe şi cel mult să comentaţi, adică să aveţi păreri. Părerea e de bodegă. Opinii găsiţi la televizor. Dar niciodată atitudini, centrate puternic, care să nu permită să se întâmple aşa ceva.*

*

Trebuie să echilibrezi libertatea şi egalitatea. Libertatea absolută duce la legea junglei, la înlăturarea celor mai slabi, iar egalitatea absolută duce la uniformizare, având numai cetăţeni slabi în faţa unui stat puternic. *Cel mai greu de realizat într-o societate modernă, complexă, deschisă spre lume, este fraternitatea. Astăzi este o criză datorită absenţei unui consens religios sau tradiţional. Fiecare trebuie să-şi croiască singur soarta, cum zice şi imnul ,,Deşteaptă-te române!'': ,,Croieşteţi altă soartă/La care să se-nchine/Şi cruzii tăi duşmani.'' Soarta trebuie să ne-o croim noi. (adică, să facem istorie - n.a.)*

Deoarece scopul ardent al reeducării era negaţia metafizică (uciderea aproape ,,carnală'' a lui Dumnezeu) şi autonegaţia umană (omul ipostaziat ca o creaţie diabolică), Mihai Rădulescu recomandă studierea acestui fenomen ,,în şcolile teologice, ca revers al creaţiei lui Dumnezeu''. În ultimă instanţă, ***esenţa fenomenului Piteşti consta în obţinerea unui om invers celui iniţial (omul pe dos), prin instaurarea autodemolării****:* „Omul, în loc să-l urască pe duşmanul care l-a adus în starea aceasta de distrugere fizică şi morală, ajunge să lupte împotriva propriei persoane. Împotriva propriei lui existenţe. Se pune total în slujba adversarului…''*[...] Una dintre tehnicile specifice la care apelau Ţurcanu şi echipa sa de torţionari era fecalizarea victimelor: acestea erau astfel reduse la stadiul de excremente şi, în acelaşi timp, silite să consume excremente, ca să-şi uite şi să-şi piardă umanitatea. Terciul din închisoare prilejuia, la rândul lui, o tehnică aparte: reeducaţii erau siliţi să grohăie, imitând porcii, şi apoi să rămână muţi: ,,Nu aveam voie să vorbim între noi, pentru că porcii nu vorbesc.'' (cf. Aurel Vişovan)*

*

Mankurtizarea este echivalentul fizic al spălării creierului: o dată mankurtizată, victima nu mai trebuia supravegheată, pentru că îndeplinea cu o supunere totală tot ceea ce i se pretindea.

Sugestia lui Cinghiz Aitmatov este aceea că <u>în societatea comunistă individul este un mankurt depersonalizat, la comanda autorităților.</u>

Făcând acum legătura cu fenomenul Piteşti, care a apelat la o tortură fizică aproape continuă, se poate spune pe bună dreptate că reeducații erau aduşi în stadiul de mankurt: chiar dacă nu îşi pierdeau identitatea întru totul, ei acționau ca nişte roboți, torturându-şi orbeşte camarazii de detenție, în funcție de indicațiile pe care le primeau de la Țurcanu şi echipa sa de schingiuitori.

*

*Într-adevăr, elitele au devenit tot mai transnaționale, universaliste, izolându-se într-o „bulă socio-culturală", iar mulți intelectuali au „trădat" valorile tradiționale (ca «intelectuali adevărați» ce sunt! - n.a.) şi argumentează superioritatea morală a identificării cu omenirea ca întreg, a cosmopolitismului. În acest sens, spre pildă, Amy Gutmann, de la Princeton University, susține că „cea dintâi fidelitate a americanilor nu trebuie să fie pentru Statele Unite sau altă comunitate politică suverană", ci pentru „umanismul democratic". Suveranitatea națională trebuie să facă loc „suveranității individuale" şi „comunității mondiale a ființelor umane". **Naționalismul şi patriotismul sunt înfierate ca „forțe ale răului" oriunde în lume, în timp ce excepționalismul american promite realizarea „națiunii universale", prin <u>răspândirea, chiar şi forțată, a valorilor americane în alte societăți</u>**. În opinia actualei elite conducătoare, distincția dintre America şi restul lumii este pe cale să dispară, datorită triumfului iminent al puterii americane şi a atractivității culturii şi civilizației de peste ocean (mai ales în rândul tinerilor! - n.a.).*

*

*Huxley „construieşte" o lume ce astăzi ne apare nu doar ca înspăimântător de posibilă, o anti-utopie de genul celor din imaginarul lui Bosch, privind **o lume degradată, răsturnată cu susul în jos**, ci chiar o prezență reală, generând unele dintre spaimele noastre cele mai profunde: este lumea în care trăim. [...] Huxley prezintă o lume dominată de „o nouă ordine mondială", condusă de un organism supranațional, ale cărui decizii sunt adoptate într-un cadru non-transparent, fără consultarea indivizilor în numele cărora se iau respectivele decizii, un guvern totalitar, o „dictatură binevoitoare", ce se preocupă de grijile şi nevoile oamenilor aşa cum le înțelege ea, prin prismă ideologică. **De fapt, indivizilor mai mult li se creează, <u>prin manipulare, printr-o condiționare de tip pavlovian</u>, nevoi şi dorințe, care mai apoi să fie satisfăcute, într-o manieră tipică unei societăți de consum**. Totul lucrează în favoarea unei elite productiviste, ce acționează şi controlează totul la scară globală. Nu se mai produce pentru a se consuma, ci se consumă pentru a produce, un consumerism ieftin şi gratuit (vezi şi Pascal Bruckner,* Mizeria prosperității, *sau Rebe Guenon,* Domnia cantității şi semnele vremurilor*).*

*

*„Regele consumator", individul în general, este redus la o creatură cu reflexe condiționate, lipsită de creativitate, a cărui fericire constă în a repeta cotidian o serie de acte banale, fără o viziune, fără o perspectivă mai vastă. Datorită descoperirilor din genetică şi biotehnologie, are loc **o teribilă manipulare a viului, omul devenind o componentă înlocuibilă**, programat* ab ovo *să funcționeze strict specializat, fără a-şi depăşi atribuțiile, o standardizare dusă la extrem, exceptând – fireşte – pe membrii clubului discret care conduce lumea.*

Un alt proces anticipat de Huxley este cel de desacralizare, de pierdere a verticalității şi, prin aceasta, de dezumanizare, de alterare a esenței umane a sistemului de maternitate bunăoară, sau a respectului filial, ajungându-se la o socializare artificioasă, lipsită de comuniune, de solidaritate, de etică. Structura socială nu se mai bazează pe un cod moral puternic, pe valori comune. Dragostea şi căsătoria devin non-valori prohibite şi degradante. Oamenii trăiesc ca într-o rezervație, sau într-o imensă eprubetă, cu impresia fermă că aceasta e lumea, că aşa arată ea dintotdeauna...

*

Produsele „noi culturi" se impun în special prin media, prin filme şi prin publicitate. Un adevărat bombardament mediatic inoculează treptat, subliminal, „valorile" noii ere, programând individul într-o manieră hipnopedică, inculcându-i-se gesturi, atitudini şi comportamente „potrivite".

Aceasta începe încă din copilărie, cu ajutorul televizorului, calculatorului şi al unei educaţii „adecvate" şi continuă, desigur, la maturitate. În ficţiunea (?) lui Huxley, oamenii trăiesc o viaţă secularizată (aceeaşi, timp de secole - n.a.) şi bine „securizată". Orice urmă de spiritualitate autentică, valorile şi simbolurile sunt deturnate şi distorsionate până la grotesc, golite de sens şi, până la urmă, înlocuite.

*

Acest megaconstruct continental nu poat fi realizat doar prin reglementări juridice standarde tehnice. Este nevoie de ceva mai mult: este nevoie de un spirit european, de o conştiinţă europeană. ***Fără fundament spiritual, nici o civilizaţie nu rezistă. Or, cea europeană de astăzi este singura din istoria omenirii care nu se bazează pe un solid fundament spiritual religios, ci pe "superbia raţiunii"*** *(în spiritul filozofiei lui Aristotel şi Platon – n.a.). Europenii sunt mai preocupaţi acum de drepturile homosexualilor şi ale lesbienelor, "zeiţe ale raţiunii", decât de fundamentele sale creştine. După 17 luni de negocieri sterile, eurocraţii au reuşit să-L alunge pe Dumnezeu dintre coperţile Constituţiei, de teama "ameninţării" la adresa laicităţii şi a Republicii. Şi atunci, în ce cred europenii? Care e liantul spiritual al casei lor comune, despre care se vorbeşte atât? Mult invocată "Europă socială" nu-L poate înlocui pe Dumnezeu. [...] O civilizaţie bătrână, imobilă, aflată la sfârşitul unui ciclu de dezvoltare şi care nu realizează beneficiile pe termen lung, pe care le poate aduce sângele proaspăt al Estului şi vocaţia sa spirituală. Mă întreb tot mai des dacă vreau să fac parte dintr-o astfel de Europă.*

*

Lumea modernă este produsul spiritului protestant şi al celui iudaic*, la care a încercat să se adapteze şi catolicismul, în vreme ce ortodoxia a rămas, în bună măsură, încremenită în proiect, pendulând între anarhism social şi formalism etatist. [...] După modernitate urmează postmodernitatea; după postmodernitate urmează haosul?* ***Lumea pare cuprinsă de haos. Astăzi e aproape la fel de greu să fii creştin adevărat, cum era în primele secole de după Golgota****. [...] Am ajuns să considerăm anormalitatea drept normalitate. Mă gândeam cu stupoare că* ***noi, modernii, suntem singura civilizaţie din istoria omenirii care am separat puterea politică de cea religioasă, înlocuind legile divine cu legi umane şi aşezându-l, practic, pe om în locul lui Dumnezeu.*** *[...] Poate că americanii au înţeles mai repede decât alţii miza strategică uriaşă pe care o are acest spaţiu (al lumii arabe sau Orientul mijlociu) în noua eră pe care o vor''globală" dar un război rămâne, totuşi, un război care, pe lângă toate ororile tradiţionale, poate conduce la discreditarea democraţiei şi la apariţia unui pericol totalitar, ce se naşte chiar în interiorul societăţilor cele mai dezvoltate'' în numele libertăţii". Or, adevăraţii creştini ştiu că singurul război îngăduit după chemarea Mîntuitorului este lupta cu propriile păcat…*

*

Creând omul, Dumnezeu a dat sens creaţiei sale. Dar omul căzut e chiar cel care suferă de maladia altui tip de antropocentrism, cel luciferic, împărţit de ***moderni*** *şi adâncit de amintitul "nou antropocentrism"* ***postmodern****. Omul izolat de Creator este egoist, opunându-se lumii ca lumen şi neantizând-o, convins că i se cuvine orice. [...] Am insistat atât de mult asupra antropologiei creştine pentru a demonstra că există alternativă mai bună la "noul antropocentrism" postmodern. De fapt, acest "nou umanism" este încă o utopie la vechile utopii ale comunismului. Este utopia unui hedonism consumist, care se imaginează cel mai "realist" între "realisme". Denis de Rougemont spune, însă, că doar omul care se roagă este realist. Or, omul "concret" sau "recent", creaţie a paradigmei postmoderniste, râde de omul care se roagă şi-l crede anacronic, mitoman etc.* ***Omul postmodern a părăsit atât de mult calea adevărului, încât rătăcirile lui devin demente, paralizat fiind în distracţii, în pornografie şi în violenţă malefică.*** *[...] Îţi vine să crezi că religia însăşi s-a rupt de Hristos, de vreme ce în numele ei se pot comite orori. Oare nu condamna Inchiziţia luminile minţii, pe un Giordano Bruno, pe un Galilei? Deja diavolul trona în Biserică.* ***Iar masoneria îşi va lua misiunea să aducă în lume lumina în locul religiei. Aşa începe Lucifer să treacă drept Dumnezeu****. Gloria secolului al XVIII-lea este de a fi al Luminilor. Una din cele mai stranii răsturnări din istoria lumii,*

încât secolul cel nou se ridică împotriva lipsei de lumină, ajungând să numească evul mediu creştin drept obscurantism (întunecat - n.a.), adică înăbuşitor de lumină în lume! [...] Or, omul postmodern s-a săturat de a fi persoană. ***Comunicarea pe internet este o non-comunicare, căci e un nesfârşit joc al mesajelor anonime, pur distractive***.

*

Postmodernitatea riscă să fie dictatura minorităţilor de diverse soiuri, a discotecilor, a copiilor care cântă şi dansează. Aneantizarea semnificaţiei, *din care postmodernii îşi fac un titlu de glorie, dezvoltă în creierul uman "emisfera nonverbală": "Noi suntem lumea, noi suntem copii". Este izbânda infantilismului, a barbariei, a lui Zombie. [...] Aşadar, postmodernismul se dovedeşte a fi* ***triumful lui Zombie, mica bestie africană a morţilor vii****, agresivă, pierdută în opacitatea naturii, frustrată prin non-educaţie, după norma „luminii" rousseauiste a „libertăţii", la antipodul antropocentrismului creştin, ca atitudine iresponsabilă împotriva copiilor şi adolescenţilor, lăsaţi pradă „plăcerilor", drogurilor, pornografiei, întoarcerii la semibarbarie. E condamnarea omului la de-personalizare, la încetarea dialogului cu Dumnezeu şi cu lumea, într-o lume care şi-a pierdut* transparenţa.

De altfel, în Haiti, modul de ,,fabricare'' a misterioşilor zombi seamănă izbitor cu legenda mancurţilor lui Cinghiz Aitmatov valorificată în celebrul roman O zi mai lungă decât veacul. *Iată cum stângismul totalitar estic şi stângismul postmodernist vestic se-ntâlnesc de minune, la antipozi.* ***Zombii sunt, ca şi mancurţii din comunism, nişte morţi vii.*** *Tinerii luaţi prizonieri din alte triburi sunt îngropaţi de vii, până la gât, şi lăsaţi o săptămână pradă insectelor şi căldurii, interval în care voinţa şi mintea sunt „deconstruite", după metoda postmodernistă, pentru ca apoi să devină* ***„morţi" printre vii, slugi ideale, fără memorie şi personalitate****. Reîntorşi printre cei vii, părinţi, rude, prieteni, ca frustraţi de amintiri, deci de o existenţă reală, ei se comportă, într-adevăr, ca „stafii".*

*

Te întrebi pe ce lume continuă să trăiască filosofii. Dimpotrivă, e suficient să deschizi ochii şi să constaţi că ***în lume violenţa, cu cât ne depărtăm de Dumnezeu, cu atât sporeşte****. Ba, mai mult,* ***modernii şi postmodernii au generalizat violenţa în mass-media****, cea mai postmodernă ţară de pe glob producând o industrie colosală de filme sufocante prin violenţă. [...] Dar postmodernismul nu înseamnă doar moartea lui Dumnezeu, a metafizicii, a istoriei şi a umanismului tradiţional, ci şi a celorlalte valori, în care prim-planul îl ocupă, desigur,* arta.

Recitindu-l pe Eminescu, se poate constata că poetul ştia de zvonul morţii lui Dumnezeu, Nietzsche fiind doar ultimul ei mare colportor. Nu atât ateii poartă vina dispariţiei sentimentului religios, zice poetul, cât oamenii Bisericii înseşi. [...] ***În orice caz, descreştinarea Europei era privită de Eminescu ca pe cea mai mare catastrofă istorică de la căderea Bizanţului****. [...] Dimpotrivă, lui Nietzsche ireligiozitatea modernă îi apărea ca tonică, înlăturarea de ultim obstacol în calea libertăţii omului. (sau, mai degrabă, aşa apare Nietzsche în tălmăcire postmodernă). El n-a vrut să ştie că păzitorul libertăţii omului e Dumnezeu, iar nu diavolul. El n-a vrut să ştie nici de afirmaţia lui Baudelaire că viclenia cea mai frumoasă a diavolului e să ne facă să credem că nu există. A crezut că omul, prin sine , îşi poate păzi singur libertatea. Omul nu are nimic de păzit, fiindcă Dumnezeu l-a creat liber.*

*

Europenii au împrumutat de la americani (sau li s-a importat, în felurite moduri -n.a.) ideologia postmodernismului şi, în virtutea acesteia, şi-au croit o constituţie ateistă, ignorând că America nici nu se gândeşte să-şi schimbe Constituţia, care nu este postmodernistă. America a rămas, în esenţa ei, pragmatistă, pe când postmodernismul n-a fost decât un vânt al modei. [...] Lucrări precum cea a lui Samuel P. Huntington despre ciocnirea civilizaţiilor sunt menite să atragă atenţia asupra dimensiunilor reale ale pericolului. Această confruntare de nivel planetar se face nu între marile religii, cum credea Huntington, ci între un Occident secularizat şi o lume islamică radicalizată, ambele trădări ale religiilor prin ideologizare. Cu alte cuvinte, se ciocnesc un Occident postmodernizat şi un Orient radicalizat în fundamentalism. Ateismul postmodern este ultima fază a

*secularismului început de mişcările protestante şi amplificat de **Revoluția Franceză**, până în zilele noastre. Secularizarea a însemnat un lung proces de demagificare a lumii, pe care l-a analizat cu pătrundere Max Weber. Etica protestantă a avut revelația mântuirii prin muncă, ceea ce a declanşat spectaculosul fenomen al apariției capitalismului. Dar de aici a început şi adâncirea secularizării, cu pierderea rădăcinilor religioase ale capitalului. Nimic în ființa – ca – ființare nu se poate sustrage diferenței ontologice. **Uriaşul progres al Occidentului s-a făcut cu prețul nevăzut al pierderii credinței.** Intelectualii hiperraționalişti ai Europei au militat constant pentru **demagificarea lumii**, adâncind antiteza monstruoasă religie/ştiință, până la pierderea totală a sensurilor cu care se mândreşte, doctrinar, postmodernismul. Antitezele monstruoase înlesnesc întotdeauna apariția unui gol, a unui vid ființial, cum a observat Eminescu. În cazul Europei, **acest vid lăsat de secularizare a fost umplut de numeroase secte religioase, dar mai cu seamă de cele două mari „religii" ateiste: comunismul şi nazismul.** Acestea sunt marile „roade" ale capitalismului care şi-a pierdut rădăcinile religioase.*

*

*Intelectualii care au început să înțeleagă consecințele secularismului modern şi postmodern, militează, în spirit transmodern, pentru **desecularizare**. Secularizarea este cel mai puternic argument al fundamentalismului islamic în contra unui Occident „lipsit de Dumnezeu". În vreme ce creştinul occidental îşi poate permite luxul de a nu mai fi creştin, ateismul fiind forma lui de a fi extremist fără a lăsa impresia extremismului (ideologic, prin cultul libertății extreme - n.a.), extremismul islamic nu-şi îngăduie luxul de a nu fi fundamentalist, ceea ce este, în realitate, tot o abatere radicală de la preceptele Coranului. Ciocnirea devine, astfel, inevitabilă, căci nu miza credinței intră în joc, ci mizele politice şi ideologice. […] Credem că rivalitatea actuală, antiteză monstruoasă, dintre Occident şi Orient, ca operă a postmodernității, poate fi depăşită, spre binele ambelor părți, numai printr-o mentalitate transmodernistă.*

*

*O neîncredere funciară, lucidă, etalează gnosticii (adoratorii ştiinței - n.a.) şi față de mişcările minoritare (homosexuale, feministe, hippies, alți „iconoclaşti"), găsindu-le de-a dreptul puerile. Şi primejdioase. Cazul feminismului este revelator, o rătăcire cu consecințe grave pentru umanitate, căci, în realitate, este un grosier anti-feminism. **Feminismul postmodern e o pornire contra firii**, deoarece vrea să adopte „virilismul", să dobândească pseudo-drepturile bărbaților: grosolănie, cinism, viață aventuroasă, violență, neglijarea familiei, fumatul, drogurile etc. Din acest punct de vedere, critica feminismului aminteşte de cea a lui Nietzsche. Exemplul fumatului este de un mare bun simț: „femeile au început să fumeze, în timp ce adevăratul feminism ar fi trebuit să-i îndemne pe bărbați să se lase de fumat". Şi: „Gnosticii deplâng pseudo-feminismul femeilor excitate care, prin extremismul lor brutal, rivalizează cu bărbații" (Raymond Ruyer).*

Nu întâmplător din ruinele gnozei s-a declanşat mişcarea fantezistă New Age.** Prețul: întoarcerea într-o epocă revolută, a unui monoteism incapabil să iasă din logica aristotelică a terțiului exclus. […] Dar, surprinzător, există câteva puncte comune între neo-gnostici şi feminişti, care, la rându-le, sunt tot nişte gnostici. Adepții ambelor tabere năzuiesc la mai mult de a fi doar nişte militanți laici, visând la **întemeierea unei noi religii în zona New Age**. **De aceea, ținta comună este „demitizarea" lui Iisus şi, deci, răpunerea creştinismului considerat muribund.

*

*De la o emancipare firească a femeilor, feminismul a putut ținti să devină o nouă religie împotriva creştinismului, îndeosebi. Nu altul e mesajul cărților de mare ecou ale lui Dan Brown, din seria Codul lui Da Vinci. […] Religiile orientale au avut marele avantaj că **au văzut în eros supremul sacrament** (?!), iar religia isiană cu atât mai mult, cu cât a avut ca temelie sacrul feminin, salvat în Occident doar de eretici, de alchimişti, de unele societăți masonice. Abia în zilele noastre Occidentul redescoperă erosul (cu sprijinul desigur al masoneriei şi mass-mediei aservite - n.a.), dar şi acum este interpretat ca pornografie, sub influența Bisericii anti-feministe. (?!) Vinovată de pedofilie, de violuri şi de alte vicii erotice ar fi Biserica (?!), prin interdicțiile sale. Teologii creştini n-au înțeles că femeia*

este superioară bărbatului din punct de vedere sexual (?!), că prin natura ei este destinată plăcerii iar nu doar procreării. [...] Femeile au fost create de Creator spre a se bucura de plăcere (?!), pe când bărbații mai puțin. Toate cele trei religii patriarhale – creștinismul, islamismul și iudaismul – au categorisit activitatea sexuală ca murdară (?!) De aici toate opresiunile și crimele contra femeilor (?!).

*

Viclenia glosatorilor gnostici vine de acolo că ocultează esența creștinismului ca religie a iubirii, propunând alternativa <u>Sexualității sacre</u>. În asemenea demers, sunt manipulate cu multă abilitate erorile Bisericii, care n-au fost puține în decursul istoriei, îndeobște prin instituția Inchiziției (justificabile, parțial poate în parte, în context, în acele vremuri tulburi, când credulitatea și bunătatea creștinilor erau atacate și ușor de exploatat - n.a.). Firește, ignoră ortodoxia răsăriteană care n-a cunoscut Inchiziția. [...] ***Familia homosexuală, pentru care se duce azi o bătălie câștigată în multe locuri, este, prin excelență, anti-familia.*** *O umanitate care ar evolua spre cel de al treilea sex este una sofistică în absolut, căci înseamnă familie pentru moartea speciei, epuizată într-o iubire narcisiacă, cel mult pasională. Căsătoria între bărbați și între femei, în măsura în care nu poate avea ca resort decât iraționalitatea pasiunii, nu este, in concreto, o căsătorie, ci o „condamnare radicală a căsătoriei", „profund legată de pasiunea pentru război", observă Denis de Rougemont, cu trimitere și la Cavalerii Templieri, asociați cu androginia homosexuală și care-și căutau sacrificiul pentru Sfântul Graal. [...]* ***Nici o religie veritabilă nu s-a născut vreodată prin gnoză pură****. <u>Raționalitatea poate duce, cel mult la secte sau la "religii" materialiste, de felul comunismului.</u> [...] Așadar, creștinismul nedenaturat de schisme și secte, neideologizat de "fundamentaliști", ci așa cum apare el la Părintele Stăniloae, împlinește toate exigențele unei paradigme transdisciplinare și transmoderniste.*

Concluzionând, globalizarea constituie într-adevăr un subiect complex și încă unul care ridică nenumărate semne de întrebare, mai ales în rândul intelectualilor de pretutindeni.

Dar, privind problema dintr-o perspectivă creștin-ortodoxă, atât integrarea în Uniunea Europeană, cât și proiectul malefic al Globalizării, trebuie să devenim mult mai activi și lucizi, fără a ne tulbura sufletește, adică așa cum spunea un părinte din Grecia: „cu neliniștea cea bună''. Trebuie să fim convinși, că această **nouă și mare provocare pentru lumea contemporană** poate fi <u>o nouă încercare a credinței noastre</u>. Ca și în comunism, se oferă **<u>o șansă de mântuire pentru mulți dintre noi</u>**, pentru ca din nou, să se „umple cerul de sfinți''. Aceasta nu poate decât să ne bucure, cel puțin pe noi, creștinii de astăzi.

Singura teamă pe care o poate accepta un creștin adevărat este **frica de Dumnezeu și de Judecata de Apoi**. Este frica de păcat, prin călcarea poruncilor și frica de consecințele sale. Nu de moarte trebuie să ne temem noi, adică de trecerea la cele veșnice (în fond, cel mai important moment al vieții fiecăruia), ci de imposibilitatea mântuirii sufletului și comuniunii noastre cu Dumnezeu.

FRAȚI ORTODOCŞI,

MĂRTURISIȚI-L

CU PUTERE PE HRISTOS,

ÎN FAPTĂ ŞI CUVÂNT

*****

INVAZIA NEOPROTESTANTISMULUI.

DICTATURA MASCATĂ A UNIUNII EUROPENE –

O NOUĂ PROBĂ DE CREDINȚĂ PENTRU ȚĂRILE ORTODOXE.

*****

Antologie
cu texte culese şi comentarii
de Iacoboaie Radu

VOL. 1

Dedic această antologie lui Valeriu Gafencu, dar şi tuturor celor care, asemenea lui au luptat sau luptă astăzi pentru Adevăr şi credinţă, celor care Îl mărturisesc din toată inima şi cu toată fiinţa lor pe Hristos şi urmează pilda jertfei Sale pentru mântuirea lor şi mai cu seamă a neamului românesc…

CUVÂNT ÎNAINTE

Mărturisesc încă de la început, că această antologie a avut ca punct de plecare comunismul şi s-a centrat pe problema globalizării (**anticreştină, în esenţă, ca şi „tatăl ei'' - comunismul**). După mai mulţi ani de documentare şi de studiu, am ajuns la concluzia finală, potrivit căreia acest haos contemporan şi multe dintre aspectele tragice ale vieţii de pe mapamond se datorează, în ultimă instanţă, unui grup restrâns de oameni foarte bogaţi şi influenţi (**sioniştii**, cei care doresc să reconstruiască Templul lui Solomon şi să fondeze un imperiu mondial, cu capitala la Ierusalim), grup avid de putere, având ca principal instrument (fidel şi docil) de influenţare şi constrângere Masoneria şi Francmasoneria mondială (întocmai cum comuniştii, s-au folosit de braţul înarmat al Securităţii). Această antologie încearcă să scoată în evidenţă în acest sens, mai ales **satanismul proiectului globalizării** şi în mod particular, **incredibila operaţiune** (în aparenţă doar incredibilă, sau la o privire desigur superficială) **a «spălării creierului»**, la care şi-au dat concursul şi numeroase secte religioase şi alte grupări şi organizaţii.

Însă, indiferent de mijloacele sau motivele ocultei, nici un individ normal **nu va accepta, în cunoştinţă de cauză, să fie anulat** ca personalitate distinctă şi subiect al istoriei (care, cel puţin teoretic, poate face istorie), să se desprindă de neamul său (şi de trecutul său) şi să devină obedient faţă de o putere inumană şi rece. Prin urmare, **trebuie să ştim şi cum putem lupta împotriva acestei aserviri la nivel colectiv şi individual, şi să-i avertizăm totodată şi pe semenii noştri**. Boala inoculată – **indiferenţa sau nepăsarea faţă de toţi şi de toate** – poate fi învinsă de fiecare dintre noi, dar cu ajutorul nemijlocit al lui Dumnezeu. Putem să învingem astfel propriul nostru egoism şi să ne dăruim celorlalţi. „Dăruind vei dobândi'', spunea nu demult Nicolae Steinhardt.

Aceste rânduri sunt scrise după alcătuirea celor trei volume ale antologiei de faţă. Personal, recunosc că a face un fel de rezumat al acestora, care să le surprindă ideile esenţiale sau de forţă, nu este o misiune deloc uşoară. Dar, având în vedere faptul că, ani de zile am reflectat asupra comunismului şi pe marginea acestui subiect – globalizarea –, consider că este binevenit acest demers, pentru a expune o viziune clară şi concisă.

În fond şi la urma urmei, este vorba despre raportul dintre individul supus acţiunilor globalizării şi globalizarea promovată de un cerc foarte restrâns de „oameni''. Este cazul prezentării dramei pe care o trăieşte omul contemporan, ca subiect al constrângerilor globale şi aplicate chiar la nivel local, impuse datorită unor planuri puse la cale de către adepţii fruntaşi ai Noii Ere (New Age) sau ai Noii Ordini Mondiale.

Trăim într-o societate înclinată tot mai mult spre superficialitate (datorită influenţei globalizării culturale, pornită de peste ocean), tot mai confuză şi dezorientată (datorită pierderii reperelor sale spirituale şi culturale). Pe un astfel de teren, este grefată astăzi idelogia extremistă a globalizării. O susţin din plin marile corporaţii şi companii transnaţionale, care au inventat un nou materialism: cel al societăţii de consum (consumerismul). S-a născut astfel o nouă ,,morală'' a banilor şi succesului, pornind de la anumite idei protestante şi neoprotestante.

Merită să fac precizarea că, nu întâmplător am ales titlul întregii antologii, deoarece am constatat că, în esenţă, **comunismul şi globalizarea şi-au propus (în ceea ce priveşte individul) acelaşi lucru: «spălarea creierului»**. Ca să înţelegem mai bine despre ce este vorba, trebuie să pătrundem ideologia perfidă a globalizării (la fel ca şi în cazul comunismului, „regim ilegitim şi criminal'', după cum este numit şi în **Raportul de condamnare a comunismului**, prezentat de dl. preşedinte Traian Băsescu, în faţa Camerelor reunite ale Parlamentului, pe **18 decembrie 2006**).

Fac aici o paranteză mai mare. Este cazul să precizez că acest act oficial de condamnare a comunismului, primul de acest gen, venit din partea unui şef de stat, reprezintă în opinia mea **cel mai important act politic (benefic pentru România) după actul Unirii de la 1918**. El nu a adus foarte multe elemente noi, dar această sinteză (raport) întocmită de un număr relativ mare de personalităţi din

lumea ştiinţifică şi culturală, argumentează foarte explicit **<u>de ce trebuie condamnat comunismul</u>**. El nu face referire la anumite persoane, şi nici nu şi-a propus să pedepsească pe cineva anume. Dar, el poate sta şi va sta cu siguranţă la baza multor alte acţiuni şi măsuri, pe care le aşteaptă **societatea civilă** (al cărei merit în promovarea acestui raport este incontestabil şi meritoriu!) dar şi societatea în ansamblul ei. De pildă, se aşteaptă manuale de istorie, care să ţină cont de adevărul istoric despre comunism, se aşteaptă (în sfârşit) o lege a lustraţiei, care să împiedice accesul foştilor activişti şi securişti la funcţii publice etc. Chiar preşedintele Traian Băsescu a menţionat o serie de alte asemenea acte „secundare''.

S-ar putea spune multe despre felul în care opoziţia (PRM-ul şi PSD-ul, îndeosebi) a boicotat discursul preşedintelui. **O lume întreagă, care a urmărit evenimentul, a rămas consternată** de atitudinea violentă (verbală) şi de fluierăturile „ca pe stadion'' (doar că aici au fost permanente, însă dl. Băsescu a trecut peste asta cu greu, dar a trecut!). Atitudinea furioasă a liderului PRM (Corneliu Vadim Tudor) a întârziat de la bun început momentul discursului preşedintelui, a creat o stare de tensiune şi a răbufnit apoi în câteva rânduri, într-un mod incalificabil. Unele insulte adresate în special unor membri din comisia Tismăneanu, care a redactat acest raport, nici n-ar putea fi reproduse. Desigur, „noua mineriadă'' va afecta **imaginea României**, dar îl va afecta desigur şi la viitoarele alegeri. Lipsa de respect faţă de preşedintele în exerciţiu (pe care l-a insultat în fel şi chip: „Incultule!… Mincinosule!…Afară!…etc.) şi faţă de alţi invitaţi de seamă de peste hotare în primul rând (pe care i-a ignorat cu totul), apoi faţă de cei care au lucrat la întocmirea raportului (pe care i-a numit „viermi nenorociţi'', întocmai cum comuniştii îi tratau pe cei aserviţi lor) este de-a dreptul incredibilă. Şi totuşi, totul a fost cât se poate de real. Reală a fost şi absenţa lui Ion Iliescu şi a multor senatori şi deputaţi din opoziţie.

Nu trebuie să trecem cu vederea nici faptul că, în calitate de conducător al şedinţei, dl. Nicolae Văcăroiu (şantajat probabil) i-a permis să se „etaleze'' (fără a lua măsurile care s-ar fi impus pentru asigurarea liniştei şi ordinii) şi, mai mult decât atât, în final, să precizeze foarte clar că, cei 45 de ani de comunism merită un efort mai mare de studiu şi, de asemenea, să reitereze teza lui Ion Iliescu privind înfăptuirea Revoluţiei române din 1989 de către poporul român fără imixtiunea unor trupe speciale din afara ţării (în ciuda evidenţei şi tuturor informaţiilor despre „turiştii sovietici'' veniţi cu maşini personale şi în grupuri organizate). Ori, se ştie că teoria loviturii de stat, organizată de liderul sovietic şi cu sprijinul altor state devine astăzi tot mai credibilă. Cum spunea şi istoricul Alex Mihai Stoenescu, cuvintele lui Nicolae Ceauşescu referitoare la „agenturile străine'' capătă abia astăzi o valoare istorică. Şi ar mai trebui să ţinem cont şi de faptul, că teroriştii n-au fost identificaţi nici până astăzi. Prin urmare, dl. Văcăroiu a dorit musai să facă şi o disculpare a fostului preşedinte Ion Iliescu, anchetat în dosarul mineriadei din primăvara lui 1990 şi suspectat de pregătirea şi conducerea unei lovituri de stat. Şi unde? Taman în public, la un eveniment de maximă audienţă!

Din punctul meu de vedere, această **„exorcizare a răului''** demonstrează cu asupra de măsură **apartenenţa la comunism a Partidului România Mare şi a Partidului Social-Democrat** (partide, într-adevăr de stânga: primul de extremă stângă, ca şi vechiul PCR, al doilea de centru-stânga). Desigur, <u>nu toţi membrii acestora</u>…Însă, Uniunea Europeană, ne vrea fără „balastul'' mentalităţilor şi practicilor comuniste, fără oameni care s-au compromis grav în politică sau afaceri, etc. Ar fi foarte bine să rămână la aceste intenţii şi în viitor. Spun aceasta, pentru că în raport, se vorbeşte la un moment dat şi în treacăt, de persecutarea „sioniştilor'' de către regimul lui Ceauşescu, şi de „vânzarea evreilor şi germanilor'' (în ţările lor). Ori, ştiind că statului român i s-a cerut pe nedrept peste 9 miliarde de dolari drept despăgubiri, pentru cei 280 000 de evrei exterminaţi (de care amintea Adrian Cioroianu, nu întâmplător, în emisiunea „Mari români'' de la TVR 1) şi care sunt de fapt, evreii salvaţi de către Ion Antonescu, iar Ion Iliescu a acordat cetăţenia unui număr de circa 300 000 de evrei, <u>eu cred că s-a dorit condamnarea comunismului şi pentru a se înlesni (printr-o lege ulterioară) recuperarea proprietăţilor sau acordarea de despăgubiri din partea statului român, celor care au plecat din România</u>. Există deci, şi un interes pragmatic. Ştiind că aceştia au dat singuri bani pentru a putea

părăsi România lui Ceauşescu, devenită „naţionalistă'', se ridică semne de întrebare asupra actualelor pretenţii şi poate datorită faptului că totul ar putea fi o mare afacere, făcută doar în numele lor.

Revenind la ceea ce spuneam înainte, eu cred că, **în numele unor idealuri nobile** (afişate şi în vitrina comunismului dealtfel), precum: pacea între popoare, umanismul şi toleranţa, libertatea şi drepturile omului, se săvârşesc în continuare şi astăzi, datorită adepţilor globalizării, dezinformări, manipulări, abuzuri, fărădelegi (şi uneori, în extremis, chiar crime) iar omul este constrâns în felurite chipuri şi prin diverse mijloace neortodoxe (dar extrem de **subversive**) să renunţe la drepturile şi libertăţile sale fundamentale. Spălarea creierului nu este desigur, o lucrare propriu-zisă de spălare obişnuită, aşa cum ar înţelege poate unii. Ea reprezintă **o operaţie minuţios pregătită de alţii, de pervertire a gândirii, o operaţie în sine diabolică**, **un adevărat atentat asupra culturii şi spiritualităţii omului**! Cineva se întreba chiar, dacă nu cumva noi trăim acum, efectiv, un nou „experiment Piteşti'', ceea ce este foarte probabil, cu menţiunea că într-o nouă formă!. Iar globalizarea este nivelarea gândirii şi comportamentului uman, şi mai mult decât atât, este nivelarea la nivel global a statelor lumii în scopul înglobării lente şi forţate a acestora într-un vast imperiu.

«Spălarea creierului» presupune în fond o serie de schimbări, care constau în distrugerea premeditată a oricărei specificităţi de structură (nonconformismul...) a individului şi colectivităţilor umane, ştergerea oricăror diferenţe, şi ceea ce este mai important, **atentează la principiul diversităţii creaţiei lui Dumnezeu**.

Nu întâmplător, aţi observat poate, că sunt tot mai mulţi cei care îşi pun în ultima vreme problema identităţii naţionale. Este răspunsul lor onest şi responsabil faţă de încercarea impunerii unui model de viaţă şi de gândire **de tip „şablon''** la nivel global. Este rezistenţa omului în faţa distrugerii identităţii individuale şi naţionale. Ei simt şi înţeleg schimbările şi mutaţiile care se produc în toate domeniile.

Parcurgând presa şi literatura românească actuală, şi în mod special volumul lui Ioan Ianolide, ***Întoarcerea la Hristos***, m-am decis să analizez în continuare problematica globalizării, îndeosebi sub aspectul atacului îndreptat împotriva religiei tradiţionale a Ortodoxiei. Doresc prin aceasta, să contribui şi eu, pe cât îmi stă în puteri la **redescoperirea adevărului**, să duc şi eu acest duh al credinţei mai departe, asemenea domnului Ianolide şi multor altor eroi, sfinţi şi martiri din temniţele comuniste. Iar dumneavoastră, puteţi face acelaşi lucru, dacă aceste idei sau informaţii le veţi considera juste şi acceptabile.

Îmi exprim însă, cu această ocazie şi protestul faţă de lucrările care se scriu în prezent, de către mesagerii Masoneriei şi Noii Ere (New Age), care se îndepărtează tot mai mult de adevăr. Este suficient poate, să invoc doar cartea d-lui **Michael H. Hart: „100 de personalităţi din toate timpurile care au influenţat evoluţia omenirii''**, reeditată de Ed. Lider (Bucureşti, 1992). Această carte, chiar a stârnit mari controverse, după cum se aşteptau editorii acesteia (după cum scrie pe coperta finală). De ce? Tocmai datorită ... „acurateţii'' informaţiilor conţinute şi subiectivismului autorului (jurist, fizician şi astronom).

Dincolo de unele biografii, cât de cât acceptabile (cum ar fi cea despre Ştefan cel Mare sau Mihai Viteazul, etc., scrise de Diana Constantinescu, respectiv Stelian Neagoe), veţi remarca inexactităţi evidente, în privinţa elogierii inadecvate de pildă, a lui Nicolae Titulescu (de către prof.dr. Adrian Năstase!), în contextul celor 10 personalităţi româneşti incluse în acest volum, cu acordul autorului. Nu se ştie, prea bine şi de ce s-a recurs la această „generozitate'' a acestuia.

Aş dori să confruntaţi chiar dumneavoastră adevărul istoric cu cel expus în cartea pomenită mai sus, din care nu pot reproduce texte datorită drepturilor de autor. Dar, din punctul meu de vedere **este o mare greşeală – a falsifica trecutul sau istoria** – în primul rând din punct de vedere etic. Nu e necesar să citiţi chiar toată cartea pentru a vă convinge singuri. Adevărul este denaturat cu „bună'' ştiinţă, mai ales în privinţa lui Iisus Hristos, Sf. Apostol Pavel, Martin Luther, Jean Calvin, Karl Marx şi Sigmund Freud, făcându-se reale concesii evreilor (talmudişti) şi ideilor de origine protestantă şi neo-protestantă.

În acest context, al unor vremuri care seamănă izbitor cu cele anticipate de Apocalipsă, **consider drept una dintre principalele îndatoriri ale oricărui creştin autentic, mărturisirea cu putere a lui Hristos şi acceptarea spiritului de jertfă creştin fără nici cea mai mică reţinere sau urmă de îndoială**.

Evocat în volumul de mai sus (apărut la Ed. Christiana, Bucureşti, 2006), cu mult respect dar şi admiraţie, Valeriu Gafencu se dovedeşte a fi într-adevăr, pentru oricine, un mare mărturisitor al lui Hristos, un om de o înaltă prestanţă morală şi de o smerenie desăvârşită. Nu întâmplător, a fost numit de către Nicolae Steinhardt şi apoi de către mulţi alţi deţinuţi politici, drept „sfântul închisorilor''. El, spre deosebire de filosoful Constantin Noica şi de „şcoala'' sa ulterioară de la Păltiniş (care punea accent pe „autoanaliză, autocunoaştere şi responsabilizare''), a optat pentru **o şcoală a credinţei vii întru Iisus Hristos** iar ideile sale despre naţionalism şi despre evrei sunt absolut admirabile şi îşi păstrează actualitatea, deşi a murit în închisoarea-sanatoriu de la Tg. Ocna în 1952. El a murit cu puternica convingere, că şi-a dat viaţa pentru Hristos. Este cel care alături de Corneliu Zelea-Codreanu (prin *Jurnalul* său de la Jilava, scris concomitent cu recitirea Evangheliilor şi a Epistolelor Sf. Pavel) a contribuit la convertirea pastorului evreu protestant Richard Würmbrand la ortodoxie (acesta cerând să fie botezat de preotul Ianolide, lucru care s-a şi întâmplat apoi, fără nici o grabă!) şi cel care a insistat ca Ioan Ianolide şi alţi prieteni apropiaţi să ducă mai departe **duhul credinţei**, ca o rugăminte sau ca o prevedere de tip testamentar. A trecut la cele veşnice înconjurat cu dragoste şi gestul său creştinesc de a-i dărui cele 10 grame de streptomicină (primite din afară, expres pentru el) pastorului Würmbrand (în ideea că acesta era mai util lumii decât el!) îl onorează pe deplin. A fost un gest eminamente creştin şi înălţător. Din păcate, el a murit după o agonie îndelungată iar Würmbrand s-a lepădat ulterior în America de ortodoxie, revenind la protestantismul dinainte, a uitat totul, şi mai mult, a acceptat eticheta infamă şi câtuşi de reală de „fascism'', aplicată de evrei şi de către comunişti, legionarilor…A refuzat orice dialog cu dl. Ianolide.

Este revoltător faptul, că un istoric apreciat precum Stejărel Olaru, în finala concursului (circului) de la TVR 1, botezat „Mari români'', în faţa a milioane de telespectatori a inversat (distorsionat) lucrurile, afirmând printre altele, că Würmbrand a salvat în închisoare viaţa unui tânăr legionar (pe care nici nu l-a numit!). Este puţin probabil că s-a aflat în necunoştinţă de cauză şi a fost indus în eroare de către partizanii fideli ai lui Würmbrand. Este părerea mea personală de tânăr istoric autodidact, dar responsabil şi nepărtinitor, observând mai ales în ultima vreme **ofensiva protestantismului, cu precădere în România**, înainte chiar de integrarea în Uniunea Europeană. În acest caz, se justifică demersul marilor interese oculte de a obţine concursul unui asemenea istoric, cunoscut publicului prin intermediul mass-mediei (care se afişează tot mai frecvent la televiziune), dar şi al Luciei Hossu-Longin, distinsa doamnă care a regizat amplul documentar *Memorialul durerii*, precum şi micul documentar privitor la Richard Würmbrand.

Părerea mea este, că intrăm sau am intrat deja într-o eră a protestantismului şi ecumenismului, întocmai cum a fost ea planificată de către artizanii din umbră ai globalizării. Altfel, nu-mi explic iniţiativele şi mediatizarea tot mai intensă a protestanţilor şi neo-protestanţilor. De pildă, recent am avut surpriza să asist la o emisiune-dezbatere de la Radio Actualităţi, a d-lui Cristian Curte, în care s-a polemizat pe tema **scoaterii simbolurilor religioase din instituţiile de stat (mai ales din şcoli)**. Este vorba de iniţiativa unui „intelectual'' de prin părţile Buzăului, dl. Emil Moise, care nici mai mult, nici mai puţin, a cerut, dimpreună cu câteva asociaţii anonime sau obscure (cum ar fi asociaţia Solidaritatea pentru Libertatea de Conştiinţă, etc…), scoaterea icoanelor şi crucilor îndeosebi, pe motiv că ar aduce atingere drepturilor omului, că sunt discriminatorii şi cultivă intoleranţa!

Cum discuţiile purtate nu duceau la nici un consens sau rezultat valabil pentru ambele tabere (cei pro şi cei contra), unul dintre invitaţii emisiunii, în persoana lui Remus Cernea a subliniat în final intoleranţa românilor şi a ameninţat cu acţionarea în judecată, probabil a statului român. De partea sa, în mod oarecum straniu s-a situat şi jurnalistul Mircea Toma! De cealaltă parte, deputatul independent Anghel Pavelescu (dacă i-am reţinut bine numele) şi alţi invitaţi (prin telefon) precum un jurnalist de

la „Ziua'' (dacă nu mă înşel, dl. Victor Roncea) şi Claudiu Târziu (de la „Cotidianul'') au avut intervenţii salutare, lucide şi responsabile. Ideile cele mai pregnante au fost acelea, că nu există de fapt aşa de mulţi părinţi revoltaţi de prezenţa acestor elemente sacerdotale (de cult), cum s-a invocat tendenţios, că, bineînţeles şi alte culte pot să introducă simbolurile lor (acolo unde există numeroşi membri ai acestora) şi mai ales, că ele nu deranjează decât pe cei care sunt cu adevărat **anticreştini**. Într-adevăr, ele sunt motiv de iritare pentru … demoni, în condiţiile în care astăzi, şcolile sunt asaltate de „moda'' fumatului, alcoolismului, violenţei de orice tip şi mai ales de cea a drogurilor sau „morţii albe''!

În mod cu totul justificat, ne putem pune şi noi întrebarea legitimă: ce se va întâmpla oare, dacă vom scoate Biblia şi crucea din sălile de judecată (şi se va jura pe „onoare'' sau altceva). Sau, dacă am introduce şi noi botezul pe la 16-18 ani, pentru a se avea „discernământul necesar'', cum se procedează la sectanţi, subiect de altfel, asupra căruia dl. Cernea a insistat în emisiune. Şi sunt convins, că iniţiatorii „Reformei'', ca adevăraţi „umanişti'', nu s-ar opri aici. În Grecia, o altă ţară ortodoxă (prima care a aderat la UE), n-au avut atâta curaj sau mai bine zis tupeu, cunoscându-se spiritul activ şi combativ al credincioşilor greci (inclusiv sau mai ales la nivelul Sinodului), în schimb la noi, unde toleranţa este de-a dreptul proverbială şi permanent actuală, se poate încerca şi experimenta orice. La noi, nu e o noutate sau mirare dacă se manipulează aproape totul, prin urmare şi valorile religioase. În numele cui şi din ce motiv? Rămâne să descoperim împreună în acest volum…

Acestor protestanţi, dar şi tinerilor de azi, le-ar fi cred de folos să citească puţin din opera Sfântului Ioan Gură de Aur (Hrisostom). Despre acest sfânt, aş vrea să amintesc aici ceea ce a apărut într-un supliment al „României libere'' din 15 noiembrie a.c., la p.44:

„El s-a născut în Antiohia (344 d. Hr., celebrat de ortodocşi pe 13 noiembrie), din părinţi nobili. Tatăl său a murit curând după naşterea pruncului. Mama lui s-a dedicat creşterii şi educării copilului în spirit evanghelic, beneficiind ulterior de îndrumarea unor mari învăţaţi şi filosofi ai vremii. Dar el avea o înclinaţie deosebită pentru ***oratorie****, a şi fost considerat cel mai mare predicator din epoca de aur a creştinătăţii, de aceea a şi fost supranumit Hrisostom (Gură de Aur). Ajuns patriarh al Constantinopolului şi unul dintre cei patru mari dascăli ai Bisericii Ortodoxe.* ***A depus mari eforturi pentru evanghelizarea oamenilor de la sate, pentru îndreptarea celor căzuţi în erezii, pentru întemeierea de aşezăminte de ajutor social.*** *A combătut luxul şi lăcomia, atrăgându-şi mulţi duşmani printre care şi pe împărăteasa Eudoxia, care l-a persecutat în mai multe rânduri. La sinodul de la Stejar (403) prezidat de episcopul Teofil, care îl suspecta pe Ioan de erezie, acesta a fost alungat din scaunul arhieresc, iar în anul 404 exilat în Armenia (la Cucuz, apoi la Comane), unde, după mari privaţiuni, a murit, la 14 septembrie 407. Este autorul liturghiei care-i poartă numele, precum şi a numeroase cântări religioase şi liturgice. Conform tradiţiei, el este cel care a introdus cântarea numită tropar. Moaştele sale se află la Vatican. Data de 14 noiembrie marchează şi Lăsatul secului pentru Postul Crăciunului. (*B. Kiseleff*)''*

Creştinii desigur, au ca model pe Mântuitorul nostru Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Dar ei, de asemenea, pot învăţa şi din viaţa unor sfinţi precum Sf. Ioan Gură de Aur, Sf. Apostol Pavel şi mulţi alţii. Pot învăţa şi pot cere un sfat de la marii duhovnici în viaţă, printre care se remarcă părintele Arsenie Papacioc şi părintele Iustin Pârvu.

În această calitate de **creştin**, vreau să-L mărturisesc cu putere pe Hristos şi să cer fraţilor ortodocşi de pretutindeni să se întărească în credinţă şi faptă. Nu trebuie să acceptăm nici un compromis, în privinţa oricărui aspect care ar aduce atingere Ortodoxiei şi Bisericii, dar şi credincioşilor înşişi! **Nu trebuie să ne închinăm niciunui idol al lumii moderne de astăzi şi să ne avertizăm din timp semenii! Iar, cu cât vom rămâne mai puţini creştini trăitori, cu atât mai mult fraţilor ortodocşi, va trebui să-L mărturisim mai mult pe Dumnezeu!…**

Mărturisesc că ideea alcătuirii acestei antologii în trei volume, s-a născut pe fondul dorinţei irezistibile de continuare a cercetării sensului şi originii comunismului, globalizării şi materialismului societăţii de consum, dar şi profundei crize morale contemporane. Aceste subiecte (şi, în mod special, comunismul) au făcut deja obiectul volumului meu de debut - **„Ce se întâmplă în România? *Un proces al comunismului, globalizării şi materialismului societăţii de consum. Criza de morală a conducătorilor*"**; volum apărut în 2005 la Iaşi, în ediţia a II-a. Acum însă, accentul nu mai cade pe comunism, ci pe **globalizare**, cu implicaţiile sale majore din viaţa noastră, pe cauzele şi efectele acesteia, şi mai ales pe măsurile de contracarare a planurilor sale.

Într-o lume tot mai confuză şi dezorientată, dar şi complicată, atinsă tot mai mult de desacralizare (în primul rând, descreştinare) şi deznaţionalizare, am considerat că este necesară, în tot acest amalgam de informaţii diverse, o anume sinteză şi **informarea publicului larg** despre toate aceste lucruri, supunând atenţiei sale cele mai semnificative fragmente din diverse lucrări şi domenii, care pot contura o viziune de ansamblu despre lume şi pot conduce la alcătuirea unei strategii de combatere a fenomenului globalizării. Ele interferează şi se completează într-un mod transdisciplinar, cu scopul vădit de a oferi unele **soluţii** şi de a constitui subiecte de meditaţie pentru prezentul şi viitorul nostru.

Dacă în prima carte publicată, am insistat asupra comunismului şi mentalităţilor lui catastrofale, în această antologie în trei volume, mi-am propus să prezint **globalizarea şi implicaţiile ei profunde în lumea contemporană**, observând faptul că mediatizarea problematicii ei este aproape inexistentă. Am conceput întreaga antologie sau lucrare ca fiind alcătuită din aceste volume distincte şi relativ independente, cu scopul popularizării unor informaţii reale şi chiar utile, dar şi uşurării efortului celor, care nu au timp sau nu au încercat să analizeze fenomenul globalizării, ori nu iubesc în mod deosebit lectura.

În primul volum, intitulat **Fraţi ortodocşi, mărturisiţi-l cu putere pe Hristos, în faptă şi cuvânt. *Invazia neoprotestantismului. Dictatura mascată a Uniunii Europene – o nouă probă de credinţă pentru ţările ortodoxe***, am încercat să atrag atenţia asupra atacului îndreptat, cu precădere, împotriva Ortodoxiei. A apăra în acest caz Ortodoxia, Biserica lui Hristos, în faţa actualilor prigonitori, este fără îndoială prima datorie a fiecărui creştin şi o datorie sfântă.

În al doilea volum, intitulat **Ne salvăm trăind activ ortodoxia. *Apărarea identităţii naţionale şi spirituale. Modele de patriotism. Redescoperirea valorilor creştine*,** este prezentat raportul existent dintre globalizare pe de o parte, şi cultură şi creştinism pe de altă parte. Sunt conturate dimensiunile **reale** ale tragediei omului contemporan; se propune în consecinţă apărarea valorilor creştine ca o datorie sfântă a fiecăruia dintre noi şi mai cu seamă a creştinilor. Sunt oferite exemple concrete din istoria mai recentă a naţionalismului românesc, începând cu cel al părintelui Dumitru Stăniloae, dar şi a celui (poate cel mai convingător) al lui Mihai Eminescu -, punând la dispoziţie (mai ales tinerilor) repere şi modele de certă valoare din cultura română, pătrunse de un adevărat spirit de jertfă în folosul naţiunii (ce rezultă uneori, în unele cazuri, chiar din opera lor privită în ansamblu). La sfârşitul său, se recomandă o bibliografie în acest sens.

În sfârşit, în cel de-al treilea volum, intitulat **Cine sunt cei care ne ucid valorile creştine şi naţionale? *Confruntarea Masoneriei cu Mişcarea Legionară. Reabilitarea adevărului***, sunt oferite în mod cât mai obiectiv informaţii reale şi unele analize pertinente, vizând aceste două mişcări (una internaţională, alta naţională), originea şi esenţa comunismului, globalizarea actuală; este tratat fenomenul legionar din istoria României dar şi cel al masoneriei mondiale (pentru unii cititori, mai puţin familiarizaţi cu aceste aspecte, ele ar putea fi oarecum şocante sau surprinzătoare). În ansamblul său, s-a dorit a fi un fel de radiografie, care să ne dezvăluie adevăratele dimensiuni ale atacului concertat la nivel mondial împotriva omului şi conştiinţei (atât individuale cât şi colective), această răsturnare a scării valorilor, culminând cu atacul împotriva tuturor valorilor naţionale. El se doreşte a fi, în acelaşi timp, o adevărată pledoarie în favoarea interpretării corecte a naţionalismului şi necesităţii solidarizării tuturor cetăţenilor sau românilor în jurul interesului naţional.

O întrebare-cheie se desprinde din conţinutul întregii antologii: Vom accepta noi, cetăţenii de astăzi, să servim ca sclavi **noua tiranie (globală)** şi acest nou experiment anticreştin şi antinaţional, fără a ne sinucide astfel din punct de vedere moral şi spiritual? Răspunsul meu este unul singur: **Depinde şi de noi ca această autodistrugere (inclusiv «spălarea creierelor») să nu se întâmple, să nu se generalizeze.** Dumnezeu nu intervine decât arareori şi nici atunci în mod direct şi peste voia noastră, prin anumiţi oameni pe care îi înzestrează cu calităţi providenţiale (adesea pentru a salva anumite popoare, de pildă pe cel francez prin Ioana D'Arc). Depinde de noi să nu retrăim experienţa comunismului) şi să învăţăm din această lecţie teribilă, fără a o repeta. **Dincolo de această mască a globalizării, se ascund de fapt tot cei care au inventat comunismul: marele cerc al Iluminaţilor sau al adepţilor Francmasoneriei (adică masoni de altă etnie decât cea evreiască + masoni evrei; pe scurt ai masoneriei) şi reprezentanţii sionismului mondial.**

De aceea, supravieţuirea noastră, atât ca naţiuni cât şi ca indivizi liberi, depinde de **unitatea noastră**, de **întărirea societăţii civile**, de **independenţa ONG-urilor şi a jurnaliştilor** (care vor crea mereu presiuni asupra magistraţilor, politicienilor şi altor funcţionari), de **implicarea masivă a tuturor intelectualilor adevăraţi** (fie în diverse asociaţii cu caracter civic, fie chiar în politică, atunci când e în joc soarta naţiunii noastre). Iată de ce este atât de important astăzi **dialogul urmat de acţiune**; iar fără acţiune, dialogul nostru constituie doar un lux, o filosofare fără rost sau o pierdere de timp. Să încercăm prin urmare să fim şi oameni de acţiune, oameni hotărâţi.

Mă număr printre acei români, care consideră atât **morala**, cât şi **educaţia**, **domenii de importanţă vitală pentru supravieţuirea noastră şi pentru existenţa oricărei naţiuni de pe pământ**. Acestea sunt astăzi, după părerea mea, în cea mai grea suferinţă, antrenând în degringoladă întreaga societate. E firesc să ne punem atunci unele întrebări. Cine provoacă în mod deliberat decăderea lor şi îndeosebi a moralei creştine? Cine urăşte atât de mult valorile noastre? De ce suntem şi «trebuie» să fim supuşi unui proces de îndobitocire sau de spălare a creierului, deşi comunismul - se spune - că s-a prăbuşit? Cui folosesc într-adevăr toate acestea?…

Mesajul cărţii de faţă este în fapt un adevărat îndemn sau pledoarie pentru gândire, o provocare a gândirii şi cunoaşterii, adresat deopotrivă tuturor oamenilor care doresc şi preţuiesc libertatea, ori cel puţin tuturor acelora cărora aceasta nu le este indiferentă. Mai mult decât atât, imperativul vremurilor pe care le trăim este **redescoperirea valorilor autentice şi reaşezarea societăţii pe temelia lor trainică.** Pentru a reuşi acest lucru, noi trebuie să pătrundem hotărâţi în cunoaşterea şi trăirea realităţilor adânci nedescoperite sau nepătrunse de analiza noastră, în miezul teribilului război psihologic actual, care îl completează pe cel economic. Abia apoi, ne putem angaja să luptăm cu toată dăruirea fiinţei noastre împotriva manipulatorilor din umbră şi împotriva alienării premeditate a personalităţii noastre şi anihilării dreptului naţiunilor la propria lor suveranitate (la autodeterminare).

Prin urmare, nu vom putea supravieţui cu adevărat, ca oameni, fără **aportul informaţiei reale şi culturii**, fără **credinţa noastră vie în Dumnezeu şi trăirea creştinismului** (El există, orice am crede noi, păstrând neatins universul cunoscut nouă), şi nu în ultimul rând, fără o serioasă **implicare personală în «viaţa cetăţii», adică în spaţiul public sau în comunitatea locală**. În opinia mea, aceste trei cerinţe de mai sus sunt la fel de necesare astăzi şi toate trei trebuie duse la îndeplinire, întrucât ideea creştină şi ideea naţională se completează în mod reciproc şi armonios.

În urma multor experienţe personale, observaţii, reflecţii şi constatări, am ajuns la concluzia că există realmente oameni şi forţe mai mult sau mai puţin oculte, care urăsc de moarte toate valorile moralei creştine şi lucrează prin toate mijloacele posibile pentru anihilarea lor. Războiul nevăzut dintre Bine şi Rău nu este deloc un basm de adormit copiii. În câteva cuvinte, voi încerca să ofer aici o argumentaţie minimă.

Suntem nevoiţi să recunoaştem, că din acel moment imemorial al gustării fructului interzis de către Adam, la sugestia Evei dar şi a Şarpelui (întruchipare a Răului), omul a păşit în istorie. De atunci, însă, omul este determinat în mod irevocabil a alege, până la moarte, între Bine (sau Dumnezeu) şi Rău (sau Diavol). Această alegere nu este uşoară şi este vitală pentru mântuirea şi viaţa viitoare a omului. Ceea ce putem observa astăzi însă, este proliferarea unei categorii intermediare, a

oamenilor împietriţi sau mortificaţi sufleteşte. În atitudinea lor neutră, ei tind să aibă toate trăsăturile omului cu «creierul spălat», pe care îl mai putem numi «omul - robot».

Cei activi, în sens negativ, cei care au luat drept bine Răul (sioniştii şi francmasonii), se străduiesc din răsputeri să lărgească continuu acest cerc al oamenilor ezitanţi sau nehotărâţi, care nu cred cu adevărat în existenţa Divinităţii. Avem deci, pe de o parte ateii sau aşa-zişii ''liber-cugetători'' şi creştinii pe de altă parte. Avem în fond o confruntare între masoni şi creştini (după cum şi diavolii se războiesc cu îngerii). Lor, ateilor şi creştinilor, le sunt adresate în general toate tehnicile moderne de manipulare. Este trist, să vedem cum mulţi care îşi zic creştini, sunt de fapt altceva, căci ei se leapădă de Dumnezeu, prin tot ceea ce fac şi gândesc.

În viziunea masonilor, oamenii trebuie să se identifice cu culoarea gri sau cenuşie, adică nici alb şi nici negru, pentru a se şterge orice diferenţă între acestea, precum şi între Bine şi Rău. Această omenire, după cum putem observa noi înşine, devine tot mai incapabilă de a mai distinge între adevăr şi minciună. Omul zilelor noastre ajunge să le amestece şi este chiar «ajutat» să devină un infirm sufleteşte, să-şi piardă atât **curajul,** cât şi **limpezimea minţii** (adică două trăsături importante ale creştinului), tocmai pentru a deveni cât mai maleabil şi manipulabil, până la anularea totală şi dacă se poate definitivă a personalităţii sale, a voinţei sale (adică se ajunge la subjugare sau sclavie!).

Dar, această morală la care atentează masonii, reprezintă în fond şi la urma urmei morala iubirii şi a comuniunii dintre oameni (nu a urii sataniste), învăţătura adusă de Fiul lui Dumnezeu în scopul mântuirii noastre, care constă în desprinderea de patimile noastre. **Morala creştină este însăşi esenţa creştinismului!** Or, fără morala creştină, cunoscută şi trăită efectiv în viaţa noastră cotidiană, ajungem foarte uşor în ghearele apostaziei, ale ateismului deghizat în laicism şi secularism, ba chiar ale satanismului masonic. Ajungem să ne răzvrătim unii faţă de alţii, să ne învrăjbim, să purtăm un război nevăzut împotriva Creatorului, întrebuinţând ca „arme moderne'' indiferenţa, individualismul şi raţionalismul, în atmosfera dominantă a materialismului societăţii de consum.

Am observat, printre altele, că noi - românii -, avem un imn naţional deosebit, despre care ştim că începe astfel: „ Deşteaptă-te române din somnul cel de moarte, / În care te-adânciră barbarii de tirani…'' Da, cum să nu ştim atâta lucru? Dar, câţi dintre noi iau în seamă într-adevăr aceste cuvinte? Câţi dintre noi conştientizează faptul că noi, nici până acum nu ne-am trezit. Că suntem o naţiune divizată încă în două ţări? Câţi au chiar cea mai vagă idee despre ceea ce se întâmplă cu adevărat în România sau în lumea întreagă? Sau câţi se implică în viaţa cetăţii, adică în spaţiul public, în beneficiul comunităţii din care fac parte? Răspunsul este uşor de anticipat de către orişicine…

În schimb, luăm aminte uşor la tot ceea ce ni se flutură cu ostentaţie înaintea ochilor: „Trăiască vodca Imperial!''; „Trăiască imperialismul!''; „Senzaţii tari din 1964!'' şi multe alte asemenea sloganuri publicitare, cu priză la public, care pătrund în subconştientul nostru şi tocmai de aceea sunt şi difuzate frecvent pe micul ecran TV. Televiziunea a devenit prin urmare, o armă redutabilă, care ajunge în aproape toate familiile de români. Îşi imaginează oare cineva impactul pe care îl au toate aceste reclame (aberteizing) şi îl vor avea toate aceste imagini şi idei în subconştientul tinerilor?…

Trăim se pare într-o lume cu totul şi cu totul nevrozată, răsturnată şi chiar greu de definit. Asistăm cu toţii poate, la zorii naşterii unei noi civilizaţii şi a unei noi formule de guvernare. Dar, acestea sunt deja agresive, subversive şi îndreptate într-un atac concertat împotriva omului contemporan şi tradiţiilor sale. Este şi motivul pentru care cred că este timpul (şi nu este încă prea târziu!), ca fiecare dintre noi şi fiecare naţiune să se trezească la realitate cu adevărat şi să lupte pentru păstrarea identităţii proprii, a spiritualităţii şi culturii sale. **A sosit timpul** ca toate naţiunile să se trezească la viaţă din punct de vedere spiritual, din inerţia care le-a cuprins în ultimele decenii şi să-şi urmeze drumul lor firesc, chiar dacă ar fi să facă ele însele istorie.

Dar, pentru a descifra acest fenomen complex al globalizării (atât ca ideologie, cât şi ca sistem), este nevoie mai întâi, de pătrunderea sensului cât mai exact al unor concepte, care prezintă relevanţă în acest caz. Pornind de la explicaţiile sărace oferite de unele dicţionare actuale, înţelegem prin comunism (să-mi fie iertat stilul oarecum colocvial), acea doctrină şi acel sistem politic care promovează proprietatea de stat şi egalitarismul, prin suprimarea proprietăţii individuale,

pluripartidismului şi a oricăror diferenţe sociale, sau acel regim social-politic totalitar bazat pe **proprietatea colectivă**. Prin cosmopolitism vom înţelege iarăşi acea concepţie care revendică ideea „cetăţeniei universale'', concepţie potrivit căreia patria este de fapt locul unde te afli sau lumea întreagă iar omul, cetăţean al ei.

Din punct de vedere etimologic, globalizarea desemnează un termen nou şi care nu ne spune aproape nimic. Dacă veţi întreba bunăoară pe oricine din jur despre acest subiect, veţi obţine un răspuns nesatisfăcător. Din punctul meu de vedere, dar şi al altora, globalizarea sau mondializarea (dacă îi putem spune aşa), reprezintă un proces care se desfăşoară la nivel global, şi determinat printr-o **strategie îndelung gândită de anumite forţe oculte**, care şi-au propus, nici mai mult şi nici mai puţin, decât dominaţia şi dictatura asupra întregii omeniri!

Faptul, că am sărit astăzi de la o extremă la alta, devine pe zi ce trece tot mai evident. Am putea încerca să dăm o definiţie globalizării (denumită de unii autori comunitarism), definiţie pe care doresc să v-o propun: **globalismul sau comunitarismul reprezintă acel sistem social-politic, promovat de anumite cercuri interesate, la nivel mondial, care se bazează pe ideea unificării tuturor statelor şi garantării proprietăţii particulare, conducând în mod inevitabil la amplificarea extremă a diferenţelor sociale, la uriaşe tensiuni şi inegalităţi sociale şi economice între indivizi, şi la împărţirea lumii în câteva state foarte bogate şi multe state foarte sărace.**

Mi se pare absolut regretabil faptul că tot aceste dicţionare uzuale interpretează naţionalismul drept o „doctrină politică bazată pe apărarea (uneori exagerată) a drepturilor şi aspiraţiilor naţionale'', iar ceea ce ne interesează pe noi (globalizarea sau globalismul) nu apare în nici un fel. Acest lucru ar trebui să ne dea de gândit, pentru că prăbuşirea sistemului comunist în fostul URSS şi Europa de Est a fost regizată atent şi premeditată iar capitalismul învingător s-a orientat apoi spre imperialism (de altfel o acuzaţie venită tocmai de la comunişti!), spre neocolonialism şi neoliberalism, spre un extremism de dreapta, care a subminat şi subminează mereu dreapta tradiţională şi democraţia autentică din întreaga lume. **Pretutindeni, dreapta ca şi societatea civilă aproape nu există.**

S-a denaturat în mod voit sensul naţionalismului, o doctrină altădată atât de apreciată. Mass-media a reuşit să-i dea în timp o conotaţie negativă, asimilându-o tot mai mult cu xenofobia şi extremismul, la ordinul masoneriei mondiale, care a considerat că nu-i mai este de folos (după ce şi-a îndeplinit rolul dezintegrator al imperiilor din ultimele două veacuri) şi că trebuie pusă la stâlpul infamiei şi aruncată în lada de gunoi a istoriei. Ba, mai mult, orice formă de extremism devine automat naţionalism. Ori, să stăm şi să judecăm drept. Naţionalismul reprezintă cu totul şi cu totul altceva: patriotismul curat, nealterat, constând în tot ceea ce se jertfeşte pentru ţara natală, în sentimentul şi dorinţa de a-ţi servi mereu, cu devotament patria şi neamul, inclusiv în a răspunde oricăror agresiuni la adresa lor. În schimb, **comunismul şi globalismul – adevăratele forme de extremism** – sunt trecute total sub tăcere. Foarte interesant! Nu întâmplător, observăm că nu s-a condamnat oficial comunismul în multe ţări şi nici n-au fost pedepsiţi autorii nenumăratelor crime comise (culmea ironiei, în numele unor „idealuri înalte ale omenirii''). În schimb, este tot mai lăudat mondialismul sau supranaţionalismul (cu organismele sale ramificate în toată lumea), văzut ca un rezultat firesc al modernităţii, al umanismului şi toleranţei dintre popoare, aducător de prosperitate şi de pace în întreaga lume?! Istoria ne-a demonstrat însă, cu prisosinţă utopia şi absurditatea comunismului, natura lui criminală (diabolică) şi va demonstra desigur şi ''viabilitatea'' ideii de „naţiune universală''.

Înţelegând prin naţiune acea „comunitate stabilă de oameni, istoriceşte constituită ca stat, apărută pe baza unităţii de limbă, de teritoriu, de viaţă economică şi de factură psihică, care se manifestă în particularităţile specifice ale culturii naţionale şi în conştiinţa originii şi a sorţii comune'', putem remarca astăzi faptul că, **atacul dezlănţuit asupra ideii naţionale şi naţionalismului** (asupra patriotismului, astăzi demonetizat) este concertat cu **atacul asupra naţiunilor**, care potrivit planurilor globaliste desigur trebuie să dispară. De ce? Pentru că altfel nu pot fi nivelate culturile naţionale şi nu se poate produce mai rapid «omogenizarea indivizilor şi a naţiunilor», care să transpună în practică naşterea unei «naţiuni universale», a unei limbi şi a unei culturi unice, a tipului de ''om nou''(oare al

câtelea?!) – ***homo globalis*** –, adeptul fidel al globalismului şi al unui pragmatism feroce. Până la urmă, de ce să nu spunem că acelaşi scop - sclavia omului, de tip modern - l-a urmărit insistent şi sistemul comunist, prin dictatura unui grup restrâns de privilegiaţi, alcătuită din mulţi activişti de partid influenţi şi sprijinită masiv de către securişti.

Extrem de interesantă mi se pare chiar preocuparea „celor din umbră'' pentru ascunderea adevărului faţă de publicul larg, îndeosebi a celui referitor la Mişcarea legionară din România şi prezentarea ei într-o perspectivă cât mai inadecvată şi ostilă (fascism, extremism, fanatism etc.etc.), atât înainte de 1989 cât şi după această dată. În realitate, legionarii au fost spre deosebire de alte formaţiuni mai radicale, cum a fost cea a lui A. C. Cuza, mult mai ponderaţi, realişti şi responsabili, datorită spiritului lor civic şi creştin, suportând după cum spun numeroase documente, umilinţe şi brutalităţi, care nouă celor de astăzi ni s-ar părea incredibile (mai grave decât în scenele bine cunoscute ale mineriadelor postdecembriste şi tulburărilor de la Târgu Mureş). Atunci, cine are interesul de a-i asimila pe legionari, precum au făcut şi comuniştii, cu extremiştii cuzişti sau de alte culori politice, unii finanţaţi şi conduşi chiar de masoni? În realitate, ei au fost, exceptându-i pe cei care s-au infiltrat (cu sprijinul KGB-ului sovietic), **adevăraţi eroi ai luptei anticomuniste şi antimasonice**. Dacă ei ar fi fost într-adevăr extremişti, cu siguranţă că n-ar fi intrat în rândul lor atât de mulţi intelectuali români (dintre care unii foarte cunoscuţi), nu s-ar fi produs acel impact social formidabil, n-ar fi ajuns la guvernare alături de Antonescu ş.a.m.d. Dacă un francmason reactivat, precum Alexandru Paleologu, îl „glorifica'' pe regele Carol al II-lea şi îi îndemna pe tineri să nu tragă concluzia „greşită'' că legionarii ar fi fost buni, devreme ce comuniştii erau răi, şi că legionarii erau profund încrâncenaţi şi extremişti, nu înseamnă că este şi opinia pe care noi trebuie s-o acceptăm fără rezerve.

Dacă Albert Einstein insista asupra faptului că: „*Cel mai important lucru este să nu te opreşti niciodată din cercetat''* iar Johann Goethe sublinia de asemenea că: „*Să nu treacă o zi fără să vezi, să auzi, să citeşti''* , în opinia mea şi nu numai, cred că **fiecare trebuie mai întâi să înveţe să gândească singur**. Religia nu constituie în nici un caz o piedică, ci dimpotrivă. Ea poate să ne convingă că există şi alte raţiuni mult mai profunde. Tocmai de aceea, cred că **descoperirea sensului vieţii noastre este fundamentală**. Este primul mare pas către desăvârşirea şi fericirea noastră. Ca şi împlinirea noastră în sfera vieţii sociale şi profesionale, la fel de importantă este şi împlinirea spirituală, descoperirea şi valorificarea unui adevăr: **omul are datoria de a cunoaşte şi înţelege lumea în care trăieşte, de a conştientiza confruntarea teribilă dintre Bine şi Rău**, şi în acelaşi timp, **de a trăi în spiritul valorilor morale şi spirituale pe care le-au cultivat generaţiile precedente**. Cu alte cuvinte, nu trebuie să excludem niciodată din viaţa noastră cultura şi credinţa.

Cele două acţiuni amintite deja (**cunoaşterea şi înţelegerea lumii înconjurătoare**, apoi **trăirea în adevăr)**, dintre care prima este doar în mod aparent pasivă, ne definesc până la urmă personalitatea, ne definesc modul nostru de viaţă. Este indiscutabil faptul, că a cunoaşte şi mai ales a înţelege ceea ce cunoşti nu e atât de simplu şi de uşor, dar acesta nu trebuie să devină o barieră autoimpusă. În nici un caz, nu trebuie să dezarmăm, să ne resemnăm şi să părăsim în mod ruşinos câmpul de bătălie al vieţii noastre, care aspiră spre desăvârşire. Unii ar trebui chiar să devină lideri de opinie şi să se angajeze cu dăruire în spaţiul public sau societatea civilă, cum i se mai spune. Ar trebui să ne eliberăm mintea de orice temeri, prejudecăţi şi complexe. Lumea nu este chiar atât de complicată pe cât ne pare uneori şi putem dobândi aproape fiecare capacitatea de a o înţelege (cât se poate, dacă ne dorim acest lucru). Oare ce credeţi că a vrut să spună Pascal Bruckner, în acest sens, prin următoarele cuvinte: „***Salvatoare pentru gândire, complexitatea este mortală pentru acţiune: pasivitatea opiniei publice aici îşi are originea*** ''. Pornind de la o reclamă pozitivă de această dată, de pe canalul TV Realitatea, care spune că: „Adevărul trebuie aflat, înţeles şi împărtăşit. Asta trebuie să facem şi noi. Deschide lumea! Deschide realitatea!'', putem spune că **trăirea în adevăr înseamnă şi împărtăşirea adevărului altora, deschiderea reală şi benefică către ceilalţi**.

În opinia mea, tot ceea ce ţine de globalizare intră şi trebuie să intre sub incidenţa liberului acces la informaţiile de interes public, ca şi în cazul condamnării comunismului. **Ambele sisteme**

trebuie cunoscute mai întâi de către specialişti (istorici, sociologi, politologi etc.) până în cele mai mici detalii şi condamnate de către autorităţi cu hotărâre şi pentru totdeauna. Aşa cum renunţarea la comunism şi la mentalităţile acestuia cere cu necesitate reforme şi legi în toate domeniile (mai ales legea lustraţiei şi legea deconspirării poliţiei politice), tot astfel trebuie să procedăm şi în cazul globalizării, după ce vom fi cunoscut pericolul pe care îl reprezintă pentru fiecare individ şi pentru toate naţiunile în care democraţia mai înseamnă ceva.

Dincolo de denumirea sa prea vagă şi ambiguă, **globalizarea este în opinia mea personală cea mai mare ameninţare la adresa umanităţii de până acum, deşi ea promovează în aparenţă valori pozitive ca şi comunismul: unitatea, toleranţa, umanismul, pacea, libertatea…** Aceste valori arată bine doar pe hârtie, întrucât în practică sau în realitate nu sunt acordate naţiunilor şi nici tuturor indivizilor, ci rămân doar la nivel declarativ, simple utopii în spatele cărora se ascunde setea nestăvilită de dominaţie a unui grup foarte restrâns de oameni, dar cu o putere de decizie uriaşă.

De pildă, libertatea omului este tot mai limitată şi supravegheată, în vreme ce toate marile companii (în frunte cu cele transnaţionale) şi unele minorităţi (sexuale, naţionale…) îşi sporesc neîncetat drepturile şi îşi diminuează obligaţiile (aspect evidenţiat în procesele juridice). Astfel, grupurile de interese de acest fel, au tot mai multă putere şi tot mai multă influenţă, fiind foarte greu de contracarat, chiar de către autorităţile statale.

Ceea ce cred că se impune astăzi ca o necesitate stringentă este împiedicarea declinului accentuat al spiritului public şi clarificarea lucrurilor. Trebuie înlăturate toate confuziile şi dezinformările din cadrul mass-mediei, care reprezintă cu adevărat o forţă şi o categorie privilegiată, dar care din păcate se supune adeseori unor interese economice, politice sau de altă natură. Aceste interese produc o ruptură gravă în sânul societăţii schizoide de astăzi, prin crearea unei realităţi virtuale pentru cei bogaţi şi a alteia dramatice şi reale pentru majoritatea tot mai săracă.

Pornind de la aceste realităţi, noi putem dobândi cu mai mult sau mai puţin efort o clarviziune proprie, o atitudine civică responsabilă (una lucidă, critică sau combativă, şi constructivă) şi apoi, solidarizându-ne, ne putem apăra identitatea şi libertatea. Un adevărat model în acest sens este chiar marele nostru gazetar, filosof şi poet naţional – Mihai Eminescu, care mărturisea la un moment dat: „*Cu cât ne iubim mai mult patria şi poporul nostru, cu atât vom trebui să ne înarmăm mintea cu o rece nepărtinire şi să nu surescităm cugetarea. […] Inimă foarte caldă şi minte foarte rece se cer de la un patriot…*'' (în revista „Convorbiri literare, X, nr.5, 1 aug.1876, p.168).

Important este să căutăm noi înşine Adevărul. Dotat cu **raţiune**, **sentiment** şi **voinţă**, omul trebuie să le folosească împreună iar nu separat. Echilibrul său este dat tocmai de coexistenţa şi armonia lor. Aici românul excelează faţă de alţii în general, considerând acest echilibru ca „normalitate a existenţei sale'', dar din păcate, nu îşi dezvoltă şi nu îşi pune în valoare **conştiinţa** (de sine şi cea naţională sau de apartenenţă la naţiunea sa şi la neamul său) şi **libertatea** (de gândire şi de acţiune), capitole la care suntem deficitari, pentru că în mod eronat au fost considerate mai puţin necesare sau apanaj al elitismului. Regimurile totalitare au urmărit insistent atrofierea lor în cadrul personalităţii românului. Anularea însă, a oricăreia dintre aceste facultăţi psihice sau puteri sufleteşti cauzează un dezechilibru major în sufletul omului şi dezordine.

Iar creştinii, consider că sunt într-adevăr mult mai optimişti şi echilibraţi, tocmai pentru faptul că ei au înţeles sau au simţit că aceste puteri sufleteşti sunt date de la Dumnezeu şi că, fără ajutorul Lui nu se poate construi nimic durabil. Pentru ei, cunoaşterea nu se rezumă la om şi la lucrurile făcute de mâna lui, sau la invenţiile lui. Nu are loc numai pe cale raţională. Ea este în strânsă legătură cu cunoaşterea lui Dumnezeu şi a adevărului revelat, fiind încifrată chiar în cuvintele Mântuitorului Iisus Hristos: **«Eu sunt Calea, Adevărul şi Viaţa».**

Într-o lume influenţată tot mai mult de închinătorii la idoli, dominată autoritar de cultul sau dictatura banului şi a confortului material, mijloace prin care omul este supus mult mai lesne globalizării, cultura şi gândirea tind să fie înlocuite prin noi forme sau ambalaje strălucitoare ale civilizaţiei şi lipsei capacităţii de analiză (de cântărire a lucrurilor). Încep să conteze tot mai mult diplomaţia şi «bunele maniere». De asemenea, cultura capătă tot mai mult un caracter decorativ,

popular sau de masă (ca şi în timpul nazismului şi comunismului), devenind o ,,cultură de consum'', cum este deja cea nouă de tip american (ruptă aproape complet de tradiție, şi respingând cu aroganță cultura tradițională europeană). Totul capătă aici un caracter comercial şi sunt evidente pentru noi mai ales «produsele culturale» din mass-media actuală (în special reclamele publicitare pentru aproape orice). **Cultura adevărată este abandonată mai mult ca oricând pentru un alt mod de existență: căutarea plăcerilor, îndeosebi fizice**. Noul tip de «cultură» se răspândeşte astăzi în mod vertiginos în toată lumea, cucerindu-i în primul rând pe tineri (viitorii consumatori de mâine), mai ales prin intermediul majorității filmelor şi reclamelor americane.

În fața acestui flagel al globalizării, considerat de către tot mai mulți intelectuali a fi unul extrem de negativ, depăşind în amploare şi subtilități chiar pe cel al comunismului (şi el tragic experiment, cu pretenții hegemonice la nivel mondial), **va trebui să ne repliem, să adoptăm o poziție legitimă de apărare şi să luăm cu toții atitudine**. Cu ani în urmă, filosoful Emil Cioran atrăgea deja atenția asupra pericolului reprezentat de internaționalism: ,,<u>*Internaționalismul este o expresie a culturii de mase*</u>. *[...]* <u>*Cultura de mase este antispirituală, antilibertară, antiindividualistă.*</u> <u>*Este suficient să ne gândim la bolşevism sau la hitlerism, fenomene de masă, (de manipulare mai ales, ideologică - n.a.), pe cât de diferite în conținut, pe atât de asemănătoare în formă.*</u>*''* (în ,,Schimbarea la față a României'', Ed.Humanitas, Bucureşti, 2001, pp.35-98).

În fond, globalizarea nu este altceva decât o nouă formă de internaționalism şi de colonialism corporatist, un tip de capitalism imperialist şi un extremism deghizat în rolul de pacificator. Indiscutabil, alunecăm tot mai mult dintr-o extremă în alta, ceea ce este într-adevăr o adevărată dramă pentru noi. O nouă tiranie se profilează la orizont, dacă n-a început deja, condusă din umbră de către marii posesori şi mânuitori de uriaşe capitaluri. Aceştia nu pot suporta democrația reală şi ca atare nu sunt deloc interesați de respectarea cu adevărat a drepturilor omului, inventate tocmai de strămoşii lor. Sunt izbitor de asemănători, în acest sens, cu comuniştii, care aveau şi ei demagogia lor şi mijloace moderne de manipulare în masă. În aceste condiții, democrația reală devine desigur chiar lipsită de orice sens şi aplicabilitate iar ipocrizia (fariseismul) este ridicată la rangul de politică de stat. Câteva întrebări se impun de la sine. Unde este atunci mult trâmbițata libertate a omului? Suntem constrânşi să respectăm cu toții regulile impuse de noul joc din «satul global»? Chiar nu mai prezintă omul nici o valoare în sine şi este disprețuit atât de mult, încât nu însemnează un simplu ,,animal social'', ca în vremuri străvechi, ci cel mult un obiect sau un număr oarecare pentru statistică?

Globalizarea nu reprezintă - aşa cum se spune - o etapă a unui proces istoric firesc din evoluția omenirii, un fenomen de ''modernizare'', un aşa-zis spațiu intercultural şi multicultural, între religii, ori între națiuni, sau între civilizații. Nu este nici rezultanta ştiinței şi tehnologiei, care astăzi ne unesc mai mult ca oricând într-un timp foarte scurt, dar în mod indirect. Ea este altceva. **Este vorba de o nouă himeră sau utopie, utilizată în mod diabolic pentru a ne forța să trăim într-o lume atee sau imorală, izolați unii de alții în fapt şi să acceptăm necondiționat <u>manipularea şi sclavia modernă</u>. Arhitecții acestei noi lumi, a Noii Ordini Mondiale, au lansat deja (mai ales prin mişcarea New Age sau Noua Eră) directivele «națiunii universale» şi ale guvernului mondial «al păcii». Adepții masoneriei pun astăzi la cale dominația absolută a lumii întregi şi a fiecărui individ în parte, ca într-un sinistru joc de şah, în care aproape toți oamenii nu sunt decât simpli pioni de sacrificiu.**

Nu întâmplător ne sunt devalorizate tradițiile şi culturile naționale, iar în locul lor ne sunt inoculate anumite opțiuni precum <u>pragmatismul, oportunismul, carierismul şi materialismul societății de consum</u>. Cultura nouă, de tip Coca-cola sau McDonald's, cultivă şi ea un gen de ''supraom'' - <u>*homo globalis*</u> -, sau individul:

- **<u>apatrid</u> (deznaționalizat sau separat complet de țara lui natală şi devenit apoi cosmopolit sau cetățean al «națiunii universale»...);**
- **<u>depersonalizat</u> (adică devenit aproape identic cu oricare altul, şters, lipsit de inițiativă, conformist);**

- **obedient sau sclav (supus întrutotul celor care-i furnizează confortul său (inclusiv creditele „avantajoase'' şi mijloacele de existenţă);**
- **desacralizat (înstrăinat de Dumnezeu, ateu sau liber-cugetător, sau de ce nu, chiar mason, sau mason de „grad superior'' – închinător pe faţă lui Lucifer);**
- **consumerist (fidel şi supus necondiţionat „spiritului de consum'' inoculat de cei care îşi permit să-i creeze «nevoile»);**
- **însingurat (deşi trăieşte printre mulţi oameni şi ''comunică'' destul de mult cu ei).**

Chiar şi numai aceste şase trăsături de bază enumerate aici, ne pot trimite cu gândul la simbolistica masonică.

Dacă avem în vedere **mijloacele şi efectele globalizării**, vom remarca fără îndoială câteva mai importante: manipularea şi intoxicarea informaţiei, răspândirea unor filosofii materialiste (nihilismul, pragmatismul şi altele), relativizarea adevărului, nivelarea sau «omogenizarea» culturilor naţionale, **uniformizarea gândirii tuturor oamenilor şi a modului lor de viaţă**, transferul centrului de greutate dinspre viaţa spirituală spre cea strict materială, schimbări grave în structura vieţii sociale (disoluţia instituţiei familiei, prin încurajarea căsătoriilor încheiate din interes material şi care eşuează în numeroase divorţuri; încurajarea căsătoriilor heterosexuale şi a adopţiilor de către aceşti homosexuali şi lesbiene, etc.); schimbări dramatice în viaţa economică a ţărilor îndatorate marilor instituţii financiare internaţionale; desfiinţarea companiilor mici şi mijlocii viabile şi care oferă angajaţilor lor drepturi fireşti şi o protecţie socială reală, de către companii specializate în acest sens (precum «piraţii corporatişti»), sprijinirea directă şi indirectă de către stat a masoneriei (Mafiei) cu bani de la buget (lojele fiind declarate societăţi de utilitate publică, cum sunt în România!) etc.etc. Iar, toate acestea au loc cu un incredibil simţ al detaşării faţă de moralitate şi dreptate…

Reluând unele idei, mai observăm că globalizarea cultivă astăzi libertăţi excesive faţă de anumite minorităţi în detrimentul majorităţii, care sunt manipulate de fapt, pentru a se realiza un obiectiv central: **desfiinţarea statelor naţionale**. Este posibil şi ca uniunile unor state să aibă acelaşi scop, dar nedeclarat. Cum altfel putem înţelege astăzi pretenţiile de autonomie teritorială? De asemenea, este cultivat în masă **dispreţul** celor «realizaţi» sau bogaţi, faţă de cei consideraţi «rataţi» sau săraci (defavorizaţi de soartă), precum şi dispreţul faţă de preoţi şi religie, faţă de valorile creştinismului în special şi cele cultural-naţionale, considerate astăzi depăşite sau anacronice. Este avansată tot mai mult **ideea ecumenismului** (unirea tuturor religiilor lumii, la orice nivel), **ideea sincretismului religios** (împrumutând precepte de la toate religiile) şi este sprijinită în continuare hirotonirea unor preoţi lipsiţi de chemare sau vocaţie pentru viaţa duhovnicească şi îndrumarea credincioşilor.

Avem astăzi, printre altele, **datoria de a apăra şi posteritatea eroilor neamului românesc**, ameninţată din diverse direcţii. Chiar în mass-media noastră şi în special în unele manuale alternative de istorie, în programe şcolare şi apoi în rândul publicului larg, au apărut tot mai multe denigrări şi dezinformări în privinţa acestora, care denaturează practic adevărul istoric. Rolul jucat de acestea este acela de a realiza ştergerea treptată a marilor noştri eroi din memoria naţională, din mentalul colectiv şi chiar din conştiinţa românilor şi excluderea lor din istorie, în faţa noilor generaţii.

Să luăm de pildă, cazul domnitorului Ştefan cel Mare şi Sfânt. Canonizarea sa recentă de către Biserica Ortodoxă Română a stârnit unele valuri şi controverse. Se uită un aspect important, şi anume acela că gloriosul nostru voievod era considerat încă de pe vremea sa un sfânt care a apărat cu sabia într-o mână şi crucea în cealaltă Poarta creştinătăţii de năvălirea păgânilor (tătarilor şi otomanilor, aflaţi în plină expansiune). În lupta teribilă pentru independenţa Moldovei, toată ţara i-a fost alături, indiferent de sacrificiile umane şi materiale cerute de războaie. Nu cred că întâmplător, marele Ştefan a fost inclus în rândul celor 100 de personalităţi din toate timpurile care au influenţat evoluţia omenirii, în cartea intitulată astfel şi semnată de dl. Michael H. Hart. În acord cu opinia sa şi a d-nei Diana Constantinescu, care s-a ocupat de biografia domnitorului „*Ştefan cel Mare nu şi-a pus pecetea numai pe istoria unui popor, care îl va glorifica veşnic ci şi pe aceea a unui continent, care, fără el, ar fi avut*

mult mai mult de furcă cu turcii", iar *„Nimeni şi nimic nu va putea şterge amintirea unei domnii atât de glorioase din memoria moldovenilor şi, în general, a românilor"* (carte apărută la Editura Lider, Bucureşti, 1992, pp.104-106). Daţi-mi voie să-mi exprim îndoiala, în actualele circumstanţe, faţă de ultima afirmaţie citată, pentru că istoria poate fi rescrisă de principalii actori politici ai vremii, ca şi în timpul comunismului, după bunul lor plac.

Cum se face însă, că în zilele noastre, **denigrarea vine din partea multor oameni şi mai ales din rândul celor cu mentalităţi comuniste sau ateiste**? Cum putem noi să-l acuzăm cu uşurinţă de adulter (că ar fi avut ibovnice în fiecare sat…), de apucături despotice (că ar fi ucis mulţi boieri şi oameni nevinovaţi, la mânie…) şi să nu-l mai considerăm sfânt (deşi există sfinţi care au avut „căderi'' înainte de a apuca calea grea a sfinţeniei), pornind de la spusele cronicarului Grigore Ureche? Este acesta adevărul istoric? În opinia d-lui profesor Ştefan Gorovei, care recent a publicat o amplă carte despre viaţa acestui domnitor, sunt doar două cazuri consemnate de izvoarele istorice, când Ştefan a pedepsit cu moartea boierii trădători. Iar din analiza documentelor epocii, reiese clar că el a fost într-adevăr un judecător drept şi că în miile de procese nu a nedreptăţit pe nimeni (ca dovadă, după moartea lui, în perioada domniilor care s-au succedat, nu s-au revizuit sentinţele date de el). Războaiele, la care au participat atât boierii cât şi răzeşii din popor nu au condus la revolte, pentru că ei au ştiut că Ştefan „a făcut ceea ce trebuia să facă" în calitate de bun creştin ce era, că el dorea chiar să creeze la Suceava un centru al creştinătăţii răsăritene (un nou Constantinopol). A zidit numeroase biserici şi mănăstiri în semn de mulţumire faţă de Dumnezeu şi pentru a-I slăvi numele.

Cât priveşte acuzaţia de adulter, exagerată în mod premeditat, istoria nu consemnează decât relaţia sa din care a rezultat un copil din flori, viitorul urmaş vrednic de înaintaşul său - Petru Rareş (după domnia fiului legitim al lui Ştefan, Bogdan al III-lea). Dacă am presupune că au fost mulţi bastarzi datorită „nenumăratelor aventuri extraconjugale", atunci ar fi fost şi de presupus bătălii acerbe pentru tronul Moldovei, despre care însă nu se ştie nimic, pentru că ele pur şi simplu n-au existat. Păcatul său, omenesc până la urmă, dacă avem în vedere şi tradiţia epocii de a avea mai mulţi urmaşi la tron şi vrednici pentru asta, a fost spălat cu prisosinţă în focul celor peste 47 de războaie şi cam tot atâtea biserici şi mănăstiri.

În opinia mea, **denigrarea marilor eroi ai neamului nostru se subscrie îngropării valorilor naţionale, care stau în calea făuririi noului tip de om şi a «naţiunii universale»**. Dar, din fericire pentru noi, **nimeni şi nimic nu poate împiedica adevărul ca să iasă la lumină**, oricât ar fi de bine ascuns sau îngropat, pentru că El cunoaşte Învierea şi pentru că numai o viaţă trăită în adevăr poate fi un prilej continuu de bucurie, după cum spunea Constantin Noica. Iată, de ce nu-mi este teamă să vorbesc despre el: pentru că **adevărul merită orice sacrificiu din partea noastră**. Adevăraţii creştini nu tremură după viaţa lor în faţa morţii, ci ei se tem numai de Judecata de Apoi sau de pedeapsa lui Dumnezeu. Ei nu vor ca sufletele lor să îndure calvarul chinurilor veşnice ale iadului, chinuri conştientizate atât de bine în «evul mediu întunecat» (atât de blamat mereu de umanişti şi iluminişti pentru unele excese regretabile ale sale).

Cum este posibil, ca într-un manual de istorie pentru clasa a XII-a (probabil şi în altele), să apară enunţuri de genul: FRANCMASONERIE = asociaţie cu caracter filantropic, în parte secretă, ai cărei membri se recunosc prin anumite semne, embleme şi simboluri? Am ajuns noi să credem că ea este cumva morală? Este ca şi cum am spune că sistemul comunist a fost în slujba omului şi a fost mai degrabă bun decât rău (adică invers decât în realitate). Nu înţelegem oare că filantropia afişată n-are decât un rol de a face prozelitism şi de a racola noi adepţi din rândul naivilor? Nu am aflat încă adevărul cutremurător, că adepţii aceştia ''liber-cugetători'', grupaţi într-un club ascuns şi elitist, cu reguli foarte stricte (ca în cadrul Mafiei), practică de fapt un anticreştinism, o obedienţă strictă (mai severă decât în armată) în cadrul celor 33 de grade masonice, de la care urmează cultul direct al lui Lucifer? Nu realizăm că în fond, masoneria (grupând un cerc restrâns de evrei) sau francmasoneria (cercul amintit, dar mai larg, înglobând şi alte etnii), alcătuiesc Biserica lui Antichrist? N-a fost şi este Lucifer îngerul negru decăzut, despre care se vorbeşte în Biblie şi care n-a renunţat niciodată a fi adversarul înverşunat al lui Dumnezeu şi a oricărei creaţii ale Sale?

Omul este încununarea întregii creaţii divine şi lui i-a fost dată în administrare această lume şi de aceea revolta împotriva lui Dumnezeu este dovada celei mai mari ingratitudini şi trădări a Lui. Noi nu trebuie să fim părtaşi ai războiului antichristic şi să cădem în cursele lui. Ispitele satanice sunt ce-i drept peste tot, dar este datoria noastră de creştini (mai ales practicanţi sau activi) de a le rezista, până la capăt şi de a le deconspira. **Sufletul şi libertatea omului este marea miză, pricipalul obiectiv al diavolului iar ţările în care ortodoxia (păstrătoare a tradiţiei creştine şi a dreptei credinţe) este preponderentă, sunt cel mai mult atacate şi astăzi în acest război nevăzut, declanşat în toate domeniile vieţii noastre.**

Tocmai de aceea ne revine unora dintre noi, sarcina ingrată, imensă şi dificilă de a evidenţia **cauzele** acestor stări de lucruri, de a face transparent un astfel de război între oameni şi al unora împotriva lui Dumnezeu, şi de a căuta **soluţii**. Ceea ce caracterizează cel mai bine lumea contemporană este tocmai **înstrăinarea tot mai mare a omului faţă de Dumnezeu şi semenii lui**. Moralitatea trece astăzi prin cea mai mare criză, pentru că tot mai mulţi oameni (chiar ''creştini'') îmbrăţişează imoralitatea, materialismul societăţii de consum şi ca atare, dispreţuiesc profund atât pe vechii moralişti (Shakespeare, Moliére, H.Ibsen, Schiller şi mulţi alţii), cât şi pe cei actuali. Aş aminti aici doar câteva cuvinte: „ *Nu pun preţ pe acea moralitate care nu-şi are rădăcina în* religie."(H. Ibsen). Prin urmare, aceste două sfere se întrepătrund, iar criza morală izvorăşte din cea religioasă.

Interesantă mi se pare şi mărturisirea marelui orator, filosof şi om politic Cicero: *„Dacă nu există iubire către Dumnezeu, apoi eu nu ştiu dacă ar fi posibilă existenţa vreunei societăţi omeneşti şi chiar a ideii de dreptate."* După cum s-a mai spus, însăşi esenţa dreptăţii este de natură divină şi ea ni se dezvăluie fiecăruia doar cât ne-a fost permis iar pentru a deveni oameni drepţi (împrumutând un atribut al dumnezeirii), **nu este suficient să ne abţinem de la săvârşirea unor prejudicii altora, ci mai ales să-i împiedicăm pe alţii să o facă**. Acesta este adevăratul simţ al dreptăţii. Căci, cum spunea cineva, ce este spiritul de dreptate, dacă nu „o înţelegere a legilor naturii, folosită spre ajutorul celor mulţi".

Se impune astăzi, mai mult ca oricând, solidaritatea intelectualilor, care să coaguleze în jurul lor cât mai mulţi oameni responsabili şi cu simţ civic, care să spună deschis adevărul pe care au izbutit să-l cunoască (cu voia şi ajutorul lui Dumnezeu, chiar dacă nu recunosc acest lucru întotdeauna). E timpul ca oamenii să se trezească din strania somnolenţă colectivă în care au fost aduşi şi din somnul raţiunii (care naşte într-adevăr monştri). E timpul să ne apărăm cu hotărâre şi cu orice preţ toate valorile înaintaşilor noştri (măcar pentru strădaniile şi sacrificiile lor), valori eterne şi universale, atât spirituale cât şi naţionale. **E TIMPUL TREZIRII SPIRITUALE A OMULUI ŞI A NAŢIUNILOR DIN ÎNTREAGA LUME.**

Am alcătuit această antologie cu cele trei volume ale sale, cu speranţa unei lumi mai bune, pe deplin convins că, cel puţin două realităţi crunte ar trebui să ne determine a lua atitudine în vreun fel sau altul şi să ne preocupe mai mult. În primul rând, ajungem să recunoaştem noi înşine faptul, că asistăm mult prea indiferenţi la **decăderea dramatică a culturii autentice şi a modului nostru de viaţă, a informării în deplin consens cu adevărul** şi observăm cu tristeţe sau cu dezamăgire că există tot mai puţini oameni care au curajul să gândească ei înşişi, care au propria lor judecată sau cântărire a lucrurilor. Iar în al doilea rând, observăm **o desacralizare fără precedent a lumii contemporane, o întoarcere la păgânism tot mai accentuată şi cu consecinţe incalculabile**. Atacul concertat împotriva naţionalismului este coalizat cu cel îndreptat împotriva creştinismului (ţinta principală). Rezultatul se vede: tot mai puţini preoţi vrednici de misiunea lor înaltă şi tot mai puţini „creştini practicanţi'', adică creştini în adevăratul înţeles al cuvântului, trăitori în spiritul ortodoxiei care urmează modelul lor întruchipat în persoana divino-umană a lui Iisus Hristos. **Din păcate, spiritul de jertfă creştină pentru aproapele nostru şi de jertfă pentru naţiune aproape că ne lipseşte astăzi cu desăvârşire.**

În încheiere, redau mai jos „cele zece porunci ale societăţii de consum'', prezentate de scriitorul Matei Vişniec într-un număr recent din „România liberă'':

1. Tu, fiule, ***nu vei mai fi un cetățean lucid****, ci un pasionat consumator.*
2. Îți vei dori cu aviditate tot ce vezi în vitrine, pe panourile publicitare şi în casa aproapelui tău.
3. Pentru a intra în posesia a tot ce vezi vei munci cu disperare şi vei avea ca principal țel să câştigi cât mai mulți bani.
4. Nu vei fi fericit decât atunci când vei consuma mai mult decât aproapele tău şi când cei din jur vor vedea cât de mult consumi.
5. Modelul tău de viață va fi dictat de ceea ce vei vedea la televizor.
6. Eroii tăi vor fi vedetele la modă, cu ei te vei identifica şi ca ei vei dori să fii.
7. Dar mai mult decât orice, modelul tău va fi societatea de consum americană. Ca un american, îți vei dori să consumi de patru ori mai multă energie decât ceilalți oameni de pe planetă, şi vei arunca zilnic două kilograme şi jumătate de deşeuri la gunoi, adică de cinci ori mai mult decât ceilalți oameni de pe planetă.
8. Fascinat cum vei fi de societatea americană, nu vei gândi niciodată cu creierul tău şi nu te vei gândi în nici un caz la viitor.
9. Nu vei avea alt Dumnezeu decât bucuria de a fi recunoscut ca un mare producător de gunoaie, de gaze poluante şi de deşeuri toxice.
10. Iar când planeta pe care ai trăit îşi va da duhul stoarsă de vlagă şi devenită o pubelă cosmică, vei muri cu zâmbetul pe buze, împăcat cu tine însuți, ca un consumator care şi-a făcut datoria.

I. CÂTEVA FRAGMENTE DIN CARTEA „EREZIILE CONTEMPORANE. *O ADEVĂRATĂ AMENINȚARE*''

Atunci când omul contemporan nu află plinătatea vieții şi a adevărului în Hristos, aşa cum evangheliceşte o păstrează şi o transmite Biserica noastră Ortodoxă, este firesc să încerce a-şi potoli setea lui de mântuire adăpându-se din alte izvoare, din apele tulburi ale ereziilor şi grupărilor sectare.

*Este un fapt dovedit că **nimeni nu poate afla adevărul în Hristosul Ortodoxiei fără smerenie şi pocăință**. Dimpotrivă, ,,adevărurile'' din afara Ortodoxiei sunt primite fără pocăință şi smerenie. Acestea sunt sisteme în care **omul se instituie pe sine ca lege la nivel religios şi filosofic**. În aceste sisteme nu Hristos este Cel Ce mântuieşte pe om în Trupul Său, în Biserică, ci omul se străduieşte să se autoizbăvească şi să se autojustifice, fără harul lui Dumnezeu. […]*

Părintele Arsenie arată foarte limpede primejdiile care amenință persoanele umane, dar şi identitatea noastră religioasă şi națională, venite din partea cultelor şi organizațiilor distrugătoare de tipul Scientologiei, din partea Globalizării, a Noii Ordini a Lucrurilor, a sincretismului religios. De asemenea, foarte bine accentuează diferența dintre meditația antropocentrică de tip yoga şi rugăciunea teantropocentrică a minții sau a inimii, specifică Ortodoxiei. [1]

*

Credem că articolele publicate în această carte îşi păstrează şi astăzi valoarea şi importanța lor, deoarece feluritele probleme pe care ereziile şi sectele contemporane le creează, nu numai că nu s-au micşorat, ci chiar s-au înmulțit. Şi aceasta pentru că în ultimii ani nu s-a făcut, din păcate, nici un efort temeinic şi coordonat pentru înfruntarea lor. Propaganda sectelor a reuşit atât de bine, încât statul consideră această problemă ca fiind exclusiv religioasă, în contradicție cu ceea ce se întâmplă, cel puțin în planul declarațiilor formale, în restul Europei.

Totodată, oamenii Bisericii care încearcă să se ocupe în mod serios de această problemă sunt calomniați de secte şi de „cugetarea progresistă'' întovărăşită cu ele şi sunt acuzați de fanatism, lipsă de toleranță, **Sfânta Inchiziție, vânătoare de vrăjitoare** ***şi aşa mai departe.*** *Trebuie să se consemneze că peste tot în lume oamenii cu adevărat progresişti, intelectualii, ziariştii şi reporterii sunt de regulă de partea victimelor şi nu de partea torționarilor (sectelor). Şi aceasta pentru că **sectele atacă şi suprimă însăşi libertatea omului**.* [2]

*

Sub termenul de **practici necreştine** *se pot ascunde mişcări şi practici cum ar fi: yoga-meditație, gândire pozitivă, ocultism, hipnotism, spiritism, magie (albă şi neagră, care în esență sunt acelaşi lucru), şamanism, sufism, practicile cultelor animiste, ale ereziilor totalitariste nou-apărute (de exemplu: abuzul de substanță al Scientologiei) şi ale cultelor distrugătoare (spălarea creierului, bombardarea conştiinței oamenilor cu noțiunea pervertită a dragostei, dezmățul), tehnicile* Noii Epoci *(New Age), medicina alternativă care se bazează pe credința ocultă în existența energiei cosmice şi a centrilor energetici din om. Şi am fi putut ajunge până la practicile neosatanismului sau la acțiunile sistematice lipsite de orice fel de scrupule ale ereziilor totalitariste (şantaje, terorism psihologic, teroarea acuzațiilor, violență fizică). […] Toate aceste sisteme, mişcări, practici sunt încercări de autoevoluție şi automântuire, care au ca dreptar aşa numita* evanghelie a Vărsătorului*, ce se identifică cu* evanghelia luciferică.

Ele întruchipează vechea minciună sub o nouă înfățişare. Se concentrează în cele pe care le-a spus vechiul şi vicleanul şarpe celor întâi zidiți. Adică: Dumnezeu v-a spus minciuni. Puteți voi

[1] Egumenul Sfintei Mănăstiri Grigoriu, de la Sfântul Munte Athos, Arhim. Gheorghe Kapsanis, în Prolog la cartea păr. Arsenie Vliangoftis, ***Ereziile contemporane. O adevărată amenințare***, Ed. Evanghelismos, Bucureşti, 2006, pp.7-8.
[2] Ibidem, pp.10-11.

singuri, numai cu puterile voastre, fără ajutorul Lui, să deveniţi dumnezei. Omul însuşi este dumnezeu, numai că nu cunoaşte asta. Dar o va cunoaşte prin tehnicile autocunoaşterii şi autodepăşirii.

Evanghelia Vărsătorului *este calea autonomiei omului şi a răzvrătirii lui împotriva voii lui Dumnezeu. Lui* facă-se voia Ta *din Rugăciunea Domnească i se opune* ***dogma satanică:*** **Fă ce vrei! Aceasta este toată legea.** *(Aleister Crowley). […]*

Concepţia de viaţă şi morala pervertită care rezultă din declaraţia lui Anton La Vey (fondatorul aşa numitei Biserica Satanei *din California, U.S.A.):* Nu aş putea omorî vreodată un păianjen, **însă aş putea omorî un om**, *conduce la o societate nu a fiarelor, ci a diavolilor. Această concepţie este despărţită printr-o prăpastie de gândirea Sfinţilor Bisericii noastre, care şi-ar fi dat trupul lor sănătos ca să ia trupul unui lepros,* pentru că aceasta este dragostea desăvârşită*, aşa cum spune Avva Agaton.* [3]

*

Admiterea faptului că ereziile noi, totalitariste, cu practicile lor, sunt ***o provocare*** *reprezintă primul pas înspre înfruntarea corectă a chestiunii. Această provocare se adresează atât Bisericii, cât şi statului, precum şi societăţii în general. Din păcate, tendinţa care domneşte astăzi este aceea de a ignora problema, fie din lipsă de informare, fie din pricina unui simţământ de suficienţă de sine sau din alte pricini, pe care nu este momentul să le analizăm. […]*

Să trecem, aşadar, la prezentarea temei noastre: acţiunile sistematice ale acestor erezii recent apărute. Nu ne vom referi la acţiunile programate făcute în scopul manipulării personalităţii, ci vom vorbi despre acţiunile perverse care pleacă de la dogma acestor organizaţii care spune: **Cel care ne critică este criminal**.

Exemplu tipic şi revelator al acestui gen de acţiuni este ***Scientologia sau Epistemologia*** *(nu are nici o legătură cu Epistemologia, ramură a filosofiei). În Grecia ea acţionează sub numele de Centrul de Filozofie Aplicată din Grecia (K.E.F.E.). Ne vom ocupa aşadar cu cel mai izbitor caz de acţiuni criminale ale ereziilor totalitariste. Acţiuni asemănătoare, de obicei la o scară mai mică, folosesc şi alte organizaţii care au la bază acelaşi principiu:* **Cel care ne critică este un criminal;** ***este mai cu seamă un criminal împotriva umanităţii, deoarece împiedică activitatea organizaţiei, cea care este singura nădejde pentru salvarea planetei.***

Scientologia se încadrează foarte bine între ereziile totalitariste contemporane, fiind caracterizată pe plan internaţional drept cea mai periculoasă dintre ele. *Ştirile despre Scientologie care vin din Germania sunt şocante.*

Precum citim în revista Dialog*, ministrul federal al Asistenţei Sociale şi Muncii din Germania, Walter Blüm, a declarat că:*

1. În spatele acestei organizaţii se ascunde o organizaţie criminală de spălat bani.
2. Scientologia răspândeşte o ideologie obscură.
3. Ea constituie o corporaţie care sfidează şi oprimă persoana umană.
4. Conducerea ei este criminală.
5. **Membrii ei au fost supuşi spălării creierului.**
6. Scientologia formează o caracatiţă uriaşă. [4]

*

„Supraomul'', potrivit Scientologiei, se află înlăuntrul omului şi se poate „elibera'' prin tehnica mişcării, a aşa-numitei dianetici. În Manualul pentru sacerdotul onorific *se precizează despre* **dianetică**: Este tehnica eliberării fiinţei spirituale; învăţătura despre fiinţa spirituală în relaţiile ei cu trupul şi propulsarea fiinţei în aceste relaţii.

Mişcarea organizează o nesfârşită serie de seminarii cu scopul de a elibera pe supraom *dinlăuntrul omului şi de a face toată lumea curată (Clear), inaugurând o* Nouă Eră*. Astfel omul va*

---

3 Ibidem, pp.24-29.
4 Ibidem, pp.29-34.

dobândi o putere nelimitată: **În această lume supravieţuiesc numai tigrii, iar noi ne-am luat răspunderea să educăm tigrii***, spune Hubbard, mesia Scientologiei. […]*

De dragul omenirii, *adică de dragul unui potenţial mai înalt, fiecare membru este chemat să distrugă o persoană sau un grup care nu împărtăşeşte principiile Scientologiei.* *Binele omenirii se identifică şi aici ca şi în toate ereziile noi, cu binele grupării.*

Aşadar, cel care face rău organizaţiei, împiedică lucrarea ei, o vede cu ochi critic sau chiar cel ce o tratează cu indiferenţă (!) este considerat o piedică în evoluţia omenirii spre Noua Eră, pe care o promite organizaţia, este considerat duşmanul omenirii. Unul ca acesta nu poate avea drepturi, precum vom vedea mai amănunţit în cele de mai jos.

În aceste condiţii, avem de-a face cu o relativizare evidentă a binelui şi a răului. Avem o morală inversă, în care scopul scuză mijloacele. Bine este numai ceea ce vine în folosul organizaţiei.

Această concepţie despre „morală'' , precum foarte bine observă părintele Antonie, ar fi putut proveni de la o grupare a Mafiei sau de la oricare altă organizaţie teroristă. Scientologia dă următoarea definiţie moralei: Morala *constituie aici o* structură organică*; ea este segmentul unei organizaţii al cărei funcţii este alungarea intenţiilor vrăjmaşe din mediu; iar după ce reuşeşte aceasta, scopul moralei devine îndepărtarea din mediu a tuturor intenţiilor diferite, străine ei.*

Aceasta este definiţia moralei! ***Adevărat pentru organizaţie este ceea ce dă rezultate.*** *Aşadar termenii de* morală *şi* adevăr *sunt adaptaţi scopurilor Scientologiei. […]*

Pentru neutralizarea unor astfel de persoane, adică a orişicui împiedică lucrarea şi scopurile organizaţiei, se alcătuieşte un program special de manipulare *a lor.*

Responsabile cu această acţiune sunt serviciile secrete ale Scientologiei, Birourile de Afaceri de Afaceri Speciale (Offices of Special Affairs, OSA). Există o organizaţie piramidală, cu OSA Internaţional în vârful ei, având organizaţii continentale (de exemplu, pentru Europa: OSA Europe) şi birouri abilitate pentru fiecare ţară.

Există ofiţeri superiori ai moralei *care îi urmăresc şi îi îndosariază pe toţi. Iar aceasta se vede limpede din documentele pe care le-a confiscat procurorul Ioan Anghelis în timpul cercetărilor sale făcute asupra K.E.F.E. în anul 1996.* ***Un scop principal al organizaţiei este coruperea persoanelor aflate în poziţii-cheie.*** *Birourile Afacerilor Speciale manipulează şi afaceri juridice şi, printr-un terorism al ameninţărilor, reuşesc să-l doboare pe adversar. Scopul final este ca guvernul şi filosofiile potrivnice să fie constrânse a fi de acord cu scopurile Scientologiei.* [5]

*

Erezie înseamnă abatere de la dreapta credinţă. *Ea înseamnă* ***minarea drumului spre mântuire****. Precum scrie Sfântul Apostol Pavel în Epistola I-a către Corinteni:* Căci trebuie să fie între voi şi eresuri, ca să se învedereze între voi cei încercaţi.

Cauza tuturor ereziilor a fost dintru început mândria omenească, care, aşa cum spune Sfântul Efrem Sirul,* nesuferind lucrul cel vechi, *doreşte să facă inovaţii. Omul mândru nu suportă să urmeze Tradiţia Bisericii, crezând că el însuşi poate tâlcui mai bine Sfânta Scriptură. Şi astfel, tăind şi spânzurând, face o religie pe măsura lui. *[…] Ortodoxul nu-i urăşte pe eretici şi înşelaţi, ci îi compătimeşte ca pe nişte bolnavi şi, dacă există condiţiile necesare, încearcă să-i ajute. Dacă nu are aceste condiţii pentru a-i ajuta, atunci pur şi simplu se păzeşte ca să nu se molipsească şi el de microbul ereziei. Ortodoxul nu-l urăşte pe eretic, ci erezia. […]*

Problema pastorală cu care ne confruntăm în anii pe care îi parcurgem este înfruntarea noii erezii de dimensiuni planetare care se numeşte Noua Eră *sau, aşa cum o numesc unii,* Noua Eră a Vărsătorului. [6]

*

[5] Ibidem, pp.37-44.
[6] Ibidem, pp.58-62.

Teoria Noii Ere se întemeiază pe o concepţie veche întâlnită în religiile necreştine. Potrivit ei, omenirea trece printr-o continuă schimbare a diferitelor epoci, iar în acest drum al ei nu urmează o traiectorie orizontală.

Întâlnim aici concepţia ciclică asupra istoriei în contradicţie cu cea liniară a creştinismului, care spune că istoria are un început şi un sfârşit şi, prin urmare, şi un scop.

Termenul contemporan de New Age *(Noua Eră) este luat din astrologie. Astrologii susţin că la fiecare aproximativ 2 100 ani intrăm într-o eră nouă. […]*

În cele din urmă, ce este mişcarea Noii Ere? Este o uriaşă reţea de organizaţii din întreaga lume, având o oarecare legătură între ele*, o „conspiraţie fină'', aşa cum o numeşte Maryllene Fergusson, una din „proorociţele'' mişcării.*

Noua Eră este o sinteză de hinduism şi budism, sub chipul modern al guruismului, desigur, care cuprinde şi învăţături oculte antice. Este o sinteză între gnosticism (**o mişcare religioasă polimorfă din perioada alexandrină, care a provenit din amestecul sincretist al unor elemente de diverse provenienţe*****), spiritism [credinţa în posibilitatea comunicării cu „lumea spiritelor (necurate)] şi învăţături „mistice'', care se transmit de fiinţe demonice.*** *De pildă, cele scrise de Alice Bailey, „proorociţa'' prin excelenţă a mişcării, i-au fost dictate, aşa cum spune ea însăşim, de* mentorul tibetan*, o fiinţă spirituală fără trup omenesc (adică un diavol).*

Mama spirituală *a Noii Ere este Alice Bailey, despre care deja am vorbit. Ea a fost al treilea preşedinte a Societăţii Teosofice şi a murit în 1949. Tot ceea ce a scris ea constituie planul pe care vedem că îl respectă, aproape neschimbat, adepţii Noii Ere, încercând să materializeze scopurile ei.*

Aşadar, religiile orientale, „sufismul'', teosofia, masoneria, neoidolatria, satanismul, vrăjitoria, astrologia, spiritismul, parapsihologia, ufolatria, hipnotismul şi călătoriile în vieţi trecute, ocultismul, terapiile alternative, credinţa în reincarnare sunt cele mai importante pietricele ale mozaicului Noii Ere.

Noua Eră este expresia şi promovarea unui vechi plan al societăţilor secrete (teosofi, masoni, iluminaţi etc.) spre o stăpânire mondială. [7]

*

Toţi cei care se împotrivesc, şi mai ales creştinii, vor trebui să dispară de pe pământ printr-o procedură de purificare mondială*. Acesta este secretul cel mai întunecat al Noii Ere. Discipolii Noii Ere, denaturând în mod grosolan Sfânta Scriptură, lucru foarte obişnuit pentru ei, îi identifică pe creştini şi pe toţi cei care se împotrivesc concepţiilor lor cu fiara din Apocalipsă sau cu antihrist. Ei spun că antihrist este orice persoană sau grup care neagă firea dumnezeiască a omului, care neagă, aşadar, concepţia demonică ce spune că omul este dumnezeu din fire şi, prin urmare, nu este nevoie, de nici un Dumnezeu Care să-l mântuiască.*

Operaţia de curăţire ***o vor pune în lucrare când mişcarea se va instaura în toată lumea şi atunci îşi va arăta adevărata ei faţă.***

În perioada pe care o parcurgem acum acţionează mai ales ***în chip coruptiv****, încercând să pervertească dinăuntru spaţii care interesează mişcarea, iar pentru atingerea acestui scop creează confuzia.*

Scopul Noii Ere acum nu este să golească bisericile, ci, dacă este cu putinţă, să le umple cu oameni care să aibă ***cugetarea pervertită****, adică cu cei care vor fi de acord că toate religiile, şi Creştinismul împreună cu ele, sunt acelaşi lucru, sunt căi care duc la acelaşi scop.* [8]

*

Vom vorbi acum mai amănunţit despre caracterul satanic şi antihristic al Noii Ere. Acest lucru se vede foarte clar din ceea ce scrie David Spangler, unul dintre conducătorii mişcării: Lucifer lucrează înlăuntrul fiecăruia dintre noi pentru a ne aduce la „deplinătate'' şi, pe parcurs ce evoluăm către o Nouă Eră, care este era întregirii omului, fiecare dintre noi este adus, într-un anumit fel, la

---

[7] Ibidem, pp.63-67.

[8] Ibidem, p.70.

punctul pe care îl numesc inițiere satanică (afierosire lui satana), la uşa prin care persoana trebuie să treacă, dacă vrea să ajungă cu totul în prezența luminii şi la ,,deplinătatea'' sa. *Însă toată această concepție despre lume a Noii Ere este incompatibilă cu Creştinismul şi deci antihristică. Pentru adepții Noii Ere, Dumnezeu nu este o existență personală, ci o supraconştiință universală impersonală.*

Omul nu este persoană, ci o picătură care va trebui să aibă drept scop să dispară în oceanul supraconştiinței universale.

Nu există legătură între Creator şi creațiile Sale, deosebire între Dumnezeul cel necreat şi făpturile limitate. Toate sunt considerate ca o energie, ca forme diferite ale aceleiaşi realități. Adică este vorba despre panteism. [...]

Intenționat, sistematic şi conştient, Noua Eră cultivă confuzia, care a ajuns să fie cea mai importantă caracteristică a epocii noastre. Astfel, cultivatorii confuziei spun că există multe religii, dar un singur Dumnezeu, sau că există multe căi care duc la acelaşi scop.

Însă, Domnul nostru îi dezminte spunând: Eu sunt calea, adevărul şi viața. *Prin urmare nu există mai multe căi, ci numai Una, Hristos şi Biserica Sa Ortodoxă.*

Alt exemplu de confuzie internaționată, pe care o cultivă aceştia, este afirmația potrivit căreia meditația şi rugăciunea minții ar fi acelaşi lucru, iar binele şi răul ar fi două puteri egale care se completează una pe alta. ***Însă rugăciunea ortodoxă este o legătură interpersonală. Este ieşirea din*** **eu** ***şi îndreptarea prin dragoste către o altă persoană (către Dumnezeu, în cazul nostru).*** *Dimpotrivă, în practica meditației, cel care meditează nu se întoarce spre o altă persoană, ci spre propriul sine, pe care îl idolatrizează.* [9]

*

Victimele organizațiilor Noii Ere şi, în principal, a aşa numitelor culte sau secte distrugătoare sunt conduse treptat, prin metode specifice şi tehnici de spălare a creierului, la ***dependența totală de conducător şi de grupare****. Ele suferă încet-încet o schimbare radicală a propriei personalității, ajungând de multe ori la stări psihopatologice, la situații fără ieşire, la sinucidere sau la crimă.*

Mesajele Noii Ere sunt transmise în principal prin mass-media şi prin muzică.

Rolul pe care îl joacă mijloacele de informare în cadrul străduinței Noii Ere de a schimba cugetarea oamenilor este determinant. Iar aceasta se face prin aşa numita educație paralelă, *care îi învață violența, pervertirea morală şi familiarizarea cu elementul demonic: violența fățişă care se justifică în baza legii celui mai puternic; relații sexuale fără nici o oprelişte ori criteriu, având drept povățuitor lozinca* Să facem sex până vom muri*; familiarizarea cu tot ce este demonic, cu scopul de a-l face pe om să-l privească pe diavol cu simpatie, aşa cum spune şi titlul unui cântec din muzica rock:* Simpatie pentru diavol *(sympathy for the devil), să-l considere pe diavol dumnezeul cel nedreptățit, căruia i-ar aparține, chipurile, viitorul. Muzica rock, de asemenea, prin mesajele ei directe sau subconştiente, care de obicei laudă pe diavol, sexul, violența, magia, drogurile şi orice fel de pervertire morală, joacă un rol important în reorientarea tinerilor, mai cu seamă. Ceea ce este vrednic de consemnat este faptul că aceasta (muzica rock) a fost aleasă în mod conştient să joace acest rol, pregătindu-i pe oameni pentru Noua Eră, precum mărturiseşte ,,proorocița'' mişcării, Alice Bailey.* Muzica, *spune ea*, este unul din mijloacele contemporane care influențează cel mai eficace masele, constituind o parte a întregului efort depus spre a-i face pe tineri să primească ideile Noii Ere.

Ocultismul pentru copii ia proporții tot mai mari şi are drept scop ***pervertirea sufletului sensibil al copilului****. Organul principal pentru acest sacrilegiu sunt ,,jucăriile'' pentru copii cu figuri demonice oribile şi programele pentru copii de la televizor, care numai pentru copii nu sunt. Adepții Noii Ere declară deschis:* Scopul nostru acum este şcoala ocultă. ***Deja s-au fondat şi în Grecia astfel de şcoli şi chiar grădinițe de către organizații oculte.*** [10]

*

[9] Ibidem, pp.71-73.
[10] Ibidem, pp.74-76.

Fiecare om este liber, dar şi responsabil pentru ceea ce va alege. Şi, în tot cazul, ***Biserica are datoria să tragă semnalul de alarmă pentru a-i păzi pe oameni de primejdia pierzării, pe care o aduce prinderea lor în mrejele Noii Ere****. […] Stăpânul nostru este Acela care* a pornit ca un biruitor ca să biruiască*. Prin urmare, biruinţa Lui va fi şi a noastră.*

Aşadar, noi înfruntăm greutăţile cu o fermitate paşnică. Cu rugăciune, dar şi cu acţiuni concrete. Cu optimism, care izvorăşte din faptul că, în ultimă instanţă, noi nu ne punem nădejdea mântuirii noastre în nimeni altul fără numai în Hristos. De altfel, Dumnezeu nu ne-a dat duhul temerii, ci duhul puterii şi al dragostei şi al întregii-înţelepciuni. […]

Dacă statul nu-şi face datoria lui în acest caz, atunci şi el va fi răspunzător pentru toate cele care se întâmplă şi se vor întâmpla. *Nu e permis ca statul să voteze legi anticreştine; nu poate promova ocultismul prin televiziunea de stat; nu poate oferi elevilor falsa educaţie a violenţei, a imoralităţii şi a familiarizării cu răul; nu poate oferi clădiri şi spaţii pentru adăpostirea şi susţinerea manifestărilor care îl vatămă pe om şi-l conduc la sclavie spirituală şi la dependenţă stricătoare de suflet, pentru că* ***ereziile se manifestă asemenea drogurilor care dau dependenţă****.* [11]

*

Potrivit cu criteriile pe care le-am arătat, caracteristice acestor organizaţii sunt următoarele:

În centrul lor se află un om înzestrat cu anumite capacităţi, o personalitate puternică care, profitând de aceste capacităţi, se prezintă pe sine ca îndrumător cu puteri divine. Unul ca acesta declară că posedă autoritate divină şi de aceea pretinde supunere totală la cele pe care le spune. Dar falsa lui autoritate şi supunerea desăvârşită pretinse de la discipoli conduc la dependenţa totală de el şi de grupare. Tocmai acesta este lucrul cel mai primejdios.

Organizaţia şi conducătorul ei exercită o influenţă totalitaristă asupra vieţii discipolilor lor. Nu există viaţă personală, nu există nimic în viaţa discipolilor care să se afle în afara spaţiului supravegheat de organizaţie. În toate, chiar şi în cele mai mici amănunte ale vieţii personale, organizaţia pretinde să aibă control. Organizaţia va hotărî până şi relaţiile personale pe care le vor avea discipolii, căsătoria lor, „programarea familială'', locul de muncă etc.

Ca exemplu vom da aici pe falsul mesia, coreanul Sun Myung Moon, care a celebrat pe stadionul din Seul (Coreea) căsătorii colective. Acolo, 70 000 de oameni s-au căsătorit fără să se cunoască unul pe celălalt. S-au căsătorit deoarece aşa hotărâse Moon, care s-a autoproclamat mesia al Noii Ere a Vărsătorului. Acesta alegea perechile. […]

Mult cunoscuta sectă a Martorilor lui Iehova, mai bine zis a Martorilor-mincinoşi ai lui Iehova sau a hiliaştilor, este un exemplu tipic de o astfel de erezie totalitaristă contemporană sau cult distrugător. Organizaţia este, aşa cum susţin ei, refugiul şi cel care se află în el se va mântui, iar cel care este în afara lui este al diavolului, al satanei. [12]

*

În cadrul acestor organizaţii există mai multe stadii de iniţiere atât de bine separate, încât un nou venit nu poate şti ce se întâmplă la jumătatea sau la sfârşitul iniţierii evolutive. Acesta este un alt element care contribuie la atragerea în cursă a unui număr cât mai mare de oameni naivi, care cunosc în profunzime ce anume crede organizaţia, deoarece la început li se prezintă o imagine falsă a activităţii ei. *Le făgăduiesc anumite lucruri care însă nu corespund cu adevăratele ei scopuri.*

Folosesc, de asemenea – şi aceasta este foarte primejdios – mijloace necinstite şi tehnici de modelare a personalităţii, de spălare a creierului şi manipulare a individului. Şi astfel, oameni destoinici şi culţi devin nişte roboţi, nişte oameni cărora li s-a suspendat judecata proprie, fiind aduşi în felul acesta într-o stare în care comportamentul lor este îndrumat şi controlat de organizaţie, adică ***într-o stare de drogare psihică.*** *[…]*

Teoria karmei şi a reîncarnării constituie învăţătura de bază a celor mai multe erezii şi secte contemporane. Credinţa în reincarnare a dobândit, mai ales începând cu anii'60, mulţi discipoli, atât

[11] Ibidem, pp.80-86.
[12] Ibidem, pp.93-94.

din rândul europenilor, cât şi din cel al grecilor. Propaganda care i se face lucrează foarte eficace. […] Este vorba aşadar de o problemă foarte serioasă, deoarece aderarea la această credinţă aduce cu sine ieşirea din sânul Bisericii. […] Adepţii lui Orfeu, Pitagora şi adepţii lui, Platon şi adepţii lui, Plotin, neoplatonicii şi gnosticii credeau în această teorie. În realitate însă nu era vorba de o concepţie omenească, ci de o învăţătură pe care diavolii, ascunşi în spatele zeităţilor antice, o transmiteau la toată lumea prin intermediul oracolelor şi al misterelor antice idolatre. [13]

*

„Crezul'' lor. Potrivit învăţăturii despre reincarnare, o fiinţă, după moartea biologică, revine la viaţă cu un trup nou, fie de om, fie de animal. Astfel sufletul este supus unui nesfârşit ciclu de naşteri şi morţi, care îi creează o continuă suferinţă (Samsara). Tocmai din această suferinţă făgăduieşte gurul că îl va elibera pe om.

Aici va trebui să facem o referire la concepţia pe care o au despre Dumnezeu, om şi lume, grupările care adoptă teoriile karmei şi reîncarnării.

Puterea care îl ţine pe om în robia Samsarei este legea karmei. Cuvântul karma *provine din rădăcina sanscrită KRI, care înseamnă acţionez, săvârşesc; înseamnă mai ales faptă. Potrivit cu această învăţătură fiecare faptă bună sau rea are urmări care acţionează şi după moarte. Karma este* totalitatea impresiilor acumulate în subconştient, care îl silesc pe om să acţioneze. *Toate acumulările de karmă din vieţile anterioare sunt cele care coordonează viaţa unui om. Viaţa pe pământ trebuie să o trăiască pentru a-şi ispăşi karma sa. […] Consecinţele acestei teorii sunt distrugătoare, atât pentru om cât şi pentru societate. Dacă toate sunt determinate de karma pe care a acumulat-o cineva în vieţile anterioare, atunci nimeni nu este răspunzător pentru faptele sale. Atunci toate, chiar şi cele mai mari crime, sunt justificate, de vreme ce nu există în esenţă discernământul care să facă deosebirea dintre bine şi rău. Orice lucru bun care se face cu alipire nu este în realitate un bine, deoarece produce karma, în timp ce orice lucru rău care nu se face cu alipire nu produce karma, prin urmare este considerat un lucru pozitiv. Şi aceasta deoarece îl aduce, chipurile, pe om mai aproape de scopul său, care este eliberarea din ciclul chinuitor al reîncarnărilor (samsara).*

Astfel se produce o răsturnare a concepţiei despre dreptate şi morală, pe care o avem nu numai noi, ortodocşii, dar şi omul apusean, în general; adică concepţia care este bazată pe învăţătura despre Dumnezeu, om şi lume a Creştinismului.

Îndemnul Sfântului Apostol Pavel bucuraţi-vă cu cei ce se bucură, plângeţi cvu cei ce plâng *este considerat* alipire *de către adepţii teoriei karmei şi a reîncarnării.* [14]

*

Cercetătorul german al ereziilor Friedrich-Wilhelm Haack, într-una din cuvântările sale ţinute în Atena (1989), spunea: Odată, pe când mergeam împreună cu un guru pe un drum din Rizikes (India), am văzut stând pe marginea drumului un cerşetor şi i-am aruncat o monedă. Atunci gurul a râs şi a spus: „Ah, voi creştinii!…'' Apoi m-a întrebat: „De ce îl ajuţi? El însuşi este vinovat pentru starea în care se află''. Şi Haack conchide: „Aceasta este mentalitatea care sugrumă orice acţiune socială''.

Potrivit cu adepţii învăţăturii guruiste, cel care se supune legii karmei este mai drept şi mai moral decât cel care respectă cele zece porunci. *[…]*

Stareţul Paisie Aghioritul ne dă o frumoasă pildă pentru a descrie diferenţa esenţială dintre un om care a fost adăpat cu rugăciunea ortodoxă şi un altul care a fost adăpat cu meditaţia orientală. El spune: **Să presupunem că un hinduist se află pe malul mării şi se autoconcentrează. Dacă în momentul acela cineva se primejduieşte în mare şi cere ajutor, acesta va rămâne cu desăvârşire nepăsător, nu se va mişca din poziţia sa ca să nu se lipsească de plăcerea ce o simte. În timp ce, dacă s-ar afla acolo un monah ortodox şi ar rosti Rugăciunea lui Iisus, ar lăsa metania şi s-ar arunca în mare ca să-l salveze.**

[13] Ibidem, pp.95-108.
[14] Ibidem, pp.109-117.

Dar să revenim. Pentru adeverirea celor de mai sus redau un text de la Satyanantashram: Nu este nevoie să constrângeți karma, prietenia, iubirea de slavă, nici chiar mânia, nesațiul sau patima (desfrânării). Ci trebuie să trăiți o viață foarte libertină. Nu cred că omul greşeşte, că poate apuca pe un drum rău sau că poate deveni rău. Cred că situația în care se află a fost creată pentru a putea evolua.

Toate acestea răstoarnă morala, dreptatea, asistența socială şi legislația, aşa cum le-am observat în societățile occidentale. [15]

*

Şi Nekkue Kestling observă: Sistemul hinduist este cel mai bun sistem feudal care a existat vreodată. Este sistemul în care păstrarea şi moştenirea puterii clasei stăpânitoare a fost asigurată în mod desăvârşit, cu ajutorul concepției reîncarnării. Copilul omului sărac aşa trebuia să se nască şi nimeni nu trebuie să-l scoată din starea nefericită în care se află, pentru că plăteşte o oarecare karma. Şi de aceea şi-a ales să se nască un copil de sărac şi să trăiască în sărăcie şi dispreț. Dimpotrivă, brahmanul va naşte negreşit brahmani, care se vor desfăta de bunătățile şi privilegiile castei lor, deoarece sunt nişte suflete ce au o karma pozitivă – de altfel pentru aceasta şi-au ales trup de brahman pentru a se reîncarna – şi astfel au dreptul de a fi răsplătiți şi a se desfăta în această viață.

Aşadar, în India, sistemul castelor şi al claselor sociale este determinat de învățătura despre karmă şi reîncarnare.

Pe lângă concepția asiatică asupra reîncarnării o avem şi pe cea occidentală, exprimată mai ales de Societatea Teosofică.

Potrivit spuselor lui Irving S. Cooper, stâlpul de bază al Societății Teosofice: Una dintre misiunile Societății Teosofice Mondiale este de a face cunoscut adevărul despre reîncarnare. *[...] Concepția despre karma şi reincarnare presupune acceptarea teoriei holiste despre lume şi om.* Toate sunt dumnezeu. Dar acest dumnezeu se manifestă în lume mai mult sau mai puțin, potrivit cu capacitatea fiecărui individ. [16]

*

Combaterea acestei teorii. *Adepții teoriei karmei nu pot să justifice lipsa amintirii presupuselor vieți anterioare. Dacă în această viață ne aflăm ca să plătim karma din viețile anterioare şi să ,,învățăm lecția'' pentru a evolua, aşa cum susțin ei, atunci cum se face că nu ne amintim de faptele vieților anterioare pe care plătindu-le se presupune că ne instruim? Răspuns nu există şi acest punct este unul dintre cele mai slabe ale teoriei.*

Pentru a se acoperi acest gol – lucru cu neputință, desigur – recurg la aşa-numitele călătorii în viețile anterioare prin intermediul hipnozei, călătorii în care fie scot la iveală amintirea unor fapte aflate în subconştient, fie sunt informați de către duhurile viclene despre unele fapte petrecute în trecut sau care se petrec în prezent, care sunt considerate de către adepții teoriei karmei drept dovadă, chipurile, a vieților anterioare. De altfel aceste călătorii presupun credința în reîncarnare, atât din partea hipnotizatorului, cât şi a celui hipnotizat. [...]

Propovăduitorii confuziei identifică rugăciunea creştină cu yoga şi cu meditația, care sunt tehnici ale religiilor orientale şi ale ocultismului. *[...] Asceza (la ortodocşi - n.a.) nu este numai pentru monahi şi clerici, ci pentru toți creştinii, aşa cum se vede limpede din Sfânta Evanghelie şi din Viețile Sfinților. Pe acest drum al ascezei au păşit milioanele de Sfinți ai Bisericii noastre. Asceza, în esență, înseamnă depunerea voinței din partea omului şi a puterii din partea lui Dumnezeu Cel atotputernic.* [17]

*

După cum fiecare religie îşi are simbolurile ei, tot astfel şi proiectata panreligie urmăreşte să-şi alcătuiască propriile simboluri...

Aşa cum vedem, în vârfurile hexagonului imaginar se află simbolurile celor şase mari religii ale lumii. Luându-le în sensul mersului acelor de ceasornic, pornind din colțul din dreapta sus, vedem

[15] Ibidem, pp.117-119.
[16] Ibidem, pp.120-121.
[17] Ibidem, pp.123-136.

simbolurile creştinismului, islamismului, iudaismului, taoismului (religia chinezilor), budismului şi hinduismului, iar în centru cuvintele: Pace şi iubire pe pământ.

Există, aşa cum s-a dovedit, un plan anume făcut pentru instaurarea panreligiei. În stadiul final, planul va fi dus la îndeplinire de mult-aşteptatul avatar *al Noii Ere.*

Importanta reprezentantă a Noii Ere, Lola Davis, spune despre mesia sau hristosul Noii Ere că el este cel pe care îl aşteaptă toate religiile şi care este numit Maitreya şi Bodhisattva de budişti, Krishna de hinduişti, Mesia de evrei, Hristos de creştini şi Imam Mahdi de către musulmani. *Lola Davis făgăduieşte că acesta va aduce noi descoperiri şi va instaura Noua Religie Mondială.*

Potrivit cu cele spuse de Davis, până la venirea marelui avatar *pe pământ, fiecare om este dator* să contribuie la crearea unei noi societăţi mondiale, care va primi o Nouă Religie Mondială, într-o Nouă Eră. *[...] Pentru ca panreligia să reuşească vor trebui convocate toate religiile. Dar cum se va face aceasta?*

Să-l ascultăm pe Robert Müller, fostul sub-secretar al O.N.U. şi un important exponent al Noii Ere. El scrie în cartea sa Noua Geneză *că religiile trebuie:*

- *să accelereze ecumenismul şi să creeze fundaţii religioase mondiale comune, care să afle mijloace şi oameni religioşi inspiraţi, capabili să găsească soluţii la problemele mondiale;*
- *să înalţe steagul O.N.U. în toate locurile de cult;*
- *să se roage şi să organizeze rugăciuni comune mondiale*... [18]

*

Noua Eră adoptă **modelul holist**, *monismul panteist absolut (*unul este totul *al Teosofiei).*

Teosofia unora precum Blavatsky, Besant, Baily şi a urmaşilor lor este adevărata mamă spirituală a Noii Ere. Prin sincretismul ei religios a pus bazele panreligiei. **Nici o religie nu este mai presus de adevăr *constituie dogma luciferică de bază a Teosofiei. Toate religiile au firimituri de adevăr. Niciuna nu deţine adevărul întreg. Aşadar va trebui ca toate să-şi aducă părticica lor de adevăr, astfel încât fiecare să le îmbogăţească pe celelalte şi totodată să se îmbogăţească de la ele. Tocmai aceasta este ideea de bază a întrunirilor religioase, cum ar fi* Congresul Religiilor Lumii** *(Chicago 1893 şi 1993, Assisi 1986 şi 1994 şi altele).*

Să auzim ce a spus gurul indian Vivekananda în cuvântarea sa rostită la Primul Congres al Religiilor Lumii *(Chicago 1893), unde a fost principalul mentor:* Dacă cineva din auditoriu crede că această unitate va rezulta prin treiumful unei religii – oricare ar fi ea – şi dispariţia celorlalte, unuia ca acesta nu pot să-i spun decât: Fratele meu, speranţele tale vor fi înşelate. Oare eu doresc ca şi creştinii să devină hinduişti? Pentru numele lui Dumnezeu! Oare doresc ca hinduiştii sau budiştii să devină creştini? Nicidecum!…Creştinii nu trebuie să devină hinduişti sau budişti, nici aceştia să devină creştini, ci fiecare religie va trebui să-şi însuşească duhul celorlalte religii, păstrându-şi particularităţile ei, pentru a putea propăşi potrivit propriilor legi.

Numai că gurul indian nu este sincer. Caracteristic, dar şi revelator, este următorul fragment din discursul său înflăcărat, rostit în faţa studenţilor din Mandras la întoarcerea în India, unde i s-a făcut o primire apoteotică: Acesta este marele ideal care se află înaintea noastră, şi fiecare dintre noi trebuie să se înarmeze pentru aceasta – **cucerirea lumii de către India**. Noi toţi trebuie să ne înarmăm şi să ne încordăm fiecare nerv pentru acest scop… Ridică-te, Indie, şi biruieşte lumea prin spiritualitatea ta… Ceea ce trebuie să cucerească Apusul este spiritualitatea (noastră)….[19]

*

Toate căile duc la Dumnezeu (în afară de cele care mărturisesc credinţa numai în Dumnezeu, am completa noi). Crede, *spun ei,* orice vrei, numai să nu fii exclusivist.

Acesta este aşa-numitul pluralism dogmatic. *Cine nu primeşte acest model este numit de propovăduitorii Noii Ere fundamentalist, fanatic şi duşman al celor de alte credinţe. [...]*

[18] Ibidem, pp.152-154.
[19] Ibidem, pp.156-157.

Să vedem acum care este tactica folosită pentru împlinirea scopului strategic al instaurării panreligiei.

• ***Ciocnirea nu va trebui să se facă frontal, deoarece astfel* se întăreşte poziţia lor**, *spune Fergusson.*

• ***Cucerirea se va realiza prin schimbarea treptată a cugetării, care constă în faptul de a crede cineva că poate aparţine atât Bisericii Ortodoxe, cât şi unei organizaţii a Noii Ere.** Astfel scopul nu este ca să fie golite bisericile, ci, pe cât este cu putinţă, să fie umplute, însă cu oameni care vor avea cugetarea pervertită. […]*

Merită consemnat faptul că în cadrul C.M.B. (Consiliului Mondial al Bisericilor) există grupări care nu acceptă dogma Sfintei Treimi, iar altele au consacrat chiar şi rugăciuni pentru căsătoriile homosexualilor (!). [20]

*

Poziţia creştinilor faţă de întrunirile secrete ale new age-iştilor, de tipul Congresul Religiilor Lumii *(Chicago 1893 şi 1993, Assisi 1986) şi a altora asemenea, care în cadrul pluralismului dogmatic new age-ist pretind dialogul tuturor cu toţi şi adoptarea modelului lor, iar în caz contrar acuză de fanatism şi intoleranţă religioasă, este prezentată de către Părintele Antonie Alevizopulos, fondatorul şi însufleţitorul congreselor noastre panortodoxe, în cartea sa* Înfruntarea ereziilor, *prin cuvintele:* **Organizaţiile sectare de acest tip au fost asemănate de un cercetător străin (Gerd Meyer, Berlin) cu organizaţiile Mafiei. Ce fel de „dialog'' poate avea cineva cu astfel de grupări? Lucrarea Bisericii şi a păstorilor ei în aceste cazuri nu este „dialogul religios'', ci descoperirea adevăratei feţe a acestor grupări, ascunsă sub diferite măşti.**

Hristos a preîntâmpinat pe păstorii Bisericii şi le-a poruncit să păzească oile de acei lupi care vin îmbrăcaţi în piei de oaie. Nu ne-a spus să avem „dialog'' cu aceştia. Ci să descoperim adevărata lor faţă, astfel încît oamenii să-i poată recunoaşte din timp şi să se păzească de ei. *[…]*

Mama spirituală a sincretismului contemporan este Societatea Teosofică, *care a fost înfiinţată în 1875 în New York de rusoaica Blavatskaia şi de colonelul american Olcott. Învăţătura de bază a ei susţine că nici o religie nu deţine întregul adevăr, ci părţi sau firimituri ale lui. Pentru a se întregi acest adevăr trebuie ca fiecare religie să-şi aducă partea ei de adevăr; trebuie „să se îmbogăţească reciproc''.* [21]

*

Acest sincretism a influenţat atât de mult pe papistaşi şi pe protestanţi, încât se organizează schimburi de experienţă între monahii catolici şi cei budişti în scopul „îmbogăţirii reciproce''. La nivel de sincretism intercreştin, funcţionează o mănăstire biconfesională mixtă (bărbaţi şi femei) în care „petrec călugăreşte'' papistaşi şi protestanţi. Este vorba despre Mănăstirea Bose din nordul Italiei, mănăstire care organizează conferinţe pe teme de spiritualitate ortodoxă (!). […]

Propovăduirea* unităţii în diversitate *este o momeală pentru a prinde pe creştinii naivi în cursele religiilor orientale şi ale Noii Ere. Mentorii Noii Ere îi privesc pe creştini cu aroganţa unui adult inteligent, arătată unui copil întârziat mintal, *deoarece cred că aceştia din urmă se află pe un plan evolutiv inferior, cel al Erei Peştilor, care se termină, în timp ce ei se află pe un plan evolutiv superior, cel al Erei Vărsătorului, a mult-trâmbiţatei Noi Ere care începe. […]*

***Astăzi, în spaţiul intercreştin, sincretismul este exprimat mai ales prin* teoria ramurilor *şi prin cea a* bisericilor surori**. *Aceasta a doua teorie a fost formulată în textul* Acordului *dintre ortodocşi şi catolici de la Balamand, Liban (1993). Au participat la discuţii nouă Biserici Ortodoxe, iar celelalte şase au lipsit, printre care şi Biserica Greciei.*

Prin acest Acord *este acceptată concepţia potrivit căreia cele care ne despart pe noi ortodocşii de catolici sunt nişte factori exteriori, istorici şi omeneşti, iar nu ceva profund, esenţial. În* Acord *este promovat minimalismul dogmatic şi ecumenismul laic. Deja în diaspora ortodoxă, creştinii ortodocşi*

---

[20] Ibidem, pp.157-163.

[21] Ibidem, pp.165-173.

participă la slujbele catolicilor, pretextând că biserica ortodoxă se află la mare depărtare. Acolo ei își botează copiii etc. Astfel, ***prin ecumenismul laic, se face o pregătire psihologică treptată a poporului, astfel încât odată cu trecerea timpului unirea să se înfăptuiască în popor indiferent de hotărârile ierarhiei.*** [22]

*

Tribuna de unde se promovează stăruitor sincretismul intercreștin, dar și cel interreligios, este ***Consiliul Mondial al Bisericilor (C.M.B.)*** *la care, așa cum se știe, participă ortodocși și protestanți. Din acesta deja s-au retras Bisericile Ierusalimului, a Georgiei și Bulgariei, în timp ce două dintre celelalte Biserici Ortodoxe, cum ar fi a Serbiei și a Rusiei, își fac probleme serioase de conștiință pentru participarea lor la acest Consiliu. C.M.B.-ul, încă de la înființarea lui, a urmat linia sincretismului intercreștin. […] Așadar, dintru început temeliile C.M.B.-ului au fost cu desăvârșire lumești și străine de conștiința ortodoxă. De altfel secularizarea, moralismul, pietismul și umanismul, în înțelesul dat lor de iluminismul francez, au deschis drumul către ecumenismul neortodox. Spun „neortodox'' deoarece avem și ecumenism ortodox. Iar ecumenism ortodox înseamnă ecumenicitatea Bisericii, pe care o mărturisim în Simbolul Credinței. […]*

Pururi pomenitul profesor de dogmatică și mărturisitorul Ortodoxiei, Părintele Iustin Popovici caracterizează C.M.B.-ul ca pe o adunare eretică *și* antropolatră*, iar participarea la acest Consiliu ca pe* o înjosire slugarnică. *Fericitul Părinte Spiridon Bilalis scrie:* **Ecumenismul, cea mai mare erezie a secolului XX, care propovăduiește sincretismul dogmatic și religios, și care tinde către un fel de panreligie, prin punerea pe același nivel a tuturor confesiunilor creștine și a religiilor, constituie pentru Ortodoxie un pericol de moarte.** [23]

*

Desigur, dialogul cu eterodocșii și cu cei de altă credință nu este respins de către Biserică, ci, dimpotrivă, el a jucat un rol important în viața ei, a fost indisolubil legat de misiunea ei, care este propovăduirea profetică și apostolică a pocăinței și unirea tuturor. […] Tradiția Ortodoxă nu este ceva abstract sau ideologizat, ci ea se întrupează în spațiu și timp. Ortodoxia nu este o ideologie sau un sistem. ***Ortodoxia este Biserica, adică Trupul lui Hristos.*** *[…]* ***Noua Eră, ca plan mondial al Noii Ordini a Lucrurilor, prin globalizarea nivelatoare nu vrea numai să desființeze persoana prin tehnicile de spălare a creierului, care conduc la dependență totală, impunerea unui sistem de control economic și politic dictatorial, ci și să rupă persoana de comunitate, lovind în componentele ce o definesc, adică mai ales în identitatea ei națională și religioasă****. Tot așa, în cadrul manipulării prin care trec victimele sectelor sau* ereziilor ucigătoare de libertate *– așa cum le-a numit Parlamentul Francez – membrul-victimă este rupt de mediul familial și prietenesc. I se insuflă îndeosebi ură împotriva mamei, care e socotită veriga de legătură cu trecutul și care trebuie ștearsă din mintea membrului-victimă. […]* ***Pentru atingerea acestui scop, adică pentru a izbuti pervertirea specificului nostru național și religios, sectele se ajută între ele, dar găsesc aliați și în afara spațiului lor, mai cu seamă în rândurile politicienilor și ale inteligheniței.*** *Este vrednic de menționat și totodată inadmisibil, desigur, faptul că în această campanie a lor sectele sunt susținute și de rapoarte ale unor ministere din alte țări. Sunt cunoscute rapoartele întocmite în America de Departamentul de Stat în legătură cu pretinsa oprimare a minorităților etnice și religioase din Grecia. […]*

A-ți iubi patria ta, credința ta, istoria ta nu se poate numi, sub nici o formă, fanatism și intoleranță, atât timp cât în paralel este respectat și dreptul celuilalt de a avea propria sa credință. *Însă, a veni cineva invocând dreptul la opinie diferită și libertate religioasă și a-și face o casă în propria ta curte, acesta nu are nicio legătură cu drepturile minorităților religioase sau etnice, oricare ar fi ele…*[24]

*

[22] Ibidem, pp.178-181.
[23] Ibidem, pp.183-188.
[24] Ibidem, pp.190-219.

La furtuna Noii Ordini a Lucrurilor şi la tăvălugul Globalizării, care vrea să niveleze civilizaţii, limbi, identităţi specifice, dar mai cu seamă persoana umană şi de Dumnezeu dăruita libertate, noi trebuie să contrapunem calea unei rezistenţe duhovniceşti, care este calea tradiţiei noastre grec-ortodoxe. ***Această rezistenţă duhovnicească va trebui să se dezvolte în jurul parohiilor, a mănăstirilor şi şcolilor noastre. Astăzi, când toate se zdruncină, avem nevoie mai mult decât orice altceva de temelia cea neclintită a credinţei şi a tradiţiei strămoşeşti*** *romeice, după cum spunea fericitul Fotis Kontoglu. […] Adepţii Noii Ere spun că nu există deosebire între bine şi rău, că noi oamenii avem puteri ascunse înlăuntrul nostru şi că Pământul este însufleţit. Toate acestea constituie influenţe ale religiilor orientale (budism, hinduism) exercitate prin intermediul masoneriei şi teosofiei. […]*

Din cele pe care le-am spus mai sus reiese limpede caracterul anticreştin al Noii Ere, care are drept scop stăpânirea întregii lumi. De altfel acesta este şi scopul de bază al aşa numitelor ***societăţi secrete, ca de pildă masoneria, teosofia, iluminaţii şi „cluburile'', cum ar fi Comisia Tripartită şi Clubul Bilderberg****. Acest scop, adică* ***supunerea întregii lumi, este visul sioniştilor****. Sioniştii evrei îl aşteaptă încă pe mesia, ca pe acela care le va asigura stăpânirea politico-economică asupra întregii lumi. […] Noua Eră nu este deloc nouă. Este vechea minciună luciferică, potrivit căreia omul este din firea sa dumnezeu. Este vechea năzuinţă de stăpânire mondială a puterilor întunericului, a* societăţilor secrete. *Noua Eră nu constituie o căutare spontană, izvorâtă din lăuntrul oamenilor şi al societăţilor. Este concepută şi impusă din exterior şi de sus. Şi – cel mai grav – se caută a fi* ***impusă fără Hristos şi împotriva lui Hristos****. Globalizarea contemporană este mincinoasă şi de lepădat tocmai din acest motiv.* [25]

*

Tuturor acestor planuri întunecate şi primejdioase de impunere a unei Noi Ordini Mondiale şi a unei globalizări fără Hristos şi împotriva lui Hristos, noi, creştinii, trebuie să le opunem Lumina şi Adevărul lui Hristos. Trebuie să le opunem adevărata globalitate, universalitate şi ecumenicitate: cea a Bisericii. Trebuie să le opunem adevărata globalizare: cea divino-umană (teandrică), ce se realizează în Trupul lui Hristos, în Biserică. […]

Toate aceste prefaceri radicale care sunt pregătite sistematic şi nu întâmplător au loc în jurul nostru trebuie privite de către noi cu neliniştea cea bună*, după cum sublinia şi fericitul Stareţ Paisie Aghioritul. Şi* să nu ne culcăm pe o ureche*, de vreme ce şi oamenii lumeşti încep să se trezească şi să îşi dea seama ce înseamnă în realitate Globalizarea, cel puţin în plan politico-economic.*

Neliniştea cea bună trebuie să se manifeste ca trezvie duhovnicească, ca intensificare a nevoinţei duhovniceşti, a rugăciunii şi a pocăinţei, dar şi ca intervenţie nemijlocită acolo unde şi atunci când este nevoie, la chemarea Bisericii. *[…]*

Există, fără îndoială, argumentul că toate acestea (dialoguri, întruniri) se fac pentru că ,,vremurile o impun''. Epoca noastră, se zice, este epoca dialogului. Nu putem respinge dialogul. De altfel, se spune: Dialogăm doar, nu ne schimbăm credinţa.

Desigur, Biserica niciodată nu a respins şi nu respinge dialogul cu cei care îl caută cu bună-credinţă. Dialogul pastoral – mai ales la nivel personal – cu cei de alte confesiuni şi de alte religii, care doresc să cunoască Ortodoxia, a fost întotdeauna una dintre priorităţile păstorilor ortodocşi care pot face faţă unei asemenea lucrări. Problema este că dialogurile intercreştine şi interreligioase de astăzi nu se încadrează aici, ci – precum am spus deja – sunt impuse din exterior şi de sus. [26]

*

Sfântul Grigorie Palama – pe care în chip rău îl invocă cei ce poartă astăzi dialogurile din partea ortodocşilor -, dialogând cu turcii în condiţii de grea robie, n-a şovăit să spună adevărul şi să le înfiereze rătăcirea, punându-şi astfel viaţa în primejdie. ***Astăzi însă mai spunem adevărul? Îl mărturisim pe Iisus Hristos Cel Răstignit sau ne conformăm după duhul acestei lumi?*** *[…] Ar mai*

[25] Ibidem, pp.220-233.
[26] Ibidem, pp.233-245.

fi existat astăzi Ortodoxia dacă Sfinții ar fi aplicat atunci practica contemporană a dialogurilor intercreştine şi interreligioase? Oare nu îi interesa pe Sfinți binele omenirii, pacea ş.a.m.d.?

În concluzie, am spune că nu ne temem de dialogul cu cei de altă confesiune şi de altă credință, dar se cuvine să respectăm hotarele pe care le-au pus Părinții Bisericii prin hotărârile Sfintelor Sinoade ale Bisericii şi prin scrierile lor. Este nevoie să păşim – mai ales cei ce reprezintă Biserica Ortodoxă – ***pe terenul tare al Predaniei Ortodoxe a Sfinților Părinți*** *şi să nu devenim unelte care slujesc în mod conştient sau chiar şi fără voie unor scopuri rele.*

Acest teren tare a fost descris încă de acum două mii de ani de către ucenicul dragostei, Evanghelistul Ioan Teologul, în următoarele cuvinte: **Iubiților, nu dați crezare oricărui duh, ci cercați duhurile dacă sunt de la Dumnezeu, fiindcă mulți prooroci mincinoşi au ieşit în lume. În aceasta să cunoaşteți duhul lui Dumnezeu: <u>orice duh care mărturiseşte că Iisus Hristos a venit în trup este de la Dumnezeu</u>. Şi orice duh, care nu mărturiseşte pe Iisus Hristos, nu este de la Dumnezeu, ci este duhul lui Antihrist, despre care ați auzit că vine, şi acum este chiar în lume.** [27]

[27] Ibidem, pp.245-248.

II. TRĂIM ÎN PLINĂ OFENSIVĂ MONDIALĂ A PROTESTANTISMULUI ŞI NEOPROTESTANTISMULUI

Şeful Bisericii Anglicane, arhiepiscopul de Cantenbury, a emis un act intitulat ,,Un răspuns la violenţa din familie'', în care afirmă că violenţa din familie este cauzată de ...căsătorie. Logic, nu? Păi dacă n-ar exista familie, nu s-ar putea bate soţul cu soţia, ci, cel mult, concubinul cu concubina. Documentul se pronunţă în favoarea ,,renunţării la vechile dogme'', recomandând preoţilor anglicani să introducă ,,schimbări radicale'' în învăţătura creştină, în special renunţarea la utilizarea noţiunii de ,,Dumnezeu'' la genul masculin, întrucât această referire ,,afirmă superioritatea bărbatului faţă de femeie''. În acest caz se recomandă modificarea tuturor imnurilor şi rugăciunilor. Aceste aberaţii se înscriu firesc în delirul, din ultimii ani, al Bisericii Anglicane, care şi-a desemnat drept episcopi nişte homosexuali şi a hirotonit femei. [28]

*

Mitropolitul Bartolomeu al Clujului a protestat, într-o predică ţinută la 15 octombrie, faţă de pretenţiile asociaţiei ,,Solidaritate pentru Libertatea de Conştiinţă'' (SLC), care vrea scoaterea simbolurilor şi a slujbelor religioase din şcoli şi prevederi clare privind opţiunea de a frecventa orele de religie. Ierarhul a apreciat că religia este singura în măsură să stăvilească răul din şcoli, subliniind că ştie că şcolile sunt agresate de tentaţia tutunului, a alcoolului, a drogurilor, a sexualităţii premature, a vulgarităţii de limbaj şi a devierilor de comportament. ***În acest timp credincioşii ortodocşi stau cu mâinile în sân, în loc să-şi spună punctul de vedere. Atunci s-ar vedea că alde SLC sunt minoritari şi marginali.*** *Şi-acum un exemplu din UE. Karl Freller, secretar de stat în Ministerul Educaţiei şi Cultelor din Bavaria, a declarat că în Bavaria predarea religiei este obligatorie pentru toţi anii de studiu, profesorii sunt plătiţi de stat, iar materia de studiu este stabilită de Biserică. Acum, ca şi altădată, avem de ales între modelul german (partea tradiţionalistă) şi cel francez (de esenţă socialistă).* [29]

*

Imperialismul papal. *O primă reacţie împotriva idealismului creştin este identificată de Simion Mehedinţi la catolicism. ,,Roma, centrul marelui imperiu, ale cărui drumuri, toate duceau spre stâlpul militar din* Urbs*, s-a simţit cea mai ofensată de noua doctrină care predica egalitatea şi frăţia între neamuri'' (Simion Mehedinţi,* Creştinismul românesc*, Bucureşti, Anastasia, 1995, p.170). Trăsăturile catolicismului: politic şi ierarhic contribuie la instituirea unui stat papal universal. Raportul dintre Biserică şi Imperiu devine unul identic, în măsura în care Ecclesia, ca şi Statul, este interesată mai întâi de lumea de aici, realizând un soi de ,,stat al lui Dumnezeu pe pământ cu Episcopul Romei în frunte'', aceasta ca o ilustrare a teoriei augustiniene a lui* Civitas Dei. *De fapt,* Civitas Dei *constituie modelul întrupării acelei* Civitas Dei *în plan uman, a realizării Împărăţiei lui Dumnezeu pe pământ.*

Individualismul protestant. *Un alt tip de reacţie împotriva idealismului creştin este protestantismul, considerat pe bună dreptate, de Simion Mehedinţi ,,un alt compromis cu doctrina lui Iisus''. ,,Caracteristicile lui sunt tocmai opuse faţă de cele ale catolicismului.* ***Pornind de la principiul libertăţii (influenţă veche protestantă), protestantismul afirmă o autonomie împinsă uneori până aproape de anarhie. În locul imperialismului papal, cu centrul la Roma, el este individualist şi particularist. Cine ţine în mână o Biblie se poate considera pe sine ca unitate de măsură a întregului creştinism, după ideile partizanilor Reformei.*** *Antiteza e vădită: pe când catolicismul e politic în sensul cel mai larg al cuvântului, protestantismul este a-politic şi* ***pune libertatea de conştiinţă a individului mai presus de orice interes al comunităţii, prin urmare şi al statului. Rezultatul a fost o sumedenie de secte şi de dizidenţe în mijlocul sectelor'*** *' (p.173).*

---

[28] Art. Anglicanii au ieşit definitiv în arătură; *Fapte, vorbe, gânduri*; rev. Rost nr. 45 (noiembrie 2006), pp.6-7.
[29] Art. Modelul german faţă cu cel francez; *Fapte, vorbe, gânduri*; rev. cit., p.8.

Întoarcerea la origine pe care o promovează protestantismul este o operaţie imposibilă, întrucât ea înseamnă pur şi simplu eliminarea Predaniei, adică ignorarea caracterului viu şi organic al învăţăturii creştine. Protestantismul ignoră un fapt fundamental: învăţătura lui Hristos nu mai este astăzi ceea ce este scris în Evanghelie, ci această Evanghelie aşa cum este ea interpretată de Biserică, adică de Sfinţii Părinţi şi de Sinoadele Ecumenice, cu alte cuvinte Evanghelia trăită firesc în comunitatea de iubire a Ecclesiei. […] Haosului protestant, Biserica Creştină (Ortodoxia şi Catolicismul) îi opune rigoarea, disciplina şi ordinea. [30]

*

Încercând să folosească prilejul deconspirării dosarelor de securitate ale clerului BOR pentru a mai da o lovitură „credinţei strămoşeşti'', dl Cătălin Avramescu promovează în nr. 859, 25-31 august al săptămânalului 22 o „Românie reformată''.

Impresionat de o vizită în Perth, Scoţia, pe parcursul căreia ,,o doamnă amabilă din congregaţia locală'' i-a lămurit că ,,liderul public'' al prezbiterienilor e ,,Jesus Christ'', dl Avramescu ***ne somează să abandonăm Ortodoxia pentru a ne putea bucura de „civilizaţia occidentală''****: ,,Să părăsim cu toţii bisericile acestea [ortodoxe]'', se înfierbântă dl Avramescu, ,,pentru a redeveni oameni liberi. Să nu vă pară rău după ele, căci sunt lucruri din lumea aceasta. Dacă e să avem un viitor întru spirit, el va fi într-o Românie reformată''. Un sceptic ar putea răspunde că şi ,,civilizaţia occidentală'' e ,,din lumea aceasta'' şi că deci nu are nici un rost să schimbăm o zădărnicie pentru alta. Din nefericire pentru sceptic dl Avramescu ştie că ,,zădărnicia'' occidentală e mai confortabilă, are ,,tren, banii de hârtie şi apa la robinet'', nu iobagi şi latrine în fundul curţii. Şi toate acestea datorită* ***Reformei****.*

,,Modernitatea civilizată […] a devenit pe deplin posibilă abia după ce ***Luther*** *a anunţat prinţilor germani principiile Reformei'', scrie domnul Avramescu dându-ne a înţelege că ,,modernitatea'' aştepta undeva, într-o debara, fluierul de început al lui Luther. […] Dl Avramescu alege să ignore nu numai rolul catolicilor în dezvoltarea ,,ştiinţei noi'' – de la Copernic la Galilei, şi de la jansenistul Pascal la Iezuiţi şi Minimi – dar şi relaţiile de multe ori persecutoare pe care le-a avut protestantismul cu ştiinţa şi filosofia (de la prigoana anticarteziană dezlănţuită de Voetius şi concedierea profesorilor de la Oxford sau Cambridge care nu semnau declaraţia de credinţă anglicană, până la actualele dezbateri între evoluţionişti şi protestanţii adepţi ai lui* „intelligent design''*, care nu e decât o reînviere a sistemului newtonian aşa cum a fost el elaborat teologic de celebrele Boyle Lectures).*

În plus, faptul că un lucru s-a întâmplat nu înseamnă că el trebuia să se întâmple, aşa şi nu altfel. Nesocotirea contingenţei istorice şi eliminarea variabilelor şi excepţiilor după modelul ştiinţelor sociale – precum politologia sau sociologia -, îl duc pe dl Avramescu la telescopări precum următoarea: ,,Biserica prezbiteriană a introdus, pentru prima dată, în Scoţia, un sistem universal de educaţie, animat de ideea că fiecare în parte trebuie să fie în stare să înţeleagă singur Biblia. După două secole, scoţienii descopereau locomotiva, logaritmii, macadamul şi economia politică modernă.'' [31]

*

Ochelarii de cal ai d-lui Avramescu. *În comparaţie cu micile, deşi îndelungatele şi cumva sângeroasele, dispute intestine protestante, Ortodoxia are, în viziunea dlui Avramescu, păcate mult mai grave: ,,Este oare o coincidenţă că toate ţările ortodoxe – Rusia, Belarus, Serbia, Bulgaria, Ucraina, cu parţiala excepţie a Greciei – sunt exemple de dezastre economice şi sociale?'' Acestei întrebări a dlui Avramescu i se poate răspunde cel mai bine, în adevărată dialectică evanghelică, printr-o altă întrebare: Este oare o coincidenţă că toate ţările ortodoxe, cu excepţia Greciei, au avut de suportat decenii de dezastru economic şi teroarea socială comuniste? E oare o coincidenţă faptul că în Cuba şi în alte ţări (catolice) din America Latină, din Africa sau din Asia unde a încercat/reuşit*

---

30 Constantin Mihai, în art. Diferenţele confesionale în viziunea lui Simion Mehedinţi, rev.cit., pp.18-20.
31 Mircea Platon, în art. **Între Calvin şi Pangloss**, rev. cit., p.56.

să se instaleze, comunismul a produs dezastru economic şi social? Nu trebuie să nesocotim nici ipoteza că, în nimicnicia noastră, nici măcar ingineria socială protestantă nu ne poate salva, după cum nu am observat să-i fi rentabilizat pe africanii convertiți de misionari baptişti, anglicani sau penticostali. Sau poate apartheid-ul Africii de Sud ar fi un exemplu de reuşită protestantă africană.

Oscilând astfel între Calvin şi Pangloss, între acuta conştiinţă a mizeriei omeneşti şi elaţia indusă de contemplarea celei mai bune dintre lumile occidentale posibile, dl Avramescu, în răspăr cu istoria veacului trecut, e sigur că poate detecta în stranele Ortodoxiei viermele comunist: ,,În ce priveşte România, o istoriografie patriotardă ne învață că Biserica Ortodoxă a fost un element central în identitatea românilor. Dacă este aşa, atunci ar trebui să îşi asume răspunderea pentru marasmul în care se zbate această țară. [...] În secolul al XIX-lea, ortodoxia românească se organizează ca biserică de stat, ascunzându-se sub pulpana puterii politice, o poveste tristă, al cărei final îl găsim în dosarele de colaboratori de la CNSAS. Ce relevanță mai are o asemenea biserică, vă întreb?'' Aşadar, în vreme ce bisericile protestante, edictate de prinții nordeuropeni şi folosite de aceştia ca departament al cultelor, educației şi moravurilor, merită extazele dlui Avramescu pentru meritul de a fi fost ,,element central'' al identității şi civilizației ,,omului european'' (să înțelegem că evreii nu sunt ,,oameni europeni''?), legăturile dintre Ortodoxie şi poporul român sunt pură invenție patriotardă.

Dl Avramescu se declară consternat de predicile ortodoxe ,,în care se vorbeşte despre «tradiție», valorile «neamului» şi despre «înainte-stătători». Dar Cristos nu a spus: Am venit să mântuiesc poporul român! Mă îndoiesc că în planul Mântuirii creştine națiunea aceasta are un loc rezervat. Nu cred că în Rai ne vom aşeza pe bănci tricolore.'' [32]

*

Despre protestantism şi naționalism. *Deşi nu ştiu prea multe despre Rai – până şi Dante e rezervat în privința asta -, aş îndrăzni să speculez că nu e ca o biserică protestantă unde se stă pe bănci. Dar până la băncile Raiului, tricolore sau de pluş, un popas pe băncile unei biblioteci bune i-ar da prilejul dlui Avramescu să-şi completeze bibliografia despre legăturile dintre protestantism şi naționalism (se poate începe cu Patrick Collinson şi Adrian Hastings). Dacă protestanții au ceva în comun cu ortodocşii, atunci e faptul că sunt organizați în biserici naționale autocefale, spre deosebire de Catolici. [...] Din punct de vedere istoric, naționalismul e parte a discursului identitar protestant. Protestantă e şi ideea pe care se bazează articolul dlui Avramescu, şi anume că succesul material e un indiciu al ,,elecțiunii'', al ,,sfințeniei'', al atletismului spiritual. [...] În fine, dacă tot e să ne convertim la o religie solvabilă, de ce să nu mergem pe mâna ateismului? Dacă protestantismul ne-a adus modernitatea, ateismul ne-a adus postmodernitatea. Căile ferate şi sistemul mecanicii celeste al lui Newton sunt depăşite, şi protestantismul odată cu ele, după cum o dovedesc băncile goale din catedralele muzeu.*

Descoperirea şi decriptarea genomului uman, cea mai mare izbândă ştiințifică de la Newton încoace, ne-au adus-o şi o duc la îndeplinire atei precum James D. Watson, Francis Crick sau cei 93% dintre membrii Academiei Naționale Americane de Ştiințe care se declară ,,necredincioşi''. Poate că, în spiritul proverbialei noastre capacități de a ,,arde etapele'', am luat-o deja înaintea Occidentului, de vreme ce dl Avramescu e convins că: ,,Din punct de vedere practic, România este oricum o țară ateistă''. Suntem deci în avangardă! Poate că actuala stare a României nu se datorează Ortodoxiei, ci ateismului prin care ne branşăm la noua ordine mondială. Poate că actuala mizerie românească promite lucruri mari, poate că nu e decât echivalentul dezolării Angliei Revoluției Industriale. Trăim în plin Dickens: orice anglofil autentic ar trebui să jubileze. [33]

*

Directorul Ateneului Tătăraşi, Benoît Vitse, este singurul care s-a încumetat să pună în scenă o piesă refuzată sistematic de alți regizori. Declarată cea mai bună piesă a anului 1992 de către juriul

---

[32] Ibidem, p.57.
[33] Ibidem, pp.57-58.

UNITER, ,,Evangheliştii'', scrisă de Alina Mungiu-Pippidi, n-a cunoscut nici o viziune regizorală până anul trecut.

Puţinele încercări au fost abandonate de teama conflictelor cu reprezentaţii diverselor culte. Pe 3 decembrie 2005 însă, Vitse a prezentat premiera ,,Evangheliştilor'' la Ateneul Tătăraşi. Deşi, din punct de vedere estetic, spectacolul nu are prea multe virtuţi, subiectul rămâne unul sensibil pentru creştini, deoarece oferă o altă interpretare Bibliei. Alina Mungiu-Pippidi pune în discuţie originea Cărţii Sfinte, a creştinismului şi apasă pe latura umană a lui Iisus - cea mai contestată -, îndrăgostit de Maria Magdalena.

Piesa lui Mungiu, „uşa iadului''. *Începuturile creştinismului s-au împletit, în maniera lui Vitse, cu scene erotice şi nuduri în planul secund. De ,,blasfemie'' s-au sesizat Bisericile Ortodoxă şi Catolică, partide politice şi autorităţi locale. Într-un ,,protest al tăcerii'', membrii Partidului Conservator din Iaşi au stat în faţa Ateneului, cu lumânări în mână, cerând interzicerea piesei. P.S. Calinic, episcopul Argeşului şi Muscelului, a catalogat piesa drept ,,uşa iadului'', iar primarul Iaşului, Gheorghe Nichita, a promis controale dure la Ateneu.*

Benoît Vitse e convins că decizia primăriei e şi o urmare a scandalului de anul trecut. ,,Tot acest conflict vine după «Evangheliştii», e clar. Dar eu nu mă opresc, în nici un caz. Şi nici nu o să particip la un nou concurs, ca să demonstrez că pot realiza tot ce am realizat deja'', a adăugat Vitse. Potrivit Alinei Mungiu Pippidi, ,,Evangheliştii'' a fost pur şi simplu ,,un demers estetic şi teatral, iar textele sfinte trebuie privite metaforic, nu literal''.

„Hai să facem sex!'' *Coincidenţă sau nu, Ateneul va prezenta în premieră, tot pe 3 decembrie, asemenea ,,Evangheliştilor'', un alt spectacol controversat, ,,Steaua fără Mihail Sebastian'', de Dumitru Crudu, în regia lui Ion Sapdaru. Personajele lui Crudu au nume cât se poate de reale: Mihail Sebastian, Mircea Eliade, Emil Cioran, Camil Petrescu, George Călinescu, Nae Ionescu, Eugen Lovinescu şi Ion Barbu.*

Suspectat că ar fi încercat o dramatizare a ,,Jurnalului'' lui Mihail Sebastian, Dumitru Crudu a fost atenţionat de CopyRo, societatea de gestiune colectivă a drepturilor de autor pentru literatura scrisă, aflată în subordinea Ministerului Culturii şi Cultelor, că va solicita drepturi morale şi materiale. CopyRo a trimis în acest sens o scrisoare deschisă Teatrului Naţional ,,Vasile Alecsandri'' din Iaşi şi Ateneului Tătăraşi.

,,Piesa nu are girul CopyRo, pentru că Dumitru Crudu nu are nevoie de ea. Noi facem un spectacol despre viaţa lui Mihail Sebastian, care, într-o atmosferă absolut infectă a Bucureştiului, într-o perioadă în care era interzisă orice manifestare a evreilor, scrie o piesă atât de luminoasă, «Steaua fără nume»'', a spus Ion Sapdaru.

Premiera din decembrie e pregătită de altele, la fel de provocatoare: ,,Fuck you Eu.ro.pa!'', a Nicoletei Esinencu, regizată de Alexandru Berceanu, pe 24 noiembrie, şi ,,Hai să facem sex!'', Valentin Krasnagorov, în regia lui Petru Vutcarău, pe 26 noiembrie. [34]

*

<u>În Statele Unite, oamenii încep să se familiarizeze cu edificiile destinate serviciilor religioase care se transformă în funcţie de necesităţi fie în biserică, lăcaşurile având pe pereţii exteriori atât simbolul crucii, cât şi steaua lui David, relevă AFP.</u> Astfel de construcţii există, spre exemplu, în localităţile Ann Arbor, din Michigan, şi Bethesda, din Maryland, iar creştinii şi evreii nu par deloc deranjaţi că merg la ceremoniile religioase în acelaşi loc.

Pereţii mobili pentru schimbarea decorului. *La Ann Arbor, edificiul octogonal are două nume - ,,Templul Beth Emeth'' şi ,,Sfânta Clara din Assisi'', enoriaşii din cele două culte îşi împart timpul judicios pentru a găsi alinare în lăcaşul sfânt pe tot parcursul săptămânii. De pildă, evreii vin la ceremonii în seara de vineri şi sâmbăta, iar duminica este rezervată creştinilor.*

[34] Florentina Ciuverca, în art. Blestemul ,,Evangheliştilor''. Experimente la Ateneul Tătăraşi, în Evenimentul zilei, 18 noiembrie 2006, p.10.

Dornici să-şi demonstreze respectul pentru celălalt cult, credincioşii nu văd o problemă în faptul că imobilul are încăperi delimitate de pereţi mobili şi nu se simt ofensaţi de faptul că în sala de rugăciuni nu există obiecte religioase. În această sală există doar un pupitru din lemn de măslin destinat celui care oficiază slujba, rabinul sau preotul.

,,Putem să organizăm alternativ serviciile religioase şi nu avem nevoie decât de câteva zeci de minute pentru a schimba decorul. Slujirea Domnului este mai importantă decât diferenţele teologice'', afirmă la unison pastorul episcopal James Rhodenhiser şi rabinul reformat Robert Levy, amândoi declarându-se extrem de mulţumiţi de modul în care este utilată clădirea. Ei povestesc că, până în 1994, când au fost instalaţi pereţii mobili, lucrurile se desfăşurau mult mai anevoios, întrucât enoriaşii erau nevoiţi să aducă la fiecare slujbă obiectele religioase necesare.

***Convieţuire în armonie.** Nimeni nu pune la îndoială faptul că niciuna din tabere nu încearcă să-i convertească pe membrii celeilalte. Responsabilii celor două congregaţii se respectă reciproc, dar au totuşi grijă să nu pună niciodată simultan în aceeaşi încăpere simboluri religioase ale ambelor culte.*

De-a lungul timpului au apărut însă şi mici probleme între adepţii celor două religii, dar, într-un final, s-au găsit soluţii. Rabinul Robert Levy povesteşte că, la un Crăciun, creştinii au împodobit în sala de rugăciuni un brad de dimensiuni impresionante, pe care nu mai puteau să-l scoată din încăpere în momentul în care venea rândul evreilor să se roage. Lucrurile au fost ,,ajustate'' pe parcurs, după ce creştinii au fost de acord să aleagă brazi mai mici care puteau fi scoşi din sală cu uşurinţă.

La Bethesda, în Maryland, coabitarea dintre cele 215 familii de evrei şi cele 450 de familii de creştini este ceva mai discretă. Pe lăcaşul de cult nu există nici simbolul crucii şi nici steaua lui David, dar filosofia este aceeaşi. O astfel de coabitare nu ar fi fost totuşi posibilă în cazul în care ar fi fost vorba de creştini romano-catolici şi evrei ultraortodocşi, care nu ar suporta asemenea aranjament, notează AFP. [35]

*

Asociaţia homosexualilor ,,Accept'' a căpătat curaj după marşul de pe străzile Bucureştiului şi îşi continuă acţiunile prin care încearcă să-i smintească şi pe alţii. Acum, băieţii cu apucături pidosnice vor să-i determine pe profesori să îi înveţe pe elevi că homosexualitatea este o opţiune sexuală ca oricare alta. Ei au editat o broşură destinată dascălilor care predau educaţia sexuală, pe care au început-o s-o împrăştie prin şcoli. În ,,manual'' scrie că homosexualitatea este o orientare nici mai bună, nici mai rea decât heterosexualitatea. Acolo sunt şi teste prin care elevii ,, să-şi poată defini orientarea sexuală''! La capitolul date statistice, homosexualii mint de îngheaţă apele. Aceştia pretind că ,,la nivel mondial infectarea cu HIV se produce în raport de 70% prin raporturi sexuale între bărbaţi şi femei'' şi numai 10% prin raporturi între bărbaţi. Evident că iniţiativa gay-lor a stârnit controverse. Iar unele personalităţi au luat deja poziţii publice ferme împotriva ,,manualului''. De pildă, reputatul psihanalist ieşean prof. dr. Constantin Romanescu a declarat pentru ,,Ieşeanul'': ,,Mă întreb cum ar putea un profesor teafăr, care combate fumatul şi alcoolul, care sunt simple obiceiuri, să promoveze în clasă viciul şi devierea instinctului speciei? Este clar o tentativă de a culege prozeliţi şi este cu atât mai condamnabil că se încearcă în şcoli, acolo unde adolescenţii au, la o anumită vârstă, o opţiune bipolară''. Noi am atras atenţia că pederaştii nu se mulţumesc doar să-i tolerăm, ci vor să facă prozeliţi şi că o să atace mai ales copiii. [36]

*

Unora dintre primii reformatori li se poate aduce învinuirea unui temperament aprins, unei impulsivităţi nestăpânite, unei exaltări mistice deviate ş.a.m.d. (Ne gândim, de pildă, la unele slăbiciuni ale lui Luther, oglindite în părăsirea votului monahal, făcut într'o clipă groaznică din viaţa lui, ori în tolerarea poligamiei prinţului său protector, ori în unele dintre faimoasele sale

---

[35] Maria Vlădescu, în art. Două biserici într-una singură. **Moda „două religii sub acelaşi acoperiş'' face prozeliţi în America**, Evenimentul zilei, 18 noiembrie 2006, p.24.

[36] Art. Homosexualii îşi continuă acţiunile de prozelitism; *Fapte, vorbe, gânduri*; rev. Rost nr.30/august 2005, pp.8-9.

«Tischreden», ori în predicarea reprimării sângeroase a revoltei ţăranilor…). […] Într'un cuvânt, ni se pare că suntem în consensul unanim al cercetătorilor, dacă afirmăm că cei mai aleşi fii ai Bisericii simţeau adânc nevoia unei reforme totale, începând cu felul vieţii tuturor membrilor ei, şi sfârşind cu absolutismul papal; şi au cerut-o în chip imperios.

În ciuda oricărei evidenţe, conducerea Bisericii a refuzat să facă această reformă. Atunci s'a înălţat glas năprasnic, cu ecou sguduitor, în toate straturile lumii apusene. Luther, şi apoi Zwingli, şi apoi Calvin, urmaţi de valuri de milioane şi milioane de credincioşi, s'au ridicat ca unul împotriva curiei romane, în afirmarea că Biserica trebue reformată şi că o vor reforma, revenind la viaţa şi la învăţătura apostolică, cu orice urmări şi cu orice riscuri. […]

Urmaşii lor de azi şi de totdeauna au văzut şi au preamărit în această atitudine a lui Luther, triumful principiului libertăţii de conştiinţă (complectat cu acela al «mărturiei Duhului Sfânt în sufletul credinciosului»). Un corifeu protestant de talia lui Alexandru Vinet, a spus: «Protestantismul e individualismul în gândire, e o formă a libertăţii… E principiul libertăţii şi al individualităţii, aplicat la lucrurile religioase… Nu numai că Protestantismul e un omagiu adus principiului libertăţii religioase, dar Protestantismul nu e decât aceasta. Creştinismul e altceva: Protestantismul nu e decât aceasta». Luther şi ceilalţi reformatori sunt socotiţi ca marii pionieri ai libertăţii de conştiinţă şi eroi ai umanităţii. Somat la dieta dela Worms, (1521), convocată de Carol Quintul, pentru a aduce pacea în imperiu, să retracteze, Luther pronunţă aceste cuvinte: «Dacă nu mă convingeţi cu Scriptura sau cu argumente limpezi şi doveditoare, nu vreau şi nu pot să retractez, fiindcă nu e nici sigur, nici prudent să lucreze cineva împotriva conştiinţei sale. Iată-mă. Nu pot altfel. Dumnezeu să-mi fie într'ajutor».

Deci unica autoritate, pe care Luther şi Protestantismul întreg o recunoaşte, e Cuvântul lui Dumnezeu; cei ce vor să silească credinciosul să primească o altă autoritate, îi siluesc conştiinţa, care nu trebue să asculte decât de acest Cuvânt al lui Dumnezeu.

Acest principiu formează adevărata obârşie a Protestantismului, din care se revarsă, ca dintr'un izvor nesecat, tot ce face specificul învăţăturii sale, mândria, dacă nu orgoliul său. [37]

*

Vom zăbovi puţin asupra acestui principiu al libertăţii de conştiinţă, din pricina însemnătăţii lui; el ne situiază la răspântia care desparte căile Protestantismului de a Romano-Catolicismului şi de a noastră, a Ortodoxiei răsăritene.

«Iisus a zis… De rămâneţi în cuvântul Meu, sunteţi cu adevărat ucenicii Mei; şi veţi cunoaşte adevărul, iar adevărul vă va face liberi».

Iată temelia adevărului pentru ucenicii lui Iisus Hristos: «Cuvântul» Lui, în care ei trebue să rămână, cu preţul vieţii lor. Adevărul acesta face liber, dă slobozenia adevăratului Fiu adoptiv al Tatălui Ceresc. În aceste afirmaţii mari, toate confesiunile creştine sunt întru totul de acord. Dar dacă încercăm să intrăm în amănunte, o adevărată prăpastie le desparte.

Unde aflăm, de pildă, «Cuvântul» lui Iisus Hristos? Ni se va răspunde: în Scriptură! Dar Iisus Hristos n'a scris El însuşi nimic, şi, prin «apropriere», revelaţia şi inspiraţia se atribue îndeosebi Sfântului Duh, «carele a grăit prin prooroci». Dacă totuşi identificăm acest «Cuvânt» al Său, cu Biblia, avem de adăugat, pe scurt, două preciziuni: întâi, că Scripturile s'au dat Bisericii şi prin Biserică; al doilea, că nu toate învăţăturile Mântuitorului s'au consemnat în Evanghelii şi în Scripturile Noului Testament, în general. Cu prima precizare constatăm că Biblia nu e bun al Bisericii, care a luat naştere în Biserică, şi de care numai ea ştie să se slujească, precum bine au arătat veacurile primare ale Creştinismului.

*Cu a doua precizare învăţăm că Sfânta Scriptură nu cuprinde decât o parte din învăţătura Mântuitorului, după mărturiile Sfinţilor Apostoli înşişi; iar acest adevăr e vădit, dacă ne gândim numai la răstimpul de 40 de zile dintre Înviere şi Înălţare, când Mântuitorul s'a arătat Sfinţilor Apostoli, grăindu-le despre Împărăţia lui Dumnezeu. Aceasta ridică problema **Tradiţiei**, pe care a repudiat-o Protestantismul, ca pe o lucrare diavolească sau omenească (afară de părţile care par a*

[37] N. Chiţescu, în Revista Patriarhiei Române - „Ortodoxia'', Nr.3/iulie-septembrie 1950, pp.386-391.

încuviința propriile-i învățături), dar pe care întregul Creștinism primar, începând cu Sfinții Apostoli (I Timotei II, 2; II Tesaloniceni II, 15), a primit-o ca pe a doua parte a Revelației dumnezeiești, care tâlcuește și completează pe cea dintâi. [38]

*

Libertatea de conștiință, după Protestanți, însemnează liberarea de orice autoritate omenească – inclusiv de aceea a Bisericii – și primirea numai a autorității Cuvântului lui Dumnezeu. Ei opun chiar autoritatea Bibliei autorității Bisericii. Iar la răspunsul nostru că Biblia e Cuvântul lui Dumnezeu, dat Bisericii și prin Biserică, ei întorc acest răspuns, arătând că aici e vorba de adevărata Biserică, cea duhovnicească, din care și ei fac parte. Cât privește raportul Bisericii cu Scriptura, el se reduce la simplul fapt că Biserica ***ne aduce la cunoștință existența unei Scripturi****, a unui canon, etc. Dar numai* ***Duhul Sfânt*** *ne face* ***să știm*** *cu adevărat anumite realități spirituale, care transcend rațiunea și simțurile, și anume, prin organul suprafiresc pe care-l creiază în noi, credința. Biserica nu are nici un rol în tâlcuirea Sfintei Scripturi; altfel ar însemna să-i dăm numai drepturi, într'o problemă în care întreaga răspundere este a insului, personal. Acesta o tâlcuește și ia o hotărâre de care depinde viața sa prezentă și viitoare, cu ajutorul luminii mărturiei Duhului Sfânt în propria-i inimă, potrivit învățăturii după care «Scriptura e tâlcuitorul Scripturii», și potrivit analogiei credinței.*

Autoritatea în Protestantism are, deci, două principii. Cel dintâi e așa numitul «principiu formal» al Scripturii, extern și obiectiv: «Principiul extern și obiectiv, scrie profesorul protestant August Lecerf, e faptul sigur și sensibil sufletului, că Dumnezeu se descopere și vorbește în Sf. Scriptură. Al doilea principiu e lăuntric, și deci subiectiv. Principiul lăuntric subiectului e convingerea din partea Duhului Sfânt, care ridică această cunoaștere la înălțimea unei siguranțe de credință dumnezeiască, siguranță deosebită de evidența sensorială și de evidența rațională și total supranaturală».

Cel dintâi principiu este întemeiat de Calvin, teoreticianul prim al acestui principiu protestant, pe evidența intrinsecă a Sfintei Scripturi. Acesta se ridică cu putere și indignare împotriva «minților fără de creier», care «zburdă după fanteziile lor, fără umbră de revelație a Sfântului Duh».

Merită să fie însemnat aici că Protestantismul liberal a repudiat până la sfârșit acest principiu formal al Scripturii; în această atitudine el a avut ca părinte spiritual nu pe Calvin, ci pe Castellion – marele teoretician al libertății de conștiință a mărturiei Duhului în inimile noastre, care nu e altceva decât glasul propriului nostru cuget. [39]

*

Cu aceste două principii ale libertății religioase, se evită pe de o parte iluminismul și individualismul; iar pe de alta, acea confuzie a «socialului» cu «religiosul», care se face în celelalte confesiuni creștine și care are ca urmare oprimarea individului de societate: «Primind autoritatea formală a acestei Scripturi Sfinte, recunoscută de toate Bisericile… creștinul reformat pleacă dela un fapt cât e cu putință de obiectiv și de social… Autoritatea canonică a Scripturii e condiția credinței și libertății. O credință care nu se sprijină pe Dumnezeu, nu e credință; o libertate care n'are temeiul ei în cuvântul lui Dumnezeu, nu e decât o iluzie… De altă parte, nu se poate spune că suprimă individul, reducându-l la un conformism exterior și mașinal». […] Precum s'a putut observa din această scurtă expunere Protestantismul a năzuit, prin proclamarea principiului libertății de conștiință, la înlăturarea Bisericii ca mijlocitoare între insul singuratic și Dumnezeu. El vrea să judece Biserica, după Cuvântul lui Dumnezeu, așa cum îl înțelege fiecare credincios, pe când noi, Ortodocșii, înțelegem Sfintele Scripturi în consensul Bisericii ecumenice. Poziția Protestantismului însemnează să preferi adevărului Bisericii din toate timpurile, ceea ce ție singur ți se pare adevărat; însemnează să proclami superioritatea judecății tale față de aceea în care milioane de creștini au trăit și vor trăi, au murit și vor muri. Pe ce se sprijină această judecată, de valoare cu totul individuală? Pe «mărturia

[38] Ibidem, pp.391-393.
[39] Ibidem, pp.393-394.

Duhului Sfânt în inima credinciosului». În ce constă ea? În aceea că recunoaşte adevărul dumnezeiesc din Sfintele Scripturi: «E inspirat ceea ce mă inspiră», a spus Tomy Fallot. [40]

*

Aşa dar, pe când în Romano-Catolicism guvernează individualismul despotic, iar în Protestantism individualismul anarhic, la noi, la Ortodocşi, precum scria Alexei Homiacov, în veacul trecut, «dacă cineva cade, singur cade, dar nimeni nu se mântuieşte, ca membru al ei, şi în unire cu celelalte membre ale sale. Dacă cineva crede, este în comuniunea credinței; dacă unul iubeşte, este în comuniunea iubirii; dacă se roagă, este în comuniunea rugăciunii. De aceea nimeni nu se sprijină (numai) pe propria-i rugăciune şi cel ce se roagă are în ajutor întreaga Biserică, în timp ce se roagă; nu ca şi cum s'ar îndoi de ajutorul unicului mijlocitor, Hristos, ci cu convingerea că întreaga Biserică se roagă în acelaşi timp, pentru toate membrele sale. Pentru noi se roagă îngerii şi Apostolii şi martirii şi patriarhii şi Maica Domnului cea mai presus de toți… ». […] Privitor la raportul dintre libertate şi autoritate, Protestantismul părăseşte unul dintre aceşti doi termeni, autoritatea, după cum Romano-Catolicismul lepădase libertatea. Numai în Ortodoxie, libertatea se armonizează cu autoritatea în iubirea reciprocă, ce leagă pe membrii Bisericii într'o comuniune de negrăit, exprimată prin mărturia aceleiaşi credințe. […] Un specialist ortodox ca profesorul grec Ioan Karmiris numără, în lucrarea sa…, următoarele puncte deosebitoare între noi şi protestanți: 1. Sf. Tradiție; 2. Filioque; 3. Liberul arbitru; 4. Predestinația dumnezeiască; 5. Îndreptățirea; 6. Numărul Sfintelor Taine; 7. Săvârşirea Botezului prin stropire sau turnare, timpul când se săvârşeşte Mirungerea şi împărtăşirea celor botezați; 8. Sensul prefacerii Sf. Euharistii şi săvârşirea ei cu azimă; 9. Infailibilitatea Bisericii şi a sinoadelor ecumenice; 10. Cultul, sărbătorile, invocarea sfinților, venerarea icoanelor şi a moaştelor, posturile şi diferite tradiții şi practice bisericeşti. [41]

40 Ibidem, p.394.
41 Ibidem, pp.396-429.

III. PERICOLUL GRUPĂRILOR ŞI SECTELOR PENTRU LUMEA CONTEMPORANĂ

Reactivarea sincretismului religios. *– Dacă în perioada de stabilire a dogmei Bisericii (sec. II-VIII), ereziile şi sectele erau anatemizate pentru că negau adevărul revelat sau falsificau Evanghelia, constituind un pericol pentru pacea întregii lumi,* ***astăzi sectele religioase sunt „făcătoare'' de religie****, sunt comunităţi cu statute de organizare şi funcţionare, cu instituţii de conducere şi concerne de întreţinere. Dumnezeu este considerat de secte mort, Iisus Hristos nici nu mai apare în „sistemul'' lor religios sau dacă apare este un personaj negativ care descurajează. […]*

*Sectele religioase stâlcesc şi falsifică tradiţiile popoarelor, îşi însuşesc unele precepte ale înţelepciunii vechi în scopul propagandei furibunde a „religiei'' zilei. Curentele mistice au început să devoreze tradiţii şi obiceiuri ale popoarelor care au creat şi au dat stabilitate unor milenare civilizaţii. Cancerul modern al „mesianismului'' programat a pătruns aproape în toate ţările şi îndeosebi în continentele cu un standard ridicat de viaţă. Noii „mesia'' fac concurenţă religiilor istorice şi organizaţiilor ecumeniste. În nici o epocă n-au avut mai mare importanţă cuvintele profetice ale Apostolului neamurilor, Sfântul Pavel, ca acum: „…****şi-au făcut dumnezei după faptele lor, după pântecele lor****…'' (Filip. III, 19). Dramatic, dar adevărat! […]*

Indivizi puşi pe căpătuială, dornici de aventuri, abătuţi de la normele morale şi dubioşi psihic sunt „apostolii'' noilor religii. Ei sunt bine plătiţi şi trimişi în „misiuni'', fie prin universităţile lumii, fie prin cercuri diplomatice, folosind metode şi mijloace specifice cu sprijinul tehnicii moderne. [42]

*

Statisticile apusene au înregistrat fenomenul sectar ca trecător, cu câţiva ani în urmă, aşa ar fi, trecător, dacă n-ar exista mediul prielnic. În SUA, la sfârşitul secolului al XIX-lea, existau circa 250 de secte şi organizaţii religioase, afară de Bisericile şi cultele tradiţionale, iar ***astăzi sunt peste 6000 (şase mii)****, fiecare grupare din cele 250 s-a divizat şi se divizează la nesfârşit, secta constituindu-se „reală'' şi independentă. […] Alarmantele „obşti'', pe lângă practica „cultică'' a prostituţiei, încurajează proxenetismul, fac tranzacţii cu copii şi fete fără părinţi şi chiar în plină epocă a abolirii sclavagismului, practică comerţul cu sclavi (mai ales copii) între continente etc.*

Mulţi „specialişti'' confundă sectele. Trebuie precizat că majoritatea grupărilor nu mai sunt nici creştine (din ereziile vechi), nici religioase (din religiile naturiste sau mitologiile greco-romane) şi nici mistice, ci ***ideologii pseudo-religioase, sociale şi anticreştine****.*

Din nenumăratele grupări şi secte religioase vom enumera câteva pentru a constata de fapt originea lor politeistă, naturistă şi chiar pragmatică. Unii adepţi sunt prinşi în şuvoi fără să-şi dea seama şi nu mai pot da înapoi, alţii doresc „noul'', vor să înlăture sau să calce tradiţii „seculare'', neavând discernământ. […] Printre cele mai „noi'', - de fapt vechile erezii din primele veacuri creştine – şi importante secte ale hinduismului, budismului, mozaismului sau islamului care-şi desfăşoară propaganda nefastă, destrămând familii, câştigând tineri, răpind pe copii din casele părinţilor, dezorganizând colegii, fiind un pericol real pentru statele tolerante sau acelea unde s-au organizat, vom încerca selectarea a câteva, pe grupe, influenţă, continente etc. [43]

*

I. Grupări oculte de provenienţă sau influenţă indiană.

1. Asociaţia internaţională pentru conştiinţa lui Chrîşna*. Hare Chrîşna. Este cea mai răspândită sectă. Din aceasta au purces şi altele. A fost fondată şi condusă de indianul A.C. Bhaktivendata Swami Prabhupada, născut în 1896. Secta a fost organizată în S.U.A., 1960. Doctrina sectei îl consideră pe Krîşna drept dumnezeu unic, creatorul întregii lumi ca pe un avatar al lui Vişnu,*

---

[42] Diac. P. I. David, ***Călăuză creştină – sectologie. Pentru cunoaşterea şi apărarea dreptei credinţe în faţa prozelitismului sectant***, Ed. Episcopiei Argeşului, Curtea de Argeş, 1994, pp.98-99.

[43] Ibidem, pp.99-100.

drumul spre cunoaşterea lui fiind deschis adepţilor sectei prin practicarea exerciţiilor de Bhakti-Yoga (Yoga devoţiunii). [...] Secta s-a răspândit în aproape 30 de ţări. Adepţii umblă îmbrăcaţi în veşmântul tradiţional indian de culoare galbenă şi sunt raşi în cap.

Secta are adepţi mai ales tineri, bărbaţi, dar există şi o asociaţie de fete a Conştiinţei K. Mulţi dintre membrii sectei studiază în universităţile engleze şi franceze. Tineri americani şi de alte naţii copleşiţi de ,,misterele'' Indiei au îmbrăţişat secta, au aderat la familia K., şi în corporaţii, în grupuri pe străzi, parcuri, în ganguri sunt îndemnaţi să cânte vocal şi instrumental în cinstea lui Krîşna. Ei sunt convinşi să se reîntoarcă la valorile meditaţiei de tip oriental şi ale ascezei (în faţa lumii), să ducă o viaţă comunitară, în rugăciuni, recitări şi cântece sacre.

Se pot identifica uşor pe străzile marilor oraşe occidentale, ca nişte nomazi, rupţi, murdari, goi, cu copiii comunităţii după ei sau purtându-i în spinare, având în fruntea grupului ,,tipi'' după chipul şi asemănarea lui Buda. Ei vând reviste de tot felul (inclusiv porno) şi discuri; recită imne ,,sacre'' şi adesea, acompaniaţi de tobe, ţambale şi chitare, dansează şi cântă obligatoriul imn ,,mantra'' – formulă magică, compus din 16 cuvinte: Hare Krishna, Hare Krishna, Krishna-Krishna, Hare-Hare, Hare-Rama, Rama-Rama, Hare-Hare [...] [44]

*

II. Secte apărute din mistica persano-arabă

1. Mărturia credinţei Bah'îe*. Mărturia sau Credinţa Bah'îe (Bahî) a fost fondată de iranianul Baha'ul Ulah (1817-1892), secta are centrul pe Muntele Carmel şi numără azi mai multe milioane de adepţi, în numeroase ţări şi regiuni ale lumii. Secta are propriile sale scrieri sacre. Adepţii ei sunt de părere că toate religiile – în esenţa lor – pleacă de la o sursă divină comună, revelaţia având un caracter progresiv şi continuu, nefiind unică, ci diferită, conform fiecărei religii în parte, toate acestea reprezentând doar ,,manifestări ale lui Dumnezeu''. Având în vedere respectul manifestat faţă de aceste religii – între care apreciază că trebuie să domnească o largă toleranţă – doctrina sectei nu permite prozelitismul. Singura formă de atragere a unor aderenţi poate fi exemplul personal al adepţilor sectei, care, în acest scop, se deplasează în locuri unde credinţa este mai slăbită. Secta se străduieşte să stabilească o unire între oameni, indiferent de naţionalitate, rasă sau clasă socială. [...]*

***2.** Din această sectă sau în acelaşi timp, au apărut nenumărate* grupări de mistică arabo-persană*, printre care* sufiştii persani*, dar mai ales grupările fanatice musulmane* sunite*,* şiite *şi* sik *etc.* [45]

*

III. Ocultismul asiatic

1. Asociaţia pentru unificarea creştinismului mondial: Secta MOON. *Se mai numeşte Biserica Unificării sau ,,Pionierii Noului Ev''. A fost fondată în Coreea de Sud (1954) şi este condusă de Sun Myung Moon, născut în 1920, considerat de adepţii săi ,,Noul Mesia''. El a fost exclus, ca ,,păcătos'', din Biserica penticostală (1948), fiind condamnat la Seul pentru imoralitate. Secta este reacţionară şi angajează toate forţele răului împotriva ,,primejdiei'' celorlalţi. Mooniştii consideră Coreea de Sud noua ţară a făgăduinţei, pe care toţi membrii sectei trebuie s-o recunoască drept Patria lor spirituală. Practică un prozelitism intens, prin toate mijloacele, în scopul recrutării unui cât mai mare număr de adepţi care, apoi, contribuie prin munca lor la întreţinerea luxului în care trăieşte Moon şi familia sa. [...] În ceea ce priveşte* morala ,,divină'', *Mesia-Moon recomandă poligamia. Căsătoria de grup este o practică atractivă pentru tineretul destrăbălat care caută potolirea instinctelor în clanul ,,mesianic''. Multe fete intră în sectă pentru a ajunge ,,mame'' spirituale, adică trăirea în obşte cu toţi ,,taţii spirituali''. Demenţa religioasă este provocată, după mărturia martorilor oculari – foşti membri ai sectei, de satisfacerea plăcerilor la început, fiindcă apoi intervine postul negru şi rugăciunea istovitoare. ,,Pentru a nu cădea în nesimţire, ne împungeau ace în picioare pentru a sta la rugăciune'', declara o membră a sectei.*

[44] Ibidem, pp.100-101.
[45] Ibidem, p.101.

După potolirea instinctelor, membrii sunt trimişi în fabrici, uzine şi instituţii patronate de sectă, printre care o fabrică de ciment în Coreea de Sud, un şantier naval în SUA, nenumărate edituri în Apusul Europei precum şi o bancă de investiţii şi împrumuturi în New York.

Cu toate acestea, Moon a reuşit, prin corupţie şi mită, să fie recunoscut de unii ,,savanţi'' drept un ,,valoros'' om de ştiinţă. Secta organizează congrese şi reuniuni cu oameni de ştiinţă, cum a fost congresul de la Londra din 1974, la care au participat 140 de persoane, dintre care 22 laureaţi ai premiului Nobel.

Fiecare adept al sectei este obligat să lucreze până la 16 ore pe zi în întreprinderile ,,mooniste'' fără nici o remuneraţie. Secta are fabrici în mai multe ţări, obţinând anual câştiguri ce se cifrează la mai multe milioane de dolari. Credulii care s-au ,,lepădat'' de lume şi au depus voturile sunt îndrumaţi fiecare de către un ,,tată'' duhovnicesc sau o ,,mamă'' spirituală; sunt organizaţii pe familii, ţări şi regiuni, toţi datorând deplină ascultare Şefului suprem Sun Myung Moon.

Secta aceasta este cea mai puternică erupţie a păgânismului în lumea actuală. Glasul ,,mesianic'' al lui Moon este: ,,Haideţi să-l înfrângem împreună pe satan!'' Predica sa este bine pregătită cu ameninţări de sus, cu întâmplări şi accidente la tot pasul, cu boli incurabile etc. Groaza şi teroarea mitraică, jertfele lui Moloh sunt moment de concentrare la rugăciune, idolul demonic Moon a ajuns să fie printre cei mai bogaţi oameni din lume datorită fanaticilor care l-au urmat.

Secta Moon, cunoscută şi sub numele de Biserica unificării, care vrea ,,să concureze'' cu Consiliul Ecumenic al Bisericilor, reprezintă un real pericol pentru conştiinţa umană, prin recunoaşterea ca acte de cult violenţa, asasinatul, falsul, corpţia, teroarea, destrăbălarea etc.

2. Taoismul şi Kyopo. *– Deşi au fost considerate religii naturiste istorice, mulţi cercetători consideră, astăzi, taoismul şi religia kyopo ca secte religioase asiatice sincretiste. Taoismul are însă milioane de adepţi în Asia, Europa şi în SUA. Îl enumerăm cu rezervă în rândul sectelor. Concepţia Tao şi derivatele acesteia au dat naştere la dizidenţe, contestatari şi chiar la reorganizatori.*

Religia Kyopo, de fapt o mişcare de împăcare a celor două concepţii con-fu-ce şi tao-ţe-kin, este susţinută de interese politico-coloniale şi se găseşte în Taiwan şi la emigraţia chineză în SUA şi Australia. [46]

*

IV. Eclectism religios apusean

1. Biserica scientologică*, fondată şi condusă de americanul Lafaette Ron Hubbard, născut în 1911, fost ofiţer de marină, are drept scop de a oferi adepţilor ei posibilităţi pentru crearea unei lumi mai bune, prin înţelegerea realităţilor vieţii contemporane, prin găsirea modalităţilor de combatere a cauzelor ce produc confuzie, nelinişte şi care caracterizează unele comunităţi umane de azi. Secta a fost iniţiată în 1954. [...] Secta foloseşte în mod frecvent metode psihanalitice, dar are şi elemente împrumutate din budism şi hinduism; afirmă că sufletul este nemuritor şi are posibilitatea de a se reîncarna şi că, prin folosirea metodelor pe care le indică, oamenii îşi pot ameliora starea psihică şi fizică, înlăturând suferinţele pe care le implică viaţa de azi. Concepţiile sectei sunt expuse în lucrarea* Dianetica *– ştiinţa modernă a sănătăţii mintale.*

Practicând prozelitismul prin mijloace publicitare, cât şi prin abordarea directă a oamenilor pe stradă, secta a cunoscut o mare răspândire, în ciuda normelor stricte de viaţă pe care le impune adepţilor. Se practică diferite pedepse nesupuşilor, mergând de la suspendare sau retrogradare, până la excomunicare, ceea ce îl lipseşte pe cel în cauză de toate drepturile, inclusiv acela de a mai trăi în mijlocul familiei. Pentru redobândirea drepturilor, excomunicatul trebuie să-şi recunoască păcatele şi să ceară iertare conducătorilor.

Sunt încurajate supravegherea reciprocă şi denunţul pentru cele mai insignifiante abateri de la regulile sectei. Mai mult chiar, în 1968, în Regulamentul de funcţionare *al sectei se prevedea că cel excomunicat poate fi urmărit prin toate mijloacele, căutându-se astfel distrugerea lui.*

[46] Ibidem, pp.102-103.

Biserica scientistă dispune de averi impresionante, posedă o întreagă flotilă, inclusiv nava-amiral ,,Apollo'' de 3280 t. Unde au loc cele mai scabroase orgii ale colaboratorilor apropiaţi ai ,,Marelui boss'' cum este numit LRH.

Secta are o conducere centrală şi nenumărate filiale în Occident, dar şi dizidenţe. [47]

*

2. Biserica creştină sau Biserica lui Hristos ca om de ştiinţă. *Fondată de americana* Mary Baker-Eddy *(1821-1910), în cursul anilor 1860-1870, această sectă urmărea convertirea oamenilor în scopul ,,vindecării'' lor. Secta a apărut ca o reacţie împotriva spiritismului. Doctrina sectei – care porneşte de la dorinţa de a găsi mijloace de vindecare fizică – se bazează pe studiul ,,mesmerismului şi magnetismului'' animal, credinţa în ,,teologia'' bunăvoinţei şi optimismul universal. Potrivit acestei teorii, există numai un Dumnezeu – Spirit universal. Omul nu există din punct de vedere material, ci numai spiritual, după cum nu există nici binele şi nici răul. Omul, fiind numai spirit, se bucură de aceleaşi atribute ca şi Dumnzeu, fiind perfect, nemuritor, fără a putea suferi ori greşi. […]*

3. Fiii fericiţi ai păcii cereşti. *– Membrii şi adepţii sectei consumă marijuana şi haşiş, s-au organizat în SUA. Secta are filiale în Europa, Australia şi în Asia. Cultul este simplu, ,,ritualul'' divin este traficul cu stupefiante în ,,numele'' Domnului. Secta a fost înfiinţată spre sfârşitul secolului al XIX-lea, de un cunoscut client al poliţiei americane, adept al adventului.*

Adepţii săi – deşi plătiţi bine şi corupţi – au fost prinşi în Anglia şi Germania cu trafic de stupefiante în loc de fericirile noutestamentare. […]

4. ,,Ufolatrii'' sau aleşii cerului. *– Ufolatrii (OZN-işti) constituie o sectă religioasă recentă. Dacă s-a vorbit de atâtea ,,teologii'' şi interpretări cosmice, după zborul omului pe lună şi mai ales după fenomenul ,,farfuriilor zburătoare'' şi sectele au fost prezente. Au crezut spiritiştii în cerurile planetare, le-au ,,demonstrat'' existenţa teozofii şi antropozofii şi iată că un rezultat al tuturor este secta ,,Ufolatrilor''. […]*

5. Mormonii. *– Sectă religioasă apocaliptică cu adânci rădăcini în sincretismul mişcărilor de la sfârşitul secolului trecut (baptiste, advente, penticostale, harismatice). Întemeietor* Joseph Smith *(+1844). Adepţii ei sunt mai ales tineri (fete şi băieţi), căsătoriţi sau nu, de preferinţă studenţi. ,,Morala'' lor avansată este căsătoria în grup, poligamia. Aceştia sunt trimişi în diferite colegii încât propaganda lor a cuprins multe centre universitare ale lumii. Centrul lor este SUA. Adepţii se numesc ,,Sfinţii pământeni''. […] Au peste 5 milioane ,,misionari''. Şi-au asigurat o capitală a sectei şi un templu la Salt Lake City.*

Se declară, pe lângă sfinţi, obsedaţi ai eternităţii şi se consideră chemaţi să salveze întreaga umanitate, mai precis, sufletele oamenilor, atât ale celor vii, cât şi ale celor morţi, de la începutul începuturilor existenţei omenirii. Pentru aceasta au nevoie de numele celor ce s-au peregrinat pe glob. Trebuie identificaţi să nu rămână vreun suflet nesalvat, ceea ce înseamnă înregistrarea datelor civile de recunoaştere: nume, prenume, data şi locul naşterii, a căsătoriei, data şi cauza morţii. În acest sens, mormonii au format detaşamente care cercetează registrele din primării, oficii de stare civilă, parohii.

Secta este foarte bogată, fiecare membru contribuind cu 10% din câştigul său la ,,pensia eternităţii''. […]

6. ,,Copiii'' Domnului (- Mo). *– Sectă religioasă ,,modernă'' apărută în Italia şi reorganizată în SUA, în 1968. Nu are un sistem filozofic şi nici pretenţia oferirii mântuirii. Adepţii practică o ,,mistică'' sexuală intitulându-se fraţi şi surori, umblă goi sau sumar îmbrăcaţi şi ,,n-au de ce să se ruşineze''. Consumă droguri şi stupefiante pentru a avea ,,convorbiri'' nevinovate cu Domnul. […] Munca de fiecare zi şi rugăciunea lor este cerşetoria şi insistenţa, de aceea li se mai spune ,,Secta cerşetorilor pioşi''. La început, o grupare obişnuită în lumea apusului, cu timpul s-a organizat având centrul în SUA sub numele de MO. Ei cerşesc mereu cu Biblia în mână, apoi se retrag în colonii, depunând banii în conturile şefilor. Dacă nu se reîntorc sunt urmăriţi şi ucişi. Odată intraţi în sectă*

[47] Ibidem, p.103.

părăsesc familia. ,,Predicatorii'' lor sunt ,,afierosiți'' Domnului şi provin din dezertori, dezmoşteniți, condamnați pentru crime şi tineri care găsesc în sectă un refugiu şi o activitate. Ei urmăresc pe tinerii debusolați, pe fetele scăpătate din familiile descompuse, toxicomanii incurabili, emigranții etc.

Întotdeauna victimile sunt abordate cu întrebarea: Eşti fericit? Şi imediat i se oferă o experiență şi o uitare; renunțarea la profesie, fuga din familie, refugiu într-o credință oarbă pentru a deveni ,,copil al Domnului''. [...]

***7. ,,Calea fericirii''** (Amanda Marga). – Calea fericirii este o sectă care ,,oferă'' darurile mesianice adepților ei. Secta s-a organizat în India, în 1955, ca apoi să pătrundă în Europa Occidentală şi mai ales în Elveția, iar după 1973 constituie o problemă în SUA. Ea se pretinde ,,salvatoare'' a credinței, fiindcă Bisericile tradiționale nu mai sunt în stare să mențină ,,dreapta'' credință. Acestea – zic sectanții – n-au ştiut să-şi însuşească şi să predomine ştiința şi politica şi astfel au pierdut credincioşii, îndreptându-i spre calea rătăcirii.*

Secta are un Regulament*, care trebuie respectat cu strictețe toată viața. Între alte obligații comunitare, adeptul trebuie să-şi schimbe numele, să poarte îmbrăcăminte de culoare oranj, obligații sacre de cedare a 2% din venituri. O dată cu întărirea ,,căii'' au început luptele pentru cel dintâi ,,fotoliu'', soldându-se cu asasinate. Alții şi-au dat foc, iar ,,fericiții'' rămaşi au organizat atacuri teroriste. Pentru integritatea comunității ,,mesianice'', adepții scăpătați au declarat că aşa a fost voia Celui de sus şi că acțiunile respective sunt o formă de protest împotriva descompunerii morale a omenirii. Şi pentru a se pune capăt unui asemenea fenomen, secta a făcut apel la toți credincioşii, indiferent de simțămintele intime, să se înregimenteze în rândurile ei. Evident, tot pentru a participa la aceeaşi cale de a deveni ,,ucigaşi întru Domnul''.*

***8. Templul popoarelor.** – Am lăsat la urmă această sectă, condusă de* Jim Jones*, fiindcă crima săvârşită în Guyana în toamna anului 1978 a zguduit întreaga lume. De atunci şi până astăzi, o întreagă rețea cinematografică, publicații cotidiene şi reviste de specialitate, sociologi, medici, psihiatri, jurişti-criminologi cercetează fenomenul ,,Sectei sinucigaşilor''.*

Secta a fost organizată de Jim Jones – indian american – la San Francisco. [...] Cei 1000 de adepți sunt scoşi din ghetouri, invitați la rugăciune pentru viața veşnică. Sub amenințarea pistolului, sunt strânşi copiii, li se dă câte o ceaşcă de Kool-Aid, din cazanul iadului, celor de față. Peste 900 de victime au trecut în marea inexistenței în ziua de 18 noiembrie 1978. În aceeaşi zi, ,,părintele'' Jim – nu s-a aflat cum – a primit un glonț în tâmpla stângă, căzând lângă cei cărora le furase sufletul. Avea 47 de ani.

Aşa s-a şters de pe pământ încă un templu al satanei din Jonestown. Vestea a făcut înconjurul lumii. [48]

*

V. Secte ,,umane'' europene

***1. Antoinismul.** – Fondată de minerul belgian* Louis Antoine *(1846-1912), recunoscut de adepți ca profet, secta susținea că posedă un fluid magnetic, cu ajutorul căruia poate vindeca orice boală şi poate învinge chiar moartea, fiindcă acest fluid acționează asupra sufletului. [...]*

***2. Biserica Creştină universală.** – (Christos din Montfavet). – Fondată în 1954 de francezul* Geoges Roux *(inspector PTT), născut în 1903, autointitulându-se ,,Mesia din Montfavet'', deoarece se considera o reincarnare a lui Hristos, secta are drept scop propagarea doctrinei şi recunoaşterea lui Roux ca dumnezeu. Secta are multe asemănări cu antoinismul. Roux a declarat că poate vindeca bolile prin punerea mâinilor; totodată, poate face, din oricine vrea să-l urmeze, un vindecător. [...] Membrii sectei refuză orice ajutor medical, atât pentru ei cât şi pentru copiii lor, fiind convinşi că sunt feriți de orice boală gravă şi că vor trăi până în apropierea vârstei de 120 de ani. Gruparea se confundă deseori cu pocăiții nazarei, cu ramuri din secta iehovistă şi cu o parte dintre adventiştii reformişti.*

---

48 Ibidem, pp.103-106.

3. „Prietenii'' omului *(Armata eternităţii sau Biserica Împărăţiei lui Dumnezeu). – Un titlu pe cât de pompos pe atât de neimportant. Secta cuprinde pe atrofiaţii umani, care consideră animalul mai presus de om. Mişcare de origine franceză, a fost fondată de elveţianul* Alexandre Freytag *(1870-1947), care în 1920 s-a despărţit de secta studenţii în Biblie. […]* Doctrina *acestei secte este destul de confuză, adepţii ei încercând să instaureze o Lume nouă, bazată pe prietenie şi în care să nu se facă uz de bani. O încercare de punere în aplicare a acestor concepţii de viaţă s-a făcut în Franţa, într-o comunitate stabilită la Lot-et-Garonne. Odată cu ,,construirea'' acestei lumi noi, omul va deveni nemuritor. […]*

4. Cele trei sfinte inimi. *– Adepţii ,,Cultul inimii lui Iisus'' au depăşit adorarea lui Dumnezeu şi orice formă de idolatrie şi au apărut alţii care au triplat adorarea inimii, ca să fie cât mai originali. Secta ,,Cele trei sfinte inimi'' a fost fondată de Roger Melchior şi fraţii săi, André (chimist), Victor (şofer) şi Robert (preot catolic). Scopul fraţilor Melchior, ca de fapt a tuturor sectanţilor era îmbogăţirea. Adepţii sectei primesc nume biblice şi practică unele servicii religioase; rugăciuni şi posturi, desfăşurând şi o susţinută activitate prozelitistă. În fruntea lor se află Roger Melchior, care o conduce sub numele de Papa Ioan. […]*

5. Biserica liberă. *– Biserica liberă este o sectă apărută în Anglia. Adepţii ei sunt recrutaţi din credulii nemulţumiţi în alte grupări religioase. Deşi citesc Biblia, se strâng la auzul cuvântului Domnului, practică falsul în acte publice şi se îndeletnicesc cu şantaje intelectuale, răpiri, siluiri de conştiinţe. Între aceştia s-a mărit criminalitatea şi sunt trimişi în ,,misiune'', ca mercenari. Ei se apropie de alte grupări violente şi revanşarde conduse de şarlatani şi criminali notorii.* [49]

*

Dar lumea apusului, sătulă de atâtea Biserici, secte şi religii îmbrăţişează alte şi alte surogate ale credinţei, care mai de care mai fantastice. Este clar, ,,credincioşii'' de astăzi, în afara urmării lui Hristos, îşi simt sfârşitul, au intrat într-o evidentă stare eshatologică, nu mai avem de a face cu ,,elogiul'' nebuniei, ci cu nebunia antihristă însăşi. […] ***Şi iată că forţele întunericului au început să iasă la lumina soarelui dar mai ales a lunii: Leviatan, Belzebul, Satan, Lucifer, „legiuni'' de îngeri negri apar într-o lume prea religioasă, o lume interlopă, o lume plină de curiozităţi şi avidă de senzaţii.*** *Forţa răului a îmbrăcat hlamida cavalerilor tunetului care nu-şi mai încrucişează săbiile sau pistoalele pentru presupusa onoare sau jignire, ci sunt organizaţi în bande şi gangsteri, încât oamenii cinstiţi nu ştiu unde să mai reclame, sau ce ,,lepădări'' să mai citească. […]* ***O întreagă reţea de informaţii este pusă în serviciul nihilismului.*** *Cele mai moderne mijloace audio-vizuale sunt captate de aceşti ,,portari ai iadului''. Unii cercetători arată că numărul de crime – afară de pruncucidere săvârşite de aceşti monştri fanatici depăşesc cifra de multe milioane. Alt semnal de alarmă! Şi mai grav, organizaţiile teroriste au o reţea internaţională şi atacă, în numele răului, sub diferite firme:* Biserica verde, brigăzi roşii, leul albastru, războinicii regelui Hristos *etc. sau simple numiri, având acelaşi scop: panică, distrugere, disperare!*

Multe organizaţii îşi iau numele de ,,biserică'', pentru a putea înlătura privirile legiuitorului şi încă îşi însuşesc titulaturi bizare, aşa cum vom vedea. Şi pentru a concretiza cele de mai sus, vom selecta câteva organizaţii ,,legale''.

1. „Biserica'' satanismului. *– Biserica satanei este titlul exact din legislaţia religiilor din SUA, recunoscută ca să funcţioneze. Are sediul în San Francisco, iar conducătorul acesteia este* ,,patriarhul'' Anthon Luwey, *care şi-a ales ,,12 Apostoli'' şi 70 de ucenici. El a organizat noua religie pe la începutul anului 1966. Ca doctrină, conducătorul sectei arată că ,,În fiecare din noi, sălăşluieşte satana, sămânţa satanică închisă în om este atotputernică, având cea mai mare importanţă. Omul trebuie să fie mândru de ea, în loc să se ruşineze. Sămânţa satanică trebuie cultivată, fapt ce şi-l propune biserica noastră''. Conform ,,profeţiei'' patriarhului, în anul 1990, aproape toţi închinătorii religiilor clasice vor dispare, aderând la satanism… Noi, sataniştii reprezentăm noua instituţie spirituală a Americii, susţinea Luwey.*

[49] Ibidem, pp.106-108.

2. „Biserica" luciferică. *– Dacă satan este un nume mai general „prea diavolesc" căutătorii de senzaţii religioase şi de titluri atrăgătoare au descoperit alte numiri mai planetare, mai aproape de inima omului „credincios" şi a apărut biserica luciferică sau biserica lui Lucifer şi, mai pe scurt* Martorii lui Lucifer*, crescând astfel acţiunile ufolatrilor. Nu se gândea necuratul şi vrăjmaşul luminii să ajungă a fi „adorat" după ce căzuse cu ceata slujitorilor săi şi semănase mândria în prima pereche de oameni din Eden. Iată-l după atâtea civilizaţii ale omenirii invocat şi pomenit, în cele mai dureroase situaţii; accidente de tot felul, soldate cu morţi năprasnice. „Martorii" lui Lucifer – frăţia întunericului fac serioasă concurenţă martorilor lui Iehova. Cei dintâi slăvesc pe stăpânul morţii, noul Hades, cei din rândul al doilea pregătesc asaltul „Armaghedonului". Şi unii şi alţii sunt stegarii negri ai distrugerii vieţii şi societăţii omeneşti.*

Secta „Martorii lui Lucifer" este nouă (1970-1975) cu ramificaţii în lumea francofonă. Printre „aleşii" lui Lucifer şi iniţiatorii sectei se numără şi francezul Jean-Paul Bourre*. „Purtătorul de cuvânt" al lui Lucifer, preciza: „…unica noastră ţintă este de a reabilita magia şi vrăjitoria, de a face o nouă religie ai cărei adepţi nu cred decât în rău…". Adepţii fanatici ai „luminei curate" se reunesc noaptea, la lumina torţelor, în jurul mormintelor unor foşti practicanţi ai ocultismului, printre care* Allan Kardec*, fondatorul şi organizatorul spiritismului şi iniţiatorul filozofiei neantului în Europa de Vest. Din această sectă au purces dizidenţe cu nume tot stranii; noii luciferi şi-au reînviat apocalipticul:* Marele Graal.

3. Fraternitatea albă universală. *– Dacă satan şi-a găsit succesorul, de asemenea, Lucifer şi-a asigurat „misionarii", nici celelalte legiuni demonice nu dormitează. Soiurilor de draci, deşi stau ascunse, li se face organizarea, la lumina zilei, în societatea apuseană prin Fraternitatea albă universală. Această sectă revanşardă proclamă arianismul ca învăţătură „adevărată", iar „morala" sa se vădeşte prin destrăbălare, prin proxenetism şi incest colectiv. „Frăţia" încurajează şi susţine prostituţia sub toate aspectele, ca „un cult adus duhurilor rele!" A apărut în Franţa şi s-a răspândit în cercurile reacţionare. Secta, sub masca religiei, racolează tineri din organizaţiile neofasciste.*

În ultima vreme a apărut o nouă formă: Fraternitatea „deisis".

4. Ku Klux Klan (KKK). *– O dată cu abolirea sclaviei, cu asigurarea drepturilor omului, se părea că a dispărut şi patima sângelui sau uciderea. Aceasta a luat însă altă formă prin atacuri organizate, prin răpiri şi şantaje. Asemenea organizaţii sunt nenumărate, apar şi dispar, pe toate continentele, dar cea mai îngrozitoare este KKK din SUA. Din această grupare rasială fac parte atât „credincioşii" cât şi „slujitori" ai unor denominaţiuni şi confesiuni creştine. Scopul ei este uciderea, iar cultul arderea crucii, ca ceea ce a adus în lume „iluzia" jertfei răscumpărării şi dreptăţii. Organizaţia KKK are ramificaţii pe tot continentul american, în fruntea ei aflându-se* Vrăjitorul imperial *care are sediul, din 1928, la Memphis.*

În ultima vreme (1981), cavalerii ucigaşi cu glugă şi-au extins imperiul invizibil al KKK. Astfel, această organizaţie religioasă rasistă de tristă faimă are un program rigid. „O dată pe lună pe colinele situate în nordul oraşului Alabama, un grup de bărbaţi şi femei purtând costume de sac şi arme automate se antrenează permanent. Tabăra de antrenament poartă denumirea de My Lai*. „Imperiul invizibil" este condus de* Bill Wilkinson*, care, în 1975, s-a despărţit de KKK.*

Ţinuta tradiţională a adepţilor constă dintr-o robă roşie şi bonetă ascuţită. Pe lângă gluga cunoscută, în ultima vreme, organizaţiile religioase violente de factură KKK au adoptat noi semne: zvastica, leul, vulturul, şacalul etc. după provenienţa adepţilor fanatici.

5. Războinicii regelui Hristos şi Alianţa apostolică clandestină. *Ţara cu cea mai bună organizare ecleziastică romano-catolică, Spania, este chinuită astăzi de numeroase grupări religioase fasciste şi neofasciste, revanşarde şi iredentiste justificate prin precepte biblice. Printre acestea se numără „nevinovaţii războinici ai regelui Hristos şi Alianţa apostolică clandestină", ambele susţinute şi încurajate de organizaţia fascistă „Noua Forţă" din Peninsula Iberică.*

6. Alte grupări teroriste, rasiste şi revanşarde *sub masca religiei au diverse numiri:* Sea Org*, „Conştiinţa lui Augustin", Grupuri de astrologi, vrăjitori, ocultişti, care prin practicile lor îngrozesc sufletele oamenilor etc.*

Cele mai cunoscute grupări teroriste, rasiste şi revanşarde cu firmă religioasă sunt:

În ASIA: ***Opera lui Dumnezeu*** *(,,Opus Dei'') sub care se ascunde blasfemia adusă lui Dumnezeu şi crima împotriva omului, chipul şi asemănarea lui Dumnezeu. Această ,,operă'' care aduce numai vaiet, plânset şi suspin, este cunoscută de specialişti pentru legăturile sale cu organizații extremiste.*

În AFRICA: ***Apartheidul****. [...] În AUSTRALIA:* ***,,Încercarea''****. Este o grupare fascist-milenistă. [...] ,,Regele'' grupării participă la întruniri revanşarde şi incită la distrugerea celorlalte Biserici şi culte. [...]*

Mai sunt multe alte mişcări, dar ne oprim la cele de mai sus. Toate aceste organizații, grupe, comunități, familii în numele religiei terorizează oamenii şi tăgăduiesc morala evanghelică atât de simplă, dar greu de urmat. ***Vina nu este numai a ispititorului, a celui rău, ci şi slujitorilor unor Biserici, care ademeniți de venituri au uitat de vocație şi pastorație. Luxul, destrăbălarea, neglijarea celor duhovniceşti au provocat rezerve, contestări şi s-a născut fenomenul sectar de azi.*** *[...]* [50]

*

În primăvara anului 1981, la Paris, la un congres al oamenilor de ştiință, s-a propus înființarea unei ,,Asociații internaționale pentru apărarea familiei şi individului'', care-şi propune să lupte împotriva sectelor, să anihileze acest fenomen extrem de nociv şi care tulbură multe suflete.

La început, unii considerau sectele ca pe un rezultat al ,,evoluției'' religiei, *dar astăzi toți sunt convinşi că* sectele au un cult macabru, n-au nimic comun cu Dumnezeu – *indiferent cum este înțeles şi sunt stăpânite de interese sociale, politice, de aventură şi cucerire. Fenomenul pare firesc, dacă ne gândim la înaintaşii lor, ,,infailibili''. Aceia aveau la îndemână anatema şi inchiziția, iar dumnezeii şi izbăvitorii sectelor au la dispoziție arme de foc perfecționate şi toate otrăvurile, inclusiv ,,împărtăşania'' cu stupefiante, halucinogene, cianură etc.*

În loc de iubirea față de aproapele, sectele, grupările violente şi revanşarde au în doctrină fanatismul religios până la crearea în rândul membrilor proprii a unui ,,veritabil univers paranoic''. În fruntea unor astfel de ,,noi religii'' s-au aşezat posedați, şarlatani perfizi, criminali notorii, fără ideal şi conştiință, escroci calificați, cu pretenții mesianice, care reuşesc să îngrădească voința membrilor şi să-i rupă de realitatea socială, îi antrenează la acțiuni ce frizează bunul simț şi mulți cad de cele mai multe ori, sub incidența legii penale.

Rotunjindu-şi bugetele, ,,fiii împărăției mesianice'' contribuie la lovituri de stat, la acte de violență, la manifestații de stradă, pentru un eveniment sau o stare politică, angajându-se în aventuri de anvergură mondială cu Biblia în mână, pe care n-o citesc niciodată, cu excepția profețiilor eshatologice şi multor capitole din Apocalipsă. Mulți ,,mesia'' au obrăznicia să se substituie lui Iisus sau să corecteze pe Dumnezeu-întrupat. Mari stăpâni religioşi uită ceea ce a spus Hristos: ,,regii stăpânesc popoarele, între voi să nu fie aşa, ci cel ce doreşte să fie mai mare, să fie tuturor de ajutor...'' (Luca XII, 25-27); sau ,,Tuturor toate m-am făcut, ca măcar pe unii să-i dobândesc...'' (I Cor. IX, 19). [...] Toate sectele caută dezumanizarea, fanatizarea, ocultismul; Biserica Ortodoxă urmăreşte ca să facă din credincioşii ei oameni integri, perfecți, să-şi explice credința mântuitoare şi să trăiască în Hristos, folosind toate mijloacele puse în slujba omului sau create de om pentru fericirea lui, pentru dragostea față de toți, linişte şi înțelegere între toți oamenii planetei, deci o morală dumnezeiască. [...]

Un fapt destul de grav al zilelor noastre constă şi din aceea că mulți confundă religiile, alții le tratează fără interes. Or, savanții şi oamenii de cultură atrag serios atenția asupra pericolului reprezentat de sectele religioase. În acelaşi timp şi statele care recunosc organizarea şi funcționarea unor asemenea secte trebuie să discearnă, să-şi dea seama la ce expun propriile popoare, prin înmulțirea li proliferarea sectelor şi grupărilor mistico-fanatice. [51]

*

---

[50] Ibidem, pp.108-110.

[51] Ibidem, pp.110-112.

FENOMENUL NEOPROTESTANT. *[…] O dată cu recunoaşterea oficială de către stat, fiecărui cult neoprotestant i s-a promulgat Statutul de organizare şi funcţionare şi Mărturisirea de credinţă. De asemenea s-a reglementat şi regimul legăturilor cultului cu alte organizaţii similare de peste hotare.*

Totuşi, în ultima vreme, unii ,,pastori'' au înţeles prin ecumenism o slăbiciune a Bisericii Ortodoxe, un început al cedării terenului către ,,noile credinţe'' şi au intensificat prozelitismul făţiş şi ofensiv, ceea ce nu poate fi tolerat de slujitorii Bisericii noastre. Se înţelege, o abatere a unor adepţi, al unui cult neoprotestant nu angajează în întregime cultul respectiv, dar este un semnal de alarmă pentru viitoare neînţelegeri. […] ***Un aspect îngrijorător este faptul că unele secte îşi exercită propaganda dezbinării şi atragerii credincioşilor altor culte acţionând sub masca unui cult neoprotestant****. În ţara noastră sunt recunoscute patru culte neoprotestante: 1. Cultul creştin baptist; 2. Cultul adventist de ziua a 7-a (AZŞ); 3. Cultul creştin după Evanghelie; 4. Cultul penticostal sau Biserica lui Dumnezeu Apostolică. […]*

1. Cultul creştin baptist.

Originea cultului baptist. – Ca biserică, baptismul a apărut în secolul al XVII-lea, însă teologii şi istoricii baptişti afirmă că originea cultului se află în epoca creştinismului primar. Nu surprinde această afirmaţie, fiindcă toate sectele religioase şi-au revendicat începutul în primele timpuri creştine sau chiar în însuşi actul de naştere al creştinismului. Se ştie că toate religiile noi au un ,,botez'' specific.

Cert este că atât izvoare baptiste cât şi nebaptiste desemnează ca ,,strămoşi'' ai cultului pe anabaptiştii secolului al XVI-lea. Unii autori baptişti, în scopul de a prezenta istoria cultului mult mai bogată şi cu rădăcini în primele veacuri creştine, pretind că anabaptiştii au avut ca precursori unele ,,curente evanghelice'', cunoscute în perioada cuprinsă între sec. XII-XV sub numele de bogomili, novaţieni, donatişti, pavlicieni, catari, waldenzi, albigenzi etc.

În sec. al XVII-lea, anabaptiştii formau o sectă destul de obscură în Germania, ,,o sectă fără dogme precise, bine determinate, uniţi nu numai prin opoziţia comună a membrilor ci împotriva tuturor claselor stăpânitoare şi prin simbolul comun al celui de al doilea botez, o sectă strict ascetică prin felul ei de viaţă, neobosită, fanatică…''. Se pare că anabaptiştii ar fi rămas fără ,,istoric'' şi nu ar fi ajuns un nume proscris în Europa dacă nu ar fi avut loc întâlnirea lor cu Thomas Münzer (revoluţionarul ,,plebeu'' spre deosebire de Luther ,,reformatorul burghezilor''). […] În 1520, Münzer a plecat la Zwrickau, unde a fost ,,primul'' predicator evaghelic. Acolo el a găsit una dintre sectele de hiliaşti care continuau să existe în multe regiuni, neştiute de nimeni şi care, sub haina umilinţei şi a sihăstriei lor de moment, ascundeau opoziţia crescândă a straturilor celor mai de jos ale societăţii, împotriva situaţiei existente. Toţi hiliaştii îşi revendicau originea în ,,venirea'' lui Christ în jurul anului 1000. Datorită agitaţiei mereu crescânde a maselor, aceştia ieşeau la lumina zilei, tot mai făţiş şi mai stăruitor. Era Secta anabaptiştilor (negau botezul catolic), în fruntea căreia se afla Nicolae Storch. *Acesta era un ţesător din Zurickau, la începutul sec. XVI-lea, conducătorul sectei locale a anabaptiştilor, care, sub influenţa lui Münzer, a propovăduit răscoala populară împotriva Bisericii şi a feudalilor laici. Anabaptiştii – înainte de baptişti – predicau apropierea judecăţii de apoi şi a împărăţiei de o mie de ani, ,,cădeau în transă'', aveau stări extatice şi ,,darul'' proorocirii.*

Pe aceştia Münzer i-a atras de partea sa, din rândul lor şi-a recrutat emisarii revoltei, a cărei izbucnire generală se va produce în aprilie 1525. Thomas Münzer ataca nu numai principiile de bază ale catolicismului ci şi formele sale de manifestare în Biserica Apuseană.

Concepţiile sale continuau revoltele spiritelor eretice din vremurile trecute. Münzer tăgăduia rolul Bibliei ca revelaţie unică şi infailibilă; despre credinţă spunea că e trezirea raţiunii, iar raţiunea este adevărata revelaţie. Raiul nu este dincolo, credincioşii au misiunea de a instaura raiul pe pământ. Hristos a fost un om ca toţi oamenii, un profet şi un învăţător. Împărtăşania este o simplă cină comemorativă, fără nici un adaos haric şi multe altele.

Doctrina sa socială era strâns legată de aceste concepţii religioase şi depăşea relaţiile de clasă şi politice de atunci, propunând comunitatea bazată pe egalitate. Prin împărăţia de o mie de ani,

Münzer dorea aici pe pământ o societate fără deosebiri de clasă, fără o autoritate de stat străină de membrii societăţii şi opusă lor.

Adept la început al colegului său Luther, Münzer îl numea acum pe acesta ,,carne ghiftuită'', acuzându-l că s-a oprit la jumătatea drumului (1517), adică numai la reforma religioasă şi a pactizat cu principii. Declanşându-se războiul ţărănesc, Luther însuşi striga împotriva adepţilor lui Münzer: ,,...Să-i sfâşie în bucăţi, să-i sugrume şi să-i junghie... ca pe nişte câini turbaţi!''. [...] Între anii 1532-1535, anabaptiştii s-au răsculat din nou, la Münster, în Westphalia, conduşi de croitorul Johann Bockhold *(Johan de Leyde), dar şi de data aceasta sfârşitul a fost tragic. Dezastrul de la Münster a pus capăt revoltei sociale şi politice a anabaptiştilor. Acum, anabaptismul redevine o sectă pur religioasă, punând accentul pe botezul adulţilor şi comunicarea strict personală cu Dumnezeu. [...] Cel care a reînviat anabaptismul, într-o formă nouă, degajându-l de pornirile războinice şi revendicările sociale, a fost* **Simion Menon***, un preot catolic rebotezat, în 1531, de un anabaptist. Menon şi-a consacrat apoi viaţa reorganizării sectei anabaptiştilor, adoptând practici biblice, în special sub influenţa anabaptiştilor moravieni, a făcut multe călătorii ,,misionare'' în Europa, organizând biserici în Olanda, Germania de Vest etc. adepţii săi luând numele de ,,menoniţi''.*

După moartea sa, membrii sectei au renunţat la ruptura totală de viaţa societăţii, izolare, fără a se reîntoarce la vechile porniri ale anabaptiştilor din vremea lui Münzer.

Aceasta ar fi, pe scurt, ,,preistoria'' baptiştilor: anabaptiştii şi menoniţii. În forma în care se cunoaşte astăzi, baptismul a apărut în Anglia, la începutul sec. XVII-lea. Însă istoria baptismului din această perioadă este destul de confuză. [...] Baptiştii s-au divizat încă de la început în două grupuri distincte: ,,baptişti generali'', discipolii lui Smith şi Holwys, care susţineau doctrina mântuirii generale, după care Hristos a murit pentru salvarea tuturor oamenilor, şi ,,baptiştii particulari'' adepţi ai unei grupări în frunte cu un fost pastor puritan, Henry Iacob *care accepta concepţia calvină a mântuirii particulare, adică Hristos n-a murit pentru toţi, ci numai pentru cei aleşi, predestinaţi pentru salvare. [...] Abia pe la 1900, s-au cristalizat câteva principii: autoritatea Bibliei, necesitatea unei experienţe personale cu Dumnezeu pentru omul care devine membru al comunităţii baptiste; administrarea botezului numai adulţilor care pot înţelege semnificaţia acestuia, spre deosebire de copii care nu sunt conştienţi de primirea botezului etc. [...]*

Întâii baptişti din România nu au fost români, ca de altfel şi cei din celelalte culte. [...] Biserica baptistă germană din Bucureşti este cea dintâi biserică baptistă din ţara noastră. Înfiinţarea acesteia este legată de numele lui Karl Scharschmit*, care emigrează în România în anul 1856. Scharschmit şi soţia sa duc o activitate misionară intensă şi câştigă adepţi printre conaţionali. [...]*

Trebuie spus că mijloacele, formele de acaparare a conştiinţelor prin prozelitism şi de menţinere a acestora în comunitate sunt deosebit de moderne şi, în acelaşi timp, sunt exploatate cu multă abilitate sentimentele omeneşti, afectivitatea. Mai mult, mişcarea baptistă a adoptat diverse forme de activităţi cultural-artistice.

Exceptând partea ,,sacramentală'' de altfel şi aşa destul de sumară, la neoprotestanţi, o bună parte a manifestărilor de cult este înclinată pe forme culturale din viaţa civilă. De exemplu ,,serviciile'' religioase îşi pierd aureola de ,,slujbe'', în schimb devin mult mai atractive tocmai prin simplitatea ,,sacramentală'' şi a spectacolului.

În general, acţiunile prozelitiste se sprijină foarte mult pe spectacol *iar la baptişti, activitatea artistico-religioasă deţine un loc important. Fanfarele, orchestrele, formaţiile corale şi grupurile de recitatori credincioşi sunt formate, în majoritate, din tineri. Majoritatea coriştilor sunt notişti. La unele biserici în ultima duminică a lunii, copiii credincioşilor baptişti susţin un ,,spectacol'' artistic încât dacă n-ar fi conţinutul religios, ai avea impresia că te afli într-o sală de festivităţi. Orchestrele de la bisericile baptiste mari, care cuprind uneori, şi tineri străini cultului, pot interpreta pagini din muzica cultă având în vedere că printre componenţii lor se află şi absolvenţi ai Conservatorului.*

A început să dispară imaginea ,,misionarului'' cu Biblia sub haină, gata să angajeze în locuri felurite discuţii religioase. ,,Misionarii'' folosesc mijloace moderne; intră în casa celui pe care speră

să-l convertească cu magnetofonul, cu casetofonul sau videocasetofonul, pe benzi aflându-se înregistrată muzică religioasă (corală şi orchestrală), versuri şi bineînţeles predici.

,,Atracţia'' începe, în nenumărate cazuri, cu ajutorul muzicii, a spectacolului religios imprimat în locaşurile de cult. Apoi urmează predica şi negreşit, invitaţia de a auzi pe viu toate acestea la unele comunităţi ,,baptiste'' care nu sunt sub controlul cultului respectiv.

Serviciile de cult *legate de anumite evenimente din viaţa credincioşilor (botez, cununie) capătă o atmosferă* ***fastuoasă****. La botezul unor prozeliţi, care a avut loc la o casă baptismală din Bucureşti, au luat parte 2000 de persoane. Numai numărul participanţilor a fost deajuns pentru a impune momentului o solemnitate deosebită.*

Sărbători laice *(ziua mamei, ziua copilului, sărbătoarea majoratului etc.) sunt integrate în cult, bineînţeles cu veşmânt religios, de către pastori simpli.*

Sunt iniţiate întâlniri şi excursii ale tinerilor baptişti din diverse localităţi.

Cultivarea şi în acelaşi timp exploatarea sentimentelor omeneşti este una din ,,mrejele'' cele mai frecvente ale prozelitismului baptist; ajutoare în diferite situaţii, asistenţă medicală, vizitarea bolnavilor sunt doar câteva dintre acestea. [52]

*

2. Cultul adventist de ziua a 7-a (AZŞ) *[...] Denominaţiunea ,,Adventiştii de ziua a şaptea'' a apărut în prima jumătate a secolului trecut. Doctrina sa are ca punct central apropiata venire a lui Hristos, care va întemeia o Împărăţie de o mie de ani pe pământ. De aici, şi numele sectei (în latină, adventus = venire). [...] Ca şi baptiştii, adventiştii de ziua a şaptea se îngrijesc ca în rândul generaţiilor tinere să aibă oameni care să contribuie la emanciparea cultului.*

Tinerii adventişti preferă conservatorul şi studiile de medicină. Bineînţeles, sunt studenţi de credinţă adventă şi la alte facultăţi, însă într-un număr mic şi foarte rar vei întâlni un student advent la institutele de profil tehnic. Ei preferă conservatorul, pentru că, după absolvire, vor putea fi utili şi comunităţii din care fac parte în pregătirea formaţiilor artistice. Medicii sunt consideraţi de mare folos pentru cult şi ca predicatori.

Credinciosul advent şi controlul exercitat de cult asupra sa. *Credinciosul adventist nu e stăpânit de imaginea iadului, pentru că adventiştii nu cred în iad. El are conştiinţa fericirii veşnice, mai mult decât alţi creştini. Din miliardele de oameni câte au trecut pe pământ şi vor trece, numai el se va bucura de împărăţia lui Hristos de o mie de ani; numai el va putea privi pe satan cum se zbate pe pământul pustiit din cauza nelegiuirilor, pentru a-şi vedea mai bine opera; el va vedea cum cei care n-au împărtăşit credinţa lor vor dispare, iar ei, adventiştii, vor trăi veşnic.*

Dar, credinciosul adventist este dominat de frica de a rămâne în afara acelei împărăţii unice. El crede că această fericire o vor dobândi doar adventiştii de ziua a şaptea şi, de aceea respectă cu stricteţe ceea ce i se cere.

După ce i-a creat credinciosului aceste convingeri, după ce i-a acaparat conştiinţa, pastorul exercită un control riguros asupra lui, îi cenzurează viaţa intimă până în cele mai mici amănunte, iar credinciosul se supune fără murmur. Controlul începe în comunitate şi se continuă apoi în viaţa particulară.

Comunitatea are toate datele personale ale credinciosului său. Atunci când un credincios îşi schimbă domiciliul şi trece dintr-o comunitate într-alta, el primeşte o scrisoare de recomandare, fără de care nu poate fi înscris în registrul comunităţii în care merge, se fac aprecieri asupra comportamentului său, se vorbeşte despre activitatea desfăşurată în comunitatea pe care a părăsit-o, dacă a avut abateri şi de ce natură etc. Scrisoarea este mai întâi discutată în comitetul comunităţii, apoi este adusă la cunoştinţa adunării, iar primirea în comunitate se face prin votul adunării.

Controlul asupra vieţii credincioşilor, atât în interiorul adunării, cât şi în afara acesteia, îmbracă o multitudine de forme.

[52] Ibidem, pp.133-142.

Căutând să păstreze credincioşii sub stricta şi exclusiva trăire adventistă, pastorii şi prezbiterii controlează şi felul de alimentaţie (nu consumă carne de porc şi înclină spre vegetarism), controlează lectura, preocupările, viaţa şi relaţiile de familie, încercând să elimine orice influenţă din afara comunităţii. Uneori, controlul vieţii credinciosului se acţionează public, folosindu-se curentul de opinie al credincioşilor din adunare.

Sunt cazuri în care tutelarea merge până la amestecul în viaţa soţilor. Consecinţele educaţiei riguroase în spiritul doctrinei adventiste, a controlului minuţios pe care-l exercită cultul asupra credincioşilor săi, capătă aceste grave accente în viaţa de familie, când au loc căsătoriile mixte, când unul din soţi nu este adventist. În asemenea cazuri, se vede cel mai bine puternica influenţă a cultului asupra tinerilor, faptul că reuşeşte să-i rupă de preocupările şi felul de viaţă al generaţiei lor.

Cultul nu admite căsătoria dintre tinerii adventişti şi neadventişti. Unica soluţie în această situaţie, admisă de cult, este ,,botezarea'' soţului neadventist. Dacă soţul neadventist refuză, pastorul nu oficiază serviciul religios, iar dacă s-a încheiat totuşi căsătoria, la oficiul stării civile, atunci tânărul adventist care s-a căsătorit în ,,lume'' este sancţionat cu excluderea din comunitate.

De obicei, adventiştii se căsătoresc între ei, totuşi mai sunt şi excepţii. Pentru a face să suporte mai uşor rigorismul şi a-şi lăsa viaţa dirijată după doctrina adventă, credinciosului i se aminteşte mereu că el va face parte din ,,cei aleşi'', că el trebuie să fie mândru de faptul că face parte din această ceată. [...] Cultul însuşi îşi dă seama că e dificil să-i atragă pe copii şi tineri la viaţa comunităţii. Numai prin citirea Bibliei şi prin rugăciuni, tinerii nu ar putea fi atraşi la casele de rugăciuni. Atunci, în dese cazuri, se organizează programe cu orchestre, şi formaţiuni corale. [53]

*

3. Cultul creştin după Evanghelie. *Dacă celelalte curente neoprotestante despre care a fost vorba, baptiste şi advente îşi au originea în Europa, dar s-au organizat în SUA, creştinii după Evanghelie s-au format în Europa (Elveţia) şi tot aici s-a răspândit.*

Cultul creştin după Evanghelie este un cult neoprotestant de nuanţă mai mult calvinistă, cu evidente accente evanghelic-luterane, nelipsind mijloacele de propagandă baptisto-advente.

În Europa, ca de altfel şi la noi, sub masca acestui cult se ascund foarte mulţi adepţi de nuanţă refractară, ,,pocăiţi'' sub toate formele, deşi atât Mărturisirea de credinţă, cât şi mijloacele de ,,evanghelizare'' ale cultului sunt pe linia respectării celorlalte culte, pentru înlăturarea prozelitismului.

În ceea ce ne priveşte pe noi ortodocşii, atenţia se îndreaptă spre acest cult, fiindcă fostul preot Tudor Popescu a fuzionat cu creştinii după Evanghelie, iar adepţii s-au numit ,,Creştini după Evanghelie'' de nuanţă tudoristă sau ,,Creştinii după Scriptură''. Iată un motiv în plus pentru a studia manifestările acestei mişcări la care s-au ataşat urmaşii organizaţi în secta tudoristă sub patronajul Ralucăi Calimahi. [...]

Îndatoririle credincioşilor după Evanghelie faţă de Cult:

a) Din punct de vedere spiritual: 1. Să frecventeze adunările de cult; 2. Să trăiască viaţă duhovnicească exemplară, conform învăţăturilor biblice; 3. Să aibă o comportare bună faţă de toţi oamenii, să fie cetăţeni loiali, harnici, patrioţi, muncitori de nădejde; 4. Să studieze Biblia şi să trăiască o viaţă permanentă de rugăciune, aceasta neîmpiedicându-i de la alte studii sau îndeletniciri necesare; 5. Să-şi crească copiii în temere de Dumnezeu, conform învăţăturilor biblice; 6. Să colaboreze în armonie în adunări.

b) Din punct de vedere ,,misionar'': 1. fiecare soţ are obligaţia să atragă şi pe celălalt prin orice mijloace, la aceeaşi credinţă; 2. familia să facă presiuni de tot felul împotriva celor care nu le împărtăşesc sentimentele religioase, fie ortodox, fie liber cugetător; 3. cei nesiguri în credinţă, care nu mai vor să vină la adunare şi care nu ascultă de ,,vestitorii evangheliei'' sunt urmăriţi de membrii comunităţii cu tot dinadinsul, pentru întoarcerea lor.

---

[53] Ibidem, pp.143-151.

c) Din punct de vedere material: După cum se specifică în Statutul Cultului Creştin după Evanghelie, la ei nu se practică ,,darea'' (zeciuiala ca în Vechiul Testament), ci doar donația ,,benevolă''. Aderenții lor trebuie să contribuie după posibilități, fiecare, din avutul său. Aceste fonduri strânse folosesc pentru întreținerea locaşului de cult, pentru ajutorarea bătrânilor, mai ales a celor lipsiți de mijloace.

Primesc gratuit prin Societățile biblice şi de la Uniunile Evanghelice cu care mențin legături biblii şi cărți religioase, pe care, le răspândesc tot gratuit, pentru a face adepți. [54]

*

4. Cultul penticostal sau Biserica lui Dumnezeu apostolică. *Cultul penticostal sau Biserica lui Dumnezeu apostolică este organizația cea mai reprezentativă a mişcării ,,fundamentaliştilor'' moderni. Dacă baptiştii se deosebesc prin botezul la maturitate şi imitația botezului lui Iisus, dacă adventiştii ,,au fixat'' şi ,,au calculat'' împărăția de o mie de ani şi ,,venirea'' Domnului, iar Creştinii după Evanghelie sau după Scriptură ,,au descoperit'' alte ceruri şi judecăți – penticostalii sau spiriții, tremurătorii sau ,,posedații'' de duh, vizionarii şi profeții, ,,vorbitorii'' în limbi, ,,tâlcuitorii'' acestora, încep un ev nou, cu anul 1901, contrapunând ,,mişcării'' harismatice, care a cuprins Biserica Apusului, concepția lor de ,,chemați'' ai Duhului şi ,,împărțitori'' de daruri. […]*

Penticostalii susțin cu ardoare că îşi trag originea de la Cincizecime şi că s-au perindat de-a lungul istoriei prin acei ***vorbitori în limbi****.*

Dacă cercetăm din punct de vedere istoric acest fenomen, vom găsi o vorbire în limbi biblice, ca lucrare a Duhului Sfânt, numită şi ,,Glosolalia rusalină'', şi vom găsi şi o falsă vorbire în limbi, la penticostali, care se deosebeşte fundamental de cea rusalină şi care nu e decât o imitație şi o influență păgână. […]

În cadrul Cultului penticostal au fost identificate mai multe grupări dizidente, unele cu reprezentanți şi titluri, altele fără.

Indiferent de titulatura ce o dau grupării din care fac parte, dizidenții penticostali au puncte de doctrină şi practici de cult comune, cu un pronunțat caracter fanatic. Dizidenții susțin că posedă botezul cu Duhul Sfânt şi cu foc, aşa cum l-au avut în ziua Cincizecimii (Rusalii).

Mulți susțin că au darul vorbirii în limbi ca rezultat al acțiunii Duhului Sfânt. Momentul este marcat de căderea lor în transă ca urmare a unor posturi îndelungate şi rugăciuni istovitoare după care cei mai puțin rezistenți încep să bolborosească cuvinte neînțelese, fără sens.

Penticostalii dizidenți practică pe scară largă proorocirea. Ei se deosebesc de cultul propriu-zis şi prin alte manifestări: sunt mai rigorişti; țin posturi îndelungate pentru a se ,,pocăi'' şi a trece curați în viața veşnică; nu admit frecventarea instituțiilor de cultură (teatrul, cinematograful, case de cultură) şi sunt împotriva folosirii mijloacelor moderne de informare (radio, tv., presă). ,,Adevărul vieții este numai biblia''. Despre cultul penticostal, dizidenții afirmă că o dată cu recunoaşterea sa de către Stat, acesta a abdicat de la principiile evanghelice. […] Unii dintre ei nu apelează la serviciile medicilor, nici chiar în cazuri grave, susținând că ei se vor vindeca numai prin rugăciuni. Întrunirile lor au loc fie în adunări programate în case de rugăciune ilegale, fie în familie. Pun mare accent pe atragerea tineretului, cu scopul de a-l scoate de sub influența ,,preocupărilor lumeşti'' şi a-l îndrepta exclusiv pe calea studiului biblic.

Între aceste grupări, amintim trei mai importante:

1. Biserica Apostolică de Ziua a 7-a sau ,,Penticostalii de Ziua a Şaptea''*. […] Dizidența porneşte de la premisa că în cadrul cultului nu se respectă unele practici şi sărbători prevăzute în Vechiul Testament şi nu se păstrează regimul alimentar prescris acolo. […] Cum însă gruparea respectivă nu avea nimic comun cu noțiunea de cult, nu se putea pune problema recunoaşterii acestor calități, neîntrunind nici una din condițiile recunoaşterii; existența unei credințe unitar-mărturisită în mod statornic şi public de un număr suficient de adepți, cât şi exteriorizarea acestei credințe printr-un ansamblu de practici constituite într-un ritual unitar şi stabil. După anul 1968, gruparea a încercat să*

[54] Ibidem, pp.151-156.

se încadreze în cultul penticostal cu condiția ca membrilor ei să li se permită continuarea practicilor proprii. Ulterior, a încercat, fără succes, să fuzioneze şi cu cultul adventist de ziua a şaptea, în aceleaşi condiții.

2. „Biserica Lui Dumnezeu cea Apostolică botezată cu Duhul Sfânt'' (Universaliştii). – *Mişcarea a apărut şi s-a dezvoltat în ultimii 15 ani. În prezent, numărul adepților a scăzut. Fondatorul mişcării este* Victor Chirilă *din Arad.*

Membrii grupării exclud sub orice fel de formă contactul cu statul, afirmă că fiecare grup are nevoie să-şi aleagă conducătorii şi pastorii în mod liber, credincioşii să-şi plătească impozitele, contribuțiile, să se prezinte la încorporări, copiii lor să urmeze şcoala, dar dreptul de control al statului să se oprească ,,la uşa bisericii''; consideră că în adunare poate predica orice persoană, indiferent de unde provine şi orice doctrină prezintă; declară că proorocirile, tămăduirile şi vedeniile trebuie să fie expuse liber şi de către orice credincios; botezurile să fie oficiate în ape curgătoare; cele făcute în baptister nu sunt biblice, sumele de bani colectate de la credincioşi să fie folosite potrivit necesităților, fără nici un fel de evidență; cer ca membrii grupării să nu aibă nici un fel de educație laică, fiindu-le interzisă folosirea radioului, a televiziunii, vizionarea spectacolelor de teatru şi cinema etc.

Adepții grupării ,,universaliste'' îşi motivează ruptura de cultul penticostal prin aceea că botezurile făcute în numele Sfintei Treimi nu au nici o valoare, fiind admise numai cele efectuate în numele lui Iisus Hristos, rânduielile din cultul penticostal nu sunt biblice, ci impuse de oameni; conducerea cultului ,,îi omoară'' pe prooroci (în sensul că nu permite proorocirea oricui, oriunde şi în orice vreme), pastorii nu trăiesc o viață biblică, iar predicile lor au deviat de la adevărata credință. […]

Periculozitatea activității grupării „universaliste'' constă şi în faptul că „metodele'' ei de lucru – proorociri, tămăduirile, orele de stăruință, botezurile la râu etc., sunt preluate şi de adepții altor culte neoprotestante. Botezurile unor foşti credincioşi ortodocşi nemulțumiți de activitatea pastoral-misionară a preoților lor trebuie să dea de gândit.

Cea mai mare influență însă o are gruparea dizidentă ,,universalistă'' în rândul credincioşilor cultului penticostal. […]

3. Gruparea „al 13-lea Apostol'' sau „Penticostalii negri''. *– Gruparea a apărut în anii'70 şi are aderenți în județele Timiş, Arad, Bihor, Hunedoara, Caraş-Severin etc.*

Caracteristicile practicilor adepților acestei grupări sunt următoarele: intensificarea ,,vorbirii în limbi'' şi facerea de proorociri susținând că au ,,glasul Domnului''; sub influența Duhului Sfânt, fiecare membru face noi ,,descoperiri'' pentru ceilalți; sunt adepții învierii imediate a acelora care mor, dintre ei; în permanență sunt în aşteptarea ,,unei mari lucrări'' din partea Domnului care le va arăta că membrii grupării sunt ,,poporul ales''; refuză căsătoria, iar celor căsătoriți le sunt interzise relațiile dintre soți; afirmă că posedă pe Duhul Sfânt şi-l pot da tuturor prin atingere; membrii grupului au renunțat la prenume şi se numesc între ei după denumirea apostolilor: fratele Petru, fratele Pavel, fratele Ioan etc.; atât bărbații cât şi femeile poartă îmbrăcăminte de culoare închisă – de preferință neagră. Bărbații poartă mustăți şi bărbi, afirmând că sunt aleşii duhului şi că mustața ,,este descoperită de Dumnezeu''.

4. În cadrul cultului penticostal se manifestă şi ***alte curente dizidente*** *care, pe plan local, au luat diferite denumiri, cum ar fi: a) ,,***Creştini liberi***''; b) ,,***Misiunea populară liberă***'', cu aderenți în oraşul Cugir, jud. Alba. Ca specific, gruparea insistă pentru necesitatea celui de al doilea botez pentru toți credincioşii; admit ca ființă supremă doar pe Dumnezeu şi neagă rolul lui Iisus şi al Duhului Sfânt; propagă ideea unirii tuturor credincioşilor creştini într-o singură adunare pentru a căpăta forță şi trăire.*

Indiferent de ce denumiri ar purta, toate grupările religioase dizidente, care aparțin sau sunt rupte din cultul penticostal, manifestă unele trăsături comune şi anume au tendința de a intensifica viața religioasă prin introducerea unor ***practici de cult religios fanatice şi bolnăvicioase****,*

caracterizate prin posturi şi rugăciuni îndelungate, extinderea ,,glosolaliei'' şi a proorocirilor sub pretinsa inspirație a Duhului Sfânt; toate grupările se sustrag dreptului de supraveghere şi control al Statului, acuză conducerea cultului de ,,trădare'' a adevăratei credințe; conducătorii tuturor grupărilor dizidente cer aderenților să nu folosească mijloacele culturale, ale lumii, care sunt satanice, indiferent de forma sub care li s-ar prezenta, să trăiască izolați, refuzând orice contact mai ales cu ateii. [55]

[55] Ibidem, pp.157-164.

IV. CUM PUTEM COMBATE PROZELITISMUL ȘI PERICOLUL SECTELOR RELIGIOASE?

Cauzele ivirii şi răspândirii sectelor religioase. *Ereziile au apărut în Biserica creştină încă în veacul apostolic. Primele rătăciri eretice, ivite în sânul Bisericii, au fost: Iudaizanții, Gnosticii, Maniheii, Dochețiii.*

Ivirea acestor rătăciri a prezis-o Însuşi Mântuitorul, zicând: ,,Mulți vor veni întru numele Meu'' (Mat. XXIV, 5), ,,se vor scula Hristoşii'' (cap. XXIV, 24), ,,feriți-vă de ***prooroci mincinoşi****...'' (cap. VII, 15). De asemenea, în epistolele apostolice se vorbeşte mult despre învățături mincinoşi şi despre rătăcirile păgubitoare de suflete. [...] După război, au apărut încă câteva secte noi, pe care le-am putea caracteriza ca ,,secte anarhice'', dintre care cea mai răspândită este secta* ***,,Martorii lui Iehova''****, de origine americană, respingând şi combătând orice formă de guvernământ şi orice organizație şi formă bisericească, pe care le socotesc drept ,,unelte în mâna lui Satan'' şi propovăduiesc cu stăruință apropiatul ,,Armaghedon'' – lupta cea mare între puterile binelui şi ale răului, luptă în care diavolul, cu toate slugile lui şi în general toți păcătoşii vor pieri. Muncile cele veşnice sunt socotite de această sectă nouă drept ,,născociri popeşti'', pe care preoții şi guvernanții le folosesc pentru a conduce mai uşor poporul şi în scopurile lor înguste şi egoiste.*

Această sectă, fiind oprită de legile statului, se ascunde sub diferite firme, deschizând centre de propagandă cu denumiri nevinovate ca: ,,edituri pentru literatura moralizatoare, societăți de biblii şi tratate'' etc.

Prin urmare, cercetând problema sectară, avem înainte-ne un fenomen foarte complex, cu multe aspecte: religios, psihologic, social, - avem un câmp de cercetări foarte întins, aproape nemărginit.

Dar cu toate că numărul ,,sectelor creştine'' existente la noi în țară şi aiurea, este foarte mare şi cu toată diferența de doctrină, cult, organizare, pe care le are fiecare sectă în parte, totuşi există ***un fond*** **psihologic comun***, care poate fi privit laolaltă şi cercetat în mod sistematic, fără să se țină seama de deosebirile, caracteristice fiecărei secte. [...] Pentru combaterea şi readucerea sectanților la staulul mântuitor al Bisericii, este nevoie, în primul rând, să cunoaştem* fondul psihologic al mişcării sectare. [56]

*

A. – Cauzele interne. *[...]* ***1. Analfabetismul (sau igoranța religioasă)*** *este socotit de către cei mai mulți sectologi ca una din cauzele cele mai însemnate a ivirii sectelor şi a reuşitei, de care se bucură pe alocuri propaganda sectară.*

Lipsa de pregătire religioasă elementară o constatăm adeseori nu numai în masa credincioşilor simpli de la țară, dar şi în rândurile intelectualilor de azi şi chiar în cercurile mai înalte ale societății. Majoritatea creştinilor nu este lămurită chiar asupra adevărurilor de fond ale credinței. Sunt mulți creştini ortodocşi, care nu îndeplinesc nici datoriile lor esențiale creştineşti: nu săvârşesc rugăciunea zilnică acasă şi nici nu ştiu să se roage. Foarte mulți, în special bărbați, nu cercetează slujbele bisericeşti cu anii. Alții vin la biserică numai întâmplător, la anumite solemnități, înmormântări sau ca să asculte un cor frumos, să vadă o cununie mai bogată. Foarte mulți creştini din aceştia nu se împărtăşesc cu anii şi chiar mor fără a se împărtăşi cu Sf. Taine. *Sunt creştini, care în viața lor nu au pus mâna pe Evanghelie, necum au răsfoit-o sau cercetat-o cu cutremur, cu credință şi cu luare aminte. Sunt destui care nu cunosc deloc conținutul slujbelor bisericeşti şi nici însemnătatea simbolică a diferitelor momente liturgice. Acelaşi lucru se observă în ceea ce priveşte tainele Bisericii noastre (ortodoxe - n.a.), pe care cei mai mulți le consideră ,,obiceiuri'' sau ,,ceremonii'', (cum de altfel se notează şi pe buletinele ce se eliberează de oficiile de*

---

[56] Pr. Al. Scvoznicov, ***Psihologia sectelor religioase. Studiu analitic asupra cauzelor şi fondului mişcării sectare***, Monitorul Oficial şi Imprimeriile Statului, Imprimeria Chişinău, 1939, pp.1-5.

stare civilă). […] Apoi mulți dintre intelectualii noștri au păreri greșite despre fondul și duhul creștinismului. În tot cazul, ***la noi există mult mai mulți liber-cugetători şi de mai multe feluri decât ar crede cineva****. De ex., foarte des am auzit pe creştinii noştri, chiar pe cei cu studii superioare, pronunțând cu ironie un dicton, care se repetă adeseori: ,,Crede şi nu cerceta''. Adică aşa ar porunci Biserica credincioşilor săi, să primească orbeşte învățătura ei, fiind neputincioasă de a le explica oarecum îndestulător adevărurile religioase, pe care le propovăduieşte, şi practicile pe care le are. Ba cei mai mulți îl atribuie chiar Mântuitorului Iisus Hristos.*

Față de această ignoranță religioasă sau față de aceste idei confuze, ce plutesc în mintea majorității credincioşilor noştri, este de ajuns ca la un moment dat, în sufletul unui astfel de creştin să se trezească interesul față de problemele religioase, dorul de a cerceta adevărul evanghelic şi foarte lesne se poate întâmpla căderea într-o parte sau în alta. [57]

*

2. Dorul de mântuire. *[…] Dorul acesta al omului, care suspină după fericirea pierdută prin căderea strămoşilor în păcat, se trezeşte la un moment dat chiar în sufletele oamenilor adânc înfundați în tina păcatului. Omul la un moment dat se îngrozeşte de starea de sclavie spirituală, în care se găseşte, şi pe aripile duhului său nemuritor, porneşte în zbor spre luminile libertății dumnezeieşti. Omul vrea să se mântuiască. Caută să descopere împărăția lui Dumnezeu în propria sa inimă, căci potrivit cuvântului lui Hristos ,,împărăția lui Dumnezeu este înăuntru, în inimile voastre'' (Luca XVII, 21). Omul încearcă să pătrundă adevărul mântuirii veşnice, după îndemnul Domnului: ,,Cunoaşteți adevărul şi adevărul vă va face liberi'' (Ioan VIII, 32). […] Se întâmplă că astfel de suflete zbuciumate, negăsind la bună vreme un sprijin moral din partea păstorului său, care trebuie să vină şi să-i dea asigurarea în numele Bisericii că eliberarea sau mântuirea prin jertfa lui Iisus este hărăzită tuturor oamenilor, deci şi acestui suflet zbuciumat şi dornic de mântuire. Dar negăsindu-l la păstorul său şi începând să-l caute acest sprijin ici şi acolo, dă peste propagandişti sectari sau nimereşte în vreo adunare sectară sau îi cade în mână o carte sectară. […]*

3. Nemulțumirea de anumite forme ale vieții religioase şi dorința de a o trăi mai intens. *[…] În tot cazul în sufletele mai sensibile şi mai pretențioase, la un moment dat se poate deştepta o nemulțumire față de mediul spiritual, față de formele vieții religioase, unele în realitate insuficiente şi superficiale, altele închipuite ca atare, iar odată cu aceasta, se deşteaptă şi dorul de o nouă viață religioasă, de alte forme de trăire religioasă, dorul de revelații noi, dorul de a experimenta o viață religioasă mai intensă, care ar putea satisface pe cel nemulțumit.*

Adeseori, negăsind îndestulare în cadrul obişnuit bisericesc, astfel de suflete, dornice de primenire, de înviorare şi intensificare a vieții religioase, se avântă după inovații şi doctrine sectare, căutând potolirea setei duhovniceşti şi dezlegarea problemelor mari, ce le frământă sufletele, dincolo de zidurile mântuitoare ale Bisericii, devenind liber-cugetători, inovatori, sectanți. Aceste doruri şi această sete, adeseori este alimentată în mod indirect de simpla curiozitate, de noutatea propagandei sectare, de acea vrajă a pomului oprit, care oarecum pluteşte în jurul mişcărilor sectare. Odată atras în mrejele sectarismului, astfel de suflet este complet captivat de entuziasmul predicatorilor sectari, mărginind adeseori cu fanatismul, de acel misticism caracteristic, bolnăvicios şi exagerat, care domneşte în adunările sectanților, cu mărturisirile păcatelor în public, cu rostirea înflăcărată a rugăciunilor improvizate pentru întoarcerea păcătoşilor, pentru izbăvirea fraților persecutați, pentru iertarea şi înmuierea inimilor duşmanilor şi prigonitorilor. [58]

*

4. Scandalul sau sminteala *nu este de fapt decât o latură a cauzei precedente. Numai substratul psihologic în acest caz este de preferință moral, nu propriu zis religios. […] Foarte des se poate auzi din gura sectanților asemenea mărturisiri: ,,Biserica trebuie să fie fără pată şi fără prihană'' (Ef. V, 27), iar ortodocşii se judecă, se ceartă, se urăsc, se omoară şi în general, trăiesc o*

[57] Ibidem, pp.7-10.
[58] Ibidem, pp.10-14.

viață păgână. De aceea, când Dumnezeu ne-a luminat, adică de când am început să citim Sf. Scriptură, atunci am înțeles porunca Domnului: ,,Ieşiți din mijlocul lor şi nu vă amestecați cu ei''. […]

5. Ambițiile. *[…] a) Adeseori se întâlnesc indivizi, care, fie sub înrâurirea unei boli psihice moştenită, fie din cauza sistemului nervos zdruncinat sau altor perturbări sufleteşti, devin maniaci religioşi, obsedați de anumite idei fixe. Aceştia dându-se drept nişte paracleți, profeți sau iluminați, dau naştere la curente religioase noi, cu caracter sectar sau se îndreptează înspre mişcările sectare, deja existente, dându-le un suflu nou de viață. În tot cazul, ei devin factori importanți în răspândirea rătăcirilor sectare. […] b) O altă categorie de ambițioşi o formează indivizii, care au păreri exagerate despre valoarea morală a personalității lor, se separă de ceilalți credincioşi, înjghebând societăți sectare noi sau alăturându-se la secte mai vechi, pe motiv că sunt ,,aleşi'', ,,curați'', ,,pocăiți'', chiar ,,sfinți'' şi nu pot rămâne în mijlocul păcătoşilor. […] c) Un alt aspect al ambițiilor de acest soi, este încrederea neînțeleaptă în puterea (închipuită) de pătrundere şi cunoaştere nelimitată a adevărurilor dumnezeieşti. Învățarea stăruitoare a unor părți din Sf. Scriptură şi interpretarea lor tendențioasă insuflă unora încrederea oarbă, cum că ei sunt umbriți cu puterea de sus spre a cunoaşte şi pricepe tainele împărăției lui Dumnezeu.*

De altfel, majoritatea sectanților, potrivit principiului formal proclamat de Luther, recunosc numai autoritatea Sf. Scripturi (şi din ea numai cărțile canonice) şi o consideră ca singurul mijloc suficient pentru renaşterea omului şi pentru mântuire. […] d) Se mai întâlnesc nişte indivizi de o grandomanie specifică, de a da comandă şi de a fi învățători şi conducători. Cum însă în cadrul Bisericii ortodoxe sau vreunei alte confesiuni istorice solide, le este cu neputință a găsi satisfacția ambiției lor deşarte, unde totul este îngrădit de legi şi prescripțiuni fixe, după cum au recomandat şi Apostolii ,,totul să fie la voi cu bunăcuviință şi după rânduială'' – (1 Cor. XIV, 40), asemenea indivizi caută să se manifeste în cadrul altor posibilități, formând secte noi sau susținând propaganda altor secte, acolo unde terenul este încă ințelenit şi se deschide un câmp larg pentru descărcarea prisosului lor de energie, care n-a fost canalizat la timp de mâna iscusită a păstorului şi întrebuințat spre binele şi folosul Bisericii. […] e) De multe ori oamenii se fac sectanți din cauza vreunei nedreptăți, reală sau închipuită, ce a fost pricinuită cândva de preot, cu sau fără voie. Amestecul preoților în politică, direct sau indirect, precum şi cazurile triste şi nedorite, când preotul se înfățişează înaintea instanțelor judecătoreşti, într-un proces oarecare cu păstoriții săi, pot avea cele mai triste consecințe. De asemenea orice alt conflict, între cler şi credincioşi, de orice natură şi de orice nuanță, foarte uşor poate împinge pe creştinii mai susceptibili sau neputincioşi cu duhul, ca să apuce pe calea rătăcirilor sectare şi eretice, sau chiar pe calea ateismului şi duşmăniei față de Biserică şi clerul ei. f) În sfârşit, trebuie să amintim încă despre un sentiment urât, care poate să încolțească în inima unui sau altui creştin, ori mai exact pseudo-creştin, anume acela ***de a câştiga anumite interese materiale, prin trecere în rândul sectanților sau altor adversari ai Bisericii****.*

În aceste cazuri ca şi în cazul precedent, când cineva trece în tabăra rătăciților sau a vrăjmaşilor Bisericii din răzbunare, desigur nu poate fi vorba nici de convingeri, nici de bună credință. Este pur şi simplu fapta lui Iuda vânzătorul. Este o crimă precugetată şi conştientă. […] [59]

*

B. – Cauzele externe. *[…]* ***1. Misionarul sectar, sprijinit în bună parte de capitalul străin.*** *Misionarismul sectar, sprijinit în mod energic de capitalul străin, este desigur cel dintâi factor extern, căruia i se datoreşte în bună parte întinderea molimei sectare. Trebuie să recunoaştem că propaganda misionară şi colportajul sectar, adeseori este mai bine organizat decât la alte confesiuni istorice mari.* ***Majoritatea sectanților sunt pătrunşi de o credință fanatică în misiunea lor de a converti lumea de azi, necreştină şi pseudo-creştină (după convingerea lor).***

Desigur, prin convertire, sectanții înțeleg trecerea noilor adepți la secta lor. Deşi unele secte declară că nu le interesează deloc problema prozelitismului şi nu țin să atragă numaidecât pe cei

---

[59] Ibidem, pp.14-18.

convertiți în organizația lor, dar ***în practică, toate sectele în această privință dau dovadă de exclusivism şi inspiră celor care îşi însuşesc ideile lor dorința de a rupe definitiv cu trecutul lor religios, părăsind cultul căruia îi aparțineau.*** *[...] Tot aşa societatea teosofilor, antroposofilor, adepților ,,științei creştine'' şi altor curente religios-filosofice sau pseudo-mistice, care în realitate sunt şi ele organizații sectare, deşi de obicei declară că lasă deplină libertate membrilor lor de a aparține oricărei biserici şi oricărui cult, de fapt considerând toate confesiunile istorice drept nişte organizații religioase imperfecte, vremelnice, prea pământeşti, neputincioase de a descoperi omului înțelepciunea supremă, adică de a-i da cheile spre înțelegerea tainelor veşniciei, a vieții şi a morții, - de asemenea rup cu toate aceste confesiuni şi culte şi în mod indirect îndeamnă spre aceasta şi pe aderenții lor.*

Dacă vom ține seamă de acea împrejurare că cele mai multe şi cele mai bine organizate secte îşi au centrele de conducere şi de inspirație în străinătate, în special în Anglia, Statele Unite, Germania, Elveția etc. şi că mulți fruntaşi sectari de peste hotare, sunt în acelaşi timp şi mari bogătaşi (răposatul Taft, preşedintele Statelor Unite, Lloid George, fost prim ministru al Angliei, Ford, regele automobilelor, răposatul Rockfeller, arhimiliardarul american etc.), vom înțelege uşor că pe lângă râvna şi fanatismul misionarilor sectari, intervenind şi capitalul străin, se desfundă în chipul acesta calea spre răspândirea sectelor. *E un auxiliar de prima mână, care vine şi se suprapune peste cauzele pur psihologice şi înmulțeşte cazurile de convertire la diferite secte, în special la baptism şi adventism. Îndeosebi baptiştii au faimoasa deviză ,,fiecare baptist trebuie să fie misionar'' (jeder Baptist ist ein Misionar'') – deviză ce a fost lansată de Iohan Onken, cel care a reorganizat baptismul în secolul trecut în Germania şi a făcut mari sforțări pentru a-l răspândi şi în alte părți ale Europei.* [60]

*

2. Neajunsurile misionarismului nostru ortodox *ajută în mod indirect răspândirea sectelor. Se ştie adevărul că: puterea vrăjmaşilor noştri stă în slăbiciunile noastre. De fapt misionarismul în înțeles larg şi atotcuprinzător al acestui cuvânt, fără îndoială, trebuie să fie preocuparea de căpetenie a Bisericii. Misionarismul trebuie să fie sufletul, însăşi puterea de viață a Bisericii lui Hristos. Din nefericire Biserica noastră încă nu are un misionarism temeinic şi sistematic organizat. Deşi adeseori au răsunat glasuri energice ale acelora, care văd clar neajunsurile misionarismului nostru ortodox, deşi s-au ținut mai multe congrese misionare şi s-au făcut propuneri frumoase, totuşi activitatea misionară încă nu este pusă la noi în țară la înălțimea cuvenită. Nu avem un centru conducător, un consiliu sau un institut special, care investit cu toată autoritatea, ar urmări, ar coordona şi ar dirija toate problemele, care privesc misionarismul. Nu avem nici cadre special pregătite de preoți, călugări şi chiar mireni zeloşi şi luminați, care s-ar putea dedica cu totul lucrului misionar. Încercarea de a forma un corp de misionari specialişti, care ar urmări şi ar studia curentele sectare şi vrăjmaşe Bisericii în fiecare eparhie şi apoi ar îndruma şi supraveghea activitatea clerului pe teren misionar, nu a fost sprijinită în modul trebuitor şi curând a căzut, prin ştergerea misionarilor eparhiali din bugetul statului, iar Biserica nu s-a grăbit să găsească alte mijloace pentru propaganda misionară şi întreținerea misionarilor speciali. Abia ici-colea se dă oarecare atenție problemelor propriu zis misionare şi se acordă sume modeste pentru tipărirea sau procurarea literaturii populare misionare. Ar trebui să deschidem aici un capitol mare:* ***problema pregătirii candidaților de preoție pe temeiuri noi, potrivit cu poruncile timpului şi nevoile reale ale Bisericii****. De fapt aceasta este cea mai arzătoare chestiune bisericească la ordinea de zi, dar în marginile studiului de față nu putem decât să amintim de ea în treacăt.*

În prezent la noi pe terenul misionarismului, se lucrează la întâmplare, fără sistem, fără o îndrumare unitară şi metodică. Nici atitudinea față de misionarism în multe părți încă nu este precizată. Nu pretutindeni i se dă atenția cuvenită. În ciuda realității şi a pildelor mult grăitoare ce ne dau alte confesiuni, care au un misionarism excelent organizat, la noi există chiar o teorie şi destul de

[60] Ibidem, pp.18-21.

răspândită că „însuşi Dumnezeu va apăra Biserica de primejdiile actuale şi viitoare'' (în acest sens se interpretează greşit cuvintele Mântuitorului: „zidi-voiu Biserica Mea şi nici porţile iadului nu o vor birui'' (Mat. XVI, 18) şi că cel mai bun misionarism ar fi să menţinem tradiţiile religioase în popor, iar pe sectanţi, liber-cugetători şi alţi inamici ai Bisericii, pur şi simplu să-i ignorăm şi să nu le dăm nici o atenţie, iar în caz dacă îşi ridică prea mult capul, să apelăm la autorităţile poliţieneşti şi jandarmereşti.

Nu este cazul să criticăm şi să calificăm acest punct de vedere asupra misionarismului şi asupra prevenirii şi combaterii primejdiilor ce ne ameninţă, căci netemeinicia şi neseriozitatea acestei „teorii ieftine'', se vede de la sine.

Misionarismul nostru trebuie temeinic organizat, sistematic condus, ridicat la înălţimea cuvenită, apărat şi încurajat. Cu drept cuvânt: puterea duşmanilor Bisericii rezidă în slăbiciunile noastre!… [61]

*

3. Împrejurările speciale, favorabile pentru propaganda sectară. *În general, conducătorii sectelor caută să folosească orice prilej pentru răspândirea ideilor lor false în popor şi câştigarea de adepţi noi.*

Războaiele, revoluţiile, reformele sociale şi bisericeşti mari, nenorociri ce se abat asupra ţărilor şi popoarelor, ca seceta, inundaţii, epidemii, şomaj, adeseori şi fenomenele naturii, ca cutremurul, eclipsele, arătarea cometelor etc., - toate aceste semne sunt interpretate de propagandiştii sectanţi, aşa cum le convine lor, ***spre a impresiona*** *pe victimele lor şi a le atrage la secta lor. Dar şi aici trebuie să fim obiectivi. Nu întotdeauna […] Înainte de război mulţi dintre sătenii noştri se duceau în America, cu nădejdea de a câştiga şi economisi ceva bani mai ales din regiunile cu populaţie deasă (jud. Hotin, Bucovina şi unele regiuni ale Ardealului). Întorcându-se în patrie, de multe ori ei aduceau cu sine şi ideile sectare, pe care şi le însuşeau în ţările de peste Ocean.*

E locul să amintesc aici cum că, combaterea sectelor cu forţa şi mijloacele poliţieneşti, aproape întotdeauna a dat rezultate contrarii, sectanţii dându-se drept martiri pentru credinţă şi intensificând propaganda clandestină.

4. Legile şi regimurile favorabile pentru secte. *Anumite legi şi regimuri politice de asemenea sunt cauze importante ale lăţirii sectelor.*

Astfel Statele Unite ale Americii de Nord, unde niciodată n-a existat o religie oficială de stat şi nici biserici naţionale, nici culte dominante sau privilegiate, de mult au devenit ***„ţara sectelor religioase''****. Acolo există cele mai variate şi cele mai ciudate secte religioase, toate bucurându-se de libertatea deplină de propagandă şi exerciţiul cultului, cu o singură condiţie, de a nu atinge ordinea de stat şi moravurile publice. Ba, sunt tolerate şi unele secte excentrice (de exemplu mormonii, care practică poligamia), delimitându-se anumite localităţi unde au dreptul de existenţă legală. Prin aceasta se explică numărul cel mare de secte din America de Nord.* [62]

*

Prin ce sunt atractive sectele religioase? *[…] Vina cea mare a protestantismului, în toate formele lui, constă în călcarea poruncii supreme şi a dorinţei divine a Mântuitorului, dată înainte de patima şi moartea sa: „Voiesc ca toţi care cred întru numele Meu, să fie una, precum Eu şi Tatăl una suntem''. Rezultatul acestei călcări vinovate este fărâmiţarea şi neunirea, despre care am vorbit, iar totodată aceasta este şi dovada abaterii de al drumul cel drept al creştinismului integral, istoric şi sacramental.*

Prin părţile atractive, pe care le are eventual una sau altă sectă, ele nu se pot justifica. Sunt bunuri împrumutate din tezaurul spiritual al Bisericii adevărate sau ceva creat artificial, cu scop de a fi paravan, de a servi ca puncte de atracţie pentru adepţii deja convertiţi sau pentru victimele noi, spre care îşi îndreaptă ochii sectanţii.

---

[61] Ibidem, pp.21-22.
[62] Ibidem, pp.22-24.

Dacă n-ar exista aceste părți atractive (de cele mai multe ori numai în aparență), atunci sectele nu ar avea niciun succes şi de mult s-ar desființa. […] Cu toată mulțimea sectelor, ele au totuşi multe ,,părți atractive'' comune şi de aceea le putem cerceta laolaltă, socotind a fi ale tuturor sectelor în general.

1. Entuziasmul religios. *Ceea ce frapează şi captivează pe mulți naivi şi neiscusiți este entuziasmul neobişnuit, religiozitatea uimitoare a sectanților.* ***Sectanții de obicei reduc toate discuțiile lor, în cele din urmă, la subiecte religioase şi-şi împestrițează vorbirea cu multe texte şi pasagii scripturistice, pe care le ştiu pe de rost şi le intercalează cu multă dibăcie la locul potrivit.*** *Când vorbesc de starea păcătoşilor, de îndurarea lui Dumnezeu, care a răscumpărat cu sângele Său toate păcatele şi ne cheamă pe toți la pocăință şi îndreptare, repede se entuziasmează, vorbesc cu patos, adeseori oftează şi chiar lăcrămează. Mulți sectanți poartă Testamentul Nou sau Biblia portativă în buzunar şi deseori recurg la textul biblic, pe care-l citesc cu multă însuflețire şi cu intonație artistică.*

O atmosferă şi mai captivantă domneşte de obicei în adunările sectanților, mai ales dacă conducătorii ştiu că este de față şi public străin. Oricine, care pentru prima dată vine în adunare sectară, rămâne frumos impresionat de atenția şi curtoazia din partea sectanților. Musafirilor li se rezervă locurile mai onorabile, li se dă o carte sau imnuri religioase sau textul evanghelic, care se interpretează. Câteodată musafirii capătă şi câte o foaie de propagandă, un tablou mic sau chiar o carte religioasă, ca dar, fiind invitați foarte amabil de a mai vizita casa de rugăciuni. […]

2. Năzuința de a restabili creştinismul primitiv. *Toate sectele de obicei se proclamă drept mesagerii lui Dumnezeu. Dacă deschidem orice ,,carte simbolică'' (deşi nu toate sectele le au, iar unele şi-au întocmit ,,confesiuni oficiale'' nesincere, în care ascund unele credințe anarhice sau contrarii legilor statului), vom vedea că toți sectanții se socotesc drept aleşii lui Dumnzeu, ,,seminție sfântă'' etc., trimişi de Dumnezeu pentru a trezi omenirea din somnul necredinței şi al păcatului şi a restabili adevărata închinare lui Dumnezeu ,,în duh şi în adevăr'', conform cu învățătura Domnului nostru Iisus Hristos. Şi toate sectele îşi însuşesc misiunea de a restabili creştinismul apostolic, Biserica primară – în toată simplicitatea, curățenia şi sfințenia ei. […]*

3. Viața morală a sectanților. *Iată încă un punct asupra căruia mulți îşi ațintesc privirea.*

Adeseori se vorbeşte despre meritul sectanților, care au ştiut să creeze un mediu sănătos, o atmosferă de înaltă moralitate în sânul comunităților lor. Înşişi sectanții îşi fac titlu de glorie, din prea lăudata lor viață curată, care ar corespunde întocmai principiilor evanghelice. […] Acuzându-ne de toate păcatele de moarte, sectanții nu se sfiesc a numi Biserica noastră şi alte culte: Babilonul cel mare, peştera tâlharilor, sinagoga satanei etc. În acest scop ei citează textul favorit din Epistola II a Sf. Pavel către Corinteni (cap. VI v.17) […] Desigur, nu putem tăgădui că la sectanți, cel puțin ***„de ochii lumii''****, adeseori nivelul vieții morale este destul de ridicat. Nu vedem pe sectanți chefuind pe la crâşme, făcând târg în zilele de Duminici (iar adventiştii respectă cu multă străşnicie Sâmbăta) cum fac mulți dintre creştinii noştri. […] E trist că asemenea deprinderi s-au încuibat în mijlocul creştinilor noştri de la oraşe şi sate. […]* ***Fariseismul, mândria şi fanatismul – iată trei păcate mari spirituale, care se ascund în sufletele sectanților noştri şi care nu sunt deloc mai uşoare, ba dimpotrivă mai grele decât multe păcate*** *materiale şi descoperite, de care acuză sectanții pe creştinii noştri. În special mândria şi fariseismul sunt păcate cu adevărat satanice. […]*

4. Aspirațiunile sociale ale sectanților. *Există o teorie, de altfel destul de răspândită, că toate sectele în fond nu urmăresc decât scopuri politice. După altă teorie, mai moderată, sectele sunt nişte unelte ascultătoare în mâinile unor partide politice extremiste.* ***O a treia teorie susține că sectele sunt angajate în slujba francmasoneriei internaționale.*** *[…] Să ne aducem aminte de acele vremuri, când se zămislea şi se afirma protestantismul. Faimoasa reformă a lui Luther, pornind de la principiile pur religioase, în curând căpătase caracterul social politic şi chiar a degenerat într-o serie de revoluții, răscoale şi războiuri, nu numai pentru libertățile religioase, dar în primul rând pentru anumite drepturi politice şi economice.*

În special mişcarea anabaptistă, în care îşi are originea ideologică şi baptismul contemporan, precum şi multe alte secte înrudite cu ea, a luat forme revoluționare politice. În Germania şi Olanda,

<u>anabaptiştii au reuşit atunci să ocupe câteva localităţi şi chiar să pună mâna pe puterea politică, desfiinţând proprietatea particulară, privilegiile sociale şi introducând regimul comunist. Au trebuit intervenţii energice ale principilor şi multă vărsare de sânge pentru a reprima aceste mişcări sectare, care au degenerat în revoluţii politico-sociale.</u>

În revoluţia engleză sectele radicale protestante: puritanii şi independenţii, de asemenea au jucat un rol însemnat. Baptiştii contemporani declară cu mândrie că aceştia sunt ascendenţii lor ideologici, participând în mod activ în acele lupte revoluţionare, după cum a declarat pe faţă un fruntaş al baptismului John Klifford, la congresul lor din Berlin, ţinut în August 1908 […]

***5. Organizarea democratică a sectanţilor.** Sectanţii afirmă că ei restabilesc creştinismul primitiv, nu numai în ce priveşte doctrina şi cultul, dar şi în privinţa organizării comunităţii creştine.*

Ei declară cu mândrie că sunt organizaţi pe temeiul: a) democraţiei şi b) independenţei. Şi mulţi cred, că într-adevăr numai la sectanţi se poate găsi organizaţie bisericească identică cu cea a creştinilor din veacul apostolic. Şi nu numai îi cred pe cuvânt, ba chiar îi admiră, iar unii şi trec în tabăra lor, devenind ei singuri sectanţi înfocaţi.

a) Prin organizarea democratică *sectanţii înţeleg egalitatea de drepturi pentru toţi membrii comunităţii: toţi participă la alegerea presbiterilor şi a persoanelor însărcinate cu chestiuni administrative şi economice. În adunare fiecare are dreptul să predice şi să se roage în auzul tuturor. La şedinţele lor intime unde se discută chestiuni de organizare, chestiuni economice şi disciplinare, fiecare membru are drept de vot şi poate să facă diferite propuneri.*

b) Prin independenţă *sectanţii înţeleg autonomia fiecărei comunităţi. Ea nu depinde de nicio autoritate superioară spirituală şi nici de alte comunităţi sectare mai vechi şi mai puternic organizate. De asemenea sectanţii caută să se sustragă de orice atârnare faţă de Stat, în hotarele căruia secta respectivă există şi se dezvoltă. **Ei se declară apărători aprigi ai principiului separaţiei Bisericii de Stat.** Sunt contra împărţirii cultelor şi confesiunilor în: privilegiate şi neprivilegiate, naţionale şi minoritare, istorice şi neistorice, oficiale şi neoficiale, permise, tolerate sau interzise. Sunt contra subvenţionării cultelor din vistieria Statului şi nici nu pretind subvenţii sub oarecare formă (pentru construcţia localurilor de cult, scopuri filantropice, nevoi şcolare, etc.). […]*

*Sectanţii, care de fapt sunt epigonii protestantismului sau, după expresia unui sectolog, ,,vulcanii în erupţie ai protestantismului istoric'', - el însuşi devenit astăzi pasiv şi ţeapăn, - în predicile şi scrierile lor atacă violent organizaţia canonică a Bisericii noastre, în special caracterul ei tradiţional, ierarhic şi sacramental, trâmbiţează mult despre <u>pretinsa egalitate şi frăţietate ce există în comunităţile lor</u>, dar **pe teren practic păşesc şi ei pe urmele confesiunilor protestante istorice**. Astfel găsim şi la sectanţi o ,,ierarhie'' sau mai exact o ,,pseudo-ierarhie'': presbiterul, care conduce în general treburile lor, predicatorul sau binevestitorul (câteodată numit şi ,,evanghelist''), care rosteşte predicile. La unele secte găsim şi clasa de ,,botezători'', care călătoresc din loc în loc după invitaţii speciale şi săvârşesc botezul ,,după credinţă'' a noilor convertiţi, într-un cadru solemn. Sunt apoi ,,diaconii'', care au funcţia de economi şi casieri ai comunităţii. Apoi există ,,diaconesele'', care se îngrijesc de bolnavi şi săraci şi se ocupă cu propaganda printre femei etc. […]*

***6. Zelul misionar şi metodele de propagandă.** […] Luând ,,o parte'' din tezaurul sacru, o declară drept ,,totul'' şi, plecând de la acest principiu fals, îşi îndreaptă spre ea toată atenţia, instituind astfel un fel de **cult excesiv al Bibliei**. <u>Recunosc numai autoritatea ei, se întemeiază numai pe ea, vorbesc numai cu citate din ea, pe ea numai o citesc şi o studiază şi numai în ea caută răspunsuri la întrebările ce se nasc în mintea lor, uitând că n-au nici siguranţa autenticităţii, nici cheia pentru înţelegerea sensului ei profund şi tainic</u> – Sf. Tradiţie, premergătoare şi întregitoare a Scripturii; nu au nici autoritatea supremă a Bisericii ecumenice, care prin organele ei a adunat şi a păstrat cărţile sfinte şi care are dreptul exclusiv de a le interpreta.*

*Prin aceasta se explică şi faptul că sectanţii dau atâta atenţie tipăririi şi răspândirii Sf. Scripturi, precum şi studiului biblic. **Dar răul cel mai mare constă în aceea că sectanţii în virtutea faimosului „principiu formal'' proclamat încă de <u>Luther</u>, cercetează şi tâlcuiesc Sf. Scriptură în***

mod liber, adică cum îl taie capul pe fiecare, deci în mai multe sensuri, adeseori contradictorii, în mod unilateral şi nu arareori tendenţios.

Iată cum Biblia, pe care sectanţii o iau tot de la noi, devine o armă puternică în mâinile lor şi cum ei o întrebuinţează în scopurile lor. [...] Iată deci o grijă mare pentru Biserica noastră: a nu-i lăsa pe sectanţi să întrebuinţeze împotrivă-ne propria noastră armă – Sf Scriptură! [63]

*

La întrebarea: ,,De ce nu vă faceţi cruce?'' – sectanţii răspund: ,,Pentru că nu găsim în Sf. Scriptură o poruncă precisă şi clar exprimată ca să ne facem cruce cu mâna''. Astfel ***literalismul sau textualismul îngust al sectanţilor*** *îi împiedică să vadă că străvechiul obicei creştin de a ne face semnul Sf. Cruci îşi are temeiurile în întreaga Revelaţiune a Noului Testament, care ne descoperă valoarea şi însemnătatea Crucii în opera de răscumpărare a neamului omenesc prin Iisus Hristos. Iar Sf. Tradiţie vine şi completează învăţătura adâncă a Sfintei Scripturi despre Sfânta Cruce cu mărturii incontestabile.*

Deci **raţionalismul exagerat al sectanţilor nu este altceva, decât un fel de încătuşare a minţii în lanţurile textualismului sau în formele literei moarte, o împotrivire glasului tainic al sufletului (partea mistică)***, care protestează împotriva acestei încătuşări şi adeseori simte adevărul în mod instinctiv şi-l contemplează în adâncul fiinţei sale.*

În acest caz sectanţii uită sau ignoră marele adevăr, confirmat chiar de Sfânta Scriptură: ,,Litera omoară, iar duhul face viu''.

De altfel raţionalismul acesta specific al sectanţilor mai are încă un aspect şi anume: ***tendinţa de a trece toate adevărurile de credinţă, toate adevărurile revelate prin filtrul raţiunii proprii***.

Sub această latură raţionalismul sectar se apropie de unele forme ale raţionalismului filosofic, dar, desigur, numai parţial. Astfel sectanţii resping caracterul sacramental al Sf. Euharistii pentru simplul motiv că: ,,mintea omenească nu se împacă, cum pâinea se face Trupul lui Hristos şi vinul – Sângele Său?'' De fapt ca să fie consecvenţi sectanţii ar trebui să respingă tot fondul religiunii, nu numai unele elemente ale ei, căci mintea noastră nu poate pătrunde nici alte mistere dumnezeieşti, cum de ex.: crearea lumii din nimic, întruparea mai presus de fire a Fiului lui Dumnezeu, toate minunile evanghelice etc. Şi totuşi sectanţii primesc aceste mistere fără a raţiona asupra lor. Tocmai aici se găseşte inconsecvenţa şi contrazicerea internă în raţionalismul lor, *şi ca atare suntem îndreptăţiţi a-l califica drept un raţionalism unilateral şi nelogic. [...] O altă cauză a îndărătnicirii sectanţilor este* falsa ruşine *,,de a se da bătut'', adică de a-şi recunoaşte rătăcirea şi a reveni în sânul Bisericii.*

Într-adevăr, adeseori se întâmplă că unii sectanţi rup cu secta căreia îi aparţineau, dar din falsă ruşine refuză de a reveni în sânul Bisericii, temându-se că vor fi luaţi în derâdere şi de ortodocşi, căci până atunci se luptau contra Bisericii ortodoxe, o criticau şi o batjocoreau – şi de foştii săi confraţi sectanţi pentru că până atunci se dădeau drept adepţi convinşi ai sectei.

Astfel de rătăciţi – foştii sectanţi, dacă nu sunt sprijiniţi moraliceşte la timp de vreun păstor sufletesc iscusit, de obicei devin oameni pierduţi, indiferenţi, liber cugetători, sau chiar atei, porniţi contra religiei în general.

Se cere un tact pastoral şi misionar deosebit pentru a scăpa aceste suflete zbuciumate şi deznădăjduite. Păstorul sufletesc trebuie să iasă la vremea cuvenită întru întâmpinarea fiului rătăcit, ce se întoarce spre casa părintească şi să-i întindă mâna caldă şi drăgăstoasă la răscrucea îndoielilor în clipe hotărâtoare. Reîntoarcerea acestui fel de suflete rănite şi chinuite, nu trebuie condiţionată de multe şi adeseori prea complicate forme: anunţarea prealabilă a dorinţei respectivului de a reveni în Biserică, ,,îmbisericirea oficială'' cu mare alai, lepădarea de rătăcirile sectare în public, cu invitarea ziariştilor, fotografilor etc., căci toate acestea lovesc în susceptibilitatea celor ce ar voi să vină îndărăt şi împiedică pe mulţi de a se hotărî în acest pas. [64]

---

[63] Ibidem, pp.47-66.
[64] Ibidem, pp.76-87.

*

Fariseismul. *[…] Abia după cercetare adâncă migăloasă şi nepărtinitoare se vede că de fapt lucrurile nu stau tocmai cum se pare la prima vedere şi cum le prezentau propagandiştii sectari ascultătorilor naivi. Cercetând cu atenţie şi pas cu pas, tot ce pare original, sublim şi atractiv la sectele religioase, vedem că mai întâi de toate, ele nu sunt aşa de originale, că ele ,,n-au descoperit America'' în domeniul idealurilor şi aspiraţiilor religioase, căci în fond toate aceste elemente atractive sunt împrumutate de al creştinismul integral. Pe toate acestea sectanţii le-au luat din tezaurul Bisericii, împotriva căreia s-au răsculat şi pe care au părăsit-o. Apoi vedem că aceste părţi atractive, de cele mai multe ori nu sunt decât un paravan frumos, o mască artistică, sub care se ascunde fariseismul sectanţilor.*

Lăudăroşenia şi criticismul exagerat*, în primul rând, vădesc fariseismul sectanţilor. Pretutindeni, oricând şi cu orice prilej, sectanţii scot la iveală părţile bune, calităţile şi meritele lor excepţionale.* *Le place mereu să se compare cu alţi creştini, aparţinând altor culte şi confesiuni, la care nu găsesc decât numai scăderi şi defecte şi pe care-i declară osândiţi şi pierduţi. De obicei toţi sectanţii se numesc pe sine ,,credincioşi'', considerând pe ceilalţi creştini ca ,,necredincioşi'', ,,nerenăscuţi'', ,,neluminaţi'', ,,creştini falşi'' sau ,,creştini după nume''. Pe această temă sectanţii se laudă mereu, declarând în predicile şi scrierile lor că* ***ei sunt „seminţia cea aleasă''****, că ei sunt acei care cercetând Sfintele Scripturi, au crezut în Mântuitorul Iisus Hristos, ca Mântuitorul lor personal, că* ***„s-au predat Lui'' şi sunt renăscuţi şi mântuiţi****. De aceea ei s-au despărţit de ceilalţi ,,pseudocreştini'', cu care nu vor să aibă de a face şi formează acum ,,turma cea mică'', despre care a zis Mântuitorul: ,,nu te teme turmă mică, căci aşa a binevoit Tatăl să vă dea Împărăţia'' (Luca XII, 32).*

Sectanţii declară cu mândrie că la ei se referă cuvintele Domnului: ,,Celor care L-au primit şi cred în numele Lui, le-a dat putere să se facă fiii lui Dumnezeu, care nu din sânge, nici din poftă trupească, nici din poftă bărbătească, ci de la Dumnezeu s-au născut'' (Ioan I, 13).

Pe creştinii care nu aderă la ei, îi consideră mai răi decât păgânii neştiutori de adevăr.

În trufia sau în orbia lor, sectanţii uită că credinţa este un dar de la Dumnezeu. Ei uită că omul, fiind purtat de valurile acestei vieţi pământeşti, de multe ori cade în ispite şi sminteli, adeseori se clatină în credinţă şi chiar pierde credinţa pentru un timp oarecare.

De aceea Mântuitorul a zis: ,,O, neam necredincios şi îndărătnic, până când voi fi cu voi, până când vă voi răbda pe voi?'' (Mr. IX, 16).

Evangheliile ne mărturisesc că de multe ori s-au clătinat în credinţă şi înşişi apostolii: ,,Pentru ce te-ai îndoit puţin credinciosule?'' (Mat. XIV, 31) – mustră Domnul pe apostolul Petru. **Care probă pot da sectanţii că credinţa lor este într-adevăr aşa de mare?** *Viaţa lor pretinsă neprihănită? Meritele lor că neîncetat propovăduiesc numele Domnului? Dar din moment ce s-au despărţit de Biserică, care este ,,stâlpul şi întărirea adevărului'', chiar dacă ar putea face minuni şi ar învia morţii şi ar prooroci în numele Domnului Iisus şi ar zice: ,,Doamne, Doamne în numele Tău am proorocit, în numele Tău am făcut'', - încă şi atunci ei vor auzi la dreapta judecată cuvintele de osândă de la Dreptul Judecător:* „niciodată nu v-am cunoscut, duceţi-vă de la Mine, cei ce faceţi fărădelegea''. *Şi într-adevăr, sectanţii care lucrează împotriva ultimei dorinţe a Mântuitorului, rostită înaintea patimilor şi morţii Sale* „ca toţi să fie una''*; care prin acţiunea lor nefastă fărâmiţează unitatea Bisericii şi pe mulţi duc în mrejile rătăcirilor; care bârfesc asupra Bisericii; care s-au lepădat de Sfintele Taine şi de păstorii legiuiţi, ei într-adevăr sunt cei ce lucrează fărădelegea.*

În sfârşit, sectanţii uită că şi „dracii cred şi se cutremură'' *(Iacov II, 19), şi deci* ***o credinţă seacă, abstractă, oricât de puternică ar fi, dacă nu este urmată de ascultarea Bisericii, de împlinirea poruncilor lui Hristos şi de faptele dragostei creştine, nu este credinţa adevărată şi călăuzitoare spre viaţa de veci, ci este numai un miraj de credinţă, o credinţă înşelătoare zadarnică.***

Atât sectanţii veritabili cât şi cei ce simpatizează cu ei, trebuie îndrumaţi şi sfătuiţi ca să se roage mai des: „Doamne, înmulţeşte în noi credinţa'' *şi să urmeze pilda acelui tată din Evanghelie, care fiind întrebat de Mântuitorul de credinţa lui, n-a răspuns cu mândrie ,,sunt credincios şi încă mai*

ceva decât alții'', așa cum se laudă totdeauna sectanții, ci cu smerenie a răspuns: „cred Doamne, ajută necredinței mele''. *Este singurul răspuns real pe care-l poate da un credincios adevărat, atunci când este întrebat de credința sa.*

În declarațiile trufașe ale sectanților noștri se aude glasul fariseului din pilda Evangheliei: „mulțumescu-ți Doamne că eu nu sunt ca alți oameni''. *[...]*

Un lucru trebuie subliniat: ***sectele sunt deopotrivă de primejdioase și pentru liniștea Bisericii și pentru integritatea Statului național****. Sectele trebuie privite ca boli microbiene, care pătrunzând în organism, își răspândesc agenții în toate cutele și sapă organismul încetul cu încetul. De aceea Biserica și Statul, cu puteri unite, trebuie să lucreze la dezrădăcinarea sectelor și aducerea tuturor fiilor rătăciți la calea adevărului.* [65]

*

Mijlocul cel mai eficace de stăvilire a efectelor dăunătoare ale prozelitismului sectar îl constituie – așa cum am arătat – ***conduita exemplară a preotului****, apoi:* ***săvârșirea cu responsabilitate a slujbelor bisericești, predică pregătită și cateheză aleasă, lecturi din Sfânta Scriptură, din „Mica Biblie'', din colecția „Părinți și scriitori bisericești'', cuvântări ocazionale, întruniri etc.***

Preotul paroh și Consiliul parohial aplicând hotărârile Sf. Sinod vor acționa pentru revenirea la Biserica-mamă a celor rătăciți. [...] Față de cei care practică prozelitismul, față de sectanții de toate categoriile, preotul ortodox trebuie să fie ***intransingent****. Și aceasta datorită faptului că unii dintre sectanți au fost români ortodocși. Națiunile conlocuitoare își au cultele lor și românii ortodocși n-au ce căuta în adunările lor,* ***românii n-au încercat niciodată să le răpească credincioșii lor****. [...]* ***Preotul ortodox trebuie să explice credincioșilor fenomenul sectar****, știut fiind că sectantul și prozelitul propagă o credință eretică. [...]*

Reactivarea apostolatului social este altă metodă eficace, prin antrenarea credincioșilor în lucrarea de preîntâmpinare a prozelitismului, de întreținere și înfrumusețare a bisericilor și cimitirelor, a monumentelor istorice, de artă și de cultură. *De asemenea, întărirea legăturii între preoți și credincioși, prin vizite și discuții, purtarea demnă și părintească a preotului față de toți păstoriții săi, cercetarea bolnavilor, bătrânilor, copiilor infirmi face să se întărească acțiunea apostolatului social. Fiecare credincios trebuie să considere parohia ca pe o adevărată și binefăcătoare familie a sa. În această familie trebuie să domnească duhul dragostei reciproce, al ajutorării frățești, al carității creștine.* [66]

*

Să știi că și dacă există mai multe dovezi „raționale'' despre existența lui Dumnezeu, El nu vrea să avem credința limitată de o dovadă incontestabilă. Imaginează-ți că Dumnezeu ar sta ca un Sfinx, așezat în mijlocul pieței. Îți dai seama cum s-ar purta trecătorii? Credința oamenilor ar fi nimicită pe loc, s-ar transforma în certitudine. Dacă te întrebi ce rol au avut numeroasele minuni despre care vorbește Biserica, află că ele au avut doar rolul de a întări credința, și nu de a o anula prin transformarea ei în certitudine.

Să știi că oricât de mult s-ar chinui oamenii de știință să demonstreze existența lui Dumnezeu, demersurile lor vor fi neputincioase (ei pot să găsească numai argumente care să întărească credința, nu să o determine). Până la sfârșitul lumii, când Hristos Se va arăta întru slavă și toți vor ști că este Fiul lui Dumnezeu, nimeni nu va putea ucide acest mare dar – al libertății omului de a crede.

Aceasta nu înseamnă că Dumnezeu Se retrage din istorie, ci doar că – dacă Se ascunde – o face tocmai pentru a-i lăsa omului șansa de a-L descoperi și de a se urni cu El. [67]

*

---

[65] Ibidem, pp.87-90.

[66] Diac. P. I. David, ***Călăuză creștină – sectologie. Pentru cunoașterea și apărarea dreptei credințe în fața prozelitismului sectant***, Ed. Episcopiei Argeșului, Curtea de Argeș, 1994, pp.128-131.

[67] Danion Vasile, în Scrisoare către un prieten (În loc de introducere), ***Dărâmarea idolilor****, Ediția a II-a, Ed. Bunavestire, Galați, 2002, p.9.*

Una dintre întrebările cel mai des auzite este aceasta: de unde ştiu care este Biserica adevărată? ***Biserica adevărată este cea care a păstrat neschimbată învăţătura Mântuitorului Hristos şi a Sfinţilor Apostoli.***

Ce să zicem despre protestanţi şi neoprotestanţi? Au vrut să refacă Biserica primelor veacuri şi au lepădat toată Sfânta Tradiţie. I-a interesat doar Scriptura, şi au lepădat Predania apostolică. Dar Scriptura nu a apărut din haos, ci ea a apărut tocmai în cadrul Sfintei Tradiţii. *Căci altfel cum s-ar mai fi mântuit creştinii care au murit înaintea scrierii primelor cărţi nou-testamentare? După ce s-au ghidat ei, care nu aveau Scriptură? Îi aveau pe Sfinţii Apostoli şi pe urmaşii acestora. [...]*

Catolicii sunt îndepărtaţi de adevărul în care ei înşişi au crezut vreme de o mie de ani. Dacă la al doilea Sinod Ecumenic atât părinţii din Răsărit cât şi cei din Apus au hotărât că cine schimbă Crezul stă sub osânda anatemei, şi apoi catolicii au schimbat Crezul, nimeni nu are cum să îi ierte de acest păcat. De s-ar aduna toţi ierarhii ortodocşi ca să îi ,,ierte'' pe catolici, câtă vreme aceştia nu revin la învăţătura curată, iertarea primită nu are valoare.

În învăţătura ortodoxă nu se poate găsi nici o inovaţie teologică; dimpotrivă, toată Sfânta Tradiţie a fost păstrată cu fidelitate*. Succesiunea apostolică nu înseamnă doar trecerea harului prin hirotonie de la Sfinţii Apostoli la episcopi şi de la aceştia la urmaşii lor, şi tot aşa până în zilele noastre (aşa ceva au şi catolicii).* ***Succesiunea apostolică implică şi păstrarea predaniei înaintaşilor: ori aceasta s-a păstrat întreagă numai în Biserica Ortodoxă.*** [68]

*

Să ştii că pentru lepădarea de erezie şi primirea în Biserica Ortodoxă a celor rătăciţi există o slujbă impresionantă, care apare în Molitfelnic. ***Cei care vor să fie primiţi în Biserica Ortodoxă trebuie să mărturisească faptul că se leapădă de toate rătăcirile.*** *[...]* ***Să ştii că oamenii nu sunt în măsură să discearnă binele de rău decât după ce au urcat pe culmile sfinţeniei.*** *De aceea Biserica interzice creştinilor să citească cărţi eretice. Şi această poruncă se aplică foarte uşor şi la filmele care tratează astfel de subiecte. Adică cum, - poţi să mă întrebi, Biserica ne opreşte să citim reviste despre paranormal şi să vedem filme ca ''Dosarele X''?*

Iată o altă piatră de poticnire (şi cine vrea să cunoască învăţătura Bisericii fără să fie fiu al ei va găsi la tot pasul pietre de poticnire). Poruncile Bisericii interzic creştinilor să păcătuiască, deoarece orice formă a păcatului este o poartă spre iad. Încerc o comparaţie simplă. De exemplu, orice creştin ştie că este un păcat să se îmbete. De aceea, nu numai că nu va bea prea mult, dar va şi evita locurile care îl îmbie la băut – localuri, ... ***El evită atât păcatul cât şi prilejul de a păcătui. Tot aşa este şi cu cărţile eretice: ele sunt prilejuri de a cădea în erezie.***

Oamenii care nu au o cultură teologică solidă se lasă foarte uşor înşelaţi de ceea ce citesc. Cărţile eretice sunt scrise în aşa fel încât să dea impresia că în ele se găsesc numai lucruri adevărate. Dar ***adevărul alternează cu minciuna într-un mod atât de subtil*** *încât omul obişnuit nu îşi poate da seama. Iar faptele prezentate descriu numai ce poate vedea un om obişnuit – adică dacă pe o fotografie apare în mod ,,minunat'' chipul unui răposat, concluzia firească este că mortul a vrut să îşi facă simţită prezenţa. Dar în cartea care conţine reproducerea unor astfel de poze nu scrie că de fapt diavolul, care se arată şi ca înger de lumină, a imprimat pe filmul fotografic imaginea răposatului numai ca să convingă lumea de existenţa unei comunicări speciale între cele două lumi (comunicare care nu are nimic în comun cu modul în care sfinţii veghează asupra creştinilor).*[69]

*

De fapt stelele nu spun nimic, ci oamenii tot scornesc asemenea aiureli. Iar ,,cercetarea'' stelelor în scopuri spirituale, care poartă numele de astrologie, nu este decât o altă faţă a vrăjitoriei.

Nu vine nici o Eră Nouă; sau poate vine tocmai o eră nouă în care oamenii se lasă păcăliţi de astfel de rătăciri, ***o eră a apostaziei*** *care atrage după sine pedeapsa lui Dumnezeu. Ar fi trist, chiar foarte trist să fie aşa. [...]*

---

[68] Ibidem, pp.10-15.
[69] Ibidem, pp.18-29.

În fața rătăcirilor contemporane nu avem decât două opțiuni: ori primim învățătura Bisericii despre acestea, ori ne formăm o opinie personală şi încercăm să deosebim după mintea noastră ceea ce este bun de ceea ce este rău.

Există două atitudini în cunoaşterea adevărului: ori să plecăm noi în căutarea lui, ori, dacă Adevărul vine spre noi, să îl primim cu brațele deschise.

Este trist că din ce în ce mai mulți oameni pleacă în căutarea Adevărului şi, neştiind cum să caute, trec pe lângă el în grabă. Întrebarea lui Pillat din Pont răsună astăzi cu putere: ***„Ce este adevărul?''***

Oamenii caută un adevăr care să corespundă imaginii pe care ei înşişi şi-au creat-o, caută un chip cioplit care să aibă dimensiunile standard. Oamenii au lucrat pantoful după cum au vrut şi acum caută o Cenuşăreasă căreia să i se potrivească. Au luat patul lui Procust şi acum încearcă să verifice dacă Adevărul încape în el. Nu ar fi de mirare dacă am găsi în vreun ziar un anunț gen: „Caut adevărul. Ofer recompensă substanțială.''

Nu este greu de observat faptul că ***oamenii nu ştiu să caute Adevărul****. Adevărul nu este o idee, nu este un obiect. Adevărul este o Persoană care vine spre noi, care iese în întâmpinarea noastră. „Eu sunt Calea, Adevărul şi Viața – a spus Hristos. Nimeni nu vine la Tatăl Meu decât prin Mine.'' (Ioan 14,6).* [70]

*

Rătăcirile contemporane nu pot fi atacate decât în numele adevărului. *O combatere a acestora doar în numele unei credințe false – cum este cea musulmană – nu îşi are rostul. De aceea, înainte de a încerca să respingem valul de neopăgânism trebuie să ştim dacă este bine ce facem, să ştim dacă Adevărul este sau nu de partea noastră. […] Dacă noi recunoaştem dumnezeirea lui Hristos, dacă noi primim învățăturile Bisericii şi ascultăm poruncile ei, atunci mergem pe calea mântuirii. Numai în momentul în care am înțeles că Biserica deține adevărul de credință putem să venim în ajutorul celor care s-au lăsat înşelați de învățături necurate.*

Fără nici un triumfalism afirmăm în fața lumii întregi că învățătura Bisericii este învățătura cea dreaptă; chiar dacă întotdeauna au fost oameni care au pus la îndoială adevărul pe care îl propovăduieşte Biserica. *Putem spune că unul dintre simbolurile credinței noastre este mâna Sfântului Spiridon făcătorul de minuni, mâna prin care s-a vădit puterea Sfintei Treimi. În fața ucenicilor lui Arie, care nu credea că Hristos este ipostas al Dumnezeirii, ci credea doar că este cea mai importantă ființă creată, Sfântul Spiridon a luat în mână o cărămidă care, prin putere dumnezeiască, s-a despărțit în elementele din care a fost făcută: apa i-a curs sfântului printre degete, văpaia de foc s-a ridicat şi din mână i-a rămas doar lutul. Aşa a arătat Sfântul Spiridon cum cele trei ipostasuri ale Sfintei Treimi sunt unite într-o singură dumnezeire.*

Ceea ce mintea omenească nu putea pricepe, Dumnezeu a arătat printr-o lucrare minunată. De ce a fost nevoie de o minune? Pentru că rațiunea nu poate deduce dogmele Bisericii în mod logic. ***Ceea ce ține de credință nu poate fi înțeles numai cu ajutorul rațiunii.*** *Oricât s-a străduit Arie să înțeleagă taina Sfintei Treimi, folosindu-se numai de rațiune, nu a reuşit.*

Totuşi, arianismul nu a murit nici după minunea făcută de Sfântul Spiridon. Rătăcirile care neagă dumnezeirea Fiului lui Dumnezeu se înmulțesc fără întrerupere şi ecourile lor se manifestă într-un perimetru din ce în ce mai larg. [71]

*

Analizând ***impactul arianismului asupra culturii din vremurile noastre****, Preacuviosul Părinte Justin Popovici constata că „arianismul nu a fost înmormântat încă; astăzi el este mai la modă şi mai răspândit decât oricând. E răspândit ca un adevărat suflet în trupul Europei contemporane.* ***Dacă priviți la cultura Europei, în adâncul ei veți găsi ascuns arianismul: toate se rezumă aici la om şi numai la om, şi chiar Dumnezeu-om Hristos a fost redus la cadrele unui om. […] Protestantismul l-***

70 Ibidem, pp.31-37.
71 Danion Vasile, op.cit., pp.37-38.

a depăşit chiar şi pe Arie. Iar papismul cu etica lui este în mare măsură arian. Cine nu cunoaşte abominabilul arianism al intelectualilor noştri?…''

În zilele noastre cultura nu numai că s-a îndepărtat cu mândrie de cult, ci chiar se străduie să fie duşman al cultului, coborându-se din poziţia de unealtă a lui Dumnezeu în cea de unealtă a diavolului. Dacă cineva ar face o evaluare critică a culturii contemporane, ar observa deasupra ei peceţile ereziei. Şi aceste peceţi nu au apărut la întâmplare, ci sunt rodul unei îndepărtări sistematice de ceea ce înseamnă cugetul Bisericii. […]

Din experimentul comunist duşmanii credinţei creştine au înţeles că, oricât de puternic ar fi prigonită Biserica, sângele martirilor nu va înceta să rodească; şi cu cât mai mulţi oameni dobândesc cununa muceniciei, cu atât mai mult sporeşte slava Bisericii. *Deşi au slăbit-o puternic, zeci de ani de prigoană nu au putut dărâma Biserica. Şi diavolul a înteţit lupta chiar din interior. Aşa cum un părinte îşi momeşte copilul cu ceva dulce atunci când vrea să îl liniştească, tot aşa diavolul i-a momit pe creştini cu ,,bunătăţile'' eretice.* [72]

*

Încetul cu încetul rătăcirea s-a extins şi se întinde fără să ţină cont de stavile. ***Un părinte spunea că secolul XX a adus omenirii două rele: S.I.D.A. şi mentalitatea New-Age, mentalitatea Noii Ordini Spirituale. Pe cât de grijuliu se feresc însă oamenii de S.I.D.A., pe atât de puţin se feresc însă de virusul new-age-ist, al păgânismului îmbrăcat în haină creştină.***

Acest virus are în componenţa sa ispita cunoaşterii spirituale; aşa cum Dumnezeu îi ajută pe eretici să Îl cunoască, tot aşa diavolul îi ajută pe eretici să cunoască o sumedenie de ,,realităţi transcedentale.'' ***Oamenii nu mai văd în erezie un pericol, nu mai sunt capabili să simtă prezenţa Ispititorului. Oamenii se duc de bunăvoie spre diavol crezând că se îndreaptă spre Dumnezeu.*** *La drept vorbind, foarte puţini sunt cei care, în inconştienţa lor, vor să ajungă în chinurile veşnice. Majoritatea sunt bine intenţionaţi, dar vrând să se unească pentru totdeauna cu Hristos se unesc cu duşmanul Său.*

Singurul remediu care există în această situaţie este căutarea adevărului Bisericii. Numai sorbind apă de la izvorul curat al Sfintei Tradiţii vom putea să Îl primim în sufletele noastre pe Hristos. Să nu încercăm să ne unim cu Hristos urmând calea pe care o arată diferiţii „învăţători'' care nu au nimic în comun cu Sfinţii Părinţi ai Bisericii. *Aşa cum atunci când vrem să urcăm un munte nu îi întrebăm despre dificultatea muntelui pe cei care au poze despre mântuire, despre unirea cu Hristos şi despre dobândirea sfinţeniei trebuie să îi ,,întrebăm'' pe cei care au dobândit sfinţenia.* [73]

*

Aceasta este calea smereniei: să primim în inimile noastre predania Sfinţilor Părinţi. ***Omul contemporan însă, plin de iubire de sine, vrea să ajungă el însuşi la cunoaşterea directă a adevărului.*** *Biserica nu a rezervat această cunoaştere unui număr limitat de sfinţi: calea sfinţeniei este deschisă şi oricine merge pe această cale Îl va putea cunoaşte pe Dumnezeu ,,prin experiere'', cum l-au învăţat Sfinţii Părinţi (chiar dacă măsura lor este foarte dificil de atins în zilele noastre în care credinţa multora s-a răcit). În secolul XX, de exemplu, un monah precum Sfântul Siluan Athonitul a putut să ajungă asemenea marilor Părinţi ai Bisericii. Omul contemporan refuză calea ,,cunoaşterii prin experiere'' deoarece acesta presupune întâi de toate smerenie, apoi nevoinţă, ascultare şi îndelungată rugăciune. Omul zilelor noastre caută trăiri mistice ,,la minut'', caută extazuri imediate şi sfinţire fără efort. Ceea ce nu se poate. […]*

Dumnezeu nu vrea ca mirenii să fie doctori în teologie; dar vrea ca mirenii să primească învăţătura propovăduită de Biserică tocmai pentru că această învăţătură este mântuitoare. ***Un creştin nu trebuie să respingă o erezie numai după ce este conştient de urmările ei, ci chiar din momentul***

[72] Ibidem, pp.38-42.
[73] Ibidem, pp.42-43.

în care a luat cunoştinţă de ea. *Creştinul trebuie să primească tot ceea ce au hotărât de Dumnezeu purtătorii Părinţi de la Sfintele Sinoade şi să respingă tot ceea ce au respins aceştia.*

Afirmaţia potrivit căreia pe mireni nu îi interesează învăţătura dogmatică a Bisericii este rău-voitoare. Pe mireni îi interesează mai ales faptul că Biserica deţine adevărul de credinţă, şi aceasta le dă o mare siguranţă şi o linişte binecuvântată. Ei se împărtăşesc de această învăţătură dogmatică nu numai prin predicile pe care le ascultă, cât mai ales prin slujbele la care iau parte (căci nu numai predicile au conţinut dogmatic, ci şi textele liturgice). [74]

*

Putem spune că dogmele au şi rolul de garduri care separă poporul lui Dumnezeu de restul lumii. Cine vrea să stea în afara acestor „graniţe'' îşi asumă autodistrugerea, îşi asumă chinurile veşnice. Pentru apărarea acestor „graniţe'' Sfinţii Părinţi s-au luptat până la moarte, fiecare dintre ei fiind gata să apere cu preţul vieţii adevărul de credinţă. […]

Scrierea unei cărţi despre pericolul neopăgân şi despre modul în care Biserica îl respinge ar putea părea fără sens într-o ţară creştină cum este România. Dar un studiu îndelungat asupra grupărilor eretice din ţara noastră, precum şi discuţiile cu diferiţi creştini care se consideră ortodocşi deşi se îndepărtează de învăţătura Bisericii în înţelegerea unor anumite probleme dogmatice, a avut ca rezultat ***conştientizarea dezvoltării fenomenului neopăgân în ţara noastră şi nevoia de a trage un semnal de alarmă***. ***România a fost realmente inundată de râurile rătăcirilor*** *[…]*

Sondajele arată că populaţia României este majoritar ortodoxă, şi că Biserica Ortodoxă este recunoscută ca fiind Biserica naţională. Problema rătăcirilor duhovniceşti nu ar fi prea îngrijorătoare dacă peste 80% dintre români (câţi s-au declarat în sondaje ortodocşi) ar trăi ca fii ai Bisericii. Există însă trei probleme serioase privitoare la calcularea acestui procent.

Prima problemă este numărul mare de persoane care şi-au declarat formal apartenenţa la Biserica Ortodoxă, dar care chiar dacă vin din când în când la Biserică au anumite concepţii eretice (cred în reincarnare, merg la „vindecători'', fac yoga, ...). Or, o persoană care crede în reincarnare sau în altele asemenea stă sub anatema Sfintelor Sinoade Ecumenice şi a Sfinţilor Părinţi. Oricât de bună la suflet ar fi, oricât de multe fapte bune ar face, o asemenea persoană s-a rupt fără să-şi dea seama de Biserica din care a făcut parte.

A doua problemă este numărul mare de eretici care ascund faptul că au părăsit Biserica pentru a nu trezi în rândurile preoţilor o reacţie promptă şi pentru ca lupta împotriva sectelor să fie de proporţii reduse. Dacă de exemplu s-ar face public faptul că mai puţin de 40% dintre locuitorii unui anumit judeţ din ţara noastră au rămas ortodocşi, atunci ierarhul locului ar fi obligat să ia măsurile necesare pentru a stârpi rătăcirea, după cum arată şi Canonul 123 al celui de-al optulea Sinod local de la Cartagina… [75]

*

După învăţătura Sfinţilor Părinţi, ***creştin este numai cel care ia parte la slujbele Sfintei Biserici***. *A existat chiar o pravilă care spunea că „cel care lipseşte la mai mult de trei liturghii să fie scos din comunitate!''. Dacă s-ar mai ţine cont de ea astăzi atunci bisericile ar fi aproape goale (dar şi cei care ar rămâne, ar fi creştini adevăraţi, nu numai cu numele…). […]*

Creştinii zilelor noastre sunt asaltaţi de mulţimea ereziilor care se înmulţesc din zi în zi. Conştient de imposibilitatea practică de a le combate cu acrivie pe fiecare în parte, cunoscutul părinte duhovnicesc Epifanie Teodoropoulos afirma: „ca să se combată toate neghiobiile ce se scriu împotriva creştinismului ar trebui următoarele: creierii să fie munţi, copacii tocuri, marea cerneală şi câmpiile hârtie'' [61, 162]. Ne-ar fi fost peste putinţă a combate toate aceste neghiobii. Am încercat să lămurim măcar câteva dintre ele. […]

[74] Ibidem, pp.43-46.
[75] Ibidem, pp.54-56.

Oferim mai jos o mostră clasică de sminteală, un extras din ,,Taxele Cancelariei Apostolice'' – o broşură ce conţinea tarifele de răscumpărare a păcatelor prin indulgenţele care au fost atât de răspândite în spaţiul catolic:

,,Uciderea unui episcop –36 tournois, 9 ducaţi; uciderea unui abate – 24 tournois; uciderea unui preot –18 tournois, 4 ducaţi; uciderea unui mirean – 2 tournois, 4 ducaţi;uciderea soţiei de către un soţ care vrea să se recăsătorească –8 tournois, 2 ducaţi; infanticid –4 tournois, 1 ducat; avort 4 tournois, 1 ducat;incest –4 tournois; depravare -4 tournois; iertarea pentru orice fel de crimă –80 tournois, 20 ducaţi'' [7,82].

Citirea acestei liste stârneşte indignare, pentru că oricine îşi dă seama că o asemenea neguţătorie nu are nimic în comun cu duhul Evangheliei, ci numai cu duhul întunericului. Este firesc că au existat oameni ca Martin Luther care au înţeles că Biserica Catolică se afla pe drumul spre prăpastie. Nu este greşeala reformatorilor că s-au îndepărtat de o instituţie care semăna foarte puţin cu Biserica primelor veacuri; dacă li se poate reproşa ceva cu îndreptăţire, este faptul că nu au ştiut să caute adevărul în Ortodoxie, în Biserica Mamă, din care catolicismul, care şi-a însuşit un duh străin, duhul lumii acesteia, s-a desprins…Da, mulţi s-au îndepărtat în veacul al XIV-lea de Biserica Catolică tocmai datorită refuzului de a accepta că harul iertării păcatelor se poate cumpăra cu bani, de a accepta acest nou tip de simonie îmbrăcată într-o falsă binecuvântare. [76]

*

Cartea aceasta nu este o carte scrisă împotriva cuiva, nu este scrisă pentru a condamna pe cineva, nici pentru a da cu piatra în cei căzuţi în erezie. Vrea să fie o mână întinsă celor căzuţi în prăpastia pierzării, sau mai degrabă un îndemn adresat credincioşilor de a-i ajuta pe cei căzuţi să se ridice. […] S-a pus foarte des întrebarea dacă spiritualitatea New-Age constituie sau nu o nouă religie. Este evidentcă, atât pentru creştini cât şi pentru cei implicaţi în Mişcare, problema unei ,,religii New-Age'' nu se poate pune în termeni de specialitate.

Pentru new-age-işti, împotrivirea faţă de tradiţia creştină este considerată de mare importanţă. Ei consideră că vremurile în care omul vroia să se apropie de Dumnezeu sunt depăşite şi că acum omul trebuie să devină el însuşi Dumnezeu. *Pentru creştini, de la Întruparea Mântuitorului Hristos şi până la sfârşitul lumii nu are cum să mai apară o altă religie care să îi călăuzească pe oameni spre Dumnezeu. […]*

,,Religia New-Age'' are la bază o diversitate de credinţe (sincretismul religios - n.a.). […] să stabilim care sunt principalele lor caracteristici comune.

1. Aşteptarea unei perioade de dezvoltare spirituală la nivel planetar, aşteptarea unei Ere noi în care va domni armonia socială, pacea, dragostea, înţelegerea între oameni de diferite religii; a unei Ere în care desăvârşirea nu va mai fi ,,acaparată'' de credincioşi care se supun unor porunci religioase, ci va fi accesibilă tuturor;

2. Aşteptarea unui ,,Mesia'' (Maitreya), care are rolul de a aduce pacea globală (caracteristică substituită deseori cu venerarea maestrului considerat reprezentant al divinităţii);

3. Ideea că cei două mii de ani de propovăduire a credinţei creştine nu au adus lumii decât dezbinări şi conflicte, şi că ieşirea Soarelui din semnul zodiacal al Peştilor trebuie să aducă după sine şi sfârşitul închinării la Hristos;

4. Răspândirea concepţiei asupra ciclicităţii timpului (clasică pentru hinduism) şi a credinţei în reîncarnarea din al cărei lanţ se poate ieşi prin efort personal;

5. Ideea că prin cunoaşterea sinelui oamenii ajung să cunoască scânteia divină ascunsă în ei şi să conştientizeze că sunt identici în esenţă cu Dumnezeu, că Dumnezeu se confundă cu creaţia Sa (pan-teism);

6. Folosirea practicilor magice păgâne (,,valorile'' care au fost prigonite de creştini sunt acum scoase la iveală, idolii fiind ridicaţi la loc de cinste);

[76] Ibidem, pp.59-67.

7. Dezvoltarea puterilor paranormale, considerate ca aparţinând zestrei cu care se naşte fiecare om (telepatie, telekinezie, puteri vindecătoare,...);

8. Încercarea de a intra în contact cu ,,ghizii spirituali'' din lumile paralele (sau cu spiritele morţilor) şi prevederea unor evenimente viitoare (direct sau prin intermediul unui medium);

9. Răspândirea multiculturalismului, a curentului care ***va amesteca*** *toate concepţiile culturale astfel încât să se şteargă pecetea pusă asupra culturii şi civilizaţiei în cele aproape două milenii de propovăduire a credinţei creştine;*

10. Promovarea unei ***noi tradiţii****: tradiţia creştină este substituită sincretic de diferite alte tradiţii, unele dintre ele aparţinând vechilor civilizaţii (cea egipteană, cea hindusă, ...). Din religia creştină sunt extrase numai elementele comune şi altor credinţe, şi aceasta nu cu scopul de a recunoaşte valoarea celei creştine, ci cu scopul de a mări credibilitatea credinţelor cu care este în mod artificial asemuită;*

11. O nouă perspectivă asupra credinţei creştine: Hristos nu mai este privit ca Fiu al lui Dumnezeu, ca Mântuitor al lumii, ci doar ca un mare maestru, ca un mare înţelept ale cărui învăţături au fost deformate de slujitorii Bisericii; se caută învăţătura ezoterică a lui Hristos, despre care se afirmă că nu are aproape nimic în comun cu ceea ce propovăduieşte Biserica;

12. Deplasarea sentimentului religios prin înlocuirea dogmelor cu experienţa imediată; în timp ce ,,tradiţia'' era impusă, ,,experienţa personală'' este căutată cu pasiune;

13. Căutarea ,,realizării spirituale'' ca scop al existenţei individuale şi trezirea unei aşa-numite ,,conştiinţe planetare'' ca scop al existenţei colective;

14. Promovarea libertăţii de a trăi plăceri trupeşti de orice fel, libertate care se bazează pe o nouă abordare a noţiunilor de păcat şi de rău; rău este considerat numai ce îl împiedică pe om să devină supraom;

15. Transformarea membrilor grupului în indivizi lipsiţi de personalitate, educaţi să se supună fără discernământ liderului grupului sau preceptelor mai mult sau mai puţin morale care stau la baza comunităţii respective; acolo unde se pretinde că se dezvoltă personalitatea, ea se ,,dezvoltă'' într-o singură direcţie, în armonie cu învăţăturile maestrului şi în limita admisă de acesta (orice abatere de la sacrele indicaţii este urmată de pedepse, excluderea din grup fiind considerată drept una dintre cele mai aspre);

16. Pregătirea omenirii pentru o nouă ordine politică: aşteptarea unei conduceri mondiale capabile să pună capăt războaielor şi tensiunilor etnice şi să creeze o lume fără frontiere.

Acestea sunt coordonatele principale după care poate fi recunoscută o organizaţie new-age-istă. Nu sunt însă decât foarte puţine grupări care au toate caracteristicile enumerate mai sus. [77]

*

Motivele pentru care o persoană intră într-o astfel de grupare rătăcită, devenind practicant al ,,religiei New-Age'', sunt variate. Iată câteva dintre ele:

,,1. Căutarea apartenenţei sau a stării de comuniune, ca reacţie faţă de o societate dură şi depersonalizată;

2. O nevoie de a obţine răspunsuri precise, factori de siguranţă într-o lume aflată în schimbare rapidă, în care certitudinile tradiţionale par să cedeze sub şocul permanentelor repuneri în discuţie;

3. O căutare a integralităţii într-o lume totală, de natură psiho-corporală şi psiho-spirituală, care va da naştere în special unei multitudini de grupuri de terapii ce funcţionează ca înlocuitori de religii;

4. O nevoie de recunoaştere socială, de participare şi de angajare activă, prezentă în special în straturile defavorizate din punct de vedere social;

5. Revendicarea unei identităţi culturale, prin promovarea cultelor autohtone, în special în ţările lumii a treia;

[77] Ibidem, pp.67-73.

6. O căutare nepotolită a transcendenţei şi a experienţei religioase personale directe, într-o civilizaţie profund tehnicizată, care pare să-şi fi pierdut de mult sufletul;

7. Căutarea unei direcţii spirituale şi a unui conducător harismatic care să „stea la cârmă'';

8. Aspiraţia către o viziune pozitivă asupra viitorului, privit ca o „nouă eră'' într-o lume în care teama colectivă creşte odată cu violenţa, conflictele armate şi tulburările planetei.'' [78]

*

„Nu mă bucur când văd atâtea forme de erezie pe care Biserica nu le condamnă. Ar trebui să fie mai prezentă…'' ***Părintele Dumitru Stăniloae.*** *[…]*

Epidemia new-age-istă *nu a apărut numai ca urmare a unei schimbări pe bolta cerească. Ea este rezultatul unui proces care a durat secole întregi, proces prin care diavolul a semănat în minţile oamenilor îndoiala faţă de învăţătura Bisericii şi a pregătit terenul pentru ca propovăduirea neopăgână să dărâme ceea ce a aşezat credinţa creştină. Aşa cum acum aproape două mii de ani Sfinţii Apostoli şi ucenicii lor au semănat seminţele dreptei-credinţe.*

Faptul că asistăm la învierea păgânismului ar trebui să fie un semnal de alarmă pentru toţi creştinii, şi mai ales pentru arhiereii şi preoţii care poartă grijă de turma cuvântătoare. Motivul invocat de unii, cum că ar fi de ajuns să fie propovăduit cuvântul Evangheliei pentru ca ereziile să fie stârpite, este contrazis de istoria Bisericii.

Vedem că Sfinţii Părinţi nu s-au mulţumit să scrie despre rugăciune, despre virtuţi sau despre dobândirea vieţii veşnice, ci au scris un număr impresionant de texte antieretice. Dacă ei înşişi au considerat că este nevoie de o luptă intensă împotriva ereziilor de orice fel, noi avem datoria de a urma această luptă cu multă jertfelnicie.

*Al doilea punct slab al afirmaţiei potrivit căreia este prea târziu pentru combaterea rătăcirii New-Age este următorul**: între erezii există o legătură de rudenie strânsă, care se dovedeşte nu numai prin sursa lor comună – diavolul – ci şi prin ideile pe care le preiau ereziile mai noi de la cele mai vechi**. Şi chiar dacă prin absurd epidemia new-age-istă s-ar fi sfârşit, combaterea ideilor neopăgâne ar fi fost de folos celor care s-ar confrunta cu noile forme de erezie.*

Nu este greu de observat care sunt primii urmaşi ai gândirii New-Age; căci ei ne sunt indicaţi chiar de către autorii new-age-işti: sincretismul şi pluralismul religios (care plasează dreapta-credinţă pe picior de egalitate cu credinţele combătute de Sfinţii Părinţi), precum şi o formă de ecumenism care neagă cât se poate de subtil duhul Sfintei Scripturi şi al Sfintei Tradiţii, şi care în numele păcii pământeşti perverteşte învăţătura Mântuitorului Hristos, Fiul lui Dumnezeu care S-a întrupat pentru mântuirea noastră. [79]

*

Oamenii au tendinţa de a judeca superficial lucrurile de acest gen, şi responsabilitatea pentru această situaţie o poartă mai ales mass-media. *Demonii care folosindu-se de mass-media deturnează atenţia oamenilor de la lucruri duhovniceşti şi o canalizează asupra a tot felul de subiecte pătimaşe au în problemele spirituale rolul de „mare manipulator''. Dacă de exemplu un bioenergetician este lăudat pe câteva posturi de televiziune şi câteva ziare îi prezintă vindecările, omul obişnuit are tendinţa să îl aprecieze. „E, hai că nu o fi dracul chiar atât de negru. De ce zice Biserica că astfel de oameni folosesc puterile întunericului? Uită-te la el ce om civilizat este, ce frumos vorbeşte, ce bine arată. Şi mai face şi multă milostenie, ba chiar pe oamenii săraci îi tratează gratuit…''*

Astfel de replici se aud nu de puţine ori prin familiile „creştine''. Ele vin oarecum firesc, dacă ţinem seama de atacul dezlănţuit asupra dreptei-credinţe; asalt pentru care mass-media este cel mai bun mijloc de propagandă. Pe tarabele de ziare găsim şi cărţi eretice. În librării standurile sunt pline de literatură neopăgână, iar cărţile creştine abia se văd. ***La radio şi televiziune, tot felul de „iniţiaţi'' vin să vorbească despre calea spre Dumnezeu, iar atunci când preoţii vor să răspundă anumitor***

[78] Ibidem, pp.76-77.
[79] Ibidem, pp.80-126.

provocări li se atrage atenția că nu au dreptul la manifestări „extremiste''. În zilele noastre cei care vor să apere învățătura Bisericii de erezii sunt etichetați drept fundamentaliști și sunt denigrați în fel și chip. *Dar dacă ne vom uita în Viețile Sfinților vom vedea că mărturisirea adevărului nu a fost răsplătită cu aprecieri, ci cu jigniri și prigoniri de tot felul. De aceea nu trebuie să îi fie dărâmați idolii îmbrăcați în veșminte ademenitoare (cum ar fi „egalitatea credințelor religioase'').* ***Astăzi cei care vor să apere învățătura Bisericii își asumă riscul de a fi chemați în arenele Romei contemporane, pentru a fi judecați în văzul celor însetați de „pâine și circ''.***

Să nu fim șovăielnici în apărarea credinței *văzând cum oameni „de valoare'' consideră mărturisirea adevărului Bisericii drept fundamentalism sau fanatism (cuvinte asemănătoare au auzit și sfinții mărturisitori ai lui Hristos).* [80]

*

Despre purificarea prin droguri. *„Utilizarea tot mai răspândită a L.S.D.-ului și a altor droguri psihedelice…(a avut) un puternic efect cathartic sau purificator, spărgând ușile de acces la minte și apărările obișnuite construite în jurul eu-lui de către cultura noastră tradițională. […] Trăim o perioadă de tranziție între vechea civilizație occidentală… și un nou tip de cultură, care va fi fără îndoială de o natură globală'' [24, 171] – teozoful Dane Rudyar. Faptul că s-a ajuns să se afirme că prin droguri se poate ajunge la o purificare spirituală arată cât de mult s-a pervertit omul; cam așa credeau tantricii că relațiile sexuale pot fi un mijloc pentru transmutarea energiilor și urcușul mistic. Nu ar fi de mirare ca peste câtăva vreme să auzim că lăcomia este o stare sufletească elevată, un impuls spre conștientizarea propriei dumnezeiri.*

Despre inițierea luciferică. *„Lucifer lucrează în fiecare dintre noi pentru a ne duce la plinătate. Îndreptându-ne spre o nouă eră, era împlinirii omului, fiecare dintre noi ajunge în punctul pe care eu îl numesc inițiere (un act de consacrare lui Lucifer), ușa specială prin care trebuie să treacă fiecare individ dacă vrea să ajungă la adevărata plinătate și în prezența luminii lui'' (David Spangler).*

Ideea aceasta, chiar dacă nu a fost promovată cu prea multă publicitate pentru a nu fi un semnal de alarmă pentru creștinii care cochetează cu noile forme de cunoaștere, este specifică unui mare număr de lideri new-age-iști. Ce diferență este un vrăjitor care conlucrează cu diavolul, cum făcea Sfântul Ciprian înainte de convertire, și un inițiat în care lucrează Lucifer? [81]

*

Oamenii zilelor noastre sunt avizi după manifestări paranormale pentru că acestea alungă din suflet îndoiala și necredința. De fapt aceste manifestări nu numai că alungă necredința, ba chiar alungă până și credința pe care o înlocuiesc cu o certitudine: căci „minunile la minut'' care au loc în universul ocult dau o anumită siguranță, au aparența relevării unor realități tainice și miraculoase.

De obicei cei care capătă o anumită putere paranormală (levitația, de exemplu) nu își pun problema mijlocului prin care au dobândit-o, ci se mulțumesc să constate că practicarea anumitor exerciții sau tehnici de meditație (de la folosirea puterii minții până la „rugăciuni'' speciale) a avut rezultate. ***Aproape întotdeauna se pierde din vedere că a avut loc un târg cu diavolul, care nu dă nimic de pomană, ci întotdeauna cere ceva în schimb.***

O confuzie foarte serioasă se face între puterile paranormale prezentate în cărțile neopăgâne și harismele sfinților. Exterior, ele se aseamănă oarecum (au existat mai mulți sfinți care în timpul rugăciunii s-au ridicat la o oarecare înălțime deasupra pământului). Dar dacă în cazul sfinților aceste harisme s-au manifestat numai ca prin ele să se arate puterea dumnezeiască și să se întărească dreapta-credință, în cazul celorlalte manifestări miraculoase (chiar dacă din exterior au fost identice) s-a arătat puterea întunericului care vrea să îi îndepărteze pe oameni de la credința cea adevărată. Nu toți așa-zișii „mistici'' de alte credințe au căutat dobândirea puterilor paranormale, ba chiar numai foarte puțini. Dar dobândirea acestor puteri a fost pentru pelerinii care i-au cercetat o dovadă

---

[80] Ibidem, pp.142-143.
[81] Ibidem, pp.150-151.

a unui înalt nivel spiritual. Aici apare înşelarea, când se ignoră faptul că îngerii căzuţi pot oferi ,,aleşilor'' lor daruri care de care mai alese, când se uită că nu numai toiagul lui Moise s-a prefăcut în şarpe, ci şi toiegele magilor egipteni…[82]

*

Despre „diavolul dermatolog'' şi vindecările cu bioenergie.

,,-Alo, Doamna Valentina? –Da, eu sunt. –Mă numesc M. P. şi sunt de aici din Iaşi. Vă rog să nu vă supăraţi, dar mi-am pus mare speranţă în ajutorul dumneavoastră. Mă chinui de mulţi ani şi nu ştiu ce să mai fac. Am o boală care mă tot chinuie. Ştiţi, eu…-Da, văd. Ai mai multe pete roşii pe corp care te mănâncă tare…-Cum, le vedeţi, aşa de la distanţă? Dar, eu n-am apucat încă să vă spun…-Da, le văd, dar să ştii că nu le ai numai pe astea. […] În schimb când mă uit la dumneata…-Cum, mă vedeţi prin telefon, aşa, fără să mă cunoaşteţi…? –Nu îţi văd chipul, dar îţi văd culorile aurei şi petele din aură, ca şi pe cele din interiorul trupului, acolo unde ai hibe. Văd că nu ştii, dar ai un fibrom uterin în uter. Trebuie să mergi repede la doctor, poate scapi numai cu tratament şi nu mai faci operaţie. Dar, să te duci la doctor. Mai văd şi o infecţie pe căile urinare. Şi pentru asta trebuie să mergi la doctor, că nu-i de şagă. –Vai doamna Valentina, deşi m-aţi speriat, nu ştiu cum să vă mulţumesc. Sunteţi extraordinară. Aş vrea să vin la dumneavoastră să vă mulţumesc cu ceva…-Nu-i nevoie de nimic. Să mulţumeşti lui Dumnezeu, căci El mi-a dat puterea să văd ce-i în oameni, chiar de la distanţă. Numai Lui trebuie să-I mulţumim cu toţii, căci El ne dă fiecăruia tot ce ne trebuie: şi sănătate şi de hrană şi de toate. –Doamna Valentina, totuşi vreau să vă mulţumesc cumva…-Mulţumeşte-I lui Dumnezeu şi multă sănătate…''

Astfel de cazuri sunt din ce în ce mai numeroase în zilele noastre. Medicina neopăgână deţine recordul în privinţa prozeliţilor. Oricât de fireşti ar părea metodele folosite de aceşti vindecători, oricât de sinceri sau de binevoitori ar fi aceştia, oricât de mult ar mima că seamănă cu sfinţii doctori fără-de-arginţi, ei sunt unelte ale diavolului. Părinţii duhovniceşti din vremurile noastre nu cunosc nici un fel de excepţie: ei mărturisesc că toţi aceşti vindecători, chiar dacă vin la Biserică, sunt în rătăcire. Chiar dacă includ în arsenalul lor şi unele lucruri bune (cum ar fi folosirea plantelor cu proprietăţi terapeutice), consultarea lor se află pe aceeaşi treaptă cu consultarea vrăjitorilor. Trist este că unii dintre aceşti eretici vor din tot sufletul să îşi ajute aproapele. Diavolul se bucură de o astfel de dragoste, pentru că îi uşurează activitatea misionară…[83]

*

*În Yoga-Sutra, Patanjali dă o definiţie sintetică: ,,**Yoga este oprirea modificărilor minţii**'' . Aşa cum atunci când vrei să afli cum se face o mâncare nu îi întrebi pe cei care au gustat-o, ci pe bucătar, aşa şi în privinţa scopului sistemelor yoghine trebuie întrebaţi specialiştii. Ori Patanjali a zis clar că **yoga este anularea personalităţii**. Chiar dacă o pleiadă de ,,guru creştini'' găsesc o sumedenie de paralele între yoga şi credinţa creştină, chiar dacă invocă marele folos pe care l-ar obţine creştinii prin aceste practici, adevărul este clar: yoga este cale de nimicire a personalităţii, **şampon pentru spălarea creierelor**, poartă spre iad. Restul e literatură. […]*

Sunt unii preoţi care neagă existenţa unor manifestări în care se foloseşte forţa minţii şi care ţin de domeniul parapsihologiei. Dar totuşi cazuistica enormă nu poate fi contestată. Ceea ce trebuie însă contestat este concepţia neopăgână cum că toţi oamenii au aceste puteri în stare latentă şi că trebuie doar să înveţe să le descătuşeze prin diferite tehnici. Dar în toate tehnicile prin care se dobândesc anumite însuşiri, sau chiar anumite puteri aşa-zis ,,paranormale''. Antrenorul din umbră este diavolul. […]

Despre „sacrificiile'' erotice. *În misionarismul de tip ,,Martinelli'' (reprezentanţă a mişcării religioase ,,Familia'' – Copiii lui Dumnezeu – cu sediul în Viena, Austria, care trimite broşuri cu caracter creştin ,,Iubirea a coborât de Crăciun'', ,,Semnele timpurilor'', ,,Omul iubirii''), a fost inclus flirt-fishing-ul (pescuirea prin flirtare). ,,Dacă Dumnezeu este dragoste'' (I Ioan 4,8), credincioşii*

---

[82] Ibidem, pp.157-158.
[83] Ibidem, pp.165-166.

trebuie să fie exemple ale dragostei atotcuprinzătoare: pot trece de orice limită în manifestarea dragostei, până la satisfacerea nevoilor sexuale ale celorlalți. Sexualitatea, ca manifestare normală naturală, trebuie folosită pentru a dovedi credința în Dumnezeu: ,,vrem ca prin sacrificiul nostru să le satisfacem nevoile sexuale, arătându-le astfel această dragoste''.

Față de pervertirile contemporane ale dragostei, rătăcirea lor nu mai este șocantă. Acum ar putea să se ,,sacrifice'' arătând ,,dragoste'' chiar și grupurilor de homosexuali sau de lesbiene… Dar ce are în comun această dragoste cu credința în Hristos? [84]

*

Iată mostre de ,,înțelepciune populară'': ,,șase zile la rând, între 12 și 23 noiembrie, femeile nu puneau mâna pe ac și nu dădeau gunoiul afară din casă, ca să nu pună lupii colții pe animalele lor.'' ,,Se credea că la Bobotează, când pune preotul crucea în apă, toți dracii din ea fug pe câmp unde așteaptă apusul soarelui înainte de a se întoarce. Nimeni nu-i vede, în afară de lupi, care se iau după ei și unde îi prind, acolo îi și omoară''. ,,Dacă un om ia lingura cu care s-a mestecat la înroșirea ouălor și o poartă la curea, atunci el capătă un simț neobișnuit, cu ajutorul căruia poate vedea strigoii sub adevărata lor înfățișare''.

Ce au în comun aceste obiceiuri cu credința Sfinților Părinți? Nimic, absolut nimic. Sunt obiceiuri păgâne poleite cu elemente creștine. Oricât ar specula etnografii, nu se poate spune că aceasta era credința curată a poporului. De fapt, această des invocată înțelepciune populară este astăzi un cal troian intrat printre români: în numele descoperirii a ceea ce are mai autentic poporul nostru, se pune în lumină exact ce nu trebuie și se lasă la o parte tocmai esențialul: dreapta-credință a țăranului român (atacul împotriva credinței creștine este subtil: dacă s-ar demonstra că până și credința înaintașilor a fost întesată de idei păgâne, atunci apărarea de invazia neopăgână ar fi mult mai dificilă). […]

Dacă înainte creștinii nu se lepădau nici după ce sufereau chinuri groaznice, creștinii de astăzi se leapădă din pricini minore, de exemplu atunci când li se oferă motive așa-zis raționale pentru aceasta.

Așa e și cu teoria reîncarnării: ***orice creștin care crede în reincarnare este apostat****. S-a rupt de Biserică, nu se mai poate spovedi, nu se mai poate împărtăși. Rugăciunile lui nu mai sunt ascultate de Dumnezeu, ci doar de vrăjmașul care împlinește tot ceea ce trebuie pentru ca omul să nu se întoarcă în Biserică. Chiar dacă în jurul nostru este plin de astfel de apostați, noi nu trebuie să lenevim și să șovăim a le vorbi despre cursa în care s-au lăsat prinși și de cât de important este pentru mântuirea lor să se întoarcă în Biserică.* [85]

*

Este oarecum corectă observația că unii sectanți duc o viață mai curată decât dreptcredincioșii. Nu beau, nu fumează…, iată că par mai aproape de Dumnezeu decât noi. Oare ascultă de alte porunci evanghelice decât noi? Nu, căci oricât au deformat Sfânta Scriptură, poruncile au rămas cam aceleași. Atunci de unde puterea lor de a duce o viață curată? Nu cumva Duhul Sfânt lucrează mai puternic la ei decât la noi?

Nu, iubiților. Dacă vedem că unii eretici nu suferă de patimi care sunt ușor de observat nu înseamnă că au sufletele curate. Vedem că, de multe ori, cei care merg la diferite grupări eretice – cum sunt cele yoghine – părăsesc imediat patimile care i-au chinuit câtă vreme s-au aflat în Biserica Ortodoxă – cum ar fi beția sau consumul de droguri. Știm că fiecare patimă este încurajată de un demon propriu. ***Ei bine, atunci când un om pătimaș intră într-o sectă, se poate întâmpla ca demonii mai mici, demonii patimilor trupești, să iasă pentru a face loc demonului mai mare: demonului ereziei.***

Nu există patimă de care un drept-credincios care se pocăiește să nu poată fi izbăvit. Dar aceasta presupune o luptă grea, căci diavolii nu se îndepărtează ușor. Noi nu de la cei din altă turmă

[84] Ibidem, pp.168-173.
[85] Ibidem, pp.176-189.

avem de învăţat cum să ne rânduim vieţile. ***Mai zic unii că e bine să învăţăm ordinea şi disciplina de la „fraţii catolici'' sau misionarismul social de la „surorile'' protestante. Nu este adevărat: găsim în Vieţile Sfinţilor şi în Sfânta Tradiţie modele de virtute pentru orice faptă bună am vrea să facem, şi orice alt exemplu devine de prisos.***

Să nu credem că a fi ortodox înseamnă a fi mântuit. „Credinţa fără fapte este moartă''. Este adevărat că mai aproape de mântuire este cel mai mare păcătos care rămâne în Biserică decât un aşa-zis sfânt aflat în rătăcire. ***Dar a fi ortodox înseamnă a respira duhul Bisericii, înseamnă a te lăsa modelat de duhul Evangheliei şi a fi în acelaşi duh cu Sfinţii Părinţi. Or fără o viaţă curată, degeaba suntem ortodocşi.*** *Tocmai de aceea există Biserica, pentru ca noi să ducem o viaţă sfântă şi să mergem pe calea mântuirii.* [86]

*

Da, iubiţilor, va veni vremea când cei care au iubit şi păstrat ***dreapta-credinţă*** *vor prăznui veşnica Duminică a Ortodoxiei împreună cu Sfântul Apostol Pavel, cu Sfântul Ioan Damaschin, cu Sfântul Maxim Mărturisitorul şi cu soborul tuturor mărturisitorilor.*

Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, degeaba am încerca noi nevrednicii să coasem cu firul vieţuirii noastre cămaşa pe care Ţi-au sfâşiat-o şi o sfâşie ereticii de tot felul, căci aceasta ne este peste neputinţă. Ca să nu fim părtaşi celor ce Te defaimă şi ca să ne bucurăm de Învierea Ta şi să fim părtaşi veşnicei Tale Împărăţii, dă-ne nouă în această Duminică a Ortodoxiei să punem început mântuirii. Şi să punem început bun mărturisirii Tale în faţa celor pe care diavolul i-a rupt de Biserica Ta. Că Tu eşti mântuirea noastră, Doamne, Tu eşti nădejdea noastră şi pe Tine Te lăudăm cu toţi sfinţii în vecii vecilor. Amin! [87]

---

[86] Ibidem, pp.190-191.
[87] Ibidem, pp.199-200.

V. RELIGIA UNIVERSALĂ PROPUSĂ NU POATE FI ACCEPTATĂ DE CONŞTIINȚA CREŞTINĂ

Termenul ***sincretism*** *nu trebuie confundat însă cu acela de* eclectism*, care este folosit în filozofie şi prin care se înțelege metoda filozofică de a culege şi amesteca doctrine filozofice după anumite criterii speculative.*

De fapt, domeniul special de folosire al termenului sincretism rămâne cel religios. Dar şi aici trebuie făcute o serie de distincții şi precizări. Când, de pildă, creştinismul primar, pentru a se putea răspândi în lumea greco-romană, a folosit unii termeni, unele concepte familiare acelei lumi, el nu făcea operă de sincretism religios, deoarece esența sa doctrinară, mesajul său divin rămînea neatins. Nici chiar atunci cînd o religie împrumută pur şi simplu şi îşi încorporează idei sau practici religioase din alte religii, dar pe care şi le asimilează în aşa fel încît nu-şi schimbă propria sa structură esențială, nu se poate vorbi de sincretism propriu-zis. ***Se poate vorbi de sincretism în înțelesul strict al cuvântului numai atunci cînd avem de-a face cu o concepție specială despre religie, potrivit căreia revelația divină nu s-a făcut o dată pentru totdeauna, ci există numeroase căi ce duc la Divinitate.*** *Potrivit acestei concepții, dogmele religilor, care sunt considerate ca relative, ca produsul împrejurărilor istorice, geografice etc., nu trebuie să împiedice încercarea de a armoniza cît mai bine cu putință toate conceptele religioase în vederea unei* ***«religii universale»****, care să mulțumească pe toată lumea. […]*

Sub raport istoric, sincretismul a avut cea mai mare înflorire în epocile elenistică şi romană, adică de la Alexandru cel Mare până la Fericitul Augustin (aproape 700 de ani), când religiile s-au amestecat în tot felul între ele, ca niciodată în istoria lumii. Mai de curând, în veacul al XVIII-lea, scriitori de mare valoare, ca J.-J. Rousseau, Goethe, Hölderlin, au căutat să pună bazele unei ***«religii naturale», unice şi universale****, făcând astfel dovadă de o cugetare religioasă sincretistă.* ***În vremea noastră însă, tendințele sincretiste s-au accentuat deosebit de mult la unii oameni de cultură din Occident şi din Orient, precum şi în sânul marilor religii, punînd o serioasă problemă Bisericii creştine.*** [88]

*

S-a spus adesea că India este «patria sincretismului religios». Într-adevăr, în această imensă țară au fuzionat între ele în decursul vremurilor atîtea religii, autohtone sau ale numeroaselor popoare invadatoare, încît se poate spune că religiozitatea indiană are un caracter profund sincretist. De aceea nu e de mirare că, în veacul al XVI-lea, puternicul rege mongol Akbar, care a stăpînit India aproape 50 de ani, s-a gîndit chiar să alcătuiască pentru supuşii săi ***o religie «sintetică», cu elemente culese din principalele religii****. Încercare menită, fireşte, insuccesului, dar caracteristică nu numai pentru mentalitatea unui conducător de stat din veacul al XVI-lea, ci şi pentru spiritul general al religiozității indiene. […]*

Încă din veacul trecut s-au ivit în Occident mari admiratori ai cugetării filozofice şi religioase orientale, ca Schopenhauer şi Hartmann, ale căror lucrări au avut o profundă influență, la vremea lor, asupra opiniei publice occidentale. S-a format astfel în Occident nu numai ceea ce H. DE Lubac numeşte ***o «atitudine budizantă», ci şi o «atitudine hinduizantă»****, care a avut ecouri chiar şi la noi în țară. Aşa s-a ajuns ca, de pildă, renumitul filozof german Hermann Keyserling (1880-1946) să declare în lucrările sale că India a produs metafizica cea mai profundă, că lumea occidentală are datoria* ***să se pătrundă*** *de înțelepciunea concepțiilor orientale, că* ***adevărurile religiilor sunt relative*** *şi că* ***cea mai adevărată religie este cea mai utilă****. […] De asemenea, scriitorul englez David Herbert Lawrence (1885-1930) propovăduia prin lucrările sale o doctrină sincretistă, cu fond mai degrabă păgân, spre deosebire de scriitorul elvețian Hermann Hesse (1877-1962), care era de-a dreptul adept al cugetării*

---

[88] Emilian Vasilescu, în art. Sincretismul religios în vremea noastră, revista Studii teologice (a Institutelor teologice din Patriarhia Română), Nr.3-4/martie-aprilie 1967, pp.144-145.

*religioase orientale sincretiste. [...] Un alt scriitor occidental, despre al cărui sincretism religios s-a vorbit mai puțin, este englezul **Aldous Huxley** (1894-1963), căruia i s-au tradus și în românește, între cele două războaie mondiale, romanul* Contrapunct *și cîteva volume de nuvele. De altfel, literatura a fost pentru acest scriitor mai mult un pretext pentru a-și expune teoriile sale pătrunse din ce în ce mai mult de misticism începînd din anul 1936. **După părerea lui A. Huxley, atît Lao-țzî cît și Buddha și Iisus au avut aceeași «imagine a realității», s-au renuit într-un «principiu integrator al universului», furnizînd astfel «baza unei religii debarasate de dogme».** Adică așa cum am văzut că gândesc și unii dintre reprezentanții cugetării indiene. Ca și aceștia, **A. Huxley a căutat un numitor comun pentru toate religiile, pentru toate doctrinele mistice, o doctrină simplă, pe care s-o poată înălța la rangul de*** **philosophia perennis,** ***de fond comun al tuturor religiilor superioare, și pe care s-o propună Occidentului ca singura cale de mîntuire.*** *Dar, cum ar fi trebuit să fie, de fapt, această religie după părerea lui A. Huxley? Monoteistă, dualistă, politeistă, panteistă? Poate că un amestec din toate. «Monoteismul și panteismul – zicea el – sunt doctrine deopotrivă de necesare și adevărate».* [89]

*

*Se pare însă că, mai mult decît lucrările scriitorilor amintiți mai sus, teoriile renumitului psihiatru și psiholog elvețian **Carl Gustav Jung** (1875-1961) au contribuit la crearea unui climat de sincretism religios în Occident. Cercetările sale, întreprinse cu ajutorul lui Richard Wilhelm, directorul Institutului chinez din Franckfurt, al indianistului Heinrich Zimmer și al filologului și mitologului ungur Karl Kerrényi, l-au dus pe C. G. Jung la convingerea că **ar exista niște «archetipuri», niște imagini vechi care aparțin tezaurului comun al umanității și care se găsesc în toate mitologiile. Ele ar exprima inconștientul profund al omenirii și pe ele s-ar putea stabili o credință universală.** După părerea prof. H. Kraemer, concepțiile lui C. G. Jung ar reprezenta un **«gnosticism sintetic universal»**. [...]*

*Ar fi o greșeală, credem, să considerăm că sincretismul religios din vremea noastră este produsul unei simple întîmplări, al teoriilor unor oameni de cultură de pe diferite meridiane sau al veleităților unor așa-ziși «inițiați». **Tendințele sincretiste din vremea noastră au, cu siguranță, cauze mai profunde, ele putînd fi considerate ca rezultatul importantelor schimbări ce se petrec în însăși structura lumii contemporane.** Căci, fără să fim adepți ai teoriei ciclurilor în mersul istoriei – teorie susținută, între alții, de istoricul A. J. Toynbee – trebuie să admitem că **astăzi există condiții oarecum asemănătoare cu acelea din epoca elenistică, epocă în care, căzînd granițele dintre popoarele și dintre culturile antice, în urma cuceririlor lui Alexandru cel Mare, s-a produs cel mai puternic val de sincretism religios cunoscut în istorie**. În vremea noastră, datorită enormelor progrese realizate de știință și tehnică, **diferitele culturi ale lumii au intrat într-un proces și mai intens de întrepătrundere, punînd față în față tradiții religioase ce se ignorau între ele și care acum se văd în situația de a se compara unele cu altele, de a se combate sau de a se asimila unele pe celelalte.** Multă vreme, în epoca de înflorire a colonialismului, tradițiile religioase europene, creștine, au fost difuzate în celelalte continente, punînd în umbră tradițiile religioase locale, necreștine, dar, în ultima sută de ani, **trezirea sentimentului național la popoarele foste colonii a produs și reînviorarea tradițiilor religioase necreștine, ba chiar și un deosebit zel misionar al marilor religii orientale, a cărui intensitate a fost profund resimțită în Europa și America începând din a doua jumătate a veacului trecut**.* [90]

*

*Am văzut de altfel cu cîtă insistență militează unii gînditori orientali – cărora le fac ecou unii oameni de cultură occidentali – pentru **o «religie universală»**, socotită ca fiind mai corespunzătoare nevoilor spirituale ale vremii noastre decît actualele religii, dar **nu trebuie să pierdem din vedere că această «religie universală» este, de fapt, o formă adaptată pentru Occident a vechii tradiții***

[89] Ibidem, pp.145-149.
[90] Ibidem, pp.150-155.

religioase indiene, tradiție întemeiată pe filozofia vedantică şi considerată ca* sanatana dharma*, ca adevărata tradiție religioasă primordială a omenirii, pe baza căreia, zic gînditorii indieni, s-ar putea încerca unirea tuturor religiilor, aşa cum se încearcă acum unirea tuturor confesiunilor şi denominațiunilor creştine.

Desigur, apreciem bunele intenții din care sunt izvorîte propunerile care urmăresc apropierea şi colaborarea tuturor religiilor actuale în scopuri umanitare, ***dar religia universală propusă nu poate fi acceptată de conştiința creştină, care se ştie călăuzită de anumite adevăruri fundamentale clare cu privire la Dumnezeu, creație, suflet, personalitate umană, destin uman, viață viitoare, şi care nu va admite niciodată ideea că, de pildă, Domnul nostru Iisus Hristos nu este decît una din numeroasele întrupări ale Ființei divine.*** *Cînd Bisericile creştine caută să se apropie între ele şi să se unească, ele au la bază unele adevăruri fundamentale comune, care nu se reduc pur şi simplu la experiența mistică a unirii cu Ființa absolută.*

Aceasta înseamnă din partea creştinismului credincioşie față de mesajul de mîntuire pe care l-a primit şi care nu se confundă cu numeroasele sanatan dharma *ale religiozității indiene şi ale curentelor ezoterice contemporane.* ***Este necesar, desigur, ca religiile să colaboreze între ele pentru a sprijini idealurile de dreptate, de pace şi de înțelegere reciprocă între indivizi, popoare şi state, dar creştinismul nu acceptă ideea unor revelații multiple, făcute de Dumnezeu în diferite religii, idee care goleşte religia creştină de orice forță spirituală, din moment ce s-ar admite că revelația creştină nu este unică şi definitivă. A renunța la această convingere esențială ar constitui pentru creştini un act de profundă dezarmare morală, ale cărui consecințe sunt uşor de bănuit.*** [91]

[91] Ibidem, pp.155-156.

VI. CINE AU FOST CU ADEVĂRAT VALERIU GAFENCU ŞI RICHARD WÜRMBRAND?

Aceste rânduri pe care le scriu sunt fade şi convenţionale. Din tot ce s-a scris despre închisori, din toată investigaţia psihologică a atâtor autori, toţi înzestraţi cu duhul mărturisitor, cartea aceasta este cea mai adânc duhovnicească, cea mai pătrunzătoare, cea mai în măsură să înţeleagă împreună cu toţi sfinţii ce este lăţimea şi lungimea, adâncimea şi înălţimea, să cunoască iubirea lui Hristos cea mai presus de cunoaştere şi să se umple de toată plinătatea lui Dumnezeu (cf. Efeseni *3, 18-19). Dacă ai îndoieli asupra mântuirii, asupra jertfei sau asupra biruirii vrăjmaşului văzut şi nevăzut prin puterea credinţei şi a rugăciunii, dacă te îndoieşti de iubirea lui Hristos şi de eficienţa pocăinţei, această carte, acest document duhovnicesc, te va convinge.*

Gafencu şi grupul lui erau tineri între 14 şi 22 de ani, arestaţi pe vremea lui Antonescu, pentru activitatea lor în Frăţiile de Cruce (o organizaţie de educaţie şi credinţă a tineretului român de pe lângă Mişcarea Legionară). […] În primul rând, ei au căutat să-şi pună în ordine propriile lor vieţi, să înţeleagă şi să trăiască experienţa comunitară din Biserica primară, să-şi şlefuiască încet caracterul pentru iubire, jertfă, bunătate şi trăirea dragostei comunitare. Gafencu, Ianolide, Virgil Maxim (cel ce a scris Imn pentru Crucea purtată*) şi Marin Naidim, locuind în aceeaşi celulă, au încercat să facă din spaţiul ei o biserică a lui Hristos (iar unde sunt mai mulţi credincioşi, adunaţi în numele Său, e prezent Însuşi Hristos - n.a.). Cel mai cunoscător al vieţii sfinţilor şi al Bibliei era, fără îndoială, Gafencu.* [92]

*

Oare când va ieşi Patriarhia Română de sub servitutea statului laic demonizat, orientat spre o Europă Unită plină de duhul antihristului, şi îi va canoniza pe martirii neamului românesc şi ai Bisericii? *Biserica Rusă a făcut martiri din toţi cei care au fost ucişi în închisori, chiar dacă au dus o luptă politică, fiindcă toţi au luptat împotriva imperiului satanic comunist. Iar la noi sfinţii sunt renegaţi de Biserică din motive politice şi din laşitate duhovnicească. Nu a auzit Sfântul Sinod românesc despre puterea crucii: ,,Şi a făcut din pescari Apostoli şi din păgâni mucenici!''? Nu a auzit că pocăinţa şi curăţirea lăuntrică sunt cea mai sigură poartă de intrare în rai? Nu a auzit că bunul trai este duşmanul lui Hristos în inima ierarhilor care sacrifică sfinţii din închisori în cel mai oribil abator: cel al uciderii spirituale? […]*

Valeriu Gafencu a avut până în clipa morţii conştiinţa vie şi sfântă că el moare pentru Hristos: ,,În primul rând, gândul şi sufletul meu se închină Domnului. Mulţumesc că am ajuns aici. Merg la El. Sunt fericit că mor pentru Hristos''. El nu numai că a avut conştiinţa morţii sale martirice, dar Dumnezeu i-a dat şi cunoaşterea deplină a mergerii la Iisus, în clipa morţii. Să ne cutremurăm toţi! [93]

*

Post scriptum: *Îmi rămâne nu îndestul de clarificată problema pastorului luteran Richard Würmbrand. Acum, după ce am citit cartea lui Ianolide, sunt convins că a ascuns botezul din motive numai de el ştiute (poate şi din cauza celor din America, presupund a fi protestanţi, care l-au răscumpărat cu suma de 10 000 de dolari de la statul român - n.a.). În America l-am cunoscut şi pot spune că am fost prieteni şi chiar confidentul lui. Când avea tulburări sau îl încercau anumite duhuri, venea la mine ca la un confesor. Avea o mare simpatie pentru Ortodoxie şi o pietate deosebită pentru Maica Domnului. Îmi spunea: ,,Sunt surprins că luteranii au părăsit cultul Maicii Domnului, pentru că Luther avea o mare pietate la Sf. Fecioară. Când eram în închisoare, am văzut că toate neamurile aveau o AVE MARIA în limba lor, iar noi, evreii, care am dat-o pe Sf. Maria lumii, nu avem. Atunci am tradus în ebraică textul şi l-am adaptat unei vechi melodii''. […]*

---

[92] Preot Gheorghe Calciu-Dumitreasa, în *,,Un nevrednic cuvânt înainte la o carte de mare şi sfântă vrednicie''* la vol. lui Ioan Ianolide, **Întoarcerea la Hristos**, Ed. Christiana, Bucureşti, 2006, pp.6-7.

[93] Ibidem, pp.12-13.

Am discutat mult cu Würmbrand. Niciodată nu a negat, ci a afirmat public că a fost salvat de la moarte de legionarii din Tg. Ocna, cu medicamentele date de Gafencu. Dar nu a făcut față de mine nici măcar o vagă aluzie că ar fi fost botezat la închisoare. Văzând afecțiunea lui pentru Ortodoxie, l-am întrebat odată, când era bolnav, de ce nu s-a convertit. Mi-a răspuns: ,,Poate că nu am fost vrednic''. Avea un fel specific de a se exprima abrupt. M-a întrebat:

-Părinte, ce limbă crezi că se vorbește în paradis? Vorbesc de limbă omenească, nu îngerească.

-Cred că aramaica, pe care a vorbit-o Hristos. Sau poate greaca.

-Nu, părinte. Se vorbește româna, că nu este limbă mai nematematizată decât româna. Ea îți îngăduie să exprimi orice adâncime sufletească și orice înălțime cerească.

Poate că, în ultima clipă, Mântuitorul l-a învrednicit de botezul dorinței. [94]

*

Valul acesta nimicitor pare a fi pus stăpânire pe întreaga lume. Marxismul este instaurat în U.R.S.S., Europa de Est, China, Vietnam, Cuba și în Africa. Partidul Comunist există în toate țările. Francmasoneria tulbură apele și manevrează din umbră. Democrația de tip occidental deschide porțile ,,democrației'' marxiste, căci acolo marxiștii au toate drepturile, pe când aici nu au drepturi decât marxiștii. O.N.U. este tribuna cea mai înaltă de la care se răspândește marxismul. Partidele politice creștine europene sunt palide. Evreii continuă să joace rolul lor de primă mână în marxism. Nu există nici o idee, nici o personalitate, nici o forță politică ori socială care să contracareze marxismul.

Pe plan extern se urmărește Sovietul suprem internațional, atotputernic peste cinci continente. **Vor dispărea țările, căci va fi o unică ordine mondială. Vor dispărea statele, care vor fi preluate de activul de partid. Vor dispărea armatele, căci puterea centrală va dispune de forță fără opoziție. Va dispărea Biserica, fiind înlocuită de știința marxistă. Conștiințele vor fi formate de puterea centrală. Gândirea, creația vor fi strict marxiste. Știință nu va exista în afara marxismului. Fiecare om va fi programat câte necesități are și câtă capacitate de muncă datorează. Toți oamenii vor fi supuși unui riguros control. Va exista o singură idee, o singură orânduire, o singură putere, un singur popor.**

Nu este nici un basm, nici o sperietoare și nici chiar o utopie, ci este un plan realizabil, posibil, aproape sigur, dacă marxismul va învinge.

Lumea întreagă e în criză sub imperiul materialismului. *Dacă creștinii nu se pot reîncreștina, dacă ateii nu se deschid credinței, dacă evreii nu se pocăiesc, atunci lumea aceasta va sfârși catastrofal. Nu există izbăvire decât în Hristos, dar înțeles bine și trăit sincer.*

E nevoie de credință și de fapte*, de viața gândită și împlinită integral în credință. Sunt unii oameni care cred și nu fac, trăind un conflict între cuget și viață; sunt alții care trăiesc la întâmplare și astfel se alienează; iar cei ce înfruntă adevărul împotriva evidenței, se satanizează.*

Întunericul a ajuns măsura grosimii sale. Trebuie făcut un ultim efort de salvare de la dezastru. [...] În afară de Hristos nu avem nici un alt punct de sprijin. Ajunși cu multă trudă la El, de El fiind scoși din lume, cu El ne întoarcem spre lume, spre viață, spre veșnicie și vrem a da oamenilor perspectiva spiritualității creștine, ca unica lor izbăvire.

Sunt un om slab, bolnav, epuizat, stors, distrus, dar cred în biruința Mielului. Doresc să îmi fac datoria până la ultima suflare. Mă rog să mor creștinește. [95]

*

Un moment greu a fost când autoritățile ne-au propus să mergem ca soldați pe frontul de Răsărit, pentru a ne ,,reabilita'' în fața poporului. Ne-au cerut în acest scop și o declarație de desolidarizare de trecutul nostru ,,politic''.

[94] Ibidem, pp.13-14.
[95] Ioan Ianolide, în Cuvântul autorului către cititor, la vol. cit., pp.21-22.

Valeriu şi alţi câţiva au spus că nu au nimic de reabilitat dincolo de justiţia propriei conştiinţe; doream să luptăm împotriva comunismului, năzuiam să unim ţara dar nu ca deţinuţi, nu ca vinovaţi; nu aveam pe sufletele noastre nimic de ,,reabilitat'' – şi deci am refuzat frontul.

Am refuzat şi desolidarizarea, nu pentru că nu aveam greşeli de care să ne desolidarizăm, ci pentru că procesul nostru de conştiinţă înfiera toate greşelile făcute fără a avea nevoie de imboldul unei elite politice al cărei reprezentant era un monstru ca Maiorul Magistrat. Prin urmare nu am acceptat nimănui dreptul de a se infiltra în conştiinţele noastre. [...] Maiorul Magistrat însuşi ne-a acuzat că, refuzând ,,reabilitarea'', ne aliem comuniştilor. I s-a răspuns:

-Comuniştii din acest penitenciar sunt protejaţi de voi. Noi doar ne apărăm sufletele de orice întinare, căci un neam nu poate dăinui dacă nu-şi păstrează o zestre morală.

Că nu aveam nimic în comun cu deţinuţii comunişti o va dovedi atitudinea lor ulterioară faţă de noi, căci după ce au preluat puterea ne-au menţinut în temniţe cu condamnările date de Antonescu, aşa încât mulţi dintre noi am ajuns la executarea unui sfert de secol de detenţie.

De altfel, noi nu am pornit de la o ideologie, ci de la o credinţă şi pe parcurs am desprins din cuvântul lui Dumnezeu şi al Bisericii viziunea noastră despre lume şi viaţă. Nu am pornit să cucerim politic lumea, ci să cucerim propriile noastre suflete, modelându-ne în Hristos. N-am făcut acest lucru programatic, ci instinctiv, dar azi înţelegem că ne-am situat pe o linie autentică şi solidă.

Nu ne-a sprijinit nimeni. Clerul nostru cel înalt nu ne-a ajutat, putem zice că nu şi-a îndeplinit misiunea apostolică, ci a făcut politica nedemnă a compromisului şi dezertării. Şi întrucât poporul a intuit dreptatea noastră, am fost cu furie calomniaţi şi rupţi de masele populare, atât de către burghezi cât şi de către comunişti. ***Ne-au urât toţi – dar nu pe noi ne urau, ci pe Hristos pe care Îl mărturiseam.*** [96]

*

După episodul ,,reabilitării'', Valeriu a luat, într-o altă împrejurare, o atitudine la fel de frumoasă: întrucât se punea accentul pe pedeapsă şi pe răzbunarea în lupta politică, el a susţinut că răzbunarea este a lui Dumnezeu; nimănui nu-i este îngăduit să-şi facă singur dreptate; creştinul iartă, creştinul se situează pe poziţia dragostei, singura virtute aducătoare de pace, singura atitudine care învinge şi nu este învinsă.

Împotriva acestui punct de vedere s-au ridicat voci puternice şi Valeriu, încercând să se justifice, era tot mai singur. Cu toate acestea a rămas neclintit în convingerea sa şi cu timpul mulţi i s-au alăturat. [...] Valeriu se ruga mult. Adesea cădea cu faţa la pământ şi plângea cerând mila, ajutorul şi luminarea cerească. Treptat a înlocuit studiul cu rugăciunea.

Noaptea citea Paraclisul Maicii Domnului, iar ziua acatiste. Mergea regulat la slujbe (în capelă, în timpul regimului Antonescu - n.a.).

Dragostea îl făcea să se reverse către prieteni la un nivel sufletesc adânc şi sincer. Se străduia să plinească în sine virtuţile, proces care avea să se desăvârşească pe parcursul anilor. Se sfătuia mereu cu cei de un cuget cu el şi împreună au luptat să se curăţească.

Zi de zi făcea ordine în sufletul său, devenea altul, se deprindea să trăiască în Duhul, potrivit învăţăturii creştine. Sporirea îi era armonioasă, tinzând să realizeze omul cel nou. Prin harul lui Dumnezeu, el a străbătut calea celei mai autentice spiritualităţii ortodoxe. [97]

*

Temniceri ca Georgescu erau recrutaţi din pleava societăţii, oameni reduşi mintal, cu tare psihice, injectaţi cu două droguri: pe de o parte, conştiinţa unei înalte şi sublime ,,misiuni'' date de Partid şi de Internaţională, de popor şi de proletariat, ca să distrugă pe toţi ,,contrarevoluţionarii'', burghezii'', ,,imperialiştii'', ,,fasciştii'' şi ,,misticii''; pe de altă parte, ura de moarte împotriva tuturor duşmanilor revoluţiei, încât să-i poată ucide cu indiferenţa cu care se ucid muştele ori viermii.

---

[96] Ibidem, pp.44-46.

[97] Ibidem, pp.46-47.

Erau deci nişte idioţi fanatizaţi, nişte brute fără raţiune. Astfel de oameni ascund toate societăţile. Ei sunt bestii frânate, canalii nerealizate, criminali potenţiali care, atunci când sunt speculaţi în tot ce au mai rău în ei, se dezlănţuie bestial.

Cu toate acestea, ei n-ar fi ajuns criminali dacă nu erau puşi să o facă.

Marii vinovaţi sunt acele minţi diabolice care au inventat sistemul, mecanismul acesta al dezumanizării. Ei sunt marii maeştri ai negaţiei, ai non-valorilor, ai răsturnărilor, ai decapitării umanului. [98]

*

În repetate rânduri a fost anchetat de organele politico-administrative şi a declarat senin că este creştin şi că ***nu există mântuire fără Hristos****.*

-Dumnezeu nu poate fi smuls din sufletele oamenilor, le-a spus. Omul fără Dumnezeu cade, cu Dumnezeu se desăvârşeşte. Dumnezeu este realitate imediată pentru cei ce trăiesc viaţa în duh. Lumea trebuie să crească din sufletele oamenilor, căci dacă vine din afară este strivitoare. Nu mă angajez politic, nu doresc să ajung om politic, dar nu accept limitarea libertăţii mele sufleteşti. Problemele mele de conştiinţă le rezolv în comunicarea sufletului meu cu Dumnezeu. ***Dacă toţi oamenii şi-ar face un sever şi autentic proces de conştiinţă, stând responsabili în faţa lui Dumnezeu, n-ar mai fi nevoie de justiţia oamenilor. Cine are sufletul curat se comportă conform legii morale din el, lege care este la un nivel superior tuturor legilor omeneşti.*** *Întregindu-le şi desăvârşindu-le pe acestea din urmă, credinţa nu vine deci în conflict cu ordinea politică. Ea este un mijloc superior de cunoaştere, o atitudine ideală a omului în societate. Căci* ***nu poate fi dăunător societăţii cel ce iubeşte oamenii şi se jertfeşte pentru fericirea lor****.* ***Avem deci datoria să-l mărturisim pe Hristos, pentru a restabili demnitatea creştinismului şi pentru a restaura adevărata ierarhie a valorilor.***

Politrucii se uitau la el pe jumătate buimăciţi, pe jumătate plini de sarcasm:

-Eşti un retrograd mistic şi bigot! De-alde tine au frânat progresul în lume. Eşti însă depăşit de istorie şi de ştiinţă. Viitorul este al nostru şi nu al vostru. Biserica va pieri sub loviturile de ciocan ale ştiinţei. De fapt, sub masca misticii eşti un contrarevoluţionar. Aici este sfârşitul vostru!

Cu toate riscurile, Valeriu n-a încetat până la sfârşit să-L mărturisească pe Hristos. Credinţa lui a fost sprijinită de inteligenţa sa sclipitoare şi amândouă s-au topit în focul dragostei ce mistuia cele mai adânci fibre ale sufletului său. [99]

*

Valeriu continua să fie preocupat de viaţa sa lăuntrică. Un subiect la care cugeta îndelung era conştiinţa păcatului. Spunea:

-Este foarte greu omului să-şi recunoască păcatul, dar este evident că suntem păcătoşi şi setea noastră de curăţie şi adevăr nu poate fi satisfăcută decât prin zdrobirea păcatului. ***Viaţa veşnică începe în sufletele smulse păcatului.*** *Cine crede cu adevărat în Dumnezeu va ajunge la conştiinţa păcatului, cine nu crede în Dumnezeu rămâne prizonier eului său, orgoliului şi păcatului său. Prin eul meu, eu sunt cel mai mare duşman al meu. Dacă eul nu moare, nu ne putem naşte din nou în Hristos şi rămânem în păcatul mândriei. Mândria l-a făcut pe om să se vrea Dumnezeu, împotriva evidentei sale nedesăvârşiri şi mai cu seamă împotriva faptului că noi, oamenii, suntem cu toţii muritori. Un Dumnezeu nedesăvârşit şi supus morţii e un fals Dumnezeu. Conştiinţa păcatului nu este bigotism ori obscurantism, ci luciditate şi înţelepciune.* ***Întreaga educaţie a omului depinde de felul în care funcţionează conştiinţa păcatului.*** *Numai omul care trăieşte în faţa lui Dumnezeu are adevărata măsură a sa, a lumii şi a vieţii. [...]*

Despre importanţa conştiinţei păcatului în viaţa socială spunea:

-Conştiinţa păcatului nu se reduce la desfrânare, lăcomie, agonisire, ucidere ori alte fapte asemănătoare, mai mult, nu este nici numai restabilirea orânduirii lăuntrice a omului, ci este lupta împotriva începătoriilor şi stăpâniilor întunericului, care ţin în beznă şi robie neamurile lumii întregi.

---

[98] Ibidem, p.68.
[99] Ibidem, p.74.

Cu alte cuvinte, ***lupta fiecăruia trebuie să contribuie la realizarea unei autentice orânduiri creştine a lumii****. Nu eşti creştin dacă ai fost botezat, iar sufletul se lasă prins de pofte şi se conduce după principiile societăţii egoiste, imorale, materialiste în care trăieşti.* ***Trebuie să devii creştin în toate aspectele vieţii tale de zi cu zi şi prin aceasta să încreştinezi şi lumea din jurul tău. Dar nu se poate ajunge aici prin studii intelectuale, ci prin trăirea în duh, prin lupta de fiecare clipă cu păcatul făcut, apoi cu păcatul vorbit, apoi cu păcatul gândit. Înainte de a ne lupta cu păcatele lumii trebuie să urâm păcatele, prostia, suficienţa şi moleşeala sufletelor şi minţilor creştinilor, căci adormirea conştiinţei creştine a dat frâu liber impertinenţei ateiste.*** [100]

*

Pastorul evreu Richard Würmbrand. *Din beciul Securităţii la Tg. Ocna. O altă figură cu totul aparte – de data aceasta nu prin sfinţenie, ci prin tragism – între deţinuţii penitenciarului-sanatoriu Tg. Ocna a fost pastorul evreu R. W.. […] Omul acesta venea de la beciul al doilea al Securităţii, unde fusese ţinut doi ani izolat. Când s-a considerat că va muri, a fost trimis spre înmormântare ,,umanitară'' în sanatoriul Târgu-Ocna.*

Văzând starea gravă în care se găsea, am intervenit să se evacueze o rezervă şi l-am dus acolo. La început s-a mutat cu el B. Pentru a-l îngriji, apoi am venit eu, căci oboseala era epuizantă. W. nu credea că va mai trăi. Deşi era îngrozit şi crispat, totuşi i-a zis lui B.:

-Du-mă în curte, să vestesc legionarilor pe Domnul!

-Dragul meu, i-a răspuns B., te cunosc bine şi-ţi ştiu râvna dar ai răbdare să-i cunoşti pe aceşti oameni şi apoi vei înţelege ce ai de făcut.

-Adică?

-Aici se trăieşte o viaţă creştină de cea mai autentică valoare. Vei vedea şi te vei convinge!

-Bine, atunci vreau să-i cunosc!

-Ai răbdare. Mâine te vom duce să-ţi facem o radioscopie. Te vei întâlni cu un om a cărui viaţă ne este pildă multora dintre noi.

W. a căzut pe gânduri. Era nerăbdător. Chinurile fizice îi dădeau şi o stare de agitaţie sufletească şi cerebrală. Ţipa necontenit.

În seara aceea, A. a luat iniţiativa unei colecte de haine pentru a-l primeni pe W. […]

-Legionarii sunt creştini? A mai întrebat W..

-Am să vă povestesc azi numai o întâmplare din Pateric *şi lăsăm restul pe altădată.*

Şi i-a povestit un moment frumos din Vieţile Sfinţilor*. Apoi s-au despărţit, cu un fel de punte întinsă peste prăpastie.* [101]

*

-Mi s-a spus că eşti creştin, a zis W..

-Ştiu că sunteţi pastor protestant, a răspuns Valeriu.

-Dar cum poate un naţionalist român să fie creştin? Hristos a înfrăţit toate neamurile, deci este o contradicţie în definiţie dacă admitem creştin şi naţionalist!

-Domnul pastor este evreu. Nu doreşte mântuirea evreilor? Oare n-a iubit şi Domnul poporul evreu?

-Desigur, a răspuns W.. Domnul s-a născut din seminţia lui David de 7000 de ani şi eu mă trag din seminţia lui Israel şi-mi iubesc neamul, pentru a cărui mântuire însuşi Hristos a vărsat lacrimi.

-Înţeleg deci că domnul pastor este un naţionalist, un naţionalist evreu. Românii sunt şi ei naţionalişti. Noi ne-am născut prin fire români, dar prin har şi prin Adevăr suntem creştini. Evreii nu sunt creştini nici după 2000 de ani! Naţionalismul românilor nu este şovin, nici imperialist, nici rasist, ci decurge firesc din îmbinarea dintre credinţă şi felul nostru propriu de viaţă. Noi mergem înfrăţiţi cu toţi drept-credincioşii pe calea lui Hristos, către Înviere. Prin Hristos toate neamurile au format Noul Israel şi cu această conştiinţă tratăm noi problema naţională, inclusiv problema evreiască.

---

[100] Ibidem, pp.78-79.
[101] Ibidem, pp.154-158.

-Atunci de ce sunteți antisemiți?

<u>-Nu suntem antisemiți. Toate relele care vin peste poporul evreu sunt din pricina lui. Nu înțelegeți oare că ei ispășesc sângele nevinovat pe care L-au vărsat și pe care continuă să-L urască? Noi iubim poporul evreu și-l dorim mântuit, dar trebuie să-i spunem adevărul răspicat azi, așa cum și Domnul i l-a spus atunci. Numai așa îi așteptăm pe evrei în Noul Israel și avem mare râvnă pentru pocăința lor.</u>

-Dar evreii au fost uciși de legionari la abator, spânzurați ca animalele!

*-Este o înscenare josnică! N-avem cunoștință ca cineva să fi spânzurat evrei la abator. Și sunt evrei care știu asta foarte bine! [Notă: Alexandru Ghica, șeful Siguranței Române de atunci, acuzat de ,,crima'' petrecută la abator, a spus – și era sincer – că n-a auzit de ea. Studiind dosarul a constatat că nu conținea fotografiile originale ale masacrului, ci doar copiii – or, se știe că o copie, spre deosebire de o fotografie originală, poate fi trunchiată și măsluită după cum vrei. A cerut deci să se prezinte de către acuzare fotografiile originale, însă ele n-au apărut niciodată. Mai mult, în condițiile pușcăriilor comuniste, unde conștiințele au fost siluite decenii întregi, s-a aflat totul despre toți și despre toate, dar nimeni n-a suflat un cuvânt despre crimele din abator, deși este cu neputință ca nimeni să nu fi știut de ele, căci doar trebuie să fi fost executate de o echipă de oameni, în mod public. Însuși **Eugen Cristescu**, ajuns în temnițele comuniste, a mărturisit că el a înscenat așa-zisele crime de la abator, precum și arderea de viu a soldatului, **pentru a-l determina pe Antonescu să rupă orice legătură cu legionarii și să-i acorde lui depline puteri**. Pentru a reuși aceste înscenări a folosit semnătura căpitanului magistrat Aurel Munteanu. Această mărturisire este categorică, dar nu există document care s-o ateste, deci poate fi pusă la îndoială. O mărturie valoroasă aduce avocatul Petre Pandrea, care, făcând personal o anchetă la abator, a tras concluzia că aceste zise crime au fost o înscenare. Așa-zisele crime de la abator continuă și astăzi a fi speculate în mod incorect pentru a distruge un episcop ortodox român (Valerian Trifa - n.ed.), acuzându-l pe el a fi făptașul. <u>Avem convingerea că n-au existat crimele de la abator. Crimele acestea apasă pământul românesc și-i murdăresc cerul, de aceea trebuie spus adevărul</u>.]*

*-Dar evreii uciși în pădurea de la Jilava? [Notă: Despre asasinatul din pădurea Jilava, monahul N. Steinhardt, evreu convertit, scrie: ,,În noaptea de 24-25 ianuarie 1941 au fost găsite masacrate 125 de cadavre evreiești în pădurea Jilava. Cei ce au săvârșit odioasa crimă sunt cei ce aveau nevoie de argumente grele contra legionarismului mazilit de Antonescu. Ei au aruncat mișelește macabra faptă în sarcina legionarilor, care în acele ceasuri grele nu știau cum să se îndepărteze mai repede de București, pentru a scăpa de furia paranoică a Generalului. Actul monstruos nu poate fi atribuit altora afară de turba mahalalelor bucureștene, dirijată de **agenții colonelului Rioșeanu**, ca în precedenta asasinare a maiorului german Döring, pentru a precipita căderea Statului Național Român Legionar'' (,,Spovedania călugărului ortodox N. Steinhardt'', în revista* Minimum*, după Fluor Strejnicu,* Mișcarea Legionară și evreii*, Sibiu 1996, p.266). (N. ed.)]*

-A fost un act necontrolat al unor oameni fanatici, într-o împrejurare socială tulbure. <u>Dar dacă puneți aceste crime pe seama legionarilor, atunci nu trebuie puse pe seama tuturor evreilor crimele săvârșite de Elena Lupescu ori de Ana Pauker și de toți evreii stăpâni pe Securitate?</u>

-Văd că îți iubești neamul, a zis R. W..

-Ne iubim neamul, dar și pe toți oamenii din lume. Dorim din suflet încreștinarea întregului popor evreu, însă asta depinde de el, nu de noi. Știm că există o ,,rămășiță'' a evreilor care urmează pe Domnul. <u>Aveți toată dragostea noastră în Hristos, dar suntem triști pentru că până și atunci când un evreu se încreștinează, în loc să vină la sursa directă, la Adevăr și la har, o cotește puțin, e puțin sectar, are ceva de cârtit, rămâne puțin în afară de Dumnezeu.</u>

W. i-a răspuns:

-Voi aveți marele noroc că v-ați născut creștini și când vă treziți la Hristos, știți unde să intrați – dar noi… Eu sunt evreu de sute de generații și strămoșii mei au fost dușmanii lui Hristos, deci când L-am aflat, am fost pus în fața dureroasei dileme de a nu ști pe ce ușă să intru!

-Înţelegem drama de care ne vorbeşte domnul pastor; dar dacă sunteţi cu adevărat însufleţit de credinţa cea dreaptă, o veţi găsi în Ortodoxie. Poate că de aceea ne-am întâlnit aici…

-Vrei să mă faci ortodox?

-E o poruncă sfântă!

-Poate vrei să mă faci şi legionar? a întrebat maliţios W..

-Aş dori să nu fi auzit această remarcă. Înţeleg însă perspectiva diferită din care privim lucrurile. Dar ţin să precizez că noi nu ne găsim pe o poziţie politică sau naţionalistă, ci pe poziţia celei mai autentice învăţături creştin-ortodoxe. De aici cheamă Domnul oile rătăcite ale casei lui Israel.

La aceasta W. a şoptit:

-Evreii nu mai sunt israeliţi!

-Pentru acest cuvânt aş dori să vă sărut! a răspuns Valeriu.

W. a stat câteva clipe pe gânduri, apoi a continuat:

-Ştii că „Jurnalul'' de la Jilava al lui Codreanu a contribuit la încreştinarea mea? Un antisemit învaţă pe un evreu despre creştinism! Este cu adevărat surprinzătoare întâlnirea noastră de astăzi!

-Şi o dorim rodnică! a încheiat discuţia Valeriu. [102]

*

Mărturisirea. *În 1946 a avut loc o conferinţă a confesiunilor din România, convocată de Ana Pauker, evreică şi conducătoare a comuniştilor. Atunci a luat cuvântul rabinul-şef Şafran, care a acuzat pe creştini că-i prigonesc pe evrei şi a ameninţat cu răzbunarea, căutând în acelaşi timp să nege dumnezeirea lui Hristos; ei, evreii, a spus Şafran, sunt poporul ales!*

Creştinii prezenţi acolo au îngheţat de frică. Un mitropolit român a vorbit ca să nu tacă şi a spus de toate, dar nu a îndrăznit să-L apere pe Hristos şi nici pe români. Catolicii au fost demni, dar reţinuţi. Protestanţii au fost confuzi şi oscilanţi. În sală se găsea şi W., împreună cu soţia sa (care recunoşteau că Hristos a venit şi că prin Biserica creştină se va mântui poporul evreu, că misiunea lui se va împlini prin creştinism - n.a.), care i-a zis:

-Tu trebuie să-i spui rabinului adevărul. Cere deci cuvântul!

Cum şi el era reprezentant al mişcării ecumenice, i s-a îngăduit să vorbească. A început prin a evoca originea sa iudaică, apoi a mărturisit cum a ajuns creştin (dintr-un comunist şi marxist convins, care a făcut şi închisoare până în 1939 - n.a.), în fine a trecut la atac împotriva lui Şafran şi a păcatelor şi necredinţei poporului evreu, pe care le-a dezvăluit cum numai un evreu poate să o facă.

-Voi sunteţi vinovaţi! A strigat el. Păcatele voastre au urcat până la cer. Voi urâţi, voi uneltiţi, voi împilaţi, voi minţiţi împotriva lui Hristos şi a Bisericii Sale. Aţi pierdut dreptul de popor ales prin uciderea lui Hristos şi nu vă rămâne decât să vă pocăiţi şi să vă încreştinaţi! Căci Cel pe Care Îl prigoniţi este Cel vestit patriarhilor şi prorocilor. În afara lui Hristos nu aveţi mântuire!

Rabinul făcea spume, Ana Pauker a dat ordin să fie întreruptă radiodifuzarea discursului. Sala aplauda frenetic. Adevărul ieşise la lumină prin W. Când a terminat cuvântarea era sleit, o putere mare ieşise din el. Au venit ai lui şi l-au scos pe o uşă lăturalnică, fiindcă evreii îl aşteptau să-l ucidă.

W. şi-a continuat activitatea pastorală în cadrul Misiunii suedeze, dar avea repetate neplăceri cu actele de huliganism ale evreilor, care adesea invadau biserica provocând scandal. Mama şi fraţii săi au plecat în Palestina, comunicându-i să nu vină acolo, căci va fi distrus. [103]

*

După ce şi-a mai revenit puţin din starea jalnică în care fusese adus, W. a fost mutat în camera 4, chiar în patul din faţa lui Valeriu. Au urmat deci discuţii îndelungate între cei doi, în care inteligenţa speculativă şi impregnată de materialism a pastorului era mlădiată de gândirea lucidă, profundă dar smerită a lui Valeriu.

---

[102] Ibidem, pp.158-161.
[103] Ibidem, pp.165-166.

Zi de zi W. iscodea tot felul de chițibușuri, care erau de fapt izvorâte din frământările sale interioare și de fiecare dată Valeriu punea ordine în gândirea evreului. Așa, de pildă, într-o zi pastorul a întrebat:

-Oare cine e mai mare, Hristos sau Marx? E mai bine cum a spus Iisus ori cum a spus Marx?

Deținuții din cameră, care se închinau lui Hristos și respingeau categoric marxismul, s-au simțit jigniți și mulți au pus la îndoială buna-credință a evreului. Dar Valeriu a intervenit cu blândețe:

-Fraților, acest om e chinuit de propriul său trecut. Trebuie să-l înțelegem și să-i dăm răspunsul care să-i lămurească problema. Marx cutremură un secol. El așează lumea pe făgașul materialismului ateu, care vede universul și omul ca un mecanism. Aplicarea principiilor lui în societate duce la robie, tiranie politică și mutilarea spirituală a indivizilor. Iată ce este Marx pentru omenire. Noi suntem datori să-i dăm o replică creștină, să arătăm prin însăși viața noastră ce înseamnă Hristos și învățătura Lui pentru lume. [104]

*

Despre antisemitismul creștin. *În altă zi, W. a spus dintr-o dată:*

-Există totuși antisemitism creștin!

Valeriu i-a răspuns:

-Creștinii se găsesc pe poziție de dragoste față de evrei, dar nu și pentru fărădelegile lor; acestea merg în fața dreptei Judecăți.

-Dar s-au făcut crime și abuzuri!

-Din partea cui? Cine provoacă, oare: creștinii pe evrei ori evreii pe creștini?! Oare apartenența la „seminția sfântă'' absolvă de răspundere orice evreu de orice fapte? Iată, reeducarea din Pitești a fost condusă de Ana Pauker, colonelul Zeller și alți evrei. Vă solidarizați toți cu astfel de crime? E vremea să renunțați la solidaritatea în rău, bazată pe orgoliul rasial. Când va pătrunde în sufletele evreilor dragostea care-i animă pe creștini, atunci se va putea discuta de la dragoste la dragoste și adevărul va ieși la iveală ca untdelemnul deasupra apei. Evreii s-au încătușat sufletește și mintal în sângele pe care l-au vărsat. Ei trebuie să se smulgă din duhul căruia singuri s-au înrobit. Atunci se va apropia ziua bucuriei pentru noi și pentru voi.

-Oare Dumnezeu poate ierta poporul evreu? Nu crezi că sângelui iudaic îi este refuzată mântuirea?

-Cred că pocăința evreilor este o problemă duhovnicească și nu rasială.

W. a rămas puțin pe gânduri, apoi a spus:

-Nu toți evreii sunt învederați anticreștini, nici învederați rasiști, sunt mulți de bună credință, mulți capabili, cinstiți, dar ori sunt dezinformați, ori se lasă antrenați de ceilalți, ori sunt terorizați. Cunosc un rabin care s-a încreștinat de bunăvoie, dar s-a întors la iudaism de groază.

Valeriu a conchis:

-Ar trebui mai multă strădanie creștină pentru întoarcerea evreilor!

În aceeași cameră era și arhimandritul G., care-și trăia ultimele zile de viață. El i-a spus lui Valeriu:

-Admir răbdarea cu care-l tratați pe acest pastor. Poate este numai o risipă inutilă de dragoste și inteligență. Nu-mi inspiră încredere acest om. Dar e bine că faceți ce faceți.

Între timp, W. continua cu atitudinile lui oscilante. Odată, un deținut căruia i s-a adresat cu „tu'', i-a răspuns tot cu „tu'', fapt care l-a revoltat pe pastor, deși el fusese vinovat. Valeriu i-a spus:

-Rugăm pe domnul pastor să folosească aceiași termeni cu care i se vorbește. Altfel riscă să se iște conflicte și ele pot fi evitate cu puțină smerenie și bună-cuviință.

Altădată doi dintre bolnavii din cameră l-au rugat să înceteze puțin discuția, întrucât aveau nevoie de liniște, dar el nu s-a putut stăpâni și a continuat. Cei doi l-au acuzat de lipsă de bun-simț, ipocrizie și provocare.

-Ăsta e antisemitism! A ripostat el.

---

[104] Ibidem, pp.166-167.

-N-am fost şi nu sunt antisemit, a răspuns un deţinut mai glumeţ, dar dacă toţi evreii sunteţi aşa, încep să-i înţeleg pe antisemiţi!

Valeriu a încercat să liniştească spiritele, dar n-a izbutit. Totuşi, în ziua când au simţit că li s-a apropiat sfârşitul, cei care-l apostrofaseră pe W. au mers şi i-au cerut iertare, gest care l-a impresionat profund. Simţea duhul sincer al acelor oameni. Stânjenit, şi-a cerut şi el iertare şi aşa s-au despărţit împăcaţi.

După asta W. a zis:

-Aici am cunoscut cu adevărat pe Hristos, aici am întâlnit pe adevăraţii creştini. Lenin cu încă trei-patru tovarăşi au întocmit într-un parc din Elveţia planurile prin care au răsturnat jumătate din Europa. Eu, dacă aş avea o sută de oameni ca aceştia de aici, aş putea să schimb faţa lumii! [105]

*

Înfruntarea. *Într-una din zile a fost adus la sanatoriu un evreu talmudist cocoşat, foarte greu bolnav (după mărturia unui fost deţinut politic din Tg. Ocna, acest evreu talmudist ar fi fost Max Moses, care a murit la scurt timp în sanatoriu). Când a intrat în contact cu atmosfera din camera 4, ura lui împotriva creştinilor s-a dezlănţuit violent:*

-Voi, creştinii, sunteţi vinovaţi de pogromul împotriva evreilor. Ne vom răzbuna după legea noastră!

I s-a răspuns:

-Dimpotrivă, creştinii sunt victimele directe sau indirecte ale evreilor. Evreii au ucis pe Hristos şi-i prigonesc şi-i ucid pe creştini ori de câte ori au ocazia în istorie, ca să ajungă ei înşişi stăpânii lumii. Dar lumea modernă nu poate accepta guvernarea unui neam străin care se consideră Israel.

-Noi suntem Israelul prin alegerea divină!

-Israelul este haric, şi nu născut dintr-o anume seminţie.

-Voi sunteţi antisemiţi şi prin asta nesocotiţi legământul dat de Dumnezeu poporului evreu!

-Antisemit nu a fost Hristos, ci Iuda, Ana, Caiafa şi poporul care a cerut răstignirea. Antisemiţi nu sunt creştinii, ci evreii care luptă împotriva evidenţei, căci ei ştiu bine că Hristos este Dumnezeu, dar prin Talmud şi Cabala au răstălmăcit învăţătura revelată a Vechiului Testament. Ei se închină fie viţelului de aur împotriva Dumnezeului lui Moise, fie lui satana împotriva adevărului lui Hristos. Poporul evreu L-a dat pe Hristos, dar e incapabil să-L urmeze, căci el însuşi se consideră Hristos – iată culmea demonismului la care a ajuns!

-Creştinii au colaborat cu Hitler împotriva creştinilor! a strigat talmudistul.

-Dar tot creştinii au fost marii martiri ai lagărelor naziste! De altfel, nazismul a fost un iudaism relativ.

-Cum vine asta?

-Evreii s-au declarat pe ei înşişi drept fiinţă sfântă, însuşi Mesia, deci rasismul lor este absolut. Hitler a declarat pe arieni drept rasa superioară, deci o formulă relativă. Mai mult, nici nazismul nu a fost creştin, ci anticreştin. Hitler îi suspecta pe creştini de semitism.

-Creştinii nu i-au apărat pe evrei împotriva nazismului!

-Creştinii i-au apărat pe creştini şi pe evrei în măsura posibilităţilor istorice de atunci. Evreii îi acuză pe creştini că i-au prigonit prin Hitler, dar asta este o dublă ipocrizie: pe de o parte, ei ştiu că nu se putea face mai mult atunci; pe de altă parte, vor să justifice uciderea creştinilor pe care ei o săvârşesc prin comunism.

-Dar evreii sunt victimele lui Stalin şi ale comunismului!

-Asta e ipocrizie şi un tupeu tipic iudaic. Se ştie bine că evreii au creat materialismul istoric, au condus revoluţia sovietică, au dezlănţuit prigoana împotriva Bisericii creştine şi a tuturor oamenilor care au refuzat comunizarea.

Aici W. a intervenit ferm în discuţie:

*-**Comunismul este instrumentul de iudaizare a lumii.***

---

[105] Ibidem, pp.167-169.

-Pentru această afirmaţie vei plăti scump! I-a strigat înfuriat evreul talmudist.

W. însă a continuat netulburat:

-În lupta dintre Stalin şi Troţki a învins Stalin, care s-a folosit de evrei. El le-a refuzat puterea, dar nu şi serviciile. Aşa că evreii au ales locul doi în comunism şi nu l-au părăsit niciodată. Ei sunt calul troian al revoluţiei comuniste.

-Fiinţa poporului evreu este sfântă şi va pieri oricine se va atinge de ea.

-Tocmai asta este greşeala rabinică, a spus W., rasismul de tip divin, dominaţia lumii de către evrei. Obsesia puterii mondiale îi satanizează pe iudei! Dar lumea a ajuns la o stare de conştiinţă care nu mai poate admite împărăţia universală a evreilor. Nici comuniştii, nici capitaliştii nu sunt dispuşi să dea puterea în mâna evreilor.

-Poporul evreu îşi dovedeşte mesianismul prin influenţa lui mondială şi prin crearea statului Israel, a replicat cocoşatul.

-Nu cu puterea lui Dumnezeu au făcut ei aceste fapte, ci ca antihrişti ce s-au închinat lui satana.

-Meriţi să fii ucis! a strigat turbat talmudistul.

-Şi mama şi fraţii mei mi-au spus la fel, a răspuns senin W..

După ce s-a mai liniştit, cocoşatul a reluat:

-Evreii au fost capabili să creeze după 2000 de ani statul israelit şi vor fi capabili să conducă lumea întreagă.

W. i-a răspuns:

-Statul Israel este o dovadă a vremurilor apocaliptice de sfârşit de lume, de venire a doua oară a lui Hristos. Puterea vi se va lua. Iubesc poporul evreu, e poporul meu, dar cred că numai prin Hristos se va mântui. Locul evreilor va fi unul de cinste în creştinism. Acum însă, când sunt îmbătaţi de putere, ei nu pot vedea adevărul, nu se pot pocăi. Aş vrea să fiu şi eu anatema ca Pavel, numai să pot mântui pe unii dintre ei!

-Vom rezidi templul lui Solomon şi vom şterge orice urmă de creştinism din Ierusalim!

-Veţi fi din nou loviţi cumplit, a zis W..

-Ne vor apăra creştinii, a răspuns cu tâlc evreul talmudist. Am reuşit să naştem un complex de vinovăţie în conştiinţa creştinătăţii, care o paralizează şi prin care o vom supune.

-Vinovăţia este a voastră, dar voi respingeţi adevărul. Hristos încă vă mai întinde mâna prin care vă puteţi salva. Şi va veni vremea prorocită în care evreii vor intra în numărul creştinătăţii; atunci va fi slavă şi bucurie pe pământ.

-Avem o moştenire comună, a încercat evreul să cotească discuţia.

-Hristos ne desparte, i-a retezat-o W.. Chiar Moise şi prorocii sunt ai noştri. Dacă aţi urma lui Moise, aţi fi creştini!

-Nu evreii, ci romanii L-au ucis pe Hristos, a insistat talmudistul.

-Evreii L-au ucis prin forma legală de atunci, deci prin romani. Nu romanii L-au urât pe Hristos, ci evreii. Nu pe romani îi acuză Hristos, ci pe evrei.

-Nu poporul evreu L-a ucis pe Hristos, ci căpeteniile lui.

-Poporul evreu, cu unele excepţii de credincioşi, şi-a urmat conducătorii şi este vrednic de ei.

-Au trecut zeci de generaţii de la Ana şi Caiafa, e vremea să se uite crima de atunci.

-Urmăreşte ce fac evreii de atunci şi până azi împotriva creştinilor şi a tuturor oamenilor şi vei înţelege de ce li s-a spus că păcatul împotriva lui Hristos va fi iertat, dar păcatul împotriva Duhului Sfânt nu li se va ierta. Evreii de azi sunt mai vinovaţi decât evreii care L-au ucis pe Hristos!

Bolnavii din camera 4 ascultau uimiţi. W. vorbea din propria lui otravă sufletească, de care acum se simţea eliberat. Talmudistul s-a jurat să-l denunţe după eliberare la mai-marii comunităţii evreieşti, care-l vor distruge. Însă în scurt timp a murit.

După această confruntare, Valeriu i-a spus:

-Domnul pastor cunoaşte foarte bine adevărul, rămâne numai să se statornicească în el.

W. s-a înclinat uşor şi a rămas pe gânduri. Cunoştea, într-adevăr, mai bine ca alţii problema evreiască şi raportarea ei la creştinism. Avusese discuţii aprinse pe această temă cu fratele său, care era mare maestru în ***Loja secretă iudaică, lojă ce controla masoneria internaţională.***

-Cum vreţi voi, vreo cincisprezece milioane de evrei, să guvernaţi patru miliarde de neevrei? Îl întrebase W..

Iar fratele i-a răspuns:

-Avem prozeliţi suficienţi. Unii ştiu că ne sunt prozeliţi, alţii nu ştiu, dar toţi la dispoziţia noastră şi noi vom fi dumnezeul lor. Noi am creat francmasoneria, iar prin comunism, capitalism, materialism şi umanitarism am dat deja o spiritualitate iudaică întregii lumi. ***Lumea se iudaizează zi de zi.*** *Evreii sunt fermentul secolului XX.*

-Dar Hristos a venit! zicea W..

-Nu a venit. Acela a fost un fur şi un trădător al poporului ales.

-De ce nu vine atunci Hristosul?

Atunci W. a luat foc şi a început să-i demonstreze fratelui său că poporul evreu e plin de nelegiuire şi păcat, încât nu poate fi frumosul, sfântul şi desăvârşitul Hristos. Acela a fost şi rămâne Iisus Hristos.

-Vă urâm, i-a strigat fratele lui, şi tu eşti un trădător al neamului nostru. Când vom rezidi templul lui Solomon, vom face în cetatea Ierusalimului cea mai mare statuie din lume, pe care vom scrie: ,,Să nu uitaţi niciodată ce v-au făcut vouă creştinii!''.

-Pieirea ta prin tine, Israele! i-a replicat W.. Voi nu mai aveţi cer, căci dincolo de pământ nu aveţi nici un ideal! [106]

*

Spovedania. *În ciuda atitudinii lui tranşante, W. era plin de frământări. Drama lui se consuma lăuntric cu puterea unui foc mistuitor. O dată, când am venit să-i curăţ rănile, mi-a spus:*

-Te rog să mă asculţi. Am de mărturisit lucruri grave, care trebuie cunoscute. Nu ştim care dintre noi va mai scăpa din temniţa aceasta. Simt nevoia să vorbesc.

În timp ce-mi spunea acestea a intrat politrucul strigând:

-Hei, W., ce faci? Te spovedeşti lui I. I.?

W. s-a înfuriat:

-De unde ştie ciobanul acesta că vreau să mă spovedesc? Satana nu mă lasă să fiu deplin al lui Hristos!

A trebuit să ne despărţim atunci, dar pe parcurs W. a găsit prilejuri să-mi dezvăluie lucrurile care-l frământau. O făcea în funcţie de conjunctura din penitenciar, dar şi de mişcările lui sufleteşti. Uneori era cald şi sincer, alteori suspicios şi închistat. Tot ce scriu aici sunt mărturisiri directe pe care le am de la acest om.

Evreii, îmi spunea el, vor să stăpânească lumea. Ei cred că sunt aleşii lui Dumnezeu. Cred că fiinţa lor naţională este sfântă. Întrucât nu a apărut ,,Hristosul'' pe care-l aşteaptă, au ajuns la teoria că însăşi fiinţa rasială a poporului evreu, deci evreii înşişi în totalitatea lor, reprezintă ,,Hristosul''. Drept urmare, refuză să admită că au păcate şi de aceea interzic orice critică, oricât de justificată, împotriva poporului evreu, acuzând de antisemitism şi făcând scandal şi vâlvă în lumea întreagă că din nou sunt pradă pogromului.

Pe lângă asta exagerează cu sută la sută suferinţele şi jertfele pe care le-au dat în timpul războiului, dar uită de rolul lor din revoluţia bolşevică, în care holocaustul împotriva creştinilor nu are asemănare. ***Ei acuză pe creştini de antisemitism pentru a nu fi acuzaţi de anticreştinism.*** *Consideră sfânt sângele lor şi-l răzbună cu unu la o sută. [În România, acţiunea comuniştilor, susţinută de evrei, a dus la holocaustul cel mai dureros al spiritului şi fiinţei naţionale. Rabinul R. M. (Moses Rosen), care-i acuză pe români de antisemitism, nu a făcut nimic spre a tempera ura evreilor*

[106] Ibidem, pp.169-173.

împotriva românilor. <u>El consideră că evreii au drepturi şi legi pe deasupra tuturor celorlalte neamuri.</u> El mai consideră că solidaritatea internaţională a evreilor va face fără grijă pe orice evreu, indiferent de faptele ce le-a săvârşit, căci <u>evreii dau socoteală numai Dumnezeului lor</u>. El îşi ocroteşte deci comunitatea sa prin sacrificarea intereselor româneşti şi occidentale. Rabinul nu a ajutat nici o mişcare de rezistenţă anticomunistă din România, nici cel puţin nu a vrut să ştie de ea, încât au pierit Antonescu, Maniu, Brătianu, Titel Petrescu, N. Pătraşcu fără ca el să-i ajute – şi ar fi putut s-o facă, fiindcă partidul care-i ucidea era condus de evrei. <u>Rabinul R. M. l-a cenzurat pe Eminescu; împreună cu evreii din statul evreiesc au obligat pe Ceauşescu să nu publice operele complete ale geniului român</u>. Rabinul a refuzat să-l ajute pe preotul Gheorghe Calciu-Dumitreasa, ştiind bine că acela era o victimă a colonelului evreu Zeller şi era un adevărat slujitor al lui Hristos. Platforma iudeo-comunistă a rabinului R. M. este anticreştină, antiumană şi antiromânească.]

După război, evreii au crezut că a sosit momentul revoluţiei internaţionale, dar au trebuit să dea înapoi, căci s-a ivit opoziţia americană. Acum s-au masat în America, dar n-au părăsit nici comunismul, căci joacă o carte dublă şi în final vor trece de partea celor care vor învinge. ***Ei sunt acum singura forţă care are putere atât în comunism cât şi în capitalism, ceea ce le dă un larg spaţiu de manevră.***

<u>Bizara alianţă comunisto-capitalistă este opera lor, căci capitaliştii evrei şi francmasoneria iudaică au finanţat comunismul.</u> *Mai presus de toate evreii luptă pentru cauza lor, şi deci sunt solidari între ei, indiferent pe ce baricadă se găsesc. Puterea lor este imensă. Influenţa lor e hotărâtoare atât la Kremlin, cât şi la Casa Albă.*

Este adevărat că a existat un conflict de putere cu Stalin, dar nici Stalin nu i-a alungat pe toţi, nici ei n-au părăsit niciodată puterea sovietică. Evreul Caganovici a fost socrul lui Stalin. Când au cerut să aibă şi ei parlamentari în Soviete, Stalin le-a spus:

-Aduceţi-mi un singur evreu miner şi atunci voi vedea dacă voi reprezentaţi clasa muncitoare. Voi nu puteţi fi reprezentaţi ca naţiune, căci nu aveţi un teritoriu al vostru. Deci vă voi crea o ţară în Siberia.

Ei n-au acceptat. La scurt timp a apărut o carte la Editura Politică, în care se spunea că poporul evreu şi-a îndeplinit ultima misiune istorică prin contribuţia la Revoluţia bolşevică, dar de aici el va trebui să se topească în masa proletariatului şi a popoarelor internaţionale. Cartea nu a plăcut evreilor şi au reuşit să-l determine pe Stalin s-o retragă din circulaţie.

Dar ei nu s-au retras din U.R.S.S. Influenţa lor s-a păstrat neştirbită în punctele cheie. În plus, ***au izbutit să-i iudaizeze pe comunişti, care gândesc şi acţionează ca evreii****. De pildă,* ***<u>ura comuniştilor împotriva creştinilor este pur iudaică</u>****. Numai ei Îl urăsc pe Hristos atât de absurd şi de total.*

<u>Evreii însă manevrează lumea şi prin alte mijloace. Francmasoneria este dominată şi dirijată de ei. Capitalismul este în cea mai mare parte controlat de finanţa evreiască. Influenţa lor politică este covârşitoare. Sunt orbiţi de putere şi au o forţă revoluţionară care stârneşte admiraţie, dar nu au har. În aceste condiţii este greu de crezut că se poate aştepta de la ei umilinţa care i-ar încreştina.</u>

Acum evreii discută cu Vaticanul şi cer să nu se mai considere că poporul evreu L-a ucis pe Hristos, ci romanii şi câteva căpetenii ale iudeilor. În felul acesta vor să schimbe adevărul evanghelic. *Ei ignoră faptul că de 2000 de ani nu fac altceva decât să-L urască pe Hristos şi să uneltească împotriva tuturor oamenilor.*

Discuţiile de la Vatican nu sunt decât o manevră politică. ***Evreii vor de fapt distrugerea Vaticanului şi a întregului creştinism, pentru a le putea prelua ei. Evreii radicali talmudici refuză orice fel de încreştinare şi vor să iudaizeze lumea şi să se instaleze ca mari pontifi.***

Evreii sunt solidari între ei în atingerea scopului final. Duhul minciunii satanice îi stăpâneşte. Ei sunt acei ''câini scrijeliţi'', cum îi numeşte Pavel [„Păziţi-vă de câini! Păziţi-vă de lucrătorii cei răi! Păziţi-vă de tăierea împrejur!'' (Filipeni 3,2); în traducerile Cornilescu şi Gala Galaction, pentru „tăiere împrejur'' este folosit termenul „scrijelire''. (N. ed.)], ei sunt duşmani ai tuturor oamenilor<u>. Şi</u>

totuşi, dintre ei va ieşi o rămăşiță care se va mântui prin Hristos. Ultimul popor care se va încreştina sunt evreii. Suferințe cumplite se deschid în fața istoriei.

Făcând aceste mărturisiri, R. W. era el însuşi înfricoşat, dar o făcea cu forța pe care o exercita asupra conştiinței sale credința în Hristos. Căci dincolo de oscilațiile sale, W. credea în Iisus şi credea că numai prin El se va mântui poporul evreu.

De fapt frământarea fundamentală a acestui om era raportul dintre dragostea lui pentru neam şi dragostea pentru Hristos. Acest conflict ieşea adesea la suprafață şi din pricina lui mulți îl suspectau şi-l acuzau pe pastor, dar Valeriu l-a apărat în fața lor, făcându-i să înțeleagă drama acestui om, dramă pe care noi, românii, nu o cunoaştem, fiindcă românul s-a născut creştin. [107]

*

Streptomicina. *Treptat apele tulburi din sufletul lui W. se limpezeau. Atmosfera de pace şi dragoste care domnea printre deținuții din camera 4 era ca un basm pe zbuciumările lui lăuntrice. Dar încă nu văzuse tot. Urma să fie martorul unui gest care avea să-i salveze viața şi să-i facă încă o dată dovada adevăratului creştinism.*

În calculele tactice ale politrucilor din Tg.-Ocna intrau şi elemente şocante. Aşa se explică faptul au permis să pătrundă în sanatoriu 10 grame de streptomicină pentru R.. A fost un adevărat pelerinaj. Toți bolnavii se duceau să o vadă ca pe o minune, iar medicii săvârşeau un întreg protocol când o manevrau. R. a decis să dea această streptomicină lui Valeriu.

-Îți mulțumesc din suflet, dar nu o pot primi, de ea depinde sănătatea ta! i-a zis emoționat Valeriu.

-Eu nu sunt atât de grav bolnav şi condamnarea mea este mică. Am toate şansele să supraviețuiesc. Deci te rog să o primeşti! a insistat R..

B. a auzit şi a spus:

-Avem datoria să-l salvăm pe W.! El este un apostol al lui Hristos şi poate fi de folos oamenilor. Propun deci să-i dăm lui streptomicina.

Situația era delicată, căci atât pastorul cât şi Valeriu erau primii candidați la moarte apropiată.

-O voi da lui Valeriu, a hotărât stăpânul medicamentului.

Valeriu a ascultat liniştit şi a spus:

-Iată un prilej în care ne putem arăta dragostea pentru poporul evreu, dincolo de atitudinea lui față de Hristos. Sunt de părere să-i dăm lui W. streptomicina.

-Nu! s-a împotrivit R.. Rămân la prima mea hotărâre. Dorim să trăieşti, avem nevoie de astfel de oameni!

-Bine, a zis Valeriu. Primesc streptomicina şi-ți mulțumesc. Sunt nevrednic de dragostea ta.

A luat deci streptomicina şi a dăruit-o, la rândul său, lui W.. Era atât de ferm în gestul lui, încât nici R. şi nici nimeni altcineva nu a putut obiecta. Acele 10 grame de streptomicină au salvat viața lui W.. El trăieşte, iar Valeriu s-a stins din viață. [108]

*

Legământul. *Cu fiecare zi ce trecea Valeriu se apropia de moarte. În ultimele luni de viață a fost vioi, bucuros, a scris pozii şi ne-a vorbit cu însuflețire.*

În ziua de prăznuire a Întâmpinării Domnului din 1952 ne-a chemat, pe mine şi pe Gheorghe [Jimboiu], şi ne-a spus:

-Doresc mult să slujim Domnului întru totul şi întru toate. Suntem fiii Bisericii şi nu ne vom despărți de ea. Se deschide o eră nouă în lume, care trebuie umplută de duh, idei şi activități creştine. Creştinismul reînvie, dar sarcinile creştinilor sunt mari. Este vremea unui nou apostolat. De pe Golgota ne spune Domnul că oamenii sunt liberi şi sunt chemați la adevăr prin jertfă. Dar până la jertfă avem credința, pocăința, lupta, îndrăzneala, înfruntarea duşmanilor, însuflețirea oamenilor,

---

107 Ibidem, pp.173-177.
108 Ibidem, pp.177-178.

vestirea Evangheliei la cei săraci şi oropsiţi, propovăduirea Fericirilor şi a Împărăţiei lui Dumnezeu – toate acestea şi altele sunt virtuţi şi metode pe care le descoperim în viaţa şi învăţătura Domnului. Împărăţia lui Dumnezeu, dacă nu începe acum, nu va exista nici eshatologic; de fapt ea a început cu Hristos şi se continuă prin lucrarea Duhului Sfânt. Există o unitate şi continuitate în lume şi în viaţă, deci să nu părăsim nici un plan al existenţei noastre, ci prin toate, în toate să fim creştini. Duşmanii sunt mulţi, din afară şi dinăuntru, dar să nu uităm că lupta noastră este cu domniile şi stăpâniile întunericului. Lumea secolului nostru nu are nicăieri o înfăţişare creştină. ***Structura sufletească a omului „civilizat'' este lipsită de Dumnezeu.*** *Biserica nu are putere. Sunt deci de înfruntat forţe uriaşe, apocaliptice. Trebuie nebunia lui Hristos pentru a reîncreştina lumea.* ***Însăşi formele civilizaţiei trebuie revăzute, căci oamenii au pierdut şi măsura şi ţinta.*** *Aici noi am descoperit pe Hristos, Biserica şi creştinătatea. Cred că e necesar să ne legăm a fi slujitorii lui Hristos şi ai oamenilor. Nu putem să ne mulţumim cu puţin, trebuie să năzuim totul în Hristos şi El va împlini toate prin cei ce-I slujesc. Purtăm în noi o experienţă atât de amarnică, încât am fost umpluţi cu lumină. M-am rugat îndelung înainte de a vă vorbi şi cred că Dumnezeu m-a îndemnat şi m-a luminat…Vă rog deci să-mi spuneţi dacă vreţi să ne legăm să-L slujim pe Hristos în forma care aici ni s-a descoperit. Modul de organizare va veni în timp. E loc şi pentru celibi şi pentru căsătoriţi. Nu avem de la cine lua binecuvântare, dar o cerem de Sus. Să ne rugăm împreună în această zi, ca o făgăduinţă făcută Domnului.*

Valeriu rostea cuvintele limpede şi liniştit, încât lăsa impresia că nu din el, ci de la Hristos veneau îndrăzneala şi puterea cu care vorbea. Prevăzători datorită conjuncturii din temniţă, am făcut împreună o foarte scurtă rugăciune, prin care am pecetluit pe Hristos în sufletele noastre şi peste viaţa noastră toată. [109]

*

-Care sunt, Valeriu, năzuinţele creştine de azi?

-Acum şi în viitor sunt necesare două procese creştine: unul de reîncreştinare a creştinilor *şi altul de* încreştinare a necreştinilor. *Prin reîncreştinare înţelegem întărirea credinţei creştine, efortul de trăire autentic creştină, trepte de desăvârşire duhovnicească, comunitate creştină activă, solidară, frăţească şi definirea formulelor de viaţă creştină.* ***Dar creştinătatea a pierdut rolul ei mesianic şi nu mai are forţa istorică necesară de polarizare, de îndumnezeire a lumii. În acest fel, ea lasă spaţiu liber pentru păgâni, atei şi iudei. Cine crede fără a fi şi un misionar, acela încă n-a cunoscut frumuseţea credinţei.***

-Crezi, Valeriu, că tradiţionalismul, deci şi creştinismul, înseamnă trăire în trecut?

-Nicidecum. Creştinismul e actualitate, e Hristos în actualitate. Dacă viaţa e unică şi mereu nouă, cum am putea trăi în trecut? Şi dacă viaţa a ajuns la formele actuale, cum ar putea să nege trecutul? ***Prin tradiţie nu trăim în trecut, ci dăm continuitate Duhului Sfânt, acum şi în vecii vecilor.*** *Cu discernământ, cu grijă, cu înţelepciune trebuie să învăţăm din tradiţie cele necesare în actualitate şi în viitor.*

-Crezi, Valeriu, că putem trăi în perspectiva eshatologică, rupţi de lume, de istorie, de actualitate?

-O astfel de teorie este pe cât de absurdă, pe atât de ipocrită. Veşnicia începe acum. Numai dacă trăim veşnicia acum o vom avea eshatologic, altfel o pierdem. Deci, creştinii fac istorie, dar nu se confundă cu istoria, căci numai năzuind necontenit spre veşnicie vom avea lumina şi puterea de a face din istorie trepte mereu noi, mereu mai sus către Împărăţia lui Dumnezeu.

-Ce este necesar pentru a zidi lumea creştină?

-Este bine să ne orientăm după exemplul clasic al comunităţii apostolice: să cunoaştem bine învăţătura creştină pentru a-i vedea aplicabilitatea în actualitate; să ne unim într-o lucrare solidară, în lumina şi sub călăuzirea Duhului Sfânt; să trăim într-o comunitate obştească a dragostei, care să

[109] Ibidem, pp.184-185.

fie după voia lui Dumnezeu; să ne rugăm, să liturghisim, să ne unim cu Hristos, ca prin harul şi darul Lui să fim în Împărăţia Lui.

-Valeriu, care sunt factorii care mântuiesc lumea?

-Am putea spune că este unul singur: Dumnezeu; şi n-am greşi, căci de la El este totul şi prin El se va desăvârşi lumea. Dar procedând astfel, n-am înţelege bine omul, viaţa şi natura. Deci sunt doi factori care decid destinul lumii: Dumnezeu şi omul, pogorârea lui Dumnezeu şi năzuinţa omului spre cer, harul dumnezeiesc şi voinţa omului. ***Conlucrarea lui Dumnezeu cu omul este cheia mântuirii lumii.***

-Putem prezenta lumii un plan creştin concret de viaţă şi guvernare?

-Creştinii propun lumii o spiritualitate, iar lumea trebuie să găsească formele de viaţă corespunzătoare ei în actualitate. Fundamentarea lumii pe credinţă este o reîmprospătare necurmată a Evangheliei. Duhul apostolic şi martiric trebuie să rămână mereu viu. Năzuinţele sfinte trebuie să vibreze necontenit în lume. Năzuim spre o lume creştină, arzând în flacăra credinţei şi a iubirii, urmând patimile şi martiriul, preamărind Învierea, Schimbarea la faţă şi Înălţarea. [110]

*

„Să duceţi duhul mai departe!'' *Era tot mai epuizat. Gâtul nu putea să mai susţină capul, deci l-am sprijinit eu cu mâna. Am trăit atunci cu simţământul că se dezvăluie tainele creaţiei, că tălpile picioarelor aveau sub ele un fel de pânză care mă susţinea, iar sufletul a avut sentimentul plinătăţii. Am fost atât de fericit în orele acelea, încât niciodată nu voi uita. Şi în veşnicie nu-mi doresc o stare mai înaltă decât aceea, căci atunci eram plin, deplin fericit. Cred că Hristos era prezent în Valeriu. Numai aşa îmi pot explica starea lui de har, cât şi uimirea mea şi a prietenilor care au participat la acel moment.*

Cu ultimele puteri, Valeriu mi-a spus:

-În primul rând gândul şi sufletul meu se închină Domnului. Mulţumesc că am ajuns aici. Merg la El. Vă rog mult să-L urmaţi, să-L slăviţi şi să-L slujiţi. Sunt fericit să mor pentru Hristos. Lui îi datorez darul de azi. Totul e o minune. Eu plec, dar voi aveţi de purtat o cruce grea şi o misiune sfântă. În măsura în care mi se va îngădui, de acolo de unde mă voi afla mă voi ruga pentru voi şi voi fi alături de voi. Veţi avea multe necazuri. Fiţi tari în credinţă, căci Hristos îi va birui pe toţi vrăjmaşii. Îndrăzniţi şi rugaţi-vă! Păziţi neschimbat Adevărul, dar să ocoliţi fanatismul. Nebunia credinţei este putere dumnezeiască, dar tocmai prin aceasta ea este echilibrată, lucidă şi profund umană. Să-i iubiţi şi să-i slujiţi pe oameni. Au nevoie de ajutor, căci duşmani prădalnici caută să-i înşele. ***Ateismul va fi învins, dar să fiţi atenţi cu ce va fi înlocuit!*** *[Notă: Părintele Serafim Rose indica clar, încă din 1982, echivalentul „democratic'' al ateismului comunist: „civilizaţia Disneyland'', adică o viaţă de distracţii, plăceri, confort şi jucării pentru oameni mari. Mesajul acestei civilizaţii a eului - „Trăieşte pentru prezent! Relaxează-te! Simte-te bine!'' – se propagă actualmente cu o forţă uluitoare în România şi în toate statele foste comuniste.* ***E un mod mai perfid – dar cu atât mai primejdios – de a spune omului că trebuie să uite de Dumnezeu şi de orice altă viaţă decât cea de acum, adică de a-l duce la pieirea veşnică*** *(Ierom. Damaschin…N. ed.)]*

Din când în când se oprea pentru a-şi reface puterile.

-Vă mulţumesc din suflet pentru tot ce aţi făcut pentru mine. Rog să mă iertaţi…Să mă ierte orice om faţă de care am greşit cu ceva…Gândesc cu multă dragoste la mama şi surioarele mele. Doresc să meargă pe calea Domnului. Vă rog să aveţi grijă de ele…Testamentul meu este cuvântul de azi. Creştinătatea trebuie să pună un început nou, mai curat, mai aproape de adevăr… Rog oamenii politici creştini să ia seama la Hristos şi să urmeze învăţăturii Sale. Ei sunt încărcaţi cu foarte mari răspunderi…

Trecuse de ora doisprezece. Afară ningea cu fulgi mari, catifelaţi, care se zbenguiau în văzduh. Bolnavii au servit masa. Valeriu via şi se stingea în acelaşi timp. Respira greu. Vorbea tot mai rar. Eu eram tot mai profund mişcat.

---

[110] Ibidem, pp.505-506.

-Ioane, a zis el, să duceți duhul mai departe! Aici a lucrat Dumnezeu!

A urmat o pauză îndelungată. S-a congestionat puțin la față și apoi a redevenit senin, frumos, fericit. A putut să mai rostească:

-S-a sfârşit!

A ridicat ochii albaştri spre cer şi am văzut cum se descoperea în ei minuni tot mai adânci, tot mai uimitoare. Totul era făcut din lumină nepământească, dar real, un fel de realitate desăvârşită, a cărui vedere te face fericit. Plângeam în hohote.

Şi-a dat sufletul către orele 13, în ziua de 18 februarie 1952. Clopotele de la schit au prins să vestească. Lacrimile mele au încetat. [111]

*

La mormântul lui nu a fost pusă nici o cruce şi nici nu i s-a scris numele nicăieri.

El a rămas viu şi prezent între noi. Mulți l-au visat în zilele următoare. Vestea despre viața lui a străbătut toate temnițele şi mulți îl pomenesc cu evlavie. [...] După ce Valeriu a plecat dintre noi, R. W. mi-a cerut să-l botez ortodox, cu numele de Valeriu. L-am amânat până în vară, ca să-i dau prilej să cugete bine. I-am explicat că nu trebuie să se grăbească, întrucât consecințele spirituale şi bisericeşti sunt mari. El însă dorea cu ardoare viața în Hristos cel Adevărat. Dorea să se mântuiască, fiindcă văzuse aievea cum poate intra un om în Împărăția veşnică.

În urma stăruințelor lui, i-am împlinit dorința. Datorită prigoanei în care trăiam acolo, nu am făcut public acest act. O anumită îngrijorare stăruia în sufletul meu şi căutam să-l ocrotesc pe W. Atâta vreme cât am fost împreună, el creştea în adevăr, iubire şi smerenie.

Dar în toamna lui 1952 eu am fost expediat din Tg.-Ocna la Caransebeş, apoi la Galați şi Aiud, şi de atunci nu l-am mai văzut. Din puținele cercetări ce le-am făcut, ***am aflat cu durere că nu s-a comportat ca un creştin ortodox****. A fost eliberat în 1955 şi până la rearestare a activat tot la luterani şi neoprotestanți.*

În 1958, mie şi multor deținuți din Târgu-Ocna, ce fuseseră eliberați, ni s-a intentat un monstruos proces, fiind acuzați de ,,organizare legionară contrarevoluționară'' cu scopul ,,de a răsturna Republica''. Eu nici măcar nu fusesem liber. Nimeni nu se organizase. Nimic nu era adevărat din acest proces, decât dragostea şi trăirea creştină din Târgu-Ocna, care avusese ca centru de polarizare pe Valeriu.

A fost arestat şi R. W., dar fiind evreu, Securitatea nu l-a introdus în lotul nostru, ci în altul, al sectanților, şi tuturor ne-a dat pedepse maxime. Deci până în 1964 R. W. a fost iarăşi întemnițat, de această dată la Gherla. A lăsat impresii contradictorii pe unde a trecut, iscând admirație, dar şi mai multă repulsie. ***Nu se declara ortodox.***

După ce ne-am eliberat, eram urmăriți şi terorizați şi nu ne-am întâlnit, deşi aş fi vrut mult să-l văd. Nu ştiu dacă el şi-a dorit să mă vadă. La scurt timp americanii l-au cerut guvernului român şi a plecat în S.U.A. S-a stabilit undeva în California. Am auzit că a făcut declarații anticomuniste în fața senatului american şi a creat o organizație creştină cu care colindă toate țările, fiind ascultat cu viu interes.

Am auzit, de asemenea, că ar fi scris mai multe cărți. Nu le-am citit, dar, interesându-mă de ele, am înțeles că a ascuns tot ce văzuse, trăise şi simțise în Târgu-Ocna. A uitat adevărul ortodox. A uitat că a fost botezat. L-a uitat pe Valeriu. În tot acest timp, creştinii minunați pe care el i-a descoperit în Târgu-Ocna se sting în temnița cea mare a comunismului.

Când am înțeles că în țară nu puteam face absolut nimic, că duhul adevăratului creştinism, pe care Valeriu ne rugase să-l ducem mai departe, nu putea fi nici măcar mărturisit, am decis să apelez la R. W., ca să mă ajute, cu relațiile pe care le avea, să ajung în America. În acest scop am trimis pe cineva la el.

Prima reacție a fost pozitivă. R. W. mi-a scris chiar două ilustrate, dar apoi brusc a refuzat orice ajutor şi orice contact cu mine. Mi-a comunicat doar scurt că americanii nu mă vor acolo

---

[111] Ibidem, pp.188-190.

deoarece sunt ,,fascist''. Profund îndurerat de evoluția conştiinței lui R. W., relatez toate acestea sincer şi obiectiv, ca un document de memorat. [112]

[112] Ibidem, pp.190-199.

VII. PRINCIPALELE OBIECTIVE ALE MARXISMULUI: DISTRUGEREA RELIGIEI CREŞTINE ŞI SĂRĂCIREA ŢĂRILOR ORTODOXE

Ar fi oare marxismul discreditat dacă lumea ar şti despre legăturile lui cu satanismul? Se găsesc oare suficient de mulţi oameni care să nu rămână nepăsători în faţa acestei chestiuni?

Marxismul reprezintă marea bulversare a vieţii moderne. *Indiferent de părerea pe care o aveţi despre această doctrină, indiferent dacă credeţi sau nu că Satan există, indiferent de ceea ce credeţi despre faptul că* ***în anumite cercuri se practică închinarea la Diavol****, vă invit să parcurgeţi cu atenţie şi să judecaţi cu luare aminte documentaţia pe care o prezint în paginile care urmează.*

Cred că acest lucru ar putea să vă ajute să vă orientaţi în cadrul confruntărilor dumneavoastră cu marxismul. [113]

Astăzi o treime din populaţia lumii este marxistă. Într-o formă sau alta, marxismul a găsit numeroşi adepţi şi în ţările capitaliste. […] Se spune că Marx i-ar fi iubit pe oameni, fiind stăpânit de o singură idee: cum să vină în ajutorul maselor exploatate. El susţinea că sistemul capitalist îi sărăceşte pe oameni. Odată înlăturat acest sistem perimat, după o perioadă de tranziţie şi de dictatură a proletariatului, va apărea o societate în care fiecare individ va lucra după capacitatea sa în fabrici şi ferme aparţinând colectivităţii, fiind retribuit după nevoile sale. Atunci nu ar mai exista nici un stat care să-l ***constrângă*** *pe individ, nici războaie, nici revoluţii, ci o numai o veşnică înfrăţire universală.*

Pentru a realiza fericirea maselor, nu este însă suficientă numai răsturnarea capitalismului. Marx scrie: „ Pentru o reală fericire a maselor, este necesară **nimicirea religiei ca fericire iluzorie a omului**. Chemarea adresată maselor de a nu-şi mai face iluzii cu privire la condiţiile lor este o chemare la abandonarea condiţiei care necesită iluzii. Ca atare, critica religiei este critica acestei văi a plângerii a cărei aureolă este religia.''

Se spune că Marx s-ar fi pronunţat împotriva religiei din pricină că aceasta ar împiedica realizarea idealului comunist, pe care el îl considera ca singura soluţie viabilă pentru problemele acestei lumi. Astfel îşi argumentează marxiştii atitudinea lor şi, din păcate, sunt şi oameni ai Bisericii care oferă aceleaşi explicaţii. […] Marxismul îi impresionează pe unii oameni din cauza succesului său, însă ***succesul nu trebuie confundat cu valoarea****. Vracii au şi ei adeseori succes. Succesul poate valida atât adevărul cât şi minciuna. Dimpotrivă, eşecul poate fi constructiv atunci când deschide calea către un adevăr mai adânc. Astfel că unele dintre lucrările lui Marx ar trebui analizate făcând abstracţie de succesul lor (în special mediatic sau completat de mass-media aservită - n.a.).* [114]

*

La început, Marx a avut convingeri creştine. Când a terminat liceul, în certificatul său de absolvent, în dreptul rubricii ,,Cunoştinţe de religie'' erau scrise următoarele cuvinte:

,,Cunoştinţele sale despre credinţa şi morala creştină sunt destul de clare şi bine asimilate. El cunoaşte într-o oarecare măsură şi istoria Bisericii Creştine.''

*Cu toate acestea, într-o teză scrisă în aceeaşi perioadă, Marx repetă de şase ori cuvântul ,,****a distruge****'', cuvânt pe care colegii săi nu l-au folosit nici măcar o singură dată în decursul acestui examen. De aceea, el a fost poreclit ,,Distruge''. Era normal ca el să vrea să distrugă, de vreme ce numea omenirea ,,gunoi omenesc'', afirmând: ,,Pe mine nu mă vizitează nimeni – ceea ce îmi convine – pentru că oamenii de astăzi pot să mă…(expresie obscenă). Toţi sunt ticăloşi.''*

La puţin timp după ce Marx a obţinut acest certificat, ceva misterios s-a petrecut în viaţa lui: a devenit un spirit fervent antireligios. Un cu totul alt Marx a început să se contureze.

---

113 Richard Würmbrand, *Marx şi satan*, Ed. Stephanus, Bucureşti, 1994, pp.6-7.

114 Ibidem, pp.9-11.

El scrie într-una din poeziile sale: „Vreau ***să mă răzbun*** *pe Acela Care domneşte deasupra tuturor.'' Aşadar, el era convins că există Unul care domneşte deasupra tuturor, dar Îl duşmănea, deşi Cel de Sus nu-i făcuse nici un rău. [...] La vârsta la care majoritatea tinerilor sunt însufleţiţi de idealuri altruiste, pregătindu-se pentru viitoarea lor carieră, tânărul Marx scrie următoarele versuri (poemul* **Strigătul unui deznădăjduit**):

Astfel, un Dumnezeu mi-a smuls totul, / În blestemul şi tortura destinului. / Toate lumile Lui s-au dus fără întoarcere! / Nimic altceva nu mi-a rămas decât răzbunarea. / Îmi voi clădi tronul în înaltul cerului, / Vârful lui va fi rece şi înspăimântător, / Groaza superstiţioasă – îi va fi fortăreaţă. / Agonia cea mai neagră – îi va fi căpătâi. / Cel ce-l va privi cu un ochi sănătos, / Se va întoarce palid ca moartea şi mut, / Cuprins de morbul morţii oarbe şi îngheţate, / Fie ca fericirea lui să-i pregătească moartea.

Marx visa să distrugă lumea creată de Dumnezeu. Într-un alt poem, el a spus: Atunci voi fi în stare să merg triumfător, / *Ca un zeu, printre ruinele împărăţiilor. / Fiecare din cuvintele mele este foc şi acţiune. / Pieptul meu este la fel ca cel al Creatorului...*

Cuvintele „Îmi voi clădi tronul în înaltul cerului'' precum şi mărturisirea că cel ce stă pe acest tron va emana numai groază şi agonie, amintesc de laudele îngâmfate ale lui Lucifer: ***„Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai presus de stelele lui Dumnezeu''*** *(Isaia 14: 43).*

Poate că nu este o simplă coincidenţă faptul că Bakunin, care a fost mult timp unul dintre cei mai apropiaţi prieteni ai lui Marx, scria:

„Trebuie să-l adori pe Marx ca să fii iubit de el. Trebuie cel puţin să-ţi fie frică de el ca să te tolereze în preajma lui... Marx este atât de mândru, până la ticăloşie şi nebunie.'' [115]

*

De ce îşi doreşte Marx un astfel de tron? Răspunsul se află în puţin cunoscuta dramă, intitulată Ulanem*, scrisă de el tot în timpul studenţiei. Pentru a explica acest titlu, este necesară o digresiune.*

Unul din ritualurile bisericii sataniste este liturghia neagră, pe care o face un preot al Satanei la miezul nopţii. *În sfeşnice se pun invers lumânări negre. Preotul poartă odăjdii îmbrăcate însă pe dos, cu căptuşeala în afară. El spune tot ce este scris în cartea de rugăciuni, însă citeşte totul de la sfârşit la început. Numele sfinte ale lui Dumnezeu, Isus şi Maria sunt citite invers. Un crucifix este fixat cu partea de sus în jos sau este călcat în picioare. Trupul unei femei goale serveşte drept altar. O azimă sfinţită furată dintr-o biserică, pe care a fost scris numele lui Satan, e folosită în bătaie de joc pentru împărtăşanie. În timpul acestei slujbe negre se arde o Biblie. Toţi cei prezenţi promit că vor săvârşi toate cele şapte păcate de moarte, aşa cum sunt enumerate în catehismul catolic, şi că nu vor face nici o faptă bună. Urmează o orgie.*

Închinarea la Diavolul este foarte veche. Biblia are multe de spus şi de condamnat în această privinţă. De exemplu, evreii – deşi au primit de la Dumnezeu adevărata religie – s-au abătut uneori de la credinţa lor şi **„au adus jertfe dracilor''** *(Deuteronom 32: 17). Mai târziu, regele Ieroboam al Israelului a instituit preoţi pentru idoli (2 Cronici 11: 15). [...] În mod elocvent,* Ulanem *este o inversare a unui nume sfânt, anagrama lui Emanuel – un nume biblic al lui Isus – care în ebraică înseamnă* „Dumnezeu este cu noi''. *Astfel de inversări de nume sunt frecvent practicate în magia neagră.*

Vom putea înţelege drama Ulanem *numai dacă vom citi mai întâi o bizară confesiune făcută de Marx în poemul intitulat „Trubadurul'':*

Aburi infernali se ridică şi umplu creierul, /Până când înnebunesc şi inima mi se schimbă cu desăvârşire. / Vezi această sabie? / Prinţul întunericului / Mi-a vândut-o. / Pentru mine el este cel care măsoară timpul şi dă semnalul, / Cu tot mai multă îndrăzneală interpretez **dansul morţii**.

Aceste versuri capătă o semnificaţie aparte atunci când aflăm că în riturile unei iniţieri mai înalte în biserica satanistă, candidatului respectiv i se vinde o sabie vrăjită care îi asigură succesul.

---

[115] Ibidem, pp.12-15.

Acesta o plăteşte semnând, cu sângele luat de la încheietura mâinii sale, un legământ conform căruia, după moarte, sufletul său va aparține Satanei. [116]

*

În Faust, *Satan este numit duhul care neagă totul. Aceasta este chiar atitudinea lui Marx. El scrie despre ,,critica necruțătoare a tot ceea ce există'', ,,războiul contra situației din Germania'', adăugând că ,,prima obligație a presei este de a submina fundamentele actualului sistem politic''. Marx se autocaracteriza drept ,,cel mai înverşunat duşman al aşa-zisului tip pozitiv''.*

Secta satanică nu este materialistă. Ea crede în viața veşnică. Ulanem, personajul prin care vorbeşte Marx nu se îndoieşte de ea, acceptând-o însă ca pe o viață de ură împinsă până la paroxism. Să menționăm şi faptul că pentru duhurile necurate veşnicia înseamnă chin. Demonii Îi reproşau Domnului Isus: ***,,Ai venit să ne chinuieşti înainte de vreme?''*** *(Matei 8: 29). Marx are aceeaşi obsesie [...] Acum începem să înțelegem ce s-a întâmplat cu tânărul Marx. El avusese convingeri creştine, însă nu a dus o viață consecventă. Corespondența sa cu tatăl său dovedeşte că risipea sume mari de bani pentru plăceri şi că, din această cauză ca şi din altele, era într-o continuă ceartă cu autoritatea părintească. Apoi, se pare că* ***Marx a fost prins în mrejele bisericii sataniste şi a primit inițierea respectivă. Satan, pe care adoratorii săi îl văd în timpul orgiilor lor halucinante, vorbeşte realmente prin aceştia. În felul acesta, Marx nu este decât purtătorul de cuvânt al lui Satan, atunci când spune: ,,Doresc să mă răzbun pe Cel care domneşte deasupra tuturor''*** *(poemul ,,Strigătul unui deznădăjduit'').* [117]

*

După ce a atins acest stadiu în gândirea sa, Marx l-a întâlnit pe ***Moses Hess, omul care a exercitat cea mai importantă influență asupra sa, cel care l-a făcut să îmbrățişeze idealul socialist (părintele sionismului şi masoneriei…- n.a.)****.*

Hess îl numeşte ,,Dr. Marx – idolul meu, cel care va da ultima lovitură religiei şi politicii medievale.'' ***A da o lovitură religiei – acesta era obiectivul primordial al lui Marx, nicidecum socialismul.***

Georg Jung, un alt prieten al lui Marx din acea vreme, se pronunță mai categoric în acest sens, afirmând în 1841, că Marx Îl va izgoni în mod cert pe Dumnezeu din cer şi îl va da în judecată. ***Marx consideră creştinismul drept una dintre cele mai imorale religii. Nu este de mirare, deoarece Marx credea acum că creştinii din vechime măcelăriseră oameni şi le mâncaseră carnea.***

Iată deci ce aşteptau de la Marx cei care l-au inițiat în misterele satanismului. Nu există nici un temei pentru a afirma că Marx ar fi fost însuflețit de nobilul ideal de a ajuta omenirea, că ar fi văzut în religie o piedică în calea realizării acestui ideal şi că din această cauză ar fi adoptat o atitudine antireligioasă. Dimpotrivă, ***Marx ura orice noțiune care trimite la Dumnezeu sau care ține de domeniul divinității. El hotărâse să fie omul care să-L izgonească pe Dumnezeu – asta înainte de a se dedica socialismului care nu era decât momeala cu ajutorul căreia să-i ademenească pe muncitori şi pe intelectuali să îmbrățişeze acest ideal diabolic.*** [118]

*

Una din particularitățile magiei negre – după cum am menționat mai înainte – este inversarea numelor. Procedeul inversiunii penetrează atât de adânc modul de a gândi al lui Marx, încât acesta îl foloseşte pretutindeni. Astfel, Marx a răspuns la cartea lui Proudhon, Filosofia mizeriei *printr-o altă carte intitulată* Mizeria filosofiei. *De asemenea, el scria: ,,Trebuie să folosim în locul armei criticii, critica armelor.''*

Iată alte câteva exemple de inversări din scrierile lui Marx:

,,Să nu căutăm enigma evreului în religia lui, ci să căutăm enigma religiei în adevăratul evreu.''; ,,Luther a transformat credința în autoritate, pentru că a restaurat autoritatea credinței. El i-a transformat pe preoți în laici, pentru că i-a transformat pe laici în preoți.''

---

[116] Ibidem, pp.15-17.
[117] Ibidem, pp.19-20.
[118] Ibidem, pp.28-29.

Marx foloseşte această tehnică în multe locuri. El cultivă ceea ce s-ar putea numi ***stilul tipic satanic****.*

Pe vremea lui Marx, bărbaţii obişnuiau să poarte barbă, însă nu ca a lui, şi nu aveau părul lung. Înfăţişarea lui Marx era caracteristică discipolilor Ioanei Southcott, o preoteasă a unei secte oculte, care pretindea că se află în legătură cu demonul Shiloh.

Este ciudat faptul că la vreo 60 de ani după moartea acesteia, în 1814, „la grupul Chatham al adepţilor lui Southcott s-a alăturat un soldat, pe nume James Witte, care, după terminarea stagiului militar în India, s-a întors acasă şi a preluat conducerea locală a sectei, dezvoltând în continuare doctrinele Ioanei… cu o tentă de comunism.'' [119]

*

Marx nu a vorbit prea des în public despre metafizică, dar putem deduce opiniile sale în această privinţă de la oamenii din anturajul său. Unul din tovarăşii săi de la Internaţionala I, a fost Mihail Bakunin, un anarhist rus, care a scris:

„Diavolul reprezintă revolta satanică împotriva autorităţii divine, revoltă în care vedem germenul fecund al tuturor **mişcărilor de eliberare a omului** – revoluţia. Socialiştii se recunosc unul pe altul prin cuvintele: «În numele celui care a suferit o mare nedreptate».

Satan este eternul revoltat, primul liber cugetător şi eliberator al omenirii. El îl face pe om să se ruşineze de animalica sa ignoranţă şi ascultare; el îl eliberează, pune pe fruntea sa **pecetea libertăţii şi a umanităţii**, îndemnându-l să nu se mai supună şi să mănânce din pomul cunoştinţei binelui şi răului.''

Bakunin nu numai că-l laudă pe Lucifer, ci are şi un program concret de revoluţie, însă nu cu scopul de a-i elibera pe săraci de sub exploatarea celor bogaţi. El scrie:

„În această revoluţie va trebui să-l trezim pe Diavol în sufletul oamenilor, să aţâţăm patimile cele mai josnice.''

Marx a organizat împreună cu Bakunin prima Internaţională care a susţinut acest program ciudat.

În Manifestul Comunist *Marx şi Engels susţin că* „proletarul vede în lege, morală şi religie nişte prejudecăţi burgheze în spatele cărora stau la pândă tot atâtea interese burgheze.''

Bakunin arată că Proudhon, un alt important gânditor socialist şi, în acea perioadă, prieten cu Marx, ,,se închină şi el lui Satan''. Hess îl prezentase pe Marx lui Proudhon care, ca şi Marx, îşi tundea părul după tipicul celor din secta satanistă a Ioanei Southcott, din secolul al XIX-lea.

Proudhon, în Filozofia mizeriei*, a declarat că Dumnezeu este prototipul nedreptăţii:* „Dobândim **cunoaşterea** în ciuda lui Dumnezeu, alcătuim societatea în ciuda Lui. Fiecare pas înainte este o victorie asupra Dumnezeirii.'' *El exclamă:* „Vino, Satan, tu, cel ponegrit de oamenii de rând şi de regi. Dumnezeu este prostie şi laşitate; Dumnezeu este prefăcătorie şi falsitate; Dumnezeu este rău. Acolo unde oamenii se proştern în faţa unui altar, omenirea, sclava regilor şi a preoţilor, va fi condamnată… Jur, Dumnezeule, cu mâna întinsă spre ceruri, că tu nu eşti nimic altceva decât un executant al raţiunii mele, sceptrul conştiinţei mele… Dumnezeu este în mod esenţial necivilizat, antiliberal, antiuman.'' *[Am reprodus acest pasaj virulent, mai ales pentru ultimele cuvinte, care exprimă un anumit mesaj prin deducţie: Diavolul ar fi prin urmare* ***promotorul civilizaţiei*** *(nu şi al culturii!, al ,,civilizaţiei manierate'', de tipul celei subliniate încă de la Erasmus din Rotterdam… - n.a.),* ***promotorul liberalismului dus la extremă*** *(comunismul, venit prin filieră liberal-socialistă…- n.a.)* ***şi umanismului*** *(filosofiei care a pus în centrul universului omul…- n.a.)]*

Proudhon declară că Dumnezeu este rău pentru că omul – creaţia Sa – este rău. Astfel de gânduri nu reprezintă o noutate. Ele alcătuiesc conţinutul obişnuit al predicilor din cultul satanic.

Mai târziu, Marx s-a certat cu Proudhon şi a scris o carte pentru a combate ideile din cartea acestuia, Filozofia mizeriei*. Dar Marx a contestat numai doctrine economice de mică importanţă. El nu are nici o obiecţie faţă de răzvrătirea demonică a lui Proudhon împotriva lui Dumnezeu.*

---

[119] Ibidem, pp.30-31.

*Heinrich Heine, binecunoscutul poet german, a fost un al treilea prieten intim al lui Marx. Şi el era un adorator al lui Satan. El scrie: ,,*Am chemat Diavolul şi el a venit, / Trebuie să-i examinez faţa cu uimire; / Nu este hidos, nu şchioapătă, / Este un bărbat atrăgător, fermecător.'' (,,Marx a fost un mare admirator al lui Heinrich Heine…Relaţiile dintre ei au fost calde şi intime.'')

De ce l-a admirat Marx pe Heine? Poate din cauza unor gânduri ca acestea:

,,Aş vrea să am câţiva copaci frumoşi în faţa uşii şi dacă bunul Dumnezeu vrea să mă fericească pe deplin, atunci îmi va acorda bucuria de a vedea şase sau şapte din duşmanii mei spânzuraţi de aceşti copaci. După moartea lor, cu o inimă plină de compasiune, le voi ierta tot răul pe care mi l-au făcut în timpul vieţii. Da, trebuie să-i iertăm pe duşmanii noştri dar nu înainte de a-i vedea spânzuraţi. Nu sunt răzbunător. Aş vrea să-mi iubesc duşmanii. Dar nu-i pot iubi înainte de a mă fi răzbunat. Abia atunci inima mea se deschide pentru ei. Atâta vreme cât nu te răzbuni, amărăciunea persistă în inimă.''

Ar dori oare vreun om cumsecade să fie prieten intim cu cineva care gândeşte în felul acesta?

Dar Marx şi cei din anturajul său gândeau exact în felul acesta. [120]

*

Lunaciarski, un filozof important care fusese ministrul educaţiei în U.R.S.S. scria, în revista Socialism şi Religie*, că Marx a renunţat la orice legătură cu Dumnezeu punându-l în schimb pe Satan în fruntea coloanelor de proletari în marş.*

Este esenţial ca în legătură cu acest aspect să subliniem faptul că ***Marx şi tovarăşii săi, deşi se declaraseră împotriva lui Dumnezeu, nu erau atei, aşa cum pretind a fi marxiştii de astăzi ceea ce înseamnă că acuzându-L şi insultându-L făţiş pe Dumnezeu, ei urau un Dumnezeu în care totuşi credeau (ca şi celebrul filosof german Nietzsche - n.a.). Ei nu contestau existenţa lui Dumnezeu (ca Nietzsche, care a ,,demonstrat'' că ,,Dumnezeu a murit'' - n.a.), ci supremaţia Lui.***

Când a izbucnit revoluţia la Paris, în 1871, comunardul Flourens a declarat: ,,Vrăjmaşul nostru este Dumnezeu. Ura faţă de Dumnezeu este începutul înţelepciunii.''

Marx i-a elogiat foarte mult pe comunarzi, care proclamau această ură. Dar ce legătură are aceasta cu o distribuire mai justă a bunurilor sau cu îmbunătăţirea instituţiilor sociale? Aceste revendicări nu sunt decât capcanele ideologice care ascund adevăratul scop: desfiinţarea lui Dumnezeu şi a închinării la El. Astăzi avem dovada clară că se urmăreşte un astfel de scop în ţări ca Albania şi Coreea de Nord, unde toate bisericile, moscheele şi pagodele au fost închise.[121]

*

Toţi sataniştii activi au vieţi răvăşite. Acesta a fost şi cazul lui Marx.

Arnold Künzli, în cartea sa Karl Marx – O psihogramă*, descrie viaţa lui Marx, referindu-se şi la sinuciderea a două din fiicele sale şi a unui ginere. Trei dintre copiii săi au murit din cauza subnutriţiei. Fiica sa Laura, căsătorită cu socialistul Laforgue, a înmormântat pe trei dintre copiii ei. O altă fiică a lui Marx, Eleonor, a hotărât să se sinucidă împreună cu soţul ei. Ea a murit, iar el s-a răzgândit în ultimul moment.*

Marx nu s-a simţit obligat să-şi întreţină familia, deşi ar fi putut s-o facă foarte uşor datorită cunoaşterii unor limbi străine pe care le stăpânea foarte bine. A preferat să cerşească de la Engels. A avut un copil nelegitim cu servitoarea lui, Helen Demut. Mai târziu a atribuit paternitatea acestui copil lui Engels, care a acceptat toată această comedie. […] De-a lungul vieţii sale, Marx a primit de la Engels circa 6 milioane de franci – după cum informează Institutul Marx – Engels.

Cu toate acestea, Marx jinduia tot timpul să moştenească averi. În timp ce un unchi de-al său era în agonie, Marx i-a scris lui Engels: ,,Dacă moare câinele, voi ieşi din încurcătură'', la care Engels îi răspunde: ,,Te felicit pentru că s-a îmbolnăvit cel care te-a împiedicat să intri în posesia moştenirii şi sper ca nenorocirea să se întâmple chiar acum.''

,,Câinele'' a murit, iar la 8 martie 1855, Marx scria:

---

[120] Ibidem, pp.31-34.
[121] Ibidem, pp.34-35.

„Un eveniment foarte fericit. Ieri ni s-a comunicat moartea unchiului soției mele, în vârstă de nouăzeci de ani. Soția mea va primi aproximativ o sută de lire sterline, poate chiar şi mai mult, dacă nu cumva bătrânul câine a lăsat o parte din banii săi doamnei care-i administra casa.''

Marx nu avea sentimente mai bune nici față de rudele care-i erau mult mai apropiate decât acest unchi. De pildă, el nu vorbea cu mama lui. În decembrie 1863 Marx i-a scris lui Engels:

„Acum două ore a sosit o telegramă prin care sunt anunțat că mama a murit. Soarta a vrut să ia din viață un membru al familiei. Eu eram deja cu un picior în groapă dar în împrejurările actuale, sunt mai necesar decât bătrâna. Trebuie să mă duc la Trier pentru moştenire.''

Asta este tot ceea ce Marx a avut de spus la moartea mamei sale.

Relațiile dintre Marx şi soția lui erau destul de proaste. Ea l-a părăsit de două ori, dar s-a întors de fiecare dată. Iar el nu a fost prezent nici măcar la înmormântarea ei.

Aflându-se mereu în nevoi pecuniare, Marx a risipit mulți bani la bursă, unde el – marele economist – nu ştia decât să piardă.

Marx era un intelectual de mare calibru, ca şi Engels. Totuşi, corespondența lor abundă în obscenități, neobişnuite pentru această clasă socială. Expresiile grosolane sunt frecvent utilizate, dar ***nu există nici măcar o singură scrisoare în care vreunul dintre ei să pomenească despre idealul umanist sau socialist****.*

Deoarece biserica satanistă este extrem de secretă, avem numai vagi indicii despre posibilele legături ale lui Marx cu această sectă. Viața lui răvăşită constituie însă, neîndoielnic, încă o verigă în înlănțuirea dovezilor aduse până acum. [122]

*

Centrul sataniştilor din Londra este cimitirul Highgate, unde a fost înmormântat Marx. La mormântul lui sunt oficiate misterioase rituri de magie neagră. Acolo a fost locul de inspirație al ,,vampirului'' Highgate, care a atacat mai multe fete în anul 1970.

Hua Kuo-Feng, conducătorul Chinei comuniste, a ținut un moment de reculegere la acest mormânt. [...] Engels scria în Anti-Duhring*:* „Dragostea universală față de oameni este o absurditate.'' *Iar într-o scrisoare adresată unui prieten, susținea:* „Noi avem nevoie mai degrabă de ură, decât de dragoste, cel puțin în acest moment.''

Che Guevara a învățat bine lecția marxistă. În scrierile sale se pot recunoaşte sentimentele lui Engels:

„Ura este o parte componentă a luptei, ura nemiloasă contra duşmanului, o ură care-l înalță pe revoluționar deasupra limitelor omeneşti, făcând din el o maşină eficace care distruge şi ucide cu sânge rece.'' *[...] Marx scria în* Manifestul Partidului Comunist*: ,,Comuniştii îi detestă pe cei care îşi ascund gândurile şi intențiile. Ei declară deschis că scopul lor nu poate fi realizat decât printr-o răsturnare a întregii structuri sociale existente.''*

Şi mai departe: „Nu există decât o singură metodă pentru a scurta chinurile agoniei vechii societăți şi durerile naşterii celei noi, şi anume: **terorismul revoluționar**.''*[...] Marx este singurul adept al ,,revoluției permanente'', al terorismului şi vărsării de sânge numai de dragul revoluției. De fapt, în cazul acesta nu există nici un scop. Singurul obiectiv este violența împinsă până la paroxism. Prin aceasta, satanismul se deosebeşte de viața păcătosului obişnuit.*

Marx îi numea pe teroriştii care au fost executați pentru crimele săvârşite în Rusia țaristă, ,,martiri nemuritori'' sau ,,tovarăşi de neprețuit''. [123]

*

Soljenițîn, în monumentalul său roman Arhipelagul Gulag*, afirmă că hobby-ul lui Yagoda, ministrul afacerilor interne al Uniunii Sovietice, era de a împuşca – dezbrăcat în pielea goală –* ***icoanele*** *care îi reprezentau pe Isus şi pe sfinți. Câțiva tovarăşi îi țineau companie. Acesta era un alt ritual satanist practicat la nivelele superioare ale ierarhiei comuniste. [...] Sunt oare ofițerii*

---

[122] Ibidem, pp.38-41.
[123] Ibidem, pp.70-72.

comuniști posedați de demoni? Nu cumva ei sunt posedați de Satan ca instrumente de răzbunare față de creștinii care se împotrivesc puterilor întunericului?

În Rusia, în timpul lui Stalin, câțiva comuniști au omorât niște nevinovați în beciurile poliției. După comiterea acestui omor bestial, unul dintre făptași și-a revenit și, umblând de la un cadavru la altul, spunea: ,,N-am vrut să fac asta. Nu vă cunosc. Vorbiți cu mine, iertați-mă!'' Atunci unul dintre complicii săi l-a ucis. […]

Diavolul este invidios și furios în fața frumuseții spirituale, care îl jignește. Deoarece și-a pierdut frumusețea inițială din cauza trufiei, el nu vrea ca nimeni altcineva să fie frumos. Dacă nu ar exista frumusețea spirituală a sfinților, Diavolul nu ar apărea atât de hidos. De aceea, el vrea să urâțească tot ce este frumos.

Iată de ce creștinii din închisoarea comunistă din Pitești ca și din altele, au fost torturați nu numai pentru a trăda secretele bisericii clandestine, ci și pentru a rosti hule la adresa lui Dumnezeu. [124]

*

Ziarul sovietic Sovietskaia Molodioj *(14 februarie 1976) adaugă o nouă și zdrobitoare dovadă în sprijinul tezei care susține existența legăturilor dintre marxism și satanism. Ziarul descrie cum comuniștii militanți atacau bisericile și își băteau joc de Dumnezeu pe vremea regimului țarist. În acest scop, comuniștii foloseau o versiune hulitoare a rugăciunii* Tatăl nostru*, o adevărată blasfemie […]* ***Scopul final al comunismului care cucerește țări noi, nu este de a întemeia un alt sistem social sau economic, ci „de a-L batjocori pe Dumnezeu și de a-l slăvi pe Satan.''*** *[…]*

Într-un anumit sens, arestarea de către comuniști a preoților și a pastorilor considerați de ei ca fiind contrarevoluționari, ar putea părea ,,logică''. Dar de ce preoții de la închisoarea din Pitești au fost siliți de către marxiștii din România să rostească liturghia deasupra excrementelor și a urinei? De ce creștinii au fost torturați pentru a se împărtăși cu aceste excremente în locul elementelor necesare sfintei comuniuni? De ce această obscenă batjocorire a religiei? De ce preotului ortodox român Roman Braga – pe care l-am cunoscut personal în timp ce se afla în închisoare din ordinul comuniștilor și care acum locuiește în S.U.A. – i-au fost smulși dinții, unul câte unul, cu o bară de fier pentru a-l face să hulească?

Comuniștii i-au explicat nu numai lui: ***„Dacă noi vă omorâm pe voi, creștinii, voi vă veți duce în cer. Dar nu vrem să deveniți martiri. Mai întâi trebuie să vă facem să-L blestemați pe Dumnezeu, pentru ca apoi să vă duceți în iad.''***

În închisoarea de la Pitești, comuniștii obișnuiau să-l ,,boteze'' zilnic pe un deținut foarte evlavios, băgându-l cu capul în butoiul în care tovarășii săi de suferință își făcuseră nevoile și obligându-i în acest timp pe ceilalți deținuți să intoneze cântările specifice botezului.

Unui student de la teologie, după ce a fost îmbrăcat cu forța cu niște cearșafuri albe (o imitație a veșmintelor lui Cristos), i s-a legat de gât, cu sfoară, un falus din săpun. ***Creștinii erau bătuți până când își ieșeau din minți pentru a fi forțați să îngenuncheze în fața unei astfel de imagini batjocoritoare a lui Isus Cristos.*** *Trebuiau să sărute săpunul și să rostească o parte din liturghie.*

Alți deținuți au fost siliți să-și dea pantalonii și, astfel dezbrăcați, să se așeze pe Biblii deschise.

Astfel de silnicii batjocoritoare au fost practicate în închisori timp de cel puțin doi ani cu deplinul acord al conducerii de partid. Ce au în comun aceste josnicii cu socialismul și cu bunăstarea proletariatului? Nu sunt oare aceste lozinci anticapitaliste doar niște pretexte pentru organizarea orgiilor și a blasfemiilor satanice? […]

În închisorile din România, ca și în cele din U.R.S.S., călugărițele care nu se lepădau de credință erau violate (sex anal), iar fetele baptiste – silite să practice sex oral.

[124] Ibidem, pp.74-78.

Mulți deținuți supuşi la astfel de tratamente au murit ca martiri, dar comuniştii nu s-au mulțumit cu atât. Prin aplicarea unor procedee satanice, ei au reuşit să-i facă pe martiri să blesteme în ceasul morții din cauza delirului provocat de torturile la care aceştia fuseseră supuşi.

În scrierile sale, Marx pomeneşte doar o singură dată despre tortură. În timpul vieții sale, mulți dintre adepții săi au fost torturați de către autoritățile Rusiei țariste. De vreme ce Marx este etichetat drept umanist, ne-am aştepta ca el să incrimineze astfel de practici îngrozitoare. Dar singurul lui comentariu în această privință a fost următorul:

„Tortura a dat naştere la cele mai ingenioase inovații, creându-se astfel pentru mulți meseriaşi cinstiți numeroase locuri de muncă în producția instrumentelor necesare.''

Tortura creează locuri de muncă şi dă naştere la inovații ingenioase – iată tot ceea ce Marx a avut de spus în legătură cu acest subiect (cât de ***cinice*** *sunt, cel puțin, de fapt, aceste afirmații ale lui Marx! - n.a.). Nu este de mirare că guvernările marxiste le-au întrecut pe toate celelalte în privința torturării dizidenților – ceea ce confirmă, încă o dată, caracterul satanist al marxismului.* [125]

*

Marxismul este o religie pentru că întruneşte toate caracteristicile unei religii. *Totuşi, în literatura de propagandă marxistă, acestui dumnezeu nu i s e spune pe nume. După cum reiese limpede însă din dovezile furnizate de această carte,* ***dumnezeul acestei religii nu este altul decât Satan****.*

Este foarte ciudat faptul că deşi marxismul este în mod evident de natură satanică, mai multe biserici din lumea liberă nu îl resimt totuşi ca pe un pericol.

În această privință, câteva statistici sunt edificatoare.

Mai mulți profesori de seminar din S.U.A. au fost întrebați: „Este posibil ca un om consecvent să fie membru al bisericii dvs. şi, totodată, adept al marxismului?''

Iată procentajul celor care au răspuns „Da'': Biserica Episcopală – 68%; Biserica Luterană – 53%; Biserica Prezbiteriană – 49%; Biserica Metodistă – 49%; Biserica lui Cristos – 47%; Biserica Baptistă Americană – 44%; Biserica Romano-Catolică – 31%.

Cât de trist este că cei care urmează Calea Adevărului se lasă înşelați de cei care îi slujesc tatălui minciunii. [126]

*

În ce constă contribuția lui Marx la materializarea proiectului satanic de distrugere a omenirii?

Biblia ne învață că Dumnezeu l-a creat pe om ***„după chipul şi asemănarea Lui''*** *(Geneza 1: 26). Până în vremea lui Marx, omul a continuat să fie considerat ca o „încoronare a creației''.* ***Marx a fost unealta aleasă de Satan pentru a-l determina pe om să-şi piardă respectul de sine, convingerea descinderii sale din înalte obârşii cereşti şi a menirii sale de a se întoarce la aceste obârşii. Marxismul este primul sistem filozofic care limitează drastic noțiunea de om.***

Conform teoriei lui Marx, omul este în primul rând un pântec care trebuie umplut permanent. Interesele primordiale ale omului sunt cele de natură economică; el produce pentru a-şi putea satisface nevoile. În acest scop, oamenii intră în relații de producție. Aceste relații reprezintă baza societății, pe care Marx o numeşte „infrastructură''. Căsătoria, dragostea, arta, ştiința, orice alte preocupări şi aspirații care nu țin de domeniul pântecului constituie „suprastructura'' care, în ultimă instanță, este determinată de necesitățile pântecului.

Nu este de mirare că Marx a elogiat cartea lui Darwin,* Originea omului*, care reprezintă o altă lovitură subtilă care l-a făcut pe om să uite de originea şi menirea lui de natură divină. Darwin a susținut că omul provine din regnul animal.

Omul a fost detronat de către Marx şi Darwin. Nereuşind să-L detroneze pe Dumnezeu, Satan l-a înjosit pe om. Omul a fost înfățişat ca descinzând din animal, un biet rob al pântecului.

---

[125] Ibidem, pp.83-95.
[126] Ibidem, p.103.

La 16 ianuarie 1861, Marx îi scria lui Ferdinand Lasalle: ,,Cartea lui Darwin este foarte importantă, oferindu-mi un fundament pentru ştiinţele naturale în interpretarea istorică a luptei de clasă.'' [127]

*

***Friederich Nietzsche**, în cea de-a patra parte a cărţii sale* Aşa grăit-a Zarathustra, *sub titlul «Înviere» oferă cititorilor textul unei alte liturghii satanice, compuse într-un spirit asemănător celei prezentate mai înainte (relatarea unei paciente a dr. Lawrence Pazder, care a participat cu 20 de ani în urmă la un astfel de ritual - n.a.).*

Este atât de dureroasă constatarea că liturghiile satanice au ajuns să pătrundă în viaţa mai multor americani şi îndeosebi în viaţa copiilor.

*,,Satan, Satan, Satan. El este Dumnezeu, el este Dumnezeu, el este Dumnezeu.'' Aceste blasfemii se ascund în textele unei părţi a muzicii **rock** pe care tinerii o ascultă la ora actuală, fără a recepta conştienţi mesajul ei satanic. În cazul acesta, muzica este camuflajul liric în care se ascunde capcana cuvintelor.*

Anumite grupuri rock folosesc acest procedeu. Discul de mare succes al formaţiei Led Zepelin, *intitulat «Scara spre cer», al cărui text, după cum se ştie, este destul de simplist ascunde următorul mesaj: ,,Cânt pentru că trăiesc cu Satan.'' Într-un alt cântec se spune: ,,M-am hotărât să fumez marijuana.'' **Adresându-se subconştientului, sugestia exercită asupra noastră o influenţă mai mare (deci mai periculoasă) decât ideile conştient receptate.***

Astăzi, liturghiile satanice sunt foarte rar oficiate în public. În biografia consacrată lui Fouché, Stefan Zweig descrie un asemenea ritual care a avut loc în văzul lumii în oraşul Lyon, în timpul revoluţiei franceze, în cinstea unui revoluţionar ucis, pe nume Chalier. În acea zi crucile au fost smulse de pe toate altarele, iar preoţilor li s-au confiscat odăjdiile. O uriaşă mulţime de oameni a coborât în piaţă purtând bustul revoluţionarului ucis. La această ceremonie au participat trei proconsuli pentru a cinsti memoria lui Chalier - ,,dumnezeul – mântuitor care a murit pentru poporul său''.

Oamenii ţineau în mâini potire, icoane şi alte obiecte de uz liturgic. În urma lor venea un asin care purta pe cap mitra episcopală. De coada lui era legată o cruce şi o Biblie.

La sfârşit, Evanghelia, cărţile de rugăciune şi icoanele au fost aruncate în flăcări. Măgarului i s-a dat să bea din potirul de împărtăşanie ca răsplată pentru participarea lui la acest ritual (în hohotele mulţimii, desigur… - n.a.). Bustul lui Chalier a fost aşezat pe un altar în locul icoanei lui Cristos, făcută ţăndări. Zeci de răspopiţi catolici au luat parte la ceremonie.

În amintirea acestui eveniment a fost imprimată o medalie. Ceremoniile secrete satanice nu se desfăşoară sub aceeaşi formă, dar fondul lor este acelaşi. [128]

*

*În timpul ceremoniei de iniţiere în al treilea grad al bisericii sataniste, cel iniţiat trebuie să jure: ,,Voi face întotdeauna numai ceea ce vreau eu.'' Cu alte cuvinte, nu există nici o autoritate superioară eului păcătos. […] **Adevăratul sentiment religios se situează la antipodul exaltării eului.** […] Dimpotrivă, atunci când un bărbat sau o femeie primesc iniţierea satanistă de gradul VII, aceştia jură că se vor călăuzi în viaţă, după principiul: ,,Nimic nu este adevărat şi totul este permis''. Odată, Marx a fost întrebat de fiica lui: ,,Care este principiul tău favorit?'', la care el a răspuns: ,,Să mă îndoiesc de orice.''*

În* Manifestul Partidului Comunist, *Marx a afirmat că urmărea nu numai abolirea tuturor religiilor, ci şi a oricărei morale – ceea ce va face ca totul să fie permis.

Am citit îngrozit principiul iniţierii satanice de gradul VII, afişat pe zidurile Universităţii din Paris în timpul convulsiilor sociale din 1968; era redus la formula: ,,Este interzis să interzici'' consecinţa firească a devizei ,,Nimic nu este adevărat şi totul este permis.''

---

[127] Ibidem, pp.104-105.
[128] Ibidem, pp.129-131.

Evident, tinerii nu-şi dăduseră seama de absurditatea acestei interdicţii. Dacă este interzis să interzici, trebuie să fie interzisă şi interdicţia de a interzice. Iar dacă totul este permis, înseamnă că este permisă şi interdicţia.

Tinerii cred că libertatea constă în negarea oricărei interdicţii. Marxiştii ştiu mai bine acest lucru. Pentru ei, această definiţie a libertăţii înseamnă că este interzis să interzici dictaturile inumane din China comunistă şi din Uniunea Sovietică.

*Dostoievski deja avertizase: ,,Dacă Dumnezeu nu există, înseamnă că totul este permis (iată la ce conduce şi filosofia nihilistă a lui Nietzsche! - n.a.).'' **Dacă nu există Dumnezeu, înseamnă că toate instinctele noastre sunt descătuşate.** Expresia fundamentală a acestui gen de libertate este rară. Oricine este liber (în această accepţie) să considere libertatea ca pe o slăbiciune sufletească. Engels spunea: ,,Dragostea universală este o absurditate.'' Gânditorului anarhist Max Stirner, autorul cărţii* Eul şi proprietatea sa *şi unul dintre prietenii lui Marx, a scris: ,,Sunt legitim îndreptăţit să fac orice lucru pe care îl pot face.''*

Comunismul este o posedare demonică colectivă. [129]

*

Marx nu este câtuşi de puţin îngrijorat de sărăcia în care trăiesc tovarăşii săi, pentru care revoluţia este ultima soluţie…

El nu i-a iubit niciodată pe muncitori, considerându-i ,,într-o ureche'', ,,proşti'', ,,măgari'', ,,ticăloşi'', exprimându-se chiar obscen la adresa lor. Nu i-a iubit nici pe tovarăşii săi de luptă pentru cauza comunismului. Lui Freilligrath îi spunea ,,Porcul'', pe Lasalle îl numea ,,evreu negru'', iar pe Bakunin îl considera ,,o nulitate de teoretician''.

*Locotenentul Cekov, luptător în revoluţia din 1848 şi unul dintre tovarăşii de băutură ai lui Marx , mărturisea că **narcisismul lui Marx devorase tot ce fusese bun în sufletul său**.*

Cu siguranţă că Marx nu-i iubea pe oameni.

*Giuseppe Mazzini, care îl cunoştea foarte bine pe Marx, scrie despre el că ,,avea un spirit distructiv. În inima lui nutrea mai degrabă **ură** decât dragoste faţă de oameni.''*

Massini era un ,,carbonar''. Această organizaţie (înfiinţată în anul 1815 de genovezul francmason Maghella) declara că principalul ei scop, ,,conform năzuinţelor lui Voltaire şi obiectivelor Revoluţiei franceze, era desfiinţarea religiei catolice şi, în cele din urmă, a creştinismului.'' La început, mişcarea carbonarilor s-a manifestat doar în interiorul Italiei dar, ulterior, a căpătat o mai largă orientare europeană.

Deşi l-a criticat pe Marx, Massini a rămas în continuare prieten cu el. Enciclopedia iudaică *menţionează faptul că celor doi li s-a trasat sarcina de a pregăti discursul şi organizarea Primei Internaţionale; ceea ce înseamnă că cine se aseamănă se adună, chiar dacă cei doi se criticau reciproc.*

*Nu cunosc nici o mărturie din partea contemporanilor lui Marx care să infirme aprecierile făcute de Massini la adresa lui. Dragostea lui Marx era acest fragment din versurile lui G. Werth: **,,Nu este nimic mai plăcut pe lume decât să-i muşti pe duşmanii tăi.''** Marx a afirmat deschis: ,,Suntem neîndurători. Nu cerem nici un pic de îndurare. Când va veni rândul nostru, nu vom evita terorismul.''*

Marx nu a urât religia pentru că aceasta ar fi stat în calea realizării fericirii oamenilor. Dimpotrivă, el dorea ca oamenii să se chinuie atât pe lumea aceasta cât şi în cealaltă, toată veşnicia. Acesta era „idealul'' său. După cum a mărturisit, ţelul său era distrugerea religiei. Socialismul, cauza proletariatului, umanismul – nu erau decât nişte pretexte.

După ce a terminat de citit cartea lui Charles Darwin, Originea speciilor, *Marx i-a trimis o scrisoare lui Lassalle mărturisindu-i bucuria că cel puţin în domeniul ştiinţelor naturale, lui Dumnezeu I s-a dat ,,lovitura de graţie''. Atunci, care să fi fost ideea predominantă din gândirea lui Marx? Să fi fost oare frământat din pricina condiţiilor mizerabile de trai ale proletariatului? Dacă ar*

[129] Ibidem, pp.133-135.

fi aşa, atunci în ce ar mai consta valoarea atribuită de Marx teoriei lui Darwin? Singurul răspuns acceptabil este că Marx, înainte de toate, a fost preocupat de distrugerea religiei.

Lupta pentru binele clasei muncitoare era o aparenţă. Acolo unde proletariatul nu se ridică la luptă în numele „idealului'' socialist, marxiştii vor exploata diferenţele dintre rase sau aşa numita prăpastie dintre generaţii. Pentru ei principalul obiectiv îl constituie distrugerea religiei.

Marx credea în iad. Programul său, ideea care l-a călăuzit şi l-a însufleţit de-a lungul vieţii a fost de ***a-i trimite pe oameni în iad****. […] Astfel, conform declaraţiilor lui Marx (****părintele comunismului****) iată cine era prietenul său apropiat şi autorul revoluţiei comuniste: un demon.* [130]

*

Isus – revelându-Se sfântului Ioan – adresat un foarte misterios mesaj, bisericii din Pergam (un oraş din Asia Mică): ***„ Ştiu unde locuieşti; acolo unde este scaunul de domnie al Satanei''*** *(Apocalipsa 2: 13). […] După cucerirea Berlinului de către armata sovietică, altarul din Pergam a fost luat din Germania şi dus la Moscova. Dimensiunile lui sunt colosale […] Arhitectul Stjusev a folosit ca model acest altar al Satanei pentru construirea mausoleului lui Lenin, în 1924.*

De atunci, mii de cetăţeni sovietici aşteaptă zilnic la rând pentru a vizita acest sanctuar al Satanei în care mumia lui Lenin se află expusă pe un catafalc de onoare. Lideri religioşi din întreaga lume vin să-l omagieze pe „patronul spiritual'' al Sovietelor în incinta acestui locaş ridicat în cinstea Satanei. Nu trece o zi fără ca în acest loc să nu se depună coroane de flori, în timp ce bisericile creştine din Piaţa Roşie din Moscova au fost transformate de o bună bucată de vreme în muzee.

Domnia lui Satan în Uniunea Sovietică este foarte vizibilă. […] Pe de altă parte, o revistă teologică din Olanda a acordat un spaţiu de câteva coloane unui articol în care se încerca minimalizarea importanţei acestei interpretări: „Este posibil ca Marx să nu fi fost străin de practicarea magiei negre – susţinea autorul articolului – dar acest lucru nu este foarte important. Toţi oamenii sunt păcătoşi, numai că nu toţi sunt infractori. Toţi suntem păcătoşi, dar unii dintre noi sunt ucigaşi iar alţii judecătorii care, conform legii, pronunţă sentinţa aplicabilă acestor ucigaşi.''

Crimele comunismului sunt fără precedent. *[…] Dimensiunile crimelor comise de comunişti sunt date de intensitatea cu care s-a exercitat influenţa satanică asupra întemeietorului comunismului modern. Păcatele ieşite din comun ale comunismului ca şi cele ale nazismului sunt într-adevăr satanice. […]*

În Frankfurt (Germania Occidentală), în ziua de duminică, la serviciile divine ale Bisericii iau parte mai puţini oameni decât la şedinţele de spiritism unde se pretinde că sunt chemate duhurile morţilor. Se cunoaşte, de pildă, existenţa bisericilor sataniste din München şi Düsseldorf. Multe altele se află în Franţa, Anglia, S.U.A., şi în alte ţări.

În Marea Britanie există 35 000 de persoane care practică vrăjitoria. În universităţi americane şi chiar în licee se predau cursuri de iniţiere în vrăjitorie, astrologie, magie, farmece şi ESP (percepţie extrasenzorială). În Franţa, în fiecare an au loc 40 000 de liturghii satanice. [131]

*

Unii marxişti pretind că ar fi creştini. Aceştia ori încearcă să-i mintă pe ceilalţi, ori se mint pe ei înşişi. ***Nu poţi fi marxist creştin, după cum nu poţi fi creştin satanist.***

De-a lungul anilor, esenţa satanică a marxismului a rămas neschimbată. Filozoful marxist Ernst Bloch scrie, în cartea sa Ateismul în lumea creştină*:*

„Ispitirea de către şarpe a celei dintâi perechi omeneşti deschide calea mântuirii pentru omenire. Astfel, omul izbuteşte să devină dumnezeu; aceasta este calea revoltei. Prin uneltirile clerului şi ale bogătaşilor, acest adevăr a fost ţinut până acum sub obroc. Păcatul originar constă în faptul că omul nu doreşte să fie la fel ca Dumnezeu. Omul trebuie să cucerească **puterea**. Conform teologiei revoluţionare, omul trebuie să cucerească puterea deţinută de Dumnezeu. Înfăţişarea lumii trebuie

---

[130] Ibidem, pp.136-139.
[131] Ibidem, pp.139-150.

schimbată după chipul omului. Nu trebuie să existe nici o urmă de cer. Credința în existența lui Dumnezeu ca persoană reprezintă căderea în păcat. Această deficiență trebuie remediată.'' *[...]*

Comunismul desăvârşit – descris ca o eliberare economică, ca o întronare a libertății, a păcii şi a justiției – s-ar putea realiza numai prin aplicarea unei politici adecvate schimbării în bine a societății.

Dar politica dusă de comunişti până acum s-a soldat cu întemnițarea, torturarea şi terorizarea a sute de milioane de oameni într-o perioadă de cel mult şaptezeci de ani. Cum ar fi posibil ca folosindu-se astfel de metode să se ajungă la o societate a dreptății, a toleranței şi a dragostei?

Comunismul creştin nu poate fi acceptat nici măcar ca utopie! Teologia revoluției este de o evidentă absurditate, reprezentând o contradicție în termeni. [132]

[132] Ibidem, pp.152-167.

VIII. VREMEA COMUNISMULUI A TRECUT!

Chiar dacă mare parte din ceea ce acum este dat publicităţii se ştia sau cel puţin se bănuia, efectul este o nedisimulată uimire. ***Parcă nu ne aşteptam, totuşi, ca Securitatea să fi fost atât de bine infiltrată: de la oameni politici la cei din mediul cultural-academic, de la sportivi la atleţii credinţei şi de la ziarişti la avocaţi.*** *Perplexitatea este cu atât mai mare cu cât ne dăm seama că am împărţit acelaşi spaţiu de după 1989 cu oameni care până acum păreau altminteri. Sau nu. Deconspirarea alternează cu o serie de confirmări la fel de dezamăgitoare. […] Cu toate acestea, ceea ce se întâmplă acum este deosebit de important pentru România. A şti care au fost mecanismele terorii de stat şi care au fost cei care le-au aplicat este pur şi simplu vital. Nu poţi construi o societate liberă, democratică şi transparentă, fără să ştii cum se poate cădea în dependenţă, teroare şi frică. Nu poţi aştepta schimbarea de mentalitate, înnoirea morală şi coagularea în jurul unui proiect naţional major, fără să demaşti tarele trecutului, agenţii corupţiei şi duşmanii binelui comun. Nu poţi, în fine, să începi un nou capitol de istorie, dacă paginile celui anterior sunt fie scrise incorect, fie răstălmăcite. Pe scurt: neasumată, experienţa comunismului riscă să nu ne înveţe nimic. Eventual, ea poate doar să confirme banalitatea răului ce se propagă prin oameni care, luaţi fiecare în parte, se dovedesc cumsecade şi inofensivi.* ***Cum criteriile sunt amestecate şi odată cu ele torţionarii reali ascunşi printre colaboratorii lor şi printre victime, iar responsabilităţile, împărţite la întâmplare, mai puternică decât dorinţa deconspirării, zilele acestea se simte nevoia limpezirii****. […]*

Până acum, pluteşte în aer impresia unei comenzi politice în numele unui adevăr ce ar trebui să fie deasupra intereselor de moment. În plus, foarte puţini au în clipa de faţă o viziune de ansamblu asupra fenomenului, ceea ce pune în evidenţă un grav paradox: deconspirarea Securităţii se produce cu mijloace securistice, adică la limita dintre transparenţă şi interese oculte, dintre şantaj şi adevăr servit pe bucăţi. Mai curând se plătesc poliţe decât se răscumpără nedreptăţi. [133]

*

În al doilea rând, nu este foarte clar scopul actual al deconspirării dosarelor Securităţii. Acest demers precede momentul, aşteptat de mulţi, al condamnării comunismului ca ideologie perversă ce a dus la instaurarea, la noi şi aiurea, a unui regim criminal. Aşadar, ***demascarea aliaţilor de nevoie ai comunismului ca regim nu este precedată de fixarea în scris şi de proclamarea în public, prin vocea aceloraşi autorităţi, a caracterului malefic al acestuia****. Să nu uităm nici acest detaliu sugestiv: propunerea condamnării comunismului la nivel european nu a venit din partea ţărilor care au trecut prin experienţa acestuia. Un astfel de dezinteres, explicabil prin perpetuarea aceloraşi oameni la conducere în post-comunism, face posibil ca în loc să ne preocupe primar cei care au făcut comunismul posibil prin acţiunea lor voluntară, să îi identificăm numai şi numai pe cei care l-au sprijinit din slăbiciune sau interes.* ***Confuzia dintre cauză şi efect, tradusă în lipsa diferenţierii dintre călăi şi victime, dintre membrii activi ai sistemului şi membrii „colaterali'' ai acestuia, încurajează instaurarea unui relativism moral ce face ca exemplul celor care au rezistat cu adevărat împotriva comunismului, în temniţă sau în libertate, să fie deposedat de mesaj civic****. În lipsa unui proces real al comunismului, ne mulţumim cu un proces mediatic în care sunt expuşi oameni a căror vină nu este mai puţin evidentă, dar care au făcut parte dintr-un sistem pe care nimeni nu îl demască în dimensiunea lui umană, cu nume şi prenume. Rezultatul este halucinant:* ***foştii actori activi ai comunismului sunt scoşi complet din ecuaţie.*** *Adică sunt lăsaţi să gestioneze în continuare dominaţia economică şi să îşi pregătească fiii şi nepoţii pentru Parlamentul European.* ***Publicul este nevoit să se declare mulţumit cu execuţia morală a câtorva victime exemplare, dispariţia lor de pe scena publică***

[133] Radu Preda, în art. Deconspirarea Securităţii, între uitare şi judecare pripită, rev. Rost nr. 45 / noiembrie 2006, pp.30-31.

fiind prezentată drept rupere, în cele din urmă, cu trecutul. *Teoria țapului ispăşitor nu putea fi mai bine ilustrată.* [134]

*

În orizontul celor câtorva luni ce ne mai despart de momentul planificat al integrării noastre în Uniunea Europeană, aflați în plină luptă anticorupție care nu a dat roade, după demonstrația permisivității structurilor de stat odată cu fuga lui Omar Hayssam, captivi într-un sistem public dominat de vechi alianțe şi mentalități, incapabili să fim coerenți în ceea ce priveşte viitorul nostru, se pare că atacarea răului la rădăcină, adică exact operația care ar fi trebuit să fie făcută în primii ani de după 1989, nu a mai putut fi amânată. ***A rămas ultima dovadă a României în fața partenerilor ei europeni (deconspirarea…- n.a.) că este demnă să intre într-o familie care funcționează după alte reguli****. […] Apoi: lecția pe care o putem învăța din comunism constă în modul în care ne comportăm în post-comunism.* ***Învățăm din căderi atunci când ne ridicăm, urâm păcatul atunci când, prin mărturisire, ne eliberăm de el. Îl iubim pe Hristos mai mult abia după ce am făcut experiența îndepărtării de El. Fără să fie obligatoriu pentru toți, exemplul Fiului Risipitor este încurajator pentru cei care vor să se întoarcă acasă şi să prețuiască normalitatea.*** *[…] Este mai curând cazul să avem grijă ca, prin exemplul vieților noastre, România de mâine să aibă cât mai mulți oameni medii, de bun simț. Lecția comunismului poate servi printre altele tocmai la întărirea conştiinței că, în vremuri de teroare, dar nu numai, linia de mijloc este altceva decât compromisul, că supraviețuirea proprie nu trebuie plătită cu dispariția celuilalt, că suferința celor tari nu poate fi la nesfârşit un paravan pentru cei slabi şi perfizi, că binele poate fi făcut cel puțin în tot atâtea forme şi variante în câte se produce răul. Fără graba de a judeca, trebuie să rezistăm în egală măsură invitației la uitare. Deconspirarea Securității, în ciuda insecurității sale, este necesară nu atât pentru a ne răfui cu trecutul, cât mai ales pentru a construi un viitor de care să nu ne fie ruşine.* [135]

*

Este absurd să i se pretindă Bisericii să fi avut altă soartă decât a celorlalte instituții ale Statului (Şcoala, Justiția, Poliția, Armata, Academia, etc.), mai ales că ***Biserica a fost considerată duşmanul cel mai mare al statului comunist****. Prin urmare Securitatea a exercitat permanent presiuni asupra Bisericii folosind toate mijloacele posibile: agentură, filaj, tehnică operativă etc. Toate instituțiile bisericeşti (Patriarhia, Episcopiile, şcolile teologice, mănăstirile, parohiile), au constituit obiective de urmărire ale Securității comuniste. Urmărirea slujitorilor bisericeşti de către Securitate rezultă din dosarele păstrate în arhivele Securității cu privire la rezistența armată din munți ori în cele referitoare la colectivizare. […] Nu vrem să ascundem faptul că şi în rândul preoțimii ortodoxe există lichele şi uscături, caractere josnice şi infecte, oameni care sfidează bunul-simț minimal şi normele moralei creştine. […] Dar putem oare culpabiliza peste 10 000 de preoți ortodocşi, pentru că există în rândul lor şi asemenea Iude de circumstanță, care-şi trădează chemarea şi misiunea preoțească? […]*

Faptul că statul comunist a controlat Biserica prin Securitate – la fel ca toate instituțiile statului din vremea respectivă – nu înseamnă că preoții au fost nişte trădători ai oamenilor, ci dimpotrivă, au fost aproape de oameni, încercând să le sădească în suflete credința şi nădejdea în Dumnezeu, ajutându-i şi întărindu-i în fața greutăților de zi cu zi. Numai nişte minți schizofrenice pot crede cu atâta uşurință că preoții trădau secretul Tainei Spovedaniei la Securitate. Afirmația ministrului Iorgulescu că preoțimea ortodoxă a divulgat secretul Spovedaniei trebuia să atragă după sine dovezile pe care dl. ministru s-a bazat, ori, în caz contrar, demisia domniei sale. Aşa se întâmplă într-o democrație autentică sau într-o țară normală!

Istoricul Marius Oprea a afirmat foarte limpede că dosarele preoților în majoritatea cazurilor sunt de urmărire, nu de turnătorie. *Evident că vom avea şi cazuri de preoți colaboraționişti, dar până ce CNSAS-ul va oferi probe concludente, se cuvine să acordăm, dacă nu*

---

[134] Ibidem, pp.31-32.
[135] Ibidem, pp.33-38.

respect, cel puţin prezumţia de nevinovăţie, unei categorii sociale care în proporţie de 25% a trecut prin puşcăriile comuniste. Ne-am bucura să aflăm de la CNSAS că alături de aproximativ 2500 de preoţi ortodocşi din temniţele comuniste, au fost închişi şi 2000 de scriitori disidenţi, precum Mircea Dinescu, membru PCR şi absolvent de ,,Ştefan Gheorghiu'', 2000 de ziarişti, precum Cornel Nistorescu, care a slujit cu mult devotament presa comunistă din România lui Ceauşescu, 2000 de actori precum Florin Călinescu, care întruchipa în personajele sale nenumărate figuri de ingineri comunişti şi utecişti ai societăţii socialiste, 2000 de ingineri precum Cristian Tudor Popescu, pasionaţi de literatură ştiinţifico-fantastică etc. [136]

*

E curios faptul că astăzi opinia publică nu mai este interesată de torţionarii Securităţii comuniste, ci doar de victimele lor. Uităm prea uşor că Securitatea a creat statul român postcomunist. Ignorăm faptul că Securitatea a creat ceea ce Stelian Tănase numeşte capitalismul securisto-nomenclaturist, sau capitalismul de cumetrie, vorba tovarăşului Ion Iliescu. Uităm că ***Securitatea a creat România falimentară de azi*** *şi că* ***printre primii capitalişti cei mai mulţi au fost securişti, pentru că ei au avut şi banii şi oportunitatea de a se lansa în afaceri şi evident ,,experienţa''****. Pe bună dreptate N. C. Munteanu constată că din holda de turnători nu se mai vede cal, nici călăreţ şi nu se mai vede nici Securitatea.* ***Astăzi cei mai mulţi securişti activi sau retraşi din prima linie se lăfăie în vile luxoase, cu pensii astronomice, conduc companii economice, media ori companii occidentale.*** *La ce să ne aşteptăm? CNSAS-ul a încălcat în repetate rânduri legea fără să fie tras la răspundere. Acelaşi lucru îl fac şi membrii Guvernului şi nu se întâmplă nimic. Totul este un circ ieftin! Securiştii pot să râdă încă o dată de noi în hohote. De ce n-ar face-o, atâta vreme cât o fac pe banii noştri?*

Revenind la preoţimea ortodoxă e bine ca opinia publică să realizeze că nu din cauza Bisericii Ortodoxe şi a preoţilor ei a ajuns România în dezastrul economic şi moral de astăzi! […] Noi ca preoţi putem fi înjuraţi, blamaţi, scuipaţi, terfeliţi, huliţi, ironizaţi, huiduiţi etc., dar Biserica lui Hristos va dăinui până la sfârşitul veacurilor şi nici porţile iadului nu o vor putea birui, cu atât mai puţin diatribele snoabe ale unor intelectuali şi ziarişti de mâna a doua. Spre deosebire de domniile lor noi am ales să-L mărturisim pe Hristos şi în comunism şi o facem şi acum, în capitalism!

În faţa valului de ură şi calomnie, Biserica Ortodoxă răspunde, aşa cum a făcut întotdeauna în trecutul ei istoric, cu binecuvântare, smerenie şi răbdare, urmând îndemnul Sfântului Apostol Pavel: ,,Ocărâţi fiind, binecuvântăm; prigoniţi fiind, răbdăm; defăimaţi fiind, mângâiem. Ca gunoiul lumii am ajuns, lepădătura tuturor…'' (I Corinteni, 4, 12-13). Ar mai fi ceva de spus? Poate doar atât: ,,Să calomniaţi bine, tovarăşi!'' [137]

*

Directorul revistei ROST, Claudiu Târziu, a fost invitat la 17 septembrie a.c., între orele 23.00 şi 24.00, la emisiunea ,,Luminile nopţii'' de la Radio România Actualităţi, realizată de Cristian Curte. Tema ediţiei, generoasă, dar şi complicată: ,,Moştenirea comunismului'' – văzută din perspectivă morală şi spirituală. Prin telefon, au avut intervenţii lucide şi benefice scriitorul Răzvan Codrescu, un fin observator al vieţii religioase şi culturale de la noi, şi teologul Radu Preda, profesor la Universitatea din Cluj. Concluzia acestei dezbateri a fost că ***din comunism am moştenit tare grave de educaţie şi cultură – greu vindecabile şi numai cu un tratament adecvat -, dar că există o speranţă pentru construirea unei punţi între vârfurile noii generaţii şi moştenirea spirituală lăsată de generaţia interbelică****. Aşa se va salva viitorul românilor.* [138]

*

Ceea ce se petrece în aceste zile în România cu privire la dosarele aflate spre studiu la Consiliul Naţional de Studiere a Arhivelor Securităţii era inevitabil.

---

[136] Pr. Ion Alexandru Mizgan, în art. Biserica Ortodoxă şi Securitatea, rev.cit., pp.39-42.
[137] Ibidem, p.43.
[138] Art. Moştenirea comunismului; *Fapte, vorbe, gânduri*; în rev. Rost nr.44 /octombrie 2006, p.5.

Faptul că unii au impresia că este mai degrabă o isterie decât o asanare morală, faptul că alții, numind evenimentele acestea „dosariada'', sugerează că ar putea fi vorba de o răfuială politică, iar alții pur şi simplu nu văd rostul, socotind că au trecut deja şaisprezece ani, nu este decât consecința faptului că lucrurile nu au fost făcute la timpul lor, adică în anii'90. Acesta este aşadar, costul unor decizii amânate care, ca orice tergiversare, nu vindecă boala, ci o cronicizează. De ce lucrurile nu s-au întâmplat la timp este limpede. Din acelaşi motiv nu s-a soluționat la vreme şi problema restituirii proprietăților abuziv preluate de regimul comunist, din acelaşi motiv nu s-a făcut în timp util reforma microeconomică, menită să ducă la reducerea inflației. Caracteristica acestor ani rămâne ***tergiversarea*** *care, cum bine se vede, are scadențe inevitabile, dar costuri mai ridicate.*

Asumarea trecutului recent se face acum de-a dreptul ca o răbufnire. Cu toate excesele, ambiguitățile, patimile şi răstălmăcirile care însoțesc o astfel de acțiune. *Unii contestă faptul că adevărul nu poate ieşi în întregime la iveală. Este corect şi s-ar putea, în unele lucruri, limpezirea să se facă doar atunci când toți martorii vor fi dispărut fizic.* ***Important este, însă, că adevărul iese la iveală, chiar şi în trepte.***

Alții se întreabă ce rost au toate astea, dacă oricum legea nu pedepseşte colaborarea cu fosta Securitate. Cum spunea Alexis de Tocqueville, legea pedepseşte crima, nu păcatul. Să ne înțelegem, transparentizarea dosarelor nu este o acțiune punitivă. Nimeni nu doreşte să-i scoată în afara societății pe cei care au colaborat cu fosta Securitate. Ei vor putea fi pe mai departe vecinii noştri de bloc, colegii de serviciu sau partenerii de taifas microbistic în Cişmigiu. ***Chestiunea este ca astfel de oameni nu trebuie să ne conducă destinele. Ei nu trebuie să fie călăuzele lumii de azi pentru că drumul pe care ne-ar duce este mai degrabă o rătăcire decât o îndreptare. Noi vrem să ne rupem de non-valorile perioadei comuniste şi să ne îndreptăm spre valorile democratice europene, avem, aşadar, nevoie de altfel de călăuze. De aceea socotim că nu este bine ca printre oamenii politici, printre oamenii de presă, printre lideri sindicali, printre conducătorii de universități să se numere astfel de persoane care au acceptat, ca mod de viață, delațiunea, compromisul moral, oportunismul şi trădarea.*** *Fireşte că, dacă un partid de azi va socoti că astfel de oameni îi fac cinste, îi poate chiar păstra pe listele sale. Alegătorii vor decide în cele din urmă.*

Cu totul altfel e situația celor care se dovedesc a fi fost colaboratori, deşi în declarațiile date în preajma campaniei electorale sau a numirii în funcții de demnitate publică au afirmat că nu au făcut acest lucru. Atunci e vorba de crimă de sperjur şi asta legea penală pedepseşte. [...] De aceea, singura şansă ca procesul să fie transparent este ca dosarele şi arhivele să devină publice într-un mod operabil adică pe Internet. Atunci oricine poate căuta şi găsi ce doreşte şi îşi va putea da propriul verdict.[139]

*

Spectacolul tristei noastre tranziții pune câteva întrebări naturale, una dintre acestea fiind: ***Ce se opune intrării societății româneşti în normalitate?*** *[...] Comunismul a reuşit din păcate, crearea omului nou (evident că nu toți românii sunt la fel de apropiați de acest „ideal-tip'') care, din motive bine cunoscute, joacă un rol preponderent în conducerea țării. Sistemul comunist din România a practicat sistematic, mai ales la vârf,* ***antiselecția****. Nu erau promovați cei mai competenți, cinstiți, evoluați, ci cei mai slugarnici, care, pasămite, erau „de încredere''. [...] Dar, în general, obediența, îndeplinirea instrucțiunilor venite de sus, chiar dacă acestea încălcau legea, erau calități indispensabile promovării în sistem. În contrast, nu trebuie uitat că specialistul competent este în mod natural incomod, el se va opune aberațiilor tehnice sau economice, deci va fi penalizat de sistem. Şi cum majoritatea demnitarilor români, clasa politică, conducătorii locali, provin din eşaloanele inferioare ale PCR sau UTC, şi foarte numeroşi au avut legături strânse cu Securitatea, aceste caracteristici s-au perpetuat după 1989. Cele mai importante dintre acestea ni se par următoarele:*

1. Dorința de putere; 2. Iresponsabilitatea; 3. Minciuna; 4. Necinstea; 5. Ignoranța; 6. Invidia; 7. Slugărnicia. *Aceştia sunt ceea ce mi-am permis să numesc* ***cei şapte stâlpi ai neruşinării***

[139] Varujan Vosganian, în art. Despre crimă şi păcat, rev.cit., pp.18-19.

pe care se bazează întreaga arhitectură a tranziţiei noastre. *Astfel, şi după 1990, Omul Nou este propulsat de conjunctură, de afinităţi, de legături anterioare, profitând de inapetenţa societăţii româneşti de a-şi regla conturile cu trecutul…*[140]

*

,,În cei şapte ani, peste 100 000 de bandiţi au fost arestaţi şi condamnaţi pentru că au uneltit împotriva regimului nostru. […] Toate acestea nu puteau să fie realizate fără ură de clasă…''(Fragment din declaraţia de anchetă a fostului ministru de Interne Teohari Georgescu, în septembrie 1952).

JURĂMÂNT MILITAR. ,,Eu……cetăţean al Republicii Populare Romîne, intrînd în rîndurile Securităţii Statului, jur să fiu devotat poporului muncitor, Patriei mele şi Guvernului Republicii Populare Romîne… ***Jur să urăsc din adîncul fiinţei mele pe toţi duşmanii Patriei şi ai poporului muncitor***…*Dacă voi călca jurămîntul meu, să mă lovească pedeapsa aspră a legilor Republicii Populare Romîne şi să-mi atrag ura şi dispreţul oamenilor muncii.''* [141]

[140] G. Gussi, în art. Cei şapte stâlpi ai neruşinării, în Suplimentul Aldine al cotidianului România liberă, 4 noiembrie 2006, p.IV.
[141] Romulus Rusan, în art. Istoria şi geografia represiunii (II). Principiul fundamental al comunismului: ura, România liberă, 15 noiembrie 2006, p.5.

<u>IX. NECESITATEA RECONSTRUCȚIEI DREPTEI ÎN ROMÂNIA</u>

La începutul anului 1990, un grup de foşti deținuți politici înființase o formațiune politică de inspirație occidentală, <u>Uniunea Democrat Creştină</u> (UDC). Prin ianuarie 1990, venind la Bucureşti, am întâlnit la sediul UDC mulți camarazi de temniță şi de prizonierat în URSS, unii intelectuali de o valoare deosebită (ca regretatul Virgil Alexandru Ioanid), majoritatea foşti legionari. <u>Dacă această formațiune politică ar fi viat, ar fi fost, cred, un câştig pentru Dreapta din România.</u> ***Securitatea a avut însă grijă să infiltreze UDC chiar la vârf, cu agenți pregătiți din vreme, unii recrutați chiar din emigrație.*** *Unul dintre aceştia, lider al partidului, a şi făcut, cu un prilej oficial, următoarea declarație: ,,Primim în partid foşti comunişti, dar nu primim foşti legionari''. A doua zi, sediul UDC era gol de valori autentice...În acel moment, deşi personal n-am fost membru al legiunii, am hotărât să declarăm ,,independența'' ,,Punctelor cardinale'', ca să evităm orice confuzii sau suspiciuni. N-am fost niciodată ,,organ de partid''. [...]* Revenind, în fapt, noi am fost consecvenți. Încă de la primul număr am afirmat *ideea națională* şi *ideea creştină*, chiar dacă din rațiuni strategice am folosit etichetele menționate mai sus.

-Mulți v-au calificat, mai mult sau mai puțin tendențios, drept ,,publicație legionară''. În ce raport vă aflați cu legionarismul?

-Avem convergențe, nu la nivelul formelor, ci la cel al principiilor directoare: slujim acelaşi ideal național *şi* creştin. *Ca şi vechiul legionarism, credem că* ***înnoirea socială pleacă de la om, mai precis de la o <u>reformă moral-spirituală</u>***. *<u>Nu ne asumăm excesele trecutului legionar (care şi-au avut, totuşi, motivația lor politică şi psihologică), dar ne înclinăm cu respectul cuvenit în fața sacrificiilor legionare şi nu uităm persecuțiile pe care aceşti</u>* ***<u>cruciați ai românismului</u>*** *<u>le-au îndurat sub toate regimurile (carlist, antonescian, comunist).</u> [...] Dreapta adevărată în România este încă firavă şi marginalizată. În prim-plan este o ,,Dreaptă'' contrafăcută, de tipul PNL, PD sau PC. Însă, evoluția Dreptei la nivel european este promițătoare. Probabil că şi la noi se vor îndrepta lucrurile, datorită falimentului galopant al stângii şi tendințelor de revenire la putere a Dreptei în mai multe state europene.* [142]

[142] Interviu cu dl Gabriel Constantinescu, directorul revistei ,,Puncte cardinale'', art. ,,Tradiția poate răspunde provocărilor prezentului'', rev. cit., p.17.

X. VA SUPRAVIEȚUI SPIRITUALITATEA ORTODOXĂ ŞI NAȚIONALISMUL ÎN CADRUL UNIUNII EUROPENE?

Comunismul a fost un regim criminal, cu o anumită marjă de eroare însă. Ceea ce a fost ,,bun'' în comunism nu s-a datorat regimului în sine. ,,Bun'' a fost ceea ce a supravieţuit ,,îngheţat'' din România de dinainte de 1945: instituţii, oameni, reflexe. Aşa au fost, de exemplu, anumite segmente ale sistemului de învăţământ, mai degrabă tehnic decât umanist. ***Acum însă ne integrăm în prostia euro-atlantică: diluăm programa şcolară, distrugem spiritul de corp al profesorilor şi elevilor, lăsăm de-o parte disciplina, permitem corupţia şi criminalitatea să înflorească pe holurile şi în curţile din spate ale şcolilor, lăsăm tot felul de tâlhari juvenili să-şi terorizeze colegii şi profesorii. Ceea ce se distruge acum, prin coborârea standardelor învăţământului românesc, nu e ,,şcoala comunistă'', ci rămăşiţele şcolii antebelice, de Europă veche. La fel, dacă modernitatea comunistă nu a reuşit să dezghioace cu totul românul din căpăţâna patriarhalităţii lui, postmodernitatea eurosocialistă va reuşi. Ce n-a reuşit lampa lui Ilici va reuşi*** **mall-*ul Bruxelles-ului.***

*De altminteri, ceea ce caracterizează postmodernism/*political correctness-*ul românesc e spiritul lui corporat. Acolo unde postmodernii occidentali vorbesc în numele periferiilor – sociale, rasiale, estetice -, postmodernii români vorbesc, mai întotdeauna, în numele centrului, fie el Bruxelles sau Washington. Marginalitatea românească rămâne să fie recuperată de dreapta, de susţinătorii valorilor ,,tari'', acuzaţi apoi de ,,naţionalism''. Acolo unde minorităţile occidentale au fost îndemnate să creeze o artă care să le exprime, postmodernul nostru copiază arta minorităţilor occidentale, blamând specificul românesc. […] Ei bine, pentru că Noica a cerut Vestului, în scrisorile sale către Sanda Stolojan:* **„Lăsaţi-ne să fim, atâta vă cerem – nu ne sugrumaţi''***, e acuzat de izolaţionism/protocronism/ceauşism. De ce? Tot ce voia era să nu fim marginea nimănui – fie el Occident sau URSS -, ci propriul nostru centru. Adică să ne trăim condiţia de veşnic marginală provincie imperială ca pe o posibilitate de* ***autonomie spirituală****, ca pe o convertire a distanţei în discernământ. Era vorba de ascetismul marginii, nu de servilismul marginii. Or tocmai acesta din urmă pare a fi devenit o specialitate postmodernă românească.*[143]

*

Deocamdată îmi pun toate speranţele în faptul că sarmalele şi coliva nu se pot preambala, nu se pot vinde la mall. ***,,Gândeşte global, acţionează local'' e deviza internaţionaliştilor.*** *Gândeşte normal şi mănâncă de acasă e deviza mea.*

Stânga are memorie scurtă: după ce a distrus ţărănimea în numele industrializării, după ce a distrus învăţământul în numele corectitudinii politice (toţi suntem premianţi, toţi suntem ,,speciali''), acum dă vina pe ,,capitalism'' şi predică globalismul vegetarian. În anii'20-'30, stânga franceză cerea adaptarea învăţământului universitar la nevoile societăţii, la cerinţele progresului. Universitatea nu trebuia să producă gentlemeni, ci agenţi ai erei moderne. Acum, aceeaşi stângă deplânge prea marea dependenţă a universităţii de cerinţele ,,corporaţiilor''. Ţăranii au dispărut – să nu uităm că Marx îi considera nişte reacţionari ireductibili care trebuie striviţi fără milă -, dar brusc trebuie să fim cu toţii organici. Distrugem ,,agricultura de subzistenţă'', dar cerem mâncare naturală şi trimitem orăşenii englezi să cultive mini-loturi de zarzavat. Distrugem credinţa, şi apoi ne drogăm, că avem un ,,gol existenţial''. Distrugem familia şi apoi spunem că „society is guilty''*. […]*

Ştiu că România profundă, sufleteşte, nu numai demografic sau intelectual, a pierdut deocamdată partida. Dar vorba Psalmilor, într-o traducere nu academică, ci aşa, rascolnică: ***„Mai bun este puţinul celui drept, decât bogăţia multă a păcătoşilor / Că braţele păcătoşilor se vor zdrobi, iar Domnul întăreşte pre cei drepţi.''*** [144]

---

143 Mircea Platon, în art. Elegia (dez)integrării, rev. Rost nr.45/noiembrie 2006, pp.57-58.
144 Ibidem , p.58.

*

Două cuvinte despre istoria Uniunii Europene. *Anumite cercuri necunoscute şi obscure, având drept instrumente pe cancelarul german Konrad Adenauer şi pe ministrul de externe al Franţei Robert Schumann, au lansat ideea construirii unei Comunităţi Europene a cărbunelui şi a oţelului. Pentru această idee au contrasemnat în aprilie* ***1951****: Franţa, Germania de Vest, Italia şi ţările Beneluxului. La 25 martie* ***1957*** *aceste ţări au purces şi au contrasemnat Convenţia de la Roma, creînd astfel CEE (Comunitatea Economică Europeană), care avea deja organe şi mecanisme legiferate pentru luarea deciziilor. Această CEE s-a extins treptat, cuprinzând în total 15 ţări. În februarie* ***1992****, în oraşul Maastricht din Olanda, cele 12 ţări de pe atunci au semnat şi au intrat deja în procesul de transformare a CEE în Uniunea Europeană (UE) prin celebra Convenţie de la Maastricht. Prin validarea ei s-a modificat radical convenţia iniţială de constituire semnată la Roma în 1957, comunitatea economică a intrat într-un proces de unificare militară, politică şi monetară şi deja s-a creat UE. Din acest moment au început să apară tot mai mult nori negri la orizontul Europei şi a devenit vizibil* ***caracterul antidemocratic*** *prin care se încearcă constituirea acestei uniuni.*

Necesitatea creării unui sistem european. *O constatare comună este aceea că cercurile care promovează ideea unificării europene purced treptat la materializarea ei, dezvăluind popoarelor încet-încet, puţin câte puţin, forma pe care vor s-o dea Europei Unite. Astfel, arată limpede că nu vor ca popoarele să înţeleagă de la început ce li se pregăteşte la sfârşit.*

Ne e imposibil să descriem în această carte, cu toate amănuntele, tot ce cuprind aceste acorduri şi convenţii; ne vom exprima însă obiecţiile şi vom spune care e părerea noastră. Aşadar le spunem acestor cercuri:

1. Întrucât susţineţi că aţi creat UE exclusiv pentru bunăstarea şi pacea popoarelor, atunci de ce n-aţi creat şi un cadru legal, o Constituţie europeană, care să consfinţească toate drepturile fundamentale ale constituţiilor naţionale privind consfinţirea libertăţii fiecărui cetăţean în parte? De ce n-aţi creat un program de convergenţă cu măsuri concrete unde să se vadă limpede întregul plan al evoluţiei noastre în cadrul UE şi care va fi forma ei finală? Oare n-ar fi trebuit să supuneţi acest plan atenţiei guvernelor naţionale, şi ele, la rândul lor, să-l supună judecăţii şi controlului popoarelor lor? Popoarele n-ar fi trebuit ca prin referendum (drept care în patria noastră decurge din art. 44 al Constituţiei, art. care prevede anunţarea unui referendum ,,pentru proiectele de lege votate, care reglementează o problemă socială foarte importantă'') să aprobe sau să respingă acest plan sau să ceară modificarea lui, aşa cum ar dori, de vreme ce pentru ele spuneţi că realizaţi această uniune?

2. Nu numai că nu ne-aţi spus ce plănuiţi, dar sistematic ne-aţi ascuns şi costul acestei convergenţe. ***Nu ne-aţi informat ce sacrificii trebuie să suferim, nu ne-aţi spus, cu alte cuvinte, că trebuie să ne transformăm din cetăţeni liberi în supuşi şi, mai mult chiar decât atât, supuşi controlaţi electronic.*** *Nici măcar nu ne-aţi întrebat dacă suntem dispuşi la aceste sacrificii sau dacă ne stă în putinţă să le facem. Pur şi simplu,* ***fără să întrebaţi pe nimeni****, aţi considerat că e bine să ne aruncaţi în mare, şi câţi se îneacă, să se înece, câţi înoată, să înoate, şi dacă sunt norocoşi şi scapă de rechini…au scăpat.*

Puteţi să ne spuneţi cum aţi acceptat să semnaţi în alb aderarea la o Uniune Europeană a cărei formă finală rămâne încă necunoscută, o UE care n-are Constituţie şi legi cunoscute de la început? Cum aţi acceptat să intrăm într-o Europă unde toate se uneltesc în întuneric şi cum aţi acceptat şi aţi semnat fără condiţii pentru o uniune pe care au făcut-o ,,cu sens unic'', o uniune în care convenţiile şi legile se fabrică ,,din mers'', ascunzând scopul îndepărtat pe care îl urmăresc, care nu sunt altceva decât enigme pe care înalta autoritate de la Bruxelles le interpretează de fiecare dată aşa cum îi convine; convenţii şi legi care se schimbă, care sunt reconsiderate de la o zi la alta şi care arată mereu o altă faţă a Europei, diferită de cea de la început? Chemăm ca martor al spuselor noastre pe respectabilul nostru ministru al justiţiei, domnul Evanghelos Ianopoulos, care în a VI-a şedinţă a Camerei din 31 iulie 1992 (în care s-a discutat validarea Convenţiei de la Maastricht) printre altele a spus şi următoarele despre toate convenţiile de tip Maastricht, Schengen ş.a.m.d., mărturisind necunoscutul parcursului şi al scopului acestora: ,,Putem şti care e începutul acestor

convenții internaționale, dar nimeni nu ştie care e parcursul, care e sfârşitul şi care e scopul lor'' (din procesele verbale ale Camerei).

3. Cea mai mare crimă comisă în acest moment este însă desființarea art. 1, § 2 şi 3 din Constituția Greciei, fiindcă aceste paragrafe prevăd „că fundamentul unui stat este suveranitatea poporului. Toate puterile izvorăsc din popor şi există numai pentru el şi pentru națiune'' [...] Constituția noastră afirmă limpede că toate puterile izvorăsc din popor şi există numai pentru el (pentru a-l sluji); de aceea şi vedem că, dacă un guvern nu exprimă voința poporului, acesta protesta, ceea ce avea ca rezultat faptul că guvernul se conforma indicațiilor lui. Astăzi însă, unii din cei care ne reprezintă, fără măcar să întrebe poporul, care le este stăpân şi care nu le dă dreptul să facă fără nici un control tot ce doresc, au schimbat stăpânul, diminuând rolul poporului şi transformându-l din stăpân în supus al unei autorități supreme, necontrolate şi cu totul străine de popor; ei s-au angajat să nu mai asculte de acum înainte regulile vieții poporului, atât la nivel național, cât şi la nivelul vieții personale. De aceea, ***oricât veți protesta dumneavoastră şi oricât veți manifesta pentru o revendicare dreaptă, auziți şi veți auzi de acum înainte, de pe o bază sigură, de la politicienii noştri aceasta: „E recomandare comunitară şi suntem obligați să ne supunem; de aceea nu putem face altfel''.*** [145]

*

Puteți, fraților, să vă închipuiți ce urmări nefaste va avea această schimbare? „Pe drumuri să cădeți şi sufletul să vi-l dați'' şi pe nemți tot n-o să-i intereseze şi o să vă silească să le aplicați recomandarea! Aş vrea să-l chem aici ca avocat pe ministrul nostru Gherasimos Arsenis, care la 27 iulie 1992, în cea de a doua sesiune a Camerei, printre alte cuvinte de mare importanță a spus şi ceea ce urmează: „Convenția de la Maastricht este o chestiune serioasă; în puține cuvinte, Convenția de la Maastricht redistribuie puterile sau, ca să fiu mai exact, le transferă de la organele prevăzute chiar de Constituție organelor centrale ale Europei. ***O asemenea chestiune atât de serioasă ar fi trebuit discutată în Cameră, lăsându-ne un răgaz de timp şi după ce va fi fost consultat în totalitate poporul*** *elen. Convenția de la Maastricht este un compromis istoric; este un compromis istoric al marilor puteri care avansează cu paşi mici şi evazivi. Nu veți vedea în textul Convenției de la Maastricht adevărata viziune a europenilor. Nu veți vedea în această Convenție ecoul gândirii subtile şi profunde a unui Goethe, nu veți vedea în Convenție armonia unui Beethoven. Veți simți însă foarte puternic mâna grea a unui bancher german''.*

Aceste lucruri le-a spus atunci ministrul nostru şi a fost aplaudat cu mult entuziasm de întregul PA.SO.K. A doua zi, domnul deputat Dimitris Kostopoulos, a completat: „Referentul PA.SO.K –ului, ieri şi, în general, însuşi preşedintele său azi au vorbit despre Goethe şi Beethoven, spunând că nu se află în Convenție, unde există însă mâna grea a unui bancher german; noi vom spune doar atât: piciorul sau cizma grea a capitalului financiar al Germaniei''. [...] Şi aici intrăm deja în acordul Maastricht. Dacă vreți să ştiți, eu intru cu inima grea, nu pentru că sunt mai exagerat de patriot decât dumneavoastră, ci pentru că ştiu că intrăm desculți în mărăcini; şi nu pentru că vom deveni o Europă germană, sau ***o Europă a Germaniei****, ci pentru că suntem deja'' (Evanghelos Iannopoulos, sesiunea a VI-a din 31 iulie 1992).*

În mod sigur, încă de pe acum au grijă să nu mai existe pentru popoare nici un fel de posibilități de a reacționa. Atunci când popoarele îşi vor da seama că cineva le-a luat dreptul uman elementar la libertate şi la posibilitatea de expresie şi că deja sunt nevoite să urmeze recomandările comunitare obligatorii, vor ajunge la revoltă populară şi vor protesta. *Cercurile UE ştiau, atunci când au hotărât să purceadă la luarea acestor măsuri antidemocratice, că opțiunile lor, după ce la un moment dat vor fi recunoscute de popoare, vor duce pe bună dreptate la reacții violente.* ***Astfel au inventat acest celebru acord de la Schengen pentru a-i putea, justificând că apără interesul european, public şi național sau interesul siguranței publice, învinovăți pe toți cei care îşi vor revendica drepturile omului; va deveni atunci ilegal să mai pretindă cineva aceste drepturi, de vreme ce, bineînțeles, ele n-au mai fost consfințite. Prin urmare, oricine le va revendica va fi***

[145] Ieromonah Hristodulos Aghioritul, *La apusul libertății*, Ed. Sophia, Bucureşti, 2006, pp.27-31.

considerat vinovat şi va fi pus sub urmărire. *Lucrurile acestea vi le spunem acum, pentru că mai târziu ni se va interzice să mai vorbim public despre ele, de vreme ce vor deveni o piedică în calea planurilor lor.* ***Deja astăzi, când vorbim, în Europa încep să fie montate uriaşe reţele electronice dotate cu camere speciale, care vor urmări pe străzi toţi cetăţenii, aplicându-se astfel o supraveghere a tot şi a toate, cu pretextul, natural, al combaterii criminalităţii. Întrebaţi din curiozitate pentru ce motiv se cumpără sisteme de localizare mondială prin satelit (G.P.S. – Global Positionings Systems).*** *Pentru că* **ei** *intenţionează, ştiind că va veni un timp în care veţi înţelege că aţi fost înşelaţi şi în care veţi dori să reacţionaţi, să devină realitate instalarea unei supravegheri totale, pentru a putea exercita* ***un control electronic mondial****.* [146]

*

Demn de atenţie este şi fragmentul de mai jos, aparţinând discursului rostit de ministrul nostru, dl. Miltiadis Papaioannou, în a VI-a şedinţă din 31 iulie 1992: „Această Convenţie, cu care astăzi toţi suntem de acord, slăbeşte parlamentele naţionale şi întăreşte Comisia Europeană şi Consiliul de Miniştri. Tendinţa este, în opoziţie cu ceea ce scrie în ea, de a se întări numai organele formate din membri puţini…Opera legislativă a Comunităţii n-o cunoaştem nici noi, deputaţii, n-o cunosc nici judecătorii, n-o cunosc nici avocaţii. Şi totuşi trebuie s-o aplicăm''! (din procesele verbale ale Camerei). Cum aţi semnat aşa ceva în alb? Cine v-a împuternicit să semnaţi în numele nostru cum că suntem obligaţi să ne conformăm la toate actele legiferate de acum înainte de străini? Aţi arătat o încredere atât de oarbă? A fost cu putinţă ca mână de grec să semneze conştient că ceea ce se legiferează la Bruxelles e mai presus de Constituţia noastră şi să desfiinţeze articolul respectiv, dând de acum înainte Constituţiei noastre – cu sânge votată – un caracter istoric?

Aşadar, înţelegem toţi foarte bine că e doar o chestiune de timp să ajungă la mila celor care deţin puterea toate aspectele şi toţi parametrii vieţii noastre până acum consfinţite de Constituţia Greciei. ***Pur şi simplu trebuie să aşteptăm să se legifereze ceva la Bruxelles pentru a vedea cum propria noastră lege cedează şi cum vom fi de acum înainte împovăraţi de toate urmările acestei cedări.*** *[…] Mă voi mulţumi, aşadar, la acestea, lăsându-i pe cinstiţii noştri ierarhi să aibă în vedere toţi parametrii şi să cântărească urmările care vor rezulta din deprecierea dreptului nostru naţional şi a Constituţiei, în drept secundar şi din legiferarea dreptului comunitar, ca drept primar. Dacă chestiunea nu e luată acum în seamă, nu peste mult timp va fi deja foarte târziu, pentru că, aşa cum am spus-o, vor avea grijă să nu mai existe nici o posibilitate pentru popoare de a reacţiona.* ***Oamenii noştri politici trebuie, chiar şi acum, să fie conştienţi de gravitatea chestiunii şi să-şi asume răspunderile în faţa poporului pe care se presupune că-l mai reprezintă. Dar şi fiecare cetăţean grec are datoria de a-şi manifesta dezacordul, de a protesta şi de a-i informa pe reprezentanţii şi pe conducătorii săi în legătură cu acesta.*** [147]

*

Noi nu cerem nimic absurd. Cerem să ştim unde merge Europa, Grecia noastră şi, prin urmare, şi noi. De ce vor să ne îmbarce obligatoriu într-un automobil condus de un şofer necunoscut şi să nu ne intereseze încotro ne duce? Ca să ştim aşadar unde mergem şi să acceptăm în final să mergem, vom spune cele ce urmează despre UE:

1. Trebuie să fie o uniune de state autonome şi confederate. De la început însă, trebuie să se stabilească într-o cartă-statut şi într-o Constituţie imaginea completă şi clară a (modului) în care porneşte, trebuie să se arate încotro va merge şi cum se va constitui la sfârşit. Pentru că nu se poate ca înainte de a exista toate acestea să se transfere puterile de la organele naţionale la cele supranaţionale. Acest lucru echivalează cu o lovitură de stat disimulată, fără precedent.

2. Trebuie să ia naştere prin proceduri democratice. Să fie o Europă care să se sprijine pe Constituţie, care va fi fost controlată şi autorizată nu numai de guverne şi de oamenii politici, ci şi direct, chiar de popoarele Europei prin referendum, drept care pentru noi decurge din art. 44, § 2 al

---

146 Ibidem, pp.31-33.
147 Ibidem, pp.35-37.

Constituției, unde se prevede organizarea referendumului pentru ,,proiectele de lege votate care reglementează o chestiune socială de mare importanță…'' De asemenea, indispensabil este ca în prealabil să se comunice un program de convergență cu măsuri concrete, pentru ca poporul grec să cunoască sacrificiile pe care trebuie să le suporte pentru realizarea acestei convergențe. (Până acum n-a mai existat niciodată o chestiune socială de o gravitate aşa de mare – şi cred că nici nu va mai exista o alta şi mai gravă – care să stabilească viitorul şi evoluția acestui popor.)

3. Trebuie să fie o uniune de state autonome şi confederate, fiecare având propria lui Constituție. Aceasta va consfinți şi va apăra toate instituțiile diacronice cu care a fost crescută şi hrănită fiecare națiune, arătându-se astfel respectul cuvenit identității istorice, politice, culturale şi religioase a națiunilor.

4. Trebuie să fie o Europă Unită democratică, constituită din națiuni egale, care va asigura drepturile omului şi libertățile, atât ale persoanei, cât şi ale ansamblului societății, împrejmuind şi păzind înainte de toate, ca un bun gospodar, granițele ei externe de orice conspirație. Noi nu cerem multe pentru uniune, ci lucruri puține şi limpezi; aşadar, nu putem înțelege de ce nu ne putem ,,înțelege'' cu aşa-zişii ,,progresişti''.

5. Trebuie să fie o Europă Unită, aşezată pe temelia înțelegerii reciproce, a înfrățirii popoarelor, şi pe convergența conştiințelor. Nu suntem de acord cu o Europă a cifrelor şi a unei convergențe exclusiv a economiilor. Reacționăm la o Europă ,,creuzet'', în care, pentru a intra, națiunile trebuie să fie mai întâi nivelate, diminuate, să fie ştearsă orice urmă a identității popoarelor lor, să desființeze libertatea personală a cetățenilor lor, transformându-i în supuşi.

***Noi nu sunten de acord cu o Europă care consideră că popoarele sunt nevoite – şi trebuie să li se impună – să spună numai ,,da'' la recomandările şi la decretele pe care le ia pe întreg parcursul ei pe drumul ,,cu sens unic''.** Ajunge cu cedările prosteşti pe care le-am făcut până astăzi, ajunge cu purtarea servilă! Greciei i se cuvine dacă nu altceva, datorită istoriei şi credinței ei, rolul unui membru cu drepturi depline şi nu rolul unei servitoare încinsă cu şorț care ştie numai să-şi încline capul şi să se grăbească să îndeplinească recomandările (comunitare) stăpânilor ei, de dragul unui ,,bacşiş'' Delor, care şi acesta provine din sudoarea poporului ei (este vorba de contribuția la bugetul UE, care poate fi totuşi, chiar egală sau mai mare decât fondurile europene primite, pe baza proiectelor avizate - n.a.).* [148]

*

În continuare vă vom prezenta un fragment foarte interesant din revista ,,Nemesis'' semnat de reputata ziaristă Liana Kanelli (nr.35/20 febr. 1997). Din articolul său se vede clar că sunt mulți aceia care aplaudă şi care contribuie la dispariția noastră. Fragmentul provine din declarațiile fostului ministru de externe al SUA, Henry Kissinger, din septembrie 1994:

,,Poporul grec este greu de guvernat şi de aceea trebuie să-l lovim adânc în rădăcinile sale culturale. Numai atunci se va învăța minte. Înțeleg adică să lovim limba, religia, rezervele lui spirituale şi istorice, astfel încât să-i neutralizăm orice posibilitate de a se dezvolta, de a se remarca, de a se impune, pentru a nu ne mai stânjeni în Balcani, în Mediterana răsăriteană, în Orientul Apropiat, în toată această regiune nevralgică şi de mare importanță strategică pentru noi şi pentru politica SUA''. [149]

*

*Nu e posibil să cităm aici toate articolele Convenției Schengen, care ar forma o întreagă carte. […] Aşadar, **această Convenție, pentru prima dată în analele istoriei, vine să ceară legalizarea urmăririi tuturor cetățenilor!** În ansamblul ei, Convenția vorbeşte despre cum trebuie să se realizeze această urmărire.*

În art. 99, § 2, scrie: ,,O asemenea înregistrare se poate realiza […] şi cu scopul prevenirii amenințărilor la adresa siguranței naționale: a) În cazurile în care există indicii reale care creează

[148] Ibidem, pp.39-41.
[149] Ibidem, pp.42-43.

bănuieli că o anumită persoană are intenția să comită, sau comite, mai multe fapte şi deosebit de grave pedepsite de lege; b) în cazurile în care aprecierea generală a unui anumit individ, şi în special pe baza faptelor pe care deja le-a comis până la un anumit moment, permite să se presupună că persoana avută în vedere va comite şi în viitor fapte deosebit de grave pedepsite de lege.'' În acelaşi art. § 6: ,,Dacă nu este permis controlul special în conformitate cu legislația unei țări participante, atunci controlul special se transformă automat în această țară-membru în urmărire discretă''.

În art. 96, § 2: ,,Hotărârile se pot baza pe amenințarea ordinii publice sau a siguranței statului, amenințare pe care e posibil să o constituie prezența unui străin pe teritoriul național. Acesta poate fi în mod special cazul: [...] 2) Unui străin împotriva căruia există bănuieli întemeiate că a comis fapte grave pedepsite de lege [...] sau împotriva căruia există indicii reale că are intenția să execute asemenea fapte care încalcă legea pe teritoriul unui stat membru''.

***Vedem printre altele că acest acord perverteşte şi denaturează spiritul sistemului nostru penal care se bazează pe încălcări ale legii dovedite şi nu pe suspiciuni, sau pe vreo bănuială sau vreun indiciu. Prin acest acord e desființat neîndoios principiul de bază al statului de drept, care e prezumția de nevinovăție a cetățenilor.** Până acum, dacă cineva ne acuza de vreo faptă, trebuia să dovedească în fața autorităților că suntem vinovați, în timp ce acum e permisă urmărirea cetățeanului numai şi numai pentru că pot exista anumite suspiciuni, că e posibil, în viitor, să existe o dispoziție din partea sa de a încălca legea! Aşadar, de acum înainte va trebui ca cetățeanul însuşi să-şi dovedească nevinovăția.* [150]

*

În martie 1997 a venit în Parlamentul grecesc spre votare celebra lege cu denumirea: ,,Protejarea individului de prelucrarea datelor cu caracter personal''. Fiți atenți aici, fraților, ce s-a întâmplat: prin articolele legii 2472/1997, pe care au făcut-o, vezi Doamne, ca să ne protejeze de acord, ei depăşesc chiar şi ce prevede acordul însuşi, şi în timp ce articolele vorbesc despre date care privesc aşa-zisa combatere a criminalității, prin legea 2472/1997 se adaugă în plus şi culegerea de date foarte personale, cum ar fi proveniența rasială şi națională, convingerile politice, religioase, rasiale, filosofice, participarea la organizații sau la corporații sindicale, probleme care privesc sănătatea, protecția socială şi viața erotică personală.

***Aşa cum putem constata, prin acest acord au venit să ne lege picioarele; deşi au făcut legea 2472/1997 ca să ne protejeze, ne-au legat de fapt şi de mâini, şi de picioare**. Foarte mulți deputați din toate partidele au cerut ca legea să nu se voteze şi au cerut să li se dea o explicație asupra scopului pe care-l serveşte **urmărirea vieții particulare a cetățenilor şi centralizarea datelor personale**. Bineînțeles că n-au primit nici un răspuns!* [151]

*

*Rezumând aşadar, spunem că acordul are două fețe: are o latură juridică şi teoretică, care e şi cea esențială, şi o a doua, care e modul de aplicare a acordului. Prin latura sa juridică şi teoretică, acest acord desființează articolele fundamentale ale tuturor Constituțiilor europene şi, aşadar, şi pe cel ale Constituției greceşti, care consfințesc drepturile omului şi libertatea individului şi a întregii societăți. Astfel, **este desființată noțiunea de cetățean liber şi sunt fabricați nişte supuşi controlați electronic ai unei autorități incontrolabile**. Faptul împotriva căruia noi toți reacționăm este acela că **acordul Schengen desființează libertatea personală, legiferează urmărirea discretă şi, prin urmare, culegerea secretă a datelor**. Discretă înseamnă să nu ştie celălalt nici că-l urmăresc, nici că se culeg informații despre el şi nici cum sunt înregistrate aceste informații. Se instaurează noțiunea de suspect pe baza unor suspiciuni generale şi vagi. Se legiferează astfel posibilitatea urmăririi şi a înregistrării datelor despre indivizi despre care se presupune că sunt predispuşi în viitor să încalce legea! Reacționăm de asemenea şi împotriva modului de aplicare a acestui acord, pentru că aduce atingere conştiinței religioase a sute de milioane de creştini, prin întrebuințarea ca număr internațional de*

150 Ibidem, pp.56-57.
151 Ibidem, pp.59-60.

siguranță a lui 666 și prin plasarea codului barat folosit pentru produse pe mână sau pe frunte. Toate aceste elemente pe care le găsim în Sfânta Scriptură ne informează că se încearcă ***înrobirea omului într-o măsură care n-are precedent.***

Așadar, reacția împotriva însemnării și împotriva numărului este în esență o reacție numai și numai împotriva desființării libertății. O abolire care are toate caracteristicile din Sfânta Scriptură și care ne avertizează că orice altă abolire a libertății din trecut ar păli în fața ei. [152]

*

*Există încă multe alte prevederi care vin în contradicție cu cele ale acordului Schengen; vedem în practică, pe de o parte Constituția noastră cedând, iar pe de alta acorduri care par a fi transconstituționale, în acord cu hotărârile ,,anumitor'' tribunale supreme, a căror motivație este următoarea: ,,Dreptul comunitar izvorăște din dreptul internațional și, fiind primar, e mai presus de dreptul constituțional al statelor membre''. Actualul ministru al Justiției, Evanghelos Iannopulos, la votarea legii a spus: ,,**Recomandarea, directiva, înseamnă pentru Grecia Constituție**'', și ,,avem o Constituție care e tocmai această recomandare. Și pe această recomandare stăm''. Ministrul însuși mărturisește indirect că pentru Grecia Constituția sunt deja recomandarea comunitară și acordul și că lui suntem obligați să ne supunem de acum înainte și pe el ne vom baza. Aceasta este de fapt problema!* [153]

*

-Ce înseamnă pentru Biserica Ortodoxă Română integrarea în Uniunea Europeană? Cum va răspunde Biserica acestei noi și importante provocări?

-Prea multe nu știu nici despre Uniunea Europeană, nici despre ce înseamnă propriu-zis aderarea țării noastre la această organizație. Dar mă bucur că scăpăm de ruși, că vom avea o pază, un spate, o autoritate. La ora actuală suntem desconsiderați, iar de la est vine permanent pericolul – rusul nu se astâmpără. ***Ne va costa integrarea asta, e adevărat…***

-UE este o alcătuire suprastatală în care domină spiritul secularist. Integrarea României ar putea împinge statul spre minimalizarea credinței și spre adoptarea unor măsuri în afara credinței noastre.

-Au făcut organizațiile masonice orice să-l înmoaie pe Hristos, dar n-au reușit. Adevărul te provoacă să-l ataci, că dracul este prezent pretutindeni și nu stă degeaba. Însă, diavolul are o durere mare: că nici noi nu suntem proști. Ne întrebăm care e rostul nostru în viață și acționăm în consecință. ***Nu trebuie să ne temem de nimic, deci nici de UE, dacă rămânem în credință.***

-Pentru un creștin ortodox contează apartenența la neamul său? Sunt preoți care susțin că, de vreme ce ești creștin ortodox, deci ești un om care îi urmezi lui Hristos, nu mai contează apartenența etnică. Datoria ta ar fi să duci o viață creștină adevărată, nu să faci neapărat ceva pentru neamul tău. Avem datorii față de neam?

-Da. ***Să fii mândru că porți numele neamului tău și să-l onorezi prin tot ceea ce faci. Înainte de toate, desigur, trebuie să-i respecți legile creștine.***

-Are nevoie Biserica Ortodoxă Română de o înnoire, în sensul unei altfel de abordări a credincioșilor și poate de o împrospătare a ierarhiei?

-Sigur, este necesară o anumită înnoire. Am stat de vorbă cu ierarhi care voiau să demisioneze, pentru că nu se împlinesc multe lucruri în Sinod. Dar le-am spus că nu au voie să abandoneze, căci asta e lașitate. M-au ascultat și au rămas. Ierarhii care fac parte din Sinod trebuie să ducă o viață aproape sfântă și totodată să vegheze asupra vieții tuturor credincioșilor. În Sinod ***avem nevoie de oameni trăitori ai Ortodoxiei, nu de deștepți.***

-De ce nu există o colaborare între ierarhia BOR și intelectualii creștini?

-Intelectualii, dacă sunt creștini ortodocși, trebuie să vină singuri lângă ierarhia bisericească, să pună umărul. Au această datorie de a face ceva pentru Biserică.

[152] Ibidem, pp.69-70.
[153] Ibidem, pp.71-72.

-Marii duhovnici ai României sunt, în general din generația Sfinției Voastre. Aveți urmaşi de acelaşi calibru? Există o nouă elită preoţească?

-Există. Sunt buni duhovnici mai tineri şi vor fi cunoscuţi de către credincioşi. Căci dacă oamenii vor fi apreciat pe cei dinainte, vor şti să-i găsească şi să-i aprecieze şi pe cei noi. Bine, aşa sunt părinţi mulţi, dar nu ştiinţa le lipseşte pentru a fi puternici duhovniceşte, ci vitejia de a apăra Adevărul. ***Dacă te temi de moarte, nu poţi apăra şi nu poţi să dai cuvânt bun. Trebuie să trăim cu conştiinţa morţii; nu putem ocoli moartea şi toată viaţa ne pregătim pentru ea. Dar dincolo de moarte ne aşteaptă fericirea veşnică, dacă îl urmăm pe Hristos. Aşadar, orice preot, ca şi orice creştin, trebuie să mărturisească Adevărul cu orice preţ. Căci, până la urmă, nici nu avem ce pierde. În cel mai rău caz ne omoară, dar pentru asta nu trebuie să ne îndulcim poziţia. Sunt duhovnici buni la noi, însă e nevoie de eroism să împlineşti cunoştinţele.*** [154]

*

Într-un interviu, acordat la jumătatea lui mai revistei ,,Observator cultural'', Andrei Pleşu spune: ,,Teama mea, la ora actuală este să nu recădem încet-încet într-o lehamite şi o demobilizare care ne-ar putea fi fatale. De asta e bună Uniunea Europeană: ţine trează o exigenţă. Şi de asta cred că orice fel de bombăneli în jurul Uniunii Europene sunt foarte periculoase pentru România. *[...] Consider că orice discurs care relativizează angajarea europeană sau care cultivă o falsă demnitate autohtonă în raport cu ceilalţi e periculos.'' Adică, mucles şi marş în UE, domnule Pleşu? Fără întrebări, opinii, comentarii? După judecata asta, de toate se poate îndoi românul, inclusiv de existenţa lui Dumnezeu, numai de necesitatea aderării la UE nu. Ei, aş! Deşi ne îndoim că baremi răsfoiesc revistele culturale (caz în care ar fi putut fi influenţaţi de afirmaţiile unui cunoscător al politicii externe cum e Andrei Pleşu),* **parlamentarii noştri au votat deja, într-o unanimitate jenantă, ratificarea tratatului de aderare la UE.** *,,Omul recent'' n-are dileme.* [155]

*

România deţine supremaţia în topul ţărilor care au mare încredere în Uniunea Europeană (UE), relevă Eurobarometrul 62/2004 de Opinie Publică, care cuprinde şi un Raport Naţional pentru ţara noastră. În ciuda cunoştinţelor limitate în ceea ce priveşte modul de funcţionare a instituţiilor europene, 74% dintre românii intervievaţi şi-au exprimat încrederea în faptul că acestea vor contribui în mod eficient la combaterea sărăciei şi a excluziunii sociale, precum şi la lupta împotriva traficului de droguri şi a crimei organizate şi la asigurarea securităţii pe continent. Astfel, în topul încrederii românilor, UE se clasează înaintea Armatei şi după Biserică. În capul majorităţii românilor însă UE este egală cu ,,libertatea de mişcare a persoanelor şi prosperitatea economică''. Atât. Totuşi, 46% dintre cei intervievaţi şi-au exprimat teama că aderarea se va materializa, mai cu seamă, prin taxe plătibile Uniunii. În privinţa identităţii pe care şi-o asumă odată cu integrarea în UE, barometrul relevă că numărul celor care sunt pentru identitatea naţională este egal cu a celor care optează pentru cea europeană sau pentru o mixtură naţional-europeană. Aşadar, tindem spre UE pentru a ne satisface burta. În rest, Dumnezeu cu mila! [156]

*

*De-o vreme mă urmăreşte verdictul dat de un sfânt în viaţă: ,,**Integrarea în UE înseamnă ieşirea din Ortodoxie**''. Părintele călugăr are o autoritate incontestabilă. Şi-a închinat viaţa crezului său până la temniţă şi nu s-a temut nici de mormânt. Dovedeşte zilnic, printr-o jertfă de sine exemplară, că este ceea ce predică. Zeci de mii de credincioşi îi calcă anual pragul pentru a-i cere un cuvânt de folos. Este unul dintre puţinii mari duhovnici care ne-au mai rămas.*

Sentinţa sa m-a băgat într-o dilemă, aparent fără ieşire. Dacă sunt pentru integrare, trădez ortodoxia; dacă rămân pe poziţii ortodoxe, optez pentru izolare (ceea ce poate însemna autodistrugere).

---

[154] Păr. Arhim. Arsenie Papacioc, într-un dialog duhovnicesc purtat cu câţiva membri ai grupării ROST (art. Pr. Arsenie Papacioc: ,,Toată viaţa ne pregătim de moarte''), rev. Rost nr.28/iunie 2005, pp.16-17.

[155] Art. În UE, fără comentarii; *Fapte, vorbe, gânduri*; rev. cit., p.8.

[156] Art. Avem încredere în UE, că nu ştim ce e; *Fapte, vorbe, gânduri*; rev. Rost nr.24/2005, p.7.

Cred însă că dilema mea se datora unei judecăţi superficiale. Marele duhovnic se teme, cred, că ***ne vom descreştina din pricina lenii duhovniceşti, a lipsei de trăire în ortodoxie, nu cedând sub forţa secularistă a UE****.*

Şi dacă aşa stau lucrurile, soluţia stă la îndemâna noastră.

Înainte de a o indica, trebuie să lămuresc contextul.

La acest moment, UE încă nu s-a hotărât ce va fi: un nou imperiu sau o asociaţie de state-naţiuni. Balanţa va fi înclinată într-o parte sau în cealaltă în funcţie de deznodământul unor evenimente, precum alegerile din Franţa şi Marea Britanie – care şi-ar schimba discursul în UE dacă Dreapta ar accede la putere. Liderul Dreptei franceze, Nicolas Sarkozy, de pildă, a propus o lege prin care să fie schimbat caracterul laic al statului. Dacă Franţa, stat ostentativ laic şi unul dintre motoarele UE, şi-ar reconsidera poziţia faţă de Biserică, ar renaşte speranţa construirii unei Europe a naţiunilor, unite pe baze creştine.

Pe de altă parte, integrarea României în UE este inevitabilă. Din două motive: UE are nevoie să-şi lărgească piaţa de desfacere; România nu are puterea economică de a rămâne neutră şi nici alternativă de aliniere.

În fine, nu e de neglijat o altă realitate. ***Secularismul se răspândeşte cu o viteză crescândă în societatea românească. Deja românii manifestă un tot mai slab interes pentru viaţa religioasă.*** *La un recent sondaj de opinie, doar 18 la sută dintre români au declarat că participă săptămânal la slujbele religioase. Odată cu integrarea în UE, comportamentul areligios va fi mai pregnant. Bisericile noastre se vor goli ca acelea din Occident. Cu atât mai mult cu cât instituţiile europene, agresiv laice, vor face* ***presiuni pentru impunerea unei politici de secularizare****. Să ne amintim de intervenţia instituţiilor UE pentru ca mănăstirile de pe Muntele Athos să renunţe la o regulă de veacuri şi să permită accesul femeilor.*

Aşadar, Biserica, de la Patriarh la ultimul credincios, trece printr-o mare cumpănă. ***Integrarea nu aduce secularismul, ci doar îl accelerează.*** *Să fie izolarea o soluţie? Nu.* ***Singura soluţie este revigorarea Bisericii. Şi aceasta începe cu întărirea în credinţă a fiecăruia dintre noi. Presupune înainte de toate un efort personal. Însă, o mare răspundere cade pe umerii ierarhiei.*** *BOR – şi acum mă refer la instituţia administrativă – are datoria de a dezmorţi, de a comunica mai bine, de a-şi dinamiza activitatea de diaconie şi cea de apostolat şi, nu în ultimul rând, de a-şi face curăţenie în propria ogradă. Această ultimă afirmaţie o voi detalia altă dată, mărginindu-mă acum să observ că recentul scandal de corupţie din sânul Bisericii greceşti este o gravă lovitură dată întregii lumi ortodoxe. O întâmplare asemănătoare, la meridian românesc, mă tem că ar risipi turma.*

Revin, e timpul să înţelegem că salvarea nu ne va veni din afară, ci din interior. Şi ca persoane, şi ca ţară, şi ca Biserică. Dacă vom trăi ortodoxia, nimic şi nimeni nu ne va putea scoate din ea.[157]

---

[157] Claudiu Târziu, în art. Ortodoxie şi integrare, rev. cit., p.3.

XI. IMPLICAREA TUTUROR CREŞTINILOR AUTENTICI ÎN RĂZBOIUL VĂZUT

„Am citit cu mare atenţie «Războiul nevăzut» din revista ROST nr.28/2005, dar dincolo de un anumit ton care vestejeşte pietismul leşinat şi «angelismul şi laşitatea» de care ne vorbea monahul Nicolae Steinhardt, restul fondului de articol nu e în regulă…'' – îşi începe lunga sa scrisoare d-na Theodora Dolores Oprişan (Poarta Albă – Constanţa) către Mircea Platon, autorul articolului menţionat.

Stimată doamnă Oprişan, măcar dintr-un punct de vedere veţi fi satisfăcută: aţi avut dreptate, nu vă publicăm scrisoarea. Motivul nu este însă că nu suportăm criticile, ba, din contra, le încurajăm, că numai aşa ne putem îndrepta cu toţii. Însă, nu publicăm scrisoarea dvs. pentru că: 1. Este scrisă într-un limbaj şi pe un ton nepotrivit; 2. Nu se referă la fondul articolului, ci la ceea ce v-aţi imaginat dvs. că a vrut să spună autorul. În plus, Mircea Platon are dreptate: ***Evanghelia nu ne cere toleranţă (concept şi „filozofie'' de origine masonică şi neo-protestantă - n.a.), ci dragoste, care-i altceva. Iar practica şi scrierile Sfinţilor Părinţi ai Bisericii îl îndreptăţesc să ceară implicarea tuturor creştinilor autentici în războiul nevăzut.*** *În textul lui Mircea Platon nu se pomeneşte nimic despre legionari, deci nu înţelegem de ce ţineţi să faceţi nenumărate precizări, judecăţi de valoare şi să daţi sentinţe în privinţa Mişcării Legionare şi a mai multor legionari. În discuţie era o chestiune de trăire a credinţei, nu o problemă politică sau istorică. Şi a trecut vremea (comunistă) când a fi creştin era egal – în faţa autorităţilor politico-securiste – cu a fi legionar. Din tot ce aţi scris e adevărat un lucru. Unii, ca dvs., sunt adepţii rugăciunii, ascezii şi…atât.* ***Alţii, ca noi, cred că la rugăciune şi asceză trebuie adăugată acţiunea. Credem că această diferenţă nu ne opune.*** *În rest, s-auzim de bine!* [158]

*

De la un timp încoace, nouă, ortodocşilor români, ni se tot cere să fim „toleranţi''. Să ne iubim vrăjmaşii. Să „întoarcem şi celălalt obraz''. *Puzderie de activişti ideologici şi religioşi, predicatori mânaţi din sulfuroase ascunzişuri ne pândesc fiecare gând, ne opresc la fiecare pas şi, împroşcându-ne cu saliva neobrăzării lor, ne strigă în urechi: „Aveţi grijă! Fiţi toleranţi, fiţi civilizaţi! Dialogaţi, dialogaţi – în mod democratic!''*

Mulţime de talk-show-uri şi de mese rotunde inutile şi interminabile pulverizează adevăruri învăţându-ne un singur lucru: acela că nu poţi fi sigur pe nimic. Acela că nu trebuie să acţionezi, pentru că nu ştii prea bine motivele. Trebuie să şovăi, să-ţi pui întrebări. Să întrebi şi pe alţii şi să aştepţi un răspuns care, poate, nu va veni niciodată. *Conştiinţa ta nu poate fi „una'', a ta, ci trebuie să fie alcătuită din conştiinţele tuturor (panpsihism şi pa-nenpsihism). Nu mai eşti „persoană'', ci un „puzzle'', o însu-mare de informaţii, de tendinţe, a căror extremă labilitate (datorată manipulării prin mass-media) paralizează orice iniţiativă, orice intenţie de a te exterioriza faptic.*

Translat şi în domeniul vieţii religioase, acest spirit anarhic a făcut ca trupul văzut al Bisericii (cerul şi mirenii) să nu mai fie sigur pe nimic. ***Legitimitatea temeiurilor şi eficienţa mijloacelor folosite în mod tradiţional de Ortodoxie sunt puse la îndoială. Dezorientaţi şi intimidaţi, toţi par a da înapoi de la împlinirea sacrei misiuni încredinţate prin botez sau hirotonire: mântuirea lor şi a celorlalţi.*** *Biserica a abandonat aproape întreg spectrul social şi se îndeletniceşte, prin cei mai destoinici şi mai îmbunătăţiţi dintre „atleţii duhovniceşti'', doar cu „războiul nevăzut''. Departe, în munţi.*

S-a uitat că **Biserica e Triumfătoare** ***în ceruri dar că aici, pe pământ, ea e*** **Luptătoare.** ***S-a uitat că ea trebuie să fie însufleţită de duh*** **apologetic** ***şi*** **misionar.** ***S-a uitat că ea are de apărat nişte valori, un*** **Adevăr** ***şi că nu poate lăsa ca vorbele Mântuitorului să fie întoarse împotriva Lui Însuşi (aşa cum fac toţi pseudo-creştinii ecumenişti şi „toleranţi'' din zilele noastre). S-a uitat, în sfârşit, că ea are de dus, pe lângă „războiul nevăzut'', şi un neîndurător „război văzut''.*** *Ce e acela?*

---

[158] Art. O critică fără rost; *Scrisorile cititorilor noştri nu rămân nedeschise*; rev. Rost nr.30/august 2005, p.4.

Credinţa se apără şi se afirmă. *Este războiul pornit de Mântuitorul împotriva satanei prin* întrupare. *Este războiul dus de Iisus atunci când,* făcându-şi un bici din funii*, i-a alungat pe vânătorii evrei din templu, răsturnând tejghelele zarafilor şi strigând:* „Scris este: «casa mea să fie casă de rugăciune». Voi însă aţi făcut din ea o peşteră de tâlhari''. *Este porunca, adresată Apostolilor, de a fi severi cu ereticii: ,,Dacă nici de Biserică nu ascultă, să preţuiască în faţa ta cât păgânul şi vameşul'' (Mt. 18, 17). Este războiul pe care ne îndreptăţeau Sfinţii Apostoli să-l ducem atunci când scriau: ,,dacă vine cineva la voi fără să aducă această învăţătură (a lui Hristos), nu-l primiţi în casă şi nu-i spuneţi bun-venit. Cine-i spune bun-venit ia parte la faptele lui rele''. (II In. 1, 10); ,,În numele Domnului nostru Iisus Hristos, vă poruncim, fraţilor, să vă feriţi de orice frate care umblă fără căpătâi şi nu trăieşte după datina ce aţi primit-o de la noi''. (II, Tes. 3, 6) şi ,,Dar, chiar de noi înşine, sau un înger din cer v-ar predica altă evanghelie decât aceea pe care v-am predicat-o noi, afurisit să fie''. (Gal. 1, 9).*

Principiile şi îndreptăţirea ,,războiului văzut'' le găsim şi în rândurile Epistolei către Romani a Sfântului Apostol Pavel: ,,Cârmuitorii doar nu sunt de temut pentru fapta bună, ci pentru cea rea. Vrei să nu-ţi fie teamă de autoritate? Fă bine şi vei avea laudă din partea ei, căci nu degeaba poartă sabia: ea este servitorul lui Dumnezeu, însărcinat cu pedepsirea răufăcătorului'' (R. 13, 3, 4).

Războiul văzut *este cel pe care, urmându-L pe Hristos, îl propovăduiau Sfântul Ambrozie (care scrie: ,,Nu a sluji ca ostaş e un păcat, ci a sluji ca ostaş în vederea prăzii'' şi ,,Bărbăţia, care la vreme de război apără ţara de barbari, ori la vreme de pace pe cei slabi sau pe ai săi de tâlhari, este plină de dreptate'') şi Sfântul Vasile Cel Mare (care scria, vorbind despre creştinii din vechime: ,,Înaintaşii noştri n-au privit vărsarea de sânge făptuită în război drept ucidere, socotind că cei care se luptă pentru virtute şi pentru credinţă se cuvine să fie apăraţi de orice vină'').*

Războiul văzut *este războiul pe care l-a dus marele împărat Teodosie atunci când a declarat creştinismul religie de stat şi a interzis păgânilor, cu desăvârşire, ceremonialele serviciului lor religios public şi casnic (393). Este războiul purtat de împăraţii Bizanţului (Valentinian al III-lea, Iustinian etc.) care au dărâmat monumentele cultului păgân şi care pedepseau straşnic trecerea de la ortodoxie la o altă religie.*

Războiul văzut *este războiul în care s-au avântat, pentru două sute de ani, cruciaţii occidentali în încercarea lor de a-i izgoni în pustiuri pe necredincioşii agareni şi de a recuceri Mormântul Sfânt, este războiul necontenit purtat în apărarea Crucii de Ştefan cel Mare şi Sfânt, este grandioasa legislaţie – inspirată de nomocanoanele bizantine şi de vechile pravile româneşti – a voievozilor Vasile Lupu şi Matei Basarab (care, în bună măsură, ar trebui reactualizată, măcar în ceea ce priveşte furtul, erezia şi sodomia), este, în fine, furtunoasa revărsare politică şi intelectuală a tineretului creştin-naţionalist din România anilor interbelici.*

Pe vrăjmaşii Bisericii nu-i putem ierta. Războiul văzut *este războiul dus împotriva răului de toţi cei care au înţeles, până acum, că bătălia pentru a ne mântui din mrejele celui viclean nu este numai o bătălie a harismelor, un duel al spiritelor. Hristos s-a întrupat, a reabilitat materia (să ne gândim la rolul deosebit pe care îl joacă suferinţele Sale trupeşti, rănile Sale – chiar din punct de vedere metafizic: în episodul cu Sf. Apostol Toma din I. 20, 27 găsim dovada, împotriva oricărui spiritualism exagerat ce tinde să suprime materia, că materia există şi, mai mult, slujeşte drept semn al Vieţii de Apoi) şi, prin aceasta, i-a impus să participe la lucrarea* Mântuirii. ***Dumnezeul creştin este „Dumnezeul celor vii'', al celor care* trăiesc cu toată fiinţa *învăţăturile hristice. Creştinul este un* om integral*, un om cu o puternică tensiune interioară, conectat la voinţa divină exprimată în dogme şi în viaţa liturgică, cuprins de o sublimă, luminoasă „nebunie pentru Hristos'' care îi răpeşte posibilitatea de a opera chirurgicale dihotomii între* suflet *şi* trup. *Trupul se spiritualizează şi sufletul înfăptuieşte. E o angajare totală.*** „Îndrăzniţi, eu am biruit lumea'', *a spus Iisus Hristos. Să îndrăznim, deci, să îndrăznim pentru El. Chiar dacă vom greşi. Căci creştinismul nu e o religie osificată, o religie a unei* metode, *e* **o religie a trăirii şi, deci, a riscului**. *Să riscăm pentru gloria Sfintei Treimi şi pentru mântuirea noastră. Să riscăm să nu îi iubim pe eretici, păgâni şi atei. Să riscăm să le amintim că pe vrăjmaşii noştri îi putem ierta, dar pe cei ai Bisericii, nu.* ***Să riscăm să***

arătăm tuturor că nu despre „toleranţă'' e vorba în Evanghelie, ci despre mântuire. Să riscăm să călcăm în picioare răguşitele trâmbiţe cu care înaintemergătorii antihristului îşi propagă minciunile. Să riscăm să le cerem tuturor intelectualilor români apostaţi, să-şi facă penitenţă publică şi solemnă toată viaţa lor. Să riscăm să cerem, cu firească supunere, Bisericii Ortodoxe din întreaga lume să lupte pentru restituirea cenzurii religioase a vieţii intelectuale şi să aprindă candela unui nou Sinod Ecumenic în care să se denunţe toate rătăcirile acestui secol, aruncând anatema lor.

Să lăsăm, aşadar, deoparte deşartele învăţături ale acestei lumi. Cine vrea „toleranţă'', „iubire'' şi „duh smerit'' de la noi, trebuie se fie de partea lui Hristos, nu a diavolului. „Să băgăm de seamă ca nu cumva inima noastră să se facă izvor de moarte! Dacă noi vom supune dorinţele ei vocei minţei şi conştiinţei şi vom aprinde în ea flacăra iubirii către Dumnezeu, atunci Dumnezeu va fi cu noi şi nimeni împotriva noastră''. (Arhiepiscopul Serghei de Vladimir) [159]

*

Cer de la dumneavoastră să mă iertaţi dacă am vorbit prea mult despre tema aceasta, dar consider că este o temă de importanţă majoră. Voi încheia aici cu o mică istorioară, o mică parabolă care exprimă părerea personală a autorului, care nu încearcă să răstoarne o situaţie sau să influenţeze părerea cititorului, oricare ar fi ea, ci pur şi simplu refuză răspunderea creată de o consimţire tacită. Povestioara este următoarea:

Lupul însetat de sânge a îmbătrânit într-o vreme şi neputincios cum era nu mai putea vâna. S-a dus aşadar într-o peşteră, s-a aşezat acolo şi a început să strige la animalele care treceau:

-Ah, dragele mele animale, am îmbătrânit deja şi nu mai ştiu cât o să mai trăiesc. Vreau totuşi acum, chiar dacă e târziu, să uităm cele trecute, vremurile când vă vânam ca să vă mănânc. Vreau acum să facem o convenţie de pace, de dragoste, să ne împăcăm şi să fim una!

Prin vecinătate treceau iepurele, căprioara, viezurele şi multe alte animăluţe; l-au crezut, au răspuns la chemarea lui şi s-au dus lângă el. El însă le-a sfâşiat şi şi-a săturat foamea, umplând intrarea peşterii cu oase multe. La un moment dat a apărut şi vicleana vulpe, a dat roată peşterii, şi după ce a cercetat-o cu atenţie, a auzit invitaţia lupului care o chema să vină lângă el, să se unească în dragoste şi prietenie. Atunci vulpea i-a răspuns:

-Oh, bietule lup, bine le mai spui tu acum! Toate sună foarte frumos, dar pe dinafară peştera ta e plină de oase proaspete. Te cred, desigur, că doreşti foarte mult şi vrei să fim una, dar mie, aşa cum înţelegi tu unirea, nu-mi place deloc. Pentru că, într-adevăr, dacă te cred şi vin lângă tine, tu mă mănânci şi după ce ajung în pântecele tău, atunci fireşte că vom fi una. Eu nu voi mai exista şi caută-ţi alţi proşti ca să fii una cu ei.

Unirea pe care încearcă s-o înfăptuiască astăzi în Europa are ca model metoda lupului. Noi însă, scârbiţi de modele de acest fel, spunem din toată inima: NU! [160]

[159] Mircea Platon, art. Războiul văzut, în rev. Rost nr.28/iunie 2005, pp.65-67.
[160] Ieromonah Hristodulos Aghioritul, *La apusul libertăţii*, Ed. Sophia, Bucureşti, 2006, pp.41-42.

XII. CAZURI DE MANIPULARE ŞI DEZINFORMARE PRIN INTERMEDIUL MASS-MEDIEI ROMÂNEŞTI

S-a terminat circul naţional ,,Mari Români'' de pe TVR 1. Câştigător a fost declarat Ştefan cel Mare şi Sfânt. N-o fi de rău, în condiţiile desfăşurării acestui spectacol? Nu mai comentăm aici lipsa de sens a ,,concursului'' – în care au fost amestecate mere cu prune -, sau secretomania celor de la TVR, care nu vor să dezvăluie cine câte voturi a luat şi de unde (poate am afla şi cum un necunoscut, altminteri onorabil, ca Richard Würmbrand, a ajuns în top 10; apropo, să îndreptăm o eroare repetată la nesfârşit: ***nu Würmbrand a încercat să-l salveze de la moarte pe Valeriu Gafencu – sfântul închisorilor -, ci acesta din urmă l-a salvat pe pastorul protestant, dăruindu-i medicamentele care l-ar fi putut însănătoşi pe el însuşi)****. Remarcăm numai felul, tipic avocaţilor din oficiu în procesele staliniste, în care istoricul senator Adrian Cioroianu şi-a ,,susţinut'' candidatul. Nu-l obliga nimeni să pledeze împotriva conştiinţei sale, pro-Antonescu. Dacă părerea lui este că Ion Antonescu a rămas în istorie doar prin greşelile pe care le-a făcut, atunci trebuia să-şi aleagă altă personalitate. Se ştie bine că noi nu-l simpatizăm pe mareşalul Antonescu, nici nu-i scuzăm erorile sângeroase, dar asta nu ne împiedică să observăm că* ***Adrian Cioroianu a manipulat opinia publică la modul grosolan****. De aceeaşi părere este şi Institutul Naţional pentru Studiul Totalitarismului (INST),care a protestat public împotriva prestaţiei lui Cioroianu. ,,Ediţiile din zilele de 14 septembrie şi 21 octombrie au dezvăluit în persoana însărcinată a-l susţine pe mareşal,* ***un vehement acuzator, ce a oferit un spectacol trist al forţei cu care mijloacele media încearcă să confere autoritate unor opinii subiective****. […] Nu mareşalul, ci susţinătorii săi au fost cei cu adevărat nereprezentaţi, excluşi, marginalizaţi în cadrul acestui show de televiziune. INST este dator să atragă atenţia asupra uşurinţei cu care postul naţional de televiziune şi-a arogat dreptul de a face judecăţi istorice în mod arbitrar'' – scrie într-un comunicat al INST.* [161]

*

Scrisoare deschisă către T.V.R.1 (emisiunea „Cel mai mare român''; joi, 5 octombrie 2006, ora 21-22). Finalişti: Richard Würmbrand vs Mihail Eminescu.

Pledoaria pentru R. Würmbrand*: ,,Când R. Würmbrand împlinea vârsta de 7 ani, părinţii lui, veneind din Turcia, s-au stabilit în Bucureşti, str. Olteni, cartier evreiesc, el fiind de religie mozaică. Flăcăiandru inteligent, la 17 ani a îmbrăţişat ideile comuniste. După câţiva ani de activitate intensă la Timişoara şi bine îndoctrinat, i se descoperă şi talentul de bun orator. Cu aceste calităţi, folosit de mai marii organizaţiilor comuniste, ajunge să le cunoască şi activităţile ce-l scârbesc şi-l fac să ia atitudine deschisă contra lor, producând astfel tulburări organizaţiilor din Timişoara şi Bucureşti.*

Maturizându-se, R. W. a descoperit frumuseţea învăţăturilor creştine. Luând lucrurile după firea sa, adică în serios, s-a creştinat şi şi-a transformat locuinţa din str. Olteni, în casă de rugăciuni. Dl. Cristian Ţepeş, completând pledoaria avocatului a spus: „La 23 august 1944, Würmbrand dădea soldaţilor ruşi Biblii tipărite de el…Pentru mulţi oameni, România este ţara lui Richard Würmbrand''!

*Spărgând logoreea Dlui. Ţepeş, replica domnului Gheorghe Andrei a luminat sala: ,,****Dar nu pentru mulţi români****''.*

De reţinut este înşurubarea perfectă a lui R. Würmbrand în amara zicală moldovenească: ***Tata rus, mama armeancă dar Ivan e moldovean.*** *De aici, avocatul prezentator a depăşit limitele unei bune cuviinţe de prezentare ştiinţifică, iritând o parte din comentatori şi chiar din public:*

1. *R. W. a fost Apostolul Pavel al ,,Cortinei de Fier''*
2. *La penitenciarul spital din Tg. Ocna, a transformat suferinţa în iubire de semeni. El fiind bolnav grav de TBC osos şi primind prin fiul său Mihail, două flacoane cu streptomicină, le-a cedat unui tânăr bolnav legionar.*

---

[161] Art. Apucături staliniste la TVR; *Fapte, vorbe, gânduri*; în rev. Rost nr.45/noiembrie 2006, p.5.

3. *„După ce «marele Român» s-a eliberat, bazându-se pe genialitatea oratoriei sale, s-a dus în America unde a pledat în fața Senatului, demascând atrocitățile comuniste. Astfel a contribuit R. W. la căderea comunismului, deci…la eliberarea noastră''*

Apărătorii „marelui român'' au încheiat: Richard Würmbrand a „excelat prin iubirea de patrie, de Dumnezeu şi de aproapele''. Dar, oare n-au ştiut nici apărătorii, nici moderatorii că R. W. şi-a făcut ucenicia marxistă în Franța, pregătirea temeinică în U.R.S.S., iar în România, a activat pentru dezmembrarea țării, aşa cum cerea programul P.C. din România? (fapt ce i-a adus şi o condamnare de câțiva ani).

Doamna Lucia Hossu-Longin, probabil nemaiputând să-şi stăpânească indignarea, a strigat: „Dacă dl. R. W. a fost un orator creştin aşa de mare, de ce nu a rămas aici ca să-i cucerească pe comunişti?''

Adevărul cunoscut de mine. *L-am cunoscut pe Richard Würmbrand în anul 1946. Pe vremea aceea studiam sectele religioase din România. În Vinerea Mare a acelui an, m-am dus la „adunarea'' din str. Olteni, unde R. W. era pastor reformat. Intrând în biroul lui, fără să mă anunț, l-am surprins savurând tarte cu icre negre. Nu i-am atras atenția şi el m-a poftit în „sala de conferințe''. Subiectul „predicii'' lui a fost Patimile lui Iisus.*

La „iubirea de aproapele'' ni se spune că a dat 2 flacoane de streptomicină la Tg. Ocna, unui deținut legionar. Când a fost adus pe targă la Tg. Ocna, cu caverne la ambii plămâni, cu abcese reci la omoplați, cu o coastă ruptă, fața şi mâinile scorojite de murdărie şi sânge, urlând de durere, legionarii l-au spălat zile întregi, i-au dat îmbrăcăminte, şi cât timp nu s-a putut ridica, a avut un legionar lângă pat. Valeriu Gafencu - „Sfântul închisorilor'' – i-a dat cele 2 flacoane de streptomicină ce le avea şi, până a murit, i-a calmat frământările şi izbucnirile unei conştiințe instabile.

După eliberare, unul din cei care i-au fost permanent alături, i-a cerut sprijin şi i-a răspuns că nu poate să-l ajute că-i fascist.

Voturile primite, care l-au trimis printre „marii români'', au fost date la ordin, din partea diverselor organizații „protestante'', în cadrul propagandei susținute pe care o desfăşoară în țară.

Nu a fost condamnat pentru credința în Iisus, ci l-au condamnat foştii tovarăşi comunişti pentru TRĂDARE. [162]

*

Cazul Vosganian este revelator deopotrivă pentru calitatea *vieții politice româneşti şi pentru a celei bruxelleze. Intrigi şi pumnale în spate, de o parte, ipocrizie şi mentalitate stângistă, de cealaltă.* <u>*Dintre toate acuzațiile, cea de* legionarism *merită mai cu seamă comentată, căci trădează panica în care au intrat adversarii Dreptei.*</u>

Senatorul liberal Varujan Vosganian a fost împiedicat să devină comisar european printr-o campanie-fulger de <u>denigrare</u>. ***Parcă acum mai mult ca niciodată s-a vădit forța manipulării prin presă.*** *Contează mai puțin că unele jurnale şi televiziuni au răspuns unei comenzi politice, iar altele s-au lăsat pradă unui entuziasm demolator decerebrat. <u>Esențial este că, împotriva unui om, până mai ieri considerat onorabil şi agreat aproape de toată lumea, s-a constituit ad-hoc o monstruoasă coaliție pentru a-l desființa.</u> Pornirile anti-liberale ale lui Băsescu, interesul se supraviețuire politică al lui Dan Voiculescu, rasismul abject al lui C. V. Tudor, nevoia de răzbunare a unor lideri PSD precum Adrian Severin, frustrările unor gardieni ai „corectitudinii politice'' – toate şi-au găsit răspunsul în* ***linşarea mediatică a lui Varujan Vosganian****. […] <u>Din arsenalul acuzațiilor mincinoase aduse lui Vosganian n-au lipsit două cu efect garantat: aceea de fost colaborator al Securității şi cea de legionarism! Prima face valuri mai cu seamă în România, dar a doua este nimicitoare în UE.</u>* <u>***Într-o Uniune unde referirile la națiune şi credință sunt citite ca semne indubitabile ale unei orientări de extremă-dreaptă, acuzația de legionarism capătă parfum de credibilitate. Întrucât Vosganian a fost***</u>

[162] Emanoil Paraschivaş, în art. Scrisoare deschisă către TVR 1, rev. Permanențe, Nr.10/octombrie 2006, p.14.

liderul UFD, partid prea de dreapta după gustul diriguitorilor UE, iar discursul său a avut mereu ca repere noţiuni ca acelea de „Biserică'' şi „patriotism''. [163]

*

Eticheta de om al poliţiei politice comuniste i-a fost lipită lui Vosganian de către un fost securist, Liviu Turcu, fără dovezi şi în mod iresponsabil, în ziarul unui turnător al Securităţii dovedit, Jurnalul Naţional. Degeaba a negat vehement Vosganian şi au infirmat categoric SIE, SRI şi CNSAS. Răul era făcut, neîncrederea încolţise în opinia publică.

***Eticheta de legionar i-a fost pusă lui Vosganian, neîntemeiat şi tendenţios, de către un cotidian care trece drept „oficiosul Cotrocenilor'', Evenimentul Zilei, şi de TVR 1, veşnic obedient Puterii. Întâietatea îi aparţine însă Evenimentului Zilei, care, sub titlul belicos „Legionarism'', susţinea: „Varujan Vosganian nu face parte numai din gruparea politică liberală, ci şi din gruparea ROST, constituită în jurul revistei cu acelaşi nume. Publicaţia creştină […] este* marcată de ideile legionarismului românesc interbelic**'' *(s.n.). Formularea este voit ambiguă, pentru a strecura îndoiala şi a lăsa loc oricăror speculaţii. Informaţia a fost preluată nedigerată de TVR, care şi-a permis să fie mai tranşantă, vorbind despre Vosganian: ,,Un alt element controversat: colaborarea cu revista ROST de* propagandă legionară*'' (s.n.). Autorul acestei enormităţi ori nu şi-a bătut capul să răsfoiască revista noastră, ori este incapabil să discearnă între cercetarea istorică şi propagandă. Evenimentul Zilei a avut decenţa să publice, a doua zi, o parte semnificativă a dreptului la replică pe care i l-am trimis. TVR 1, nu. Oricum, răul era făcut, monitorizarea de presă ajunsese la Bruxelles, iar agenţiile străine ne căutau pentru explicaţii.*

Trebuie că adversarii Dreptei au intrat în panică, de vreme ce au agitat iarăşi „sperietoarea legionară'', la fel ca Ion Iliescu la începutul anilor'90. *Acum nu-şi va fi îndeplinit funcţia ca odinioară, dar a asigurat un anume efect de scenă în înfrângerea unuia dintre puţinii oameni politici echilibraţi, cultivaţi şi competenţi ai României.* [164]

*

*Am fi naivi să credem că principala grijă a presei noastre va fi aceea de a informa corect şi detaliat asupra colaborării cu Securitatea a diferiţilor clerici. Să ne aducem aminte de cazul Tanacu, când aceeaşi presă a inventat o cruce şi o răstignire, copiată parcă dintr-un manual medieval al torturilor, şi a etichetat drept criminal pe un ieromonah care era cercetat în stare de libertate, în timpul unei anchete abia începute. Prin comparaţie, presa franceză a evitat orice denumire incriminatoare pentru asasina română a fratelui Roger, atâta timp cât ancheta a fost în desfăşurare (care a pronunţat cuvântul ,,**masonerie**''; iar presa a trecut aproape sub tăcere asasinarea preotului de la mănăstirea Petru Vodă, confundat cu părintele Iustin Pârvu! - n.a.). Dacă adăugăm la acest tablou faptul că în cazul fratelui Roger era vorba de o personalitate intens mediatizată, un simbol al iubirii pentru întregul Occident, iar omuciderea s-a petrecut în văzul a sute de persoane, şi îl aşezăm faţă în faţă cu cazul Tanacu, în care ieromonahul Corogeanu nu a ucis-o în mod direct pe sora Irina Cornici, necunoscută pentru media până în momentul morţii, avem imaginea unei incompetenţe cel puţin suspecte. La acest caz putem adăuga alte zeci în care presa a căutat cu obstinaţie clerici pentru rugul ei mereu aprins. M-am referit la acesta pentru că a fost cel mai mediatizat, dar îi putem adăuga cazul dispariţiei din judeţul Tulcea, în care copilul trebuia să fi fost răpit de călugări doar pentru că părinţii l-au pierdut în apropierea unei mănăstiri. Afirmaţiile aberante s-au destrămat în această situaţie odată cu descoperirea cadavrului fără urme de violenţă, dar câţi creştini au urmărit desfăşurarea cazului până la capăt?*

Cu astfel de precedente, mă întreb cum vor fi edificaţi oamenii care vor ,,să ştie pentru a putea ierta''? Pentru că în cazul colaborării cu fosta Securitate lucrurile sunt infinit mai complexe şi mai greu de cercetat. Cine şi în ce fel va diferenţia între colaboratorul benevol, care turna pentru a obţine diferite avantaje, şi informatorul ,,reeducat'' prin diferite mijloace care nu au exclus tortura? Cine va

[163] Claudiu Târziu, în art. ,,Legionarul'' Varujan Vosganian, rev. cit., p.3.
[164] Ibidem, pp.3-8.

publica notiţele informative inofensive ale unui „colaborator'' care făcea refăcea pe hârtie diferite trasee, reale sau imaginare, excluzând persoane şi informaţii esenţiale pentru Securitate? Din contactul repetat cu foştii deţinuţi politici, pot spune că variantele de a „fenta'' securistul care te supraveghea erau tot atât de variate pe cât erau cei supravegheaţi. Or astfel de note, care nu numai că nu erau în folosul Securităţii, ci încercau o luptă camuflată cu aparatul ei, pot fi folosite la repezeală pentru a inventa colaboratori care, de facto*, nu au fost niciodată în această postură. Să ne amintim doar modalitatea în care Î.P.S. Bartolomeu Anania a fost ponegrit drept colaborator al regimului în contextul înfiinţării Mitropoliei de la Cluj şi să ne gândim că tovarăşii săi de suferinţă, cu care a pătimit în temniţă, l-au apărat catalogând atitudinile sale din închisoare drept o rezistenţă la reeducare şi nu drept o cedare, şi vom avea un prim exemplu despre cum legătura cu Securitatea poate fi folosită pentru a denigra tocmai pe cei care i s-au opus.* [165]

*

Iuda poate deveni erou. *În situaţia unei deconspirări lipsite de ştiinţă, discernământ şi nuanţă, am putea avea în viitor o Biserică în care Iuda ar fi confundat cu tâlharul de pe cruce, deşi în tradiţia ecclezială unul e pomenit ca exemplu de pervertire, iar celălalt ca model al mântuirii. Am putea obţine atunci nu o lustraţie, ci* ***o pervertire demonică a valorilor atât în Biserică, cât şi în afara ei****. Nu numai că românii nu vor ajunge să ştie pentru a putea ierta, nu numai că vor exclude oameni onorabili de la statutul de cetăţean, dar* ***mă tem că, ajungând să nu mai discearnă între adevăr şi falsitate, vor reuşi să îşi piardă tocmai ceea ce încă mai au într-o oarecare măsură: credinţa.*** *Ei nu vor cunoaşte adevărul şi nu vor fi nicidecum mai liberi.* ***Argumentele intelectualilor sunt folositoare într-o societate normală. O societate bolnavă ca a noastră s-ar putea să aibă nevoie de o perioadă îndelungată de reanimare; altminteri, încercând să trezim din comă, prin mijloace intensive, bolnavul nostru rahitic, s-ar putea să obţinem nu un om viu, ci un zombi.***

Iar dacă e nevoie de argumente pentru a dovedi coma noastră profundă, mă întreb: cum de vorbim, la 16 ani după acel decembrie însângerat, de colaboratori şi nu de ofiţeri? Cum de ne gândim la vina celor care au dat cu bâta sau, mai rău, cu ordinul. În capitalismul nostru de duzină, generali şi activişti deopotrivă îşi împart limuzinele luxoase şi fotoliile în Parlament, zâmbind gigantic, pentru că ei nu au avut dosare. Ei le-au întocmit. Forţând lucrurile, dacă o canalie ca Ţurcanu (călăul-şef al „reeducării'' de la Piteşti) ar mai trăi astăzi, ar putea ponegri un martir ca Părintele Gheorghe Calciu-Dumitreasa. Nu i-ar trebui decât un post de televiziune cu audienţă consistentă. Că dosare cine stă să citească? [166]

*

Se pare că a venit iarna, dar grila tv pentru acest anotimp nu există şi programele îngheaţă în şabloanele arhicunoscute. Pe ici, pe acolo se mai face câte o încercare de a propune noutăţi, cu rezultate însă, modeste. Un exemplu ne-a oferit şi TVR 1, lansând ''Discuţii despre adevăr'', o noutate…lunară, pentru că dezbaterea se va derula o dată pe lună. Adevărul se pare că este o problemă prea delicată ca să merite discuţii săptămânale în haosul general care bântuie viaţa politică şi socială, de care nu sunt scutite nici televiziunile.

Oricât s-ar căzni televiziunile, programele lor arată obosite. Au ajuns unele să apeleze pentru salvarea audienţei la telenovele şi au avut surpriza să constate că nici acestea nu mai atrag, iar ratingul lor e în cădere liberă, oricât efort ar depune să conjuge verbul ''a iubi''. ***Se simte o mare lipsă de creativitate în alcătuirea programelor tv.***

Sebastian Alboiu (e-mail): ''[…] Cum se ajunge oare director de programe la o televiziune? Pun această întrebare pentru că tot butonând, uşor poţi constata că ***toate programele au parcă acelaşi director coordonator****. La ora 19.00 toţi transmit buletine informative, cu excepţia Primei TV ce ne prezintă aridul său Focus la ora 18.00! Mă rog, ştirilor să zicem că le este dedicată o oră fixă pe toate canalele. […] Dar filmele au şi ele aceleaşi ore de transmisie, şi mai mult, într-o zi, pe toate*

[165] Cristian Curte, în art. Riscurile dosariadei preoţeşti, rev.Rost nr.44/octombrie 2006, pp.35-36.
[166] Ibidem , p.36.

posturile, toate sunt drame, în alta – de pildă s-ar fi vorbit între ele televiziunile să se concureze pentru audienţa cu acelaşi gen de pelicule cinematografice. Sau au toate canalele acelaşi director de programe? […] Se mai bat şi în talk-show-uri, la acelaşi fus orar de programare. ***De ce această uniformizare a programărilor?*** *Personal, nu îi găsesc o explicaţie logică şi nici manifestarea unui elementar respect pentru telespectatori. CNA (Consiliul Naţional al Audiovizualului) ar trebui să atenţioneze posturile că este chiar în defavoarea audienţei lor să meargă după şabloane în alcătuirea şi difuzarea programelor. […] Nu mai discutăm despre migraţia personalului tv şi a aşa-zişilor formatori de opinie, analişti sau cum vreţi să-i mai botezăm. Zburdă şi dânşii de la un canal la altul, de văzându-i nu mai ştii pe ce post eşti, dacă ai greşit canalul. Când îi vezi pe Pârvulescu sau Boda la Realitatea TV, când la TVR. Bine că am scăpat şi s-a potolit Cristoiu. S-a aşezat la Antena 3 unde îi e locul, pe o «nişă», să servească motanii lui Felix. […] Desigur personalităţile au libertatea să apară la ce post sunt solicitate, dar, totuşi, cu măsură, să nu se sature publicul de ele. La noi însă, nu s-au mediatizat, din diverse motive şi interese, decât câteva nume, nici cât degetele de la o mână, cărora li se dă zilnic de lucru. Alte personalităţi chiar nu mai există? S-a creat cu «formatorii de opinie» o situaţie ca în Parlament. Avem vreo 400 de parlamentari, dar dau din gură zilnic pe micul ecran, doar vreo zece. Să fie muţi restul? […] Muţi nu sunt, pentru că ştiu să dea din gură acolo, ''acasă la ei'' în Parlament, la ''comisiile'' de aşa-zisă ''specialitate'' şi să-şi voteze la grămadă, în plen interesele. De pildă, la Camera Deputaţilor a liberalului Bogdan Olteanu s-a dat aproape în unanimitate un vot pentru modificarea Legii 504 din 11 iulie 2002, Legea audiovizualului. Nu s-a modificat nimic în interesul telespectatorilor nemulţumiţi de programele tv, ci în interesul politic al ''aleşilor poporului suveran''. Consiliul Naţional al Audiovizualului (CNA) – mereu blamat de nemulţumiţi – îşi sporeşte numărul de membri de la 11 la 13 ca să aibă toate partidele oamenii lor care să le apere interesele politice. Decizia aparţine ''instituţiei suverane'' numită cândva ''parlamentul ruşinii naţionale''. Nu le mai ajunge Parlamentul, se vor şi în CNA! Aşa că bietul CNA nu va mai avea ochi pentru programele TV de interes general, ci doar pentru cele de interes politic.*

Pentru că tot cititorul nostru a invocat migraţiile, un exemplu ne-a servit chiar postul public cu emisiunea ***''Discuţii despre adevăr''****, unde chiar CNA, dacă ar funcţiona, ar fi trebuit să arate cartonaş roşu. De la ''Realitatea TV'', Adrian Ursu a migrat la TVR 1 şi a încercat să modeleze cu ironie – aspect de care se fereşte orice moderator profesionist şi echidistant -, o discuţie despre ''revoluţia morală, despre securitate, despre comunism'', concepută într-un format încropit, chinuit. N-am reţinut numele producătorului dar părea a fi împrumutat de la SRL divertisment. Nu lipsea publicul aşezat pe gradene, căruia de astă dată nu i se dădea ordin să aplaude, dar în rândul său erau invitate câteva persoane cu scopul să mai anime discuţia. Invitaţii de bază ai moderatorului erau toţi de aceeaşi culoare politică, echidistanţa se dusese pe apa Sâmbetei. Emisiunea mirosea de la o poştă a discret omagiu adus liberalilor pentru iniţiativele lor de a desconspira trecutul, numai că această deconspirare a ajuns să fie ''aruncată în ridicol''. A intervenit, la un moment dat, într-un filmuleţ, un individ, cică ofiţer de securitate, care vorbea nonşalant cum punea la cale uciderea lui Paul Goma. Individul a fost apoi uitat complet, de nu ştim dacă nu cumva era vreun actor pus să joace acest sinistru rol. S-a făcut apoi apel la Paul Goma, care a ţinut de la Paris, un discurs trist, cu accente subiective, amar, cu răbufniri specifice breslei scriitorilor (acuzaţi fiind Andrei Pleşu, Gabriel Liiceanu şi alţii, pentru că nu-i promovează în ţară cărţile, etc…- n.a.). Emisiunea era împrăştiată, lipsită de coloana vertebrală a scopului căutării adevărului. Efectul acestei emisiuni încropite la înghesuială se simţea şi pe ''scroll'' – pe banda de jos a ecranului – în care erau scrise părerile şi întrebările telespectatorilor, ce nu înţelegeau nimic din acea discuţie fără cap şi fără coadă la care asistau. Se puneau întrebări de parcă eram într-o piesă de teatru absurd – ''De ce cadrele didactice lucrează patru ore pe zi şi primesc salarii mai mari…?'' etc. – care dovedeau că emisiunea nu a impresionat prin nimic, nu a trezit interesul pentru tema propusă, ''căutarea adevărului''. Şi cu această emisiune produsă tocmai de televiziunea publică s-a mai amânat încă o dată descoperirea adevărului mult căutat şi aşteptat. Nici măcar o picătură din el nu s-a descoperit. Păcat!*

*Cititorul nostru se interesa de ''directorii de programe''. Un exemplu de astfel de director total neinspirat se pare că este şi cel de la postul public. După ''Discuţii despre adevăr'', a programat un documentar **''Regele comunismului''**, o coproducţie în care erau implicate BBC, Arte etc. Astfel, programul de seară al zilei de joi s-a cantonat în aceeaşi zonă spinoasă a trecutului. Documentarul realizat în urmă cu câţiva ani era interesant şi încerca să desemneze evoluţia lui Ceauşescu şi epocii sale de tristă amintire. Numai că fantomele trecutului a căror biografie era expusă destul de sec, meritau şi comentate, astăzi, din studioul postului public, ca să ofere, în special tinerilor, o lecţie de istorie ilustrată, adevărată. Aşa, TVR a ratat o seară printr-o programare neinspirată, demonstrând că intenţii bune ar avea, dar că îi lipsesc producătorii inspiraţi şi buni profesionişti în raport cu subiectul ales.*

*Tot televiziunea publică s-a trezit să difuzeze **''1956''**, un documentar despre revoluţia maghiară, după vreo două săptămâni când subiectul fusese punct de actualitate şi aniversare. Directorul de programe nu avea calendar.* ***În privinţa ''analiştilor'', ''formatorilor de opinie'' care mereu sunt aceiaşi pe toate posturile se pare că alţii nu mai avem şi nu mai prididesc să-i împartă televiziunile între ele. Mai sunt, desigur, tineri capabili să expună cu motivări solide opiniile, dar nu se preocupă nimeni să-i descopere.*** *Situaţia nu e similară cu cea din Parlament, unde deţinem aproximativ cinci sute de aleşi salarizaţi din banii publici, din care doar vreo zece sunt cuvântători, restul fiind doar votanţi ai intereselor dânşilor. Cine i-a descoperit pe cei vreo zece buni de gură, Crin Antonescu, Ludovic Orban etc.? Televiziunile, în funcţie de interesele pe care le servesc! Şi aici ne întoarcem din nou, la spinoasa problemă a echidistanţei care începe să fie grav ignorată de mass-media vizuală.* [167]

*

Dacă din articolul de mai sus, reiese că există o manipulare şi o nivelare a programelor TV, în următorul este vorba de o manipulare incalificabilă. Este vorba despre o distorsionare vădită a adevărului, constând în eludarea unor aspecte importante (cum ar fi autoritatea şi celebritatea istoricului David Irving, în calitate de autor al unor zeci de cărţi despre cel de-al doilea război mondial etc.) şi prezentarea ostentativă a unui „adevăr'' care le creează „public relations'' şi o imagine cât mai bună evreilor (se vede asta foarte bine şi din fotografia alăturată acestui articol, de pe pagina „Internaţional'', care arată câţiva evrei distinşi cântând şi purtând anumite obiecte de cult, îmbrăcaţi ca pentru o paradă sau festivitate, dar sub care tronează următoarele cuvinte: „Evreii se confruntă cu un val antisemit arabo-nazisto-comunist'').

Tot în fotografia respectivă, preluată de la Agenţia Reuters (scrie chiar sub ea, discret, în dreapta: REUTERS), desigur una din instituţiile care deservesc activ, în plan internaţional, orice interes evreiesc sau masonic, se poate observa cum unul din evrei schiţează mai degrabă un zâmbet iar chipurile lor trădează liniştea, ca şi când ar cânta. Atunci, înseamnă că n-au ales fotografia potrivită. În plus, este desenată parcă deasupra lor un cerc, în care se află Steaua lui David sau steaua în şase colţuri, care pe mine cel puţin m-a trimis la gândul, că suprapunerea celor două triunghiuri, unul cu baza în jos, iar celălalt cu baza în sus din acest simbol, are totuşi o anumită semnificaţie. Înclin chiar să cred, că triunghiul cu baza în jos, semnifică ierarhizarea lumii şi valorilor, în timp ce al doilea este dimpotrivă, răsturnarea lumii şi valorilor, aspect care reiese atât de pregnant în zilele noastre. Asta ar putea să însemne că simbolul, masonic sau nu, este de fapt, drapelul mesianic sub care unii evrei s-au adunat **pentru a schimba şi a domina lumea**, atât în trecut, cât şi în prezent.

Recomand cititorului să fie atent în privinţa a tot ceea ce se afirmă în acest articol şi chiar la maniera în care este abordată tema acestuia, pentru a se convinge de **perfidia manipulării informaţiilor, în favoarea intereselor globaliste**, pe care fie şi numai de dragul adevărului nu le putem accepta. În plus, se vede că nu e deloc de glumit cu teza Holocaustului, pe care nu-mi aduc aminte ca reputatul istoric să o fi contestat (ci doar, în unele privinţe).

---

[167] Ileana Lucaciu, în art. ''Şabloane'' şi ''migraţii'' prin programe, în Suplimentul „România liberă'', 15 noiembrie 2006, p.50.

Colaborare antisemită. Istoricul David Irving, condamnat la trei ani de închisoare pentru negarea Holocaustului, a primit sprijin financiar şi moral de la liderul musulman britanic Asghar Bukhari – dovadă a ,,noului antisemitism''.

UNUL dintre cei mai importanţi reprezentanţi ai comunităţii musulmane din Marea Britanie a recunoscut că i-a trimis bani controversatului istoric David Irving, devenit celebru în ultimii ani pentru că neagă existenţa Holocaustului împotriva evreilor din al Doilea Război Mondial (oare, din acest motiv a devenit celebru?! – n.a.). Irving a fost condamnat de un tribunal austriac la trei ani de închisoare pentru teoriile sale. Liderul musulman Asghar Bukhari, fondator al Comitetului pentru Probleme Publice Musulmane (cel mai mare grup musulman de sprijinire a drepturilor civile), i-a trimis o sumă simbolică lui David Irving, dar a făcut apel la musulmani, pe site-urile islamice, să doneze bani pentru istoric.

Dublu standard. *Bukhari a purtat pe e-mail o corespondenţă cu Irving prin care îl asigura de întregul său sprijin: ,,Poate simţi că eşti singur, dar fii sigur că mulţi oameni sunt alături de tine în lupta ta pentru Adevăr'', îi scria musulmanul lui Irving. În alt mesaj electronic, Bukhari îl anunţa pe istoric că ,,am cerut multor site-uri musulmane să creeze link-uri către site-ul tău şi să ceară donaţii''. Cu toate acestea, în declaraţiile sale publice, Bukhari condamna antisemitismul şi antisionismul: ,,Cred că oricine neagă Holocaustul greşeşte, dar nu cred că ar trebui băgat la închisoare pentru asta''. Libertatea de exprimare nu ar trebui să funcţioneze însă şi în cazul publicării de caricaturi cu Mahomed: ,,Trebuiau interzise: libertatea de exprimare trebuie să fie responsabilă'', spunea Bukhari.*

Noul antisemitism. *Legătura dintre Bukhari şi David Irving este un exemplu ce confirmă teoria conform căreia ar exista un nou tip de antisemitism, pornit din antisionism, una dintre laturile acestui curent fiind negarea Holocaustului. Acest val de antisemitism, accentuat după 2001, este reprezentat, în primul rând, de musulmanii din Europa, în special arabi (deşi ei înşişi populaţie semitică), drept răspuns la ocuparea teritoriilor palestiniene de către evrei şi campaniile militare israeliene.* ***Ceea ce surprinde la ,,noul antisemitism'' este că alătură grupuri foarte eterogene, ducând la colaborări între minorităţile musulmane, extrema dreaptă (istoric antisemită) şi extrema stângă (sprijinitoare a teoriei complotului americano-izraelian la nivel mondial).*** [168]

*

Antiteza în care s-a exprimat conştiinţa de sine apuseană în Evul Mediu este antiteza dintre creştinism şi păgânism sau, mai exact, dintre creştinismul drept-credincios romano-latin, pe de o parte, şi păgânism şi erezie pe de altă parte, inclusiv creştinismul greco-răsăritean. (?! – n.a.). În numele crucii, iar mai târziu ***în numele civilizaţiei****, îşi poartă în Evul Mediu societatea apuseană războaiele de colonizare şi de expansiune. În ciuda oricărei secularizări, în acest termen, ,,civilizare'', continuă să fie perceptibil ecoul acelei idei a creştinismului latin şi a cruciadelor feudal-cavalereşti. […]* ***Conceptul de* civilité *şi-a dobândit semnificaţia pentru societatea apuseană în acele vremuri în care s-a destrămat societatea cavalerească şi unitatea Bisericii catolice.*** *[…] Punctul său de pornire poate fi determinat cu exactitate. Formarea sa cu semnificaţia specifică în care a fost apoi receptat de către societate se datorează unei mici scrieri a lui* ***Erasmus din Rotterdam****,* De civilitate morum puerilium (Despre buna creştere a copiilor)*, publicată în anul 1530. […] Aici, ca de atâtea ori în istoria cuvintelor, aşa cum s-a întâmplat şi pe parcursul transformării conceptului de* civilité *în acela de* civilisation*, un individ a dat impulsul. Prin scrierea sa, Erasmus a conferit cuvântului* civilitas*, de mult cunoscut şi adesea întrebuinţat, o nouă accepţie şi un nou impuls. […] Cartea lui Erasmus tratează ceva deosebit de simplu: comportamentul omului în societate, mai cu seamă, dar nu exclusiv, acel ,,externum corporis decorum'',* ***bunele maniere*** *privind ţinuta corporală externă.* [169]

*

[168] Laura Cernahoschi, în art. Istoric anti-Holocaust finanţat de islamişti, Cotidianul, 20 noiembrie 2006, p.17.

[169] Norbert Elias, *Procesul civilizării. Cercetări sociogenetice şi psihogenetice*, vol.1, Ed. Polirom, Iaşi, 2002, pp.95-97.

Scrierile despre maniere ale ***umaniştilo****r reprezintă, într-o oarecare măsură, puntea de legătură dintre cele ale Evului Mediu şi cele ale vremurilor mai apropiate. Scrierea lui Erasmus, punct culminant în seria scrierilor umaniste despre maniere, are şi acest dublu caracter. În multe privințe se află sub semnul tradiției medievale. Se întâlnesc şi la acest autor numeroase reguli şi precepte provenind pe filiera tradițională a scrierilor cavalereşti. Dar totodată există aici primele semne evidente a* ***ceva nou****. O dată cu ele se dezvoltă treptat acel concept care a împins în plan secund conceptul cavaleresc şi feudal de curtoazie. Pe parcursul secolului al XVI-lea, conceptul de* courtoisie *pierde din utilizare, iar conceptul de* civilité *devine mai frecvent, şi câştigă în secolul al XVII-lea, în cele din urmă supremația, cel puțin în Franța. Faptul reprezintă un semn al unei modificări de conduită de dimensiuni considerabile.* [170]

*

Abia după ce tensiunile interstatale şi intrastatale vor fi rezolvate şi depăşite, vom fi îndreptățiți să afirmăm că suntem civilizați. Abia atunci din ***codul de conduită, inoculat individului ca supraeu****, va dispărea în mai mare măsură ceea ce deține funcția de a marca nu atât o superioritate personală, cât una moştenită, independent de meritele personale. Iar individul se va putea elibera de constrângerile care îi determină conduita, de necesitatea de a se diferenția de ceilalți nu aât prin performanțele individuale, ci mai ales prin instrumentele proprietății şi ale prestigiului. Abia atunci reglementarea relațiilor interumane se va putea lega mai degrabă de imperativele şi interdicțiile necesare pentru a menține înalta diferențiere a funcțiilor sociale, precum şi de standardul ridicat de viață, randamentul mare al muncii, a căror premisă este diferențierea funcțională în creştere, abia atunci autoconstrângerile se vor limita la acele restricții necesare pentru ca oamenii să poată conviețui, munci şi savura viața, pe cât posibil fără tulburări şi temeri. Abia o dată cu diminuarea tensiunilor dintre oameni, a contradicțiilor de structurare a rețelei interumane vor fi atenuate tensiunile şi contradicțiile din lăuntrul omului. Abia atunci nu va mai fi nevoie de excepție, abia atunci se va constitui ca regulă faptul că orice individ îşi va găsi echilibrul optim al psihicului său, pe care îl invocăm atât de des, apelând la cuvinte sublime precum ,,fericire'' şi ,,libertate'':* un echilibru de durată sau chiar armonia dintre obiectivele sale sociale, dintre totalitatea exigențelor ridicate de existența sa socială, pe de o parte, şi înclinațiile şi necesitățile sale personale. *Abia atunci când relațiile interumane vor fi astfel structurate, când cooperararea interumană, baza existenței individului, va funcționa în aşa fel încât pentru toți cei care conlucreză ca verigi ale aceluiaşi lanț complex va fi posibil să se stabilească acest echilibru, abia atunci oamenii vor fi îndreptățiți să declare despre ei înşişi că sunt civilizați. Până atunci vor fi obligați de fiecare dată să afirme: ,,Civilizarea nu s-a încheiat încă. Este abia în devenire.''* [171]

---

[170] Ibidem, p.112.

[171] Norbert Elias, *Procesul civilizării. Cercetări sociogenetice şi psihogenetice*, vol. II, Ed. Polirom, Iaşi, 2002, pp.301-302.

XIII. DICTATURA UNIVERSALĂ A ANTIHRISTULUI ŞI SFÂRŞITUL LUMII SUNT TOT MAI APROAPE!...

În urmă cu un veac şi jumătate, privind la aşezarea lăuntrică a creştinilor ortodocşi, Sfântul Ignatie Briancianinov scria: ,,Astăzi, mulţi oameni au îndrăznit să-şi introducă rânduielile lor în rânduielile Sfântului Duh. Din această cauză rânduielile cereşti s-au făcut pământeşti, cele duhovniceşti – trupeşti, cele sfinte – păcătoase, cele înţelepte – neghioabe. Văd nepotrivirea, văd năruirea ce decurge din ea; dar nu văd începutul din care decurg toate nenorocirile: pentru că privesc la lumina propriei lor raţiuni căzute şi nu la lumina lui Dumnezeu. ***Începutul nenorocirii constă în dispreţuirea neîngăduită şi trufaşă a poruncilor Sfântului Duh, în înlocuirea lor cu rânduielile proprii. Iată unde e cauza destrămării generale, cauza căderii creştinismului, a căderii morale ce precede întotdeauna ruina civilă, care preveşteşte această ruină****. Se mai găsesc în particular creştini, dar a fost pierdută cunoaşterea obştească, unică, a Adevărului prin care totul s-ar uni într-un singur trup duhovnicesc, cu un singur chip de cugetare, sub un singur cap obştesc – Hristos. Azi, fiecare are mai mult sau mai puţin modul său de cugetare, religia sa, drumul lui, luate în chip arbitrar sau la întâmplare, considerate ca drepte sau măcar justificabile.* [172]

*

Rugăm călduros conducerea noastră duhovnicească şi deopotrivă pe cea politică să se aplece puţin şi să asculte cu atenţie inima acestui popor care abia mai bate. Popor căruia, fără a fi fost măcar întrebat, i s-a impus să-şi asume în întregime şi să poarte singur pe umerii săi întregul cost al convergenţei; ba, mai mult, nu i s-a stabilit măcar o dată la care aceasta ar trebui să sfârşească, pentru că, aşa cum se pare, aceia vor ca el să poarte pe umeri povara acestei convergenţe până la căderea definitivă. Cel mai rău e faptul că i-au luat libertatea şi că ne fac din cetăţeni greci liberi, supuşi (sclavi) ai unei autorităţi supranaţionale incontrolabile.

În sfârşit, cartea aceasta apare pentru a lua cunoştinţă (de adevăr) fiecare grec care e dator a se întreba încotro merge Europa; şi aceasta numai şi numai pentru că îl interesează încotro se îndreaptă patria sa Grecia, pentru a şti în cele din urmă încotro se îndreaptă şi el însuşi ca persoană. [Notă: Cartea de faţă se adresează şi cititorilor români, creştini ortodocşi şi nu numai. E regretabil să observăm că literatura cu care să se constituie o apologetică a libertăţii, împotriva înregistrării electronice a datelor personale, este aproape inexistentă în România. Există în schimb tone de publicaţii care apără drepturile unor minorităţi fără de Dumnezeu sau care se manifestă făţiş împotriva intereselor Statului român – despre care nu ne aducem aminte să fi fost vreodată persecutaţi sau să li se fi dat mai puţine drepturi decât cele de care s-au bucurat majoritatea cetăţenilor români. ***Biserica are şi ea datoria de a rupe această tăcere, de a deschide gura mărturisind Adevărul, mărturisind pe Păstorul său şi dumnezeieştile Sale porunci din Legea Nouă.]*** [173]

*

În Duminica Floriilor, Sfântul nostru Sinod a emis o circulară adresată întregului popor grec, făcând în acelaşi timp un apel ca guvernul să respingă legea care fusese deja votată. Trei puncte din această circulară de importanţă majoră mi-au atras în mod special atenţia. Unul este acesta:

,,Sfântul Sinod, dar împreună cu el şi fiecare cetăţean al Greciei, are prin Constituţie dreptul de a se pronunţa în legătură cu respectarea corectă a drepturilor consfinţite constituţional, atât ale individului, cât şi ale ansamblului comunităţii''.

Al doilea punct este acesta:

---

[172] Cuvânt înainte la ediţia românească, la vol. Ieromonahului Hristodulos Aghioritul – *La apusul libertăţii*, Ed. Sophia, Bucureşti, 2006, p.5.

[173] Destinatarii acestei cărţi, vol. cit., pp.14-15.

,,Aşadar, cu durere observăm că progresul civilizației în domeniul aplicațiilor electronice a fost legat aşa cum nu trebuia de numărul 666, care se foloseşte drept număr principal de cod în respectiva tehnologie. Despre el se spune limpede în Cartea Sfântă a Apocalipsei că e numărul Antihristului…Prin urmare, nu e posibil ca un creştin să fie indiferent la introducerea voită, deliberată şi sistematică a acestui număr în viața sa; şi, în acest context, în viața națiunii elene, care aproape în întregul ei este creştină şi ortodoxă''.

*Aici am constatat că **maica noastră Biserica ne-a atras atenția asupra faptului că nu e cu putință să fim indiferenți ca creştini la introducerea deliberată şi sistematică a acestui număr în viața noastră, şi că fiecare cetățean grec are dreptul prin Constituție să protesteze atunci când îi sunt încălcate drepturile**.*

Al treilea punct din această circulară extrem de importantă şi care mi-a făcut o adâncă impresie se află în prima pagină unde scrie:

,,Astfel, Sfântul Sinod, având convingerea că toate formulările pe această temă până acum necunoscută (cum este şi aşa-numita ,,urmărire electronică''), nu vor putea să acopere toate aspectele neclarificate ale problemei, face apel la guvern şi în general la conducerea politică a țării să ia în considerație, în cadrul competenței şi al răspunderii care-i revine, toate comentariile în care se vorbeşte de ea''. [174]

*

Am găsit aşadar, ca mijloc legal şi democratic de a-mi manifesta împotrivirea, publicarea acestei cărți, drept pe care mi-l dă Constituția țării noastre conform art.14, par.1, unde se prevede că: ,,Fiecare se poate exprima şi poate răspândi verbal, în scris şi prin presă, ceea ce gândeşte, respectând legile Statului''.

Văd că mulți dintre dumneavoastră doriți cu bună credință să vă exprimați obiecțiile; de aceea, frățeşte, aş dori să vă spun ca în dragostea dumneavoastră să aveți un discernământ elementar, pentru că el dă măsura calității supunerii şi ascultării noastre. Pentru a înțelege ce vreau să spun, vă voi da un exemplu:

Într-o zi câțiva pelerini au vizitat un bătrân călugăr, iar el, după ce i-a primit, i-a spus ucenicului:

- Frate, ne-au venit oaspeți, pune ibricul pe foc!

Fratele a alergat să împlinească porunca. A trecut însă ceva timp şi bătrânul se neliniştea. L-a strigat pe ucenic şi l-a întrebat:

-Nu ți-am spus să pui ibricul pe foc?

-Ba da, preacuvioase, l-am pus.

-Atunci de ce nu aduci oaspeților cafeaua?

Dar slujitorul, care nu avea discernământ, îi spune:

-Dar, prea cuvioase, mi-ați spus să pun ibricul pe foc şi l-am pus, dar nu mi-ați spus să pun înăuntru apă, cafea şi zahăr şi să aduc cafeaua în ceşti!

*Fraților, pentru că am ajuns aici, trebuie să ne dăm seama că printr-un lucru pe care ni-l va spune Biserica, noi trebuie să înțelegem alte zece pe care vrea să le spună. Ce vă spun eu veți înțelege dacă vă adânciți puțin în motivul care vă explică de ce **chiar şi Domnul Hristos ne vorbea în pilde şi acoperit, de vreme ce se afla într-un ,,mediu nesănătos'' şi sub stăpânire romană**. Mulți au stat agățați de buzele Lui, ca să se lege de ceva şi ca să-I facă rău, dar El le-a scăpat: spunându-le şi ceea ce voia să le spună şi nedându-le dreptul să-L acuze. De aceea şi voi ascultați ce spune Biserica noastră şi ,,căutați să înțelegeți''.* [175]

*

Acordul Schengen (Convenție la care au aderat statele Uniunii Europene, în mare parte - n.a.) înseamnă în esență crearea unei uriaşe bănci electronice de informații în care sunt

---

174 Ieromonahul Hristodul Aghioritul, vol. cit., pp.17-18.
175 Ibidem , pp.20-21.

înregistrate şi se păstrează datele tuturor cetăţenilor care vor participa la acord. Fără nici o rezervă, toţi mărturisesc viciul democratic al acestui acord. *Dacă vrem să credem justificările plauzibile pentru crearea acestui acord, nu trebuie însă în nici un chip să ignorăm faptul că pe baza viciului democratic, creat intenţionat, poate deveni posibilă* ***o dictatură****, care în mod clar transpare prin Sistemul de Informaţii Schengen (SIS).*

Nu credem că poporul grec este atât de naiv încât să nu înţeleagă ce se încearcă. Prin declaraţia (formularul de impozitare E-9, într-o perioadă fulger, l-au chemat să declare tot ceea ce are până la ultimul detaliu, fără a-i da timp să se gândească la ce se întâmplă, în vreme ce funcţionarii de la circa financiară ţineau o mână pe receptor pentru a se informa ei înşişi, în timp ce cu cealaltă primeau declaraţiile de impozitare. În acelaşi moment, în Parlament se vota legea care dă dreptul celor care au fabricat acordul Schengen să controleze ce facem, prin urmărirea tuturor datelor intime personale; în acelaşi timp se impune şi codificarea tuturor prin codul barat de marcare a produselor. ***Trebuie să ştim cu toţii că înainte de impunerea unei dictaturi se creează mai întâi o infrastructură. Cei mai cunoscuţi dictatori au avut grijă să pună sub control totul, pentru a putea reprima orice reacţie de după declararea dictaturii.*** *Preacuviosul Paisie, în foarte importanta sa foaie, pe care a împărţit-o tuturor în 1987, a scris limpede că: „În spatele sistemului perfect al «card-ului de deservire» şi de siguranţă, realizat prin computer, se ascunde o dictatură universală, se ascunde robia Antihristului (*Apocalipsa *13, 16)''. Dacă nu ne dăm seama totuşi acum ce va să vină în curând, peste puţin timp şi să vrem nu va mai exista posibilitatea de a protesta.*

Cercurile obscure, care instalează infrastructura acestei dictaturi mondiale, încearcă să determine popoarele să semneze şi să valideze acordul Schengen, mai înainte de a înţelege cum acţionează sistemul, pentru că atunci când vor înţelege, cu siguranţă nu le va plăcea; dar, pe de altă parte, aceste popoare nu se vor mai putea opune. Astfel, cu orice sacrificiu, încearcă să forţeze guvernele să accepte şi să valideze documentele lor în cadrul cărora mai apoi să se mişte. Aceste documente le dau puterea şi să urmărească cetăţenii, şi să reprime orice reacţie, şi să emită identităţile electronice, dar şi să mute de acum înainte numărul codificat unitar personal de pe cartea de identitate pe mână sau pe frunte.

Infrastructura dictaturii mondiale, de care se vorbeşte în capitolul 13 al Apăocalipsei*, se construieşte cu o exactitate matematică şi e promovată într-un ritm foarte rapid. Din partea voinţei politice, pare că deja a devenit fapt împlinit. Evoluţia tehnologiei computerelor „a sosit la timp'', dând şi din punct de vedere tehnologic posibilitatea urmăririi la nivel mondial. Numărul unitar codificat barat de marcare a produselor prin care şi în care sunt înregistrate informaţiile este deja o realitate. Numărul internaţional codificat de recunoaştere şi de siguranţă, care este încorporat în acesta, este numărul concret al* Apocalipsei*, 666, fără nici o îndoială sau dezminţire de partea conducătorilor.* ***Iar „ca să pună semn pe mâna lor cea dreaptă sau pe frunte, încât nimeni să nu poată cumpăra şi vinde, decât numai cel ce are semnul, adică numele fiarei, sau numărul numelui fiarei'' (*Apocalipsa *13, 16-17), este deja o chestiune de timp, pentru că foarte puţin a mai rămas până la realizare.*** [176]

*

Să vedem acum ce-a rânduit Domnul în legătură cu tema peceţii, care sunt urmările pe care vom suporta, nesocotindu-I poruncile şi de ce le vom suporta.

Domnul nostru Hristos a spus că oricine se va lepăda de El va merge în iad şi va fi pedepsit. *Unora poate li se va părea că e aspru pentru o simplă discuţie în care ne lepădăm de El să suportăm în consecinţă caznele veşnice. De aceea îi îndemnau unii pe mucenici ca să evite martiriul, să se lepede de Iisus în afară, dar înlăuntrul lor să creadă în El.* ***Mucenicii însă le-au răspuns că sunt mai răi decât prigonitorii lor, pentru că aceia îi lipseau de viaţa aceasta trecătoare, pe când aceştia încearcă să-i lipsească de viaţa cea veşnică.***

---

[176] Ibidem, pp.74-76.

Domnul a prezis acum 2000 de ani că va veni cineva care va impune un sistem mondial de negoț la care, ca să participe cineva, va trebui să aibă un semn pe mâna dreaptă sau pe frunte. Domnul a lăsat pentru motive pe care le cunoaşte prea înțeleapta Lui Judecată ca: ***„Cine se închină fiarei şi chipului ei şi primeşte semnul ei pe fruntea lui, sau pe mâna lui, va bea şi el din vinul aprinderii lui Dumnezeu, turnat neamestecat, în potirul mâniei sale, şi se va chinui în foc şi pucioasă, înaintea sfinților îngeri şi a Mielului. Şi fumul chinului lor se suie în vecii vecilor. Şi nu au odihnă nici ziua, nici noaptea cei ce se închină fiarei şi chipului ei şi oricine primeşte semnul numelui ei'' (*Apocalipsa *14, 9-11).*** *Ne explică aşadar în Scriptură foarte limpede că, dacă ne învoim cu acest sistem şi ne lăsăm însemnați, urmarea acestui consimțământ va fi pedeapsa veşnică a iadului.*

Acum să vedem din ce motiv această pecete este considerată lucrare aducătoare de pedeapsă. Când noi, creştinii, suntem botezați şi suntem unşi în numele Domnului nostru nostru Iisus Hristos cu Sfântul Mir, chiar dacă suntem unşi în exterior, pe trup, de către preot, această ungere lucrează asupra sufletului nostru într-un mod tainic şi duhovnicesc şi mijloceşte pătrunderea harului Preasfântului Duh, ceea ce înseamnă că Dumnezeu Însuşi intră în noi; astfel, în mod oficial suntem socotiți robi ai Celui Unuia-Născut, ai Domnului nostru Iisus Hristos. [177]

*

Să revenim la tema noastră: ***primirea acestui semn dat oamenilor va avea sensul acceptării unui stăpân şi domn străin****. Pentru că, în timp ce Botezul şi Mirungerea se fac în numele Domnului nostru Iisus Hristos, acest semn se leagă de numele sau de numărul numelui Antihristului. Iar din versetul: „Aici este înțelepciunea. Cine are pricepere să socotească numărul fiarei; căci este număr de om. Şi numărul ei este şase sute şaizeci şi şase'' (*Apocalipsa *13,18) vedem că* ***nu e vorba de un număr întâmplător, ci de acceptarea de bunăvoie (pentru cei care-l acceptă) a unui stăpân străin, a Antihristului, şi de înstrăinarea noastră noastră automată şi veşnică de singurul şi adevăratul nostru Domn****. Dumnezeu, aşadar, nu pedepseşte pe nimeni, noi singuri, de bunăvoie, acceptăm chinul nostru veşnic, punându-ne pe noi înşine în slujba diavolului şi supunându-ne lui.* ***Acest semn îl primeşte cineva prin liberă voie****; în primul stadiu, la un anumit moment, când şi legal este consfințit şi intră încet, încet în viața noastră; şi în stadiul final, când prin atitudinea noastră nepăsătoare vom lăsa să ni-l impună şi vom ajunge în punctul culminant al unei dileme finale: ori Sfânta Ungere în numele Domnului nostru Iisus Hristos, ori semnul cu numărul numelui fiarei. Şi atunci fiecare va face alegerea sa potrivit cu:* ***„Nici o slugă nu poate să slujească la doi stăpâni. Fiindcă sau pe unul va urî şi pe celălalt îl va iubi, sau de unul se va ține şi pe celălalt îl va disprețui. Nu puteți să slujiți lui Dumnezeu şi lui mamona'' (*Luca*, 16, 13) (căci este vorba despre mamona la modul propriu, dacă prin acest semn cineva aderă la acest sistem economic mondial).***

Esențial, aşadar, nu este numărul 666. Acest număr este pur şi simplu un element în plus pentru a ne trezi. Ceea ce nu vrea Dumnezeu de la noi este să ne învoim să revindem diavolului libertatea pe care El ne-a dăruit-o prin sfințitul Său sânge, răscumpărându-ne din blestemul legii. ***Dumnezeu nu ne vrea robi şi nu doreşte să arătăm supunere aceluia care va încerca să ne pună pe mâna dreaptă sau pe frunte semnul stăpânirii lui şi să ne întoarcă la epoca în care stăpânii îşi recunoşteau sclavii după tatuajul de pe trup.*** *Redăm mai jos un text care a apărut în „Washington Times'' din 11 octombrie 1993, sub titlul „Tatuajul național de înaltă tehnologie'' şi care arată că sunt adevărate toate câte se spun:*

„Este vorba de «SmartCard», adică de cardul inteligent pe care vrea să-l impună preşedintele Clinton. A fost fabricat de societatea «Hughes Aircraft Company» şi oricine îl are nu-l va pierde niciodată, a spus Clinton! E vorba de un transponder implantat în corpul omenesc cu seringa. Ce este un transponder? Este un nou termen tehnic format din două cuvinte: transmiter (emițător) şi responder (receptor). Transponder-ul primeşte semnale de unde radio de la un anumit emițător, le amplifică şi le transmite pe o altă frecvență unui receptor! Acest microcipuleț introdus cu o seringă este cel mai genial, cel mai sigur, cel mai ieftin, cel mai fiabil, trecând toate testele cu

[177] Ibidem, pp.135-136.

succes şi este prin toate acestea o foarte bună metodă de recunoaştere a persoanelor, folosind unde radio. Mărimea lui nu depăşeşte mărimea unui bob de orez, şi pur şi simplu se pune sub piele''. [178]

*

Ceea ce putem spune cu toată certitudinea este următorul lucru: toate problemele răsar dintr-o singură rădăcină care, acoperită de pământ rămâne nevăzută, dar care ne face să ne despărţim, ocupându-ne fiecare cu miile de ramuri care ies din ea. Şi, mai ales, ne face să ne certăm între noi şi să uităm astfel complet de rădăcină. Este trist lucru să ne tulburăm, luptând împotriva tuturor acelora care contribuie cu orice chip la ecumenism – şi contribuie rău – şi să nu luptăm ca să smulgem rădăcina pe care, dimpotrivă, o şi udăm şi o şi îngrăşăm. (În cartea cu titlul Păziţi-vă de rătăcire*, veţi avea posibilitatea să cunoaşteţi izvorul ecumenismului şi cine bea apă din acest izvor ca, astfel, devenind conştienţi de problemă, dacă vrem, să luptăm împotriva ei şi să o lovim la rădăcină şi nu în ramuri. Când cineva vrea să dărâme un zgârie-nori nu se duce la etajul 130 şi începe să dărâme etaj cu etaj, pentru că ar muri, iar acel zgârie-nori ar rămâne tot la locul său. Dar dacă-i va pune explozibil la temelie, în cinci minute îşi va atinge scopul).*

Aceia care ne creează toate problemele, văzându-le că luptăm în diverse chipuri împotriva lor, au hotărât că, pentru a-şi atinge scopul, nu există altă soluţie decât să ne aservească; şi au găsit acest mod electronic, desăvârşit pentru puterile omeneşti. ***Acum judecaţi şi singuri, odată ce vom deveni robii unei „autorităţi'' necunoscute, vom mai putea lupta oare împotriva tuturor celorlalte pe care vor fi avut grijă să le impună prin lege, de vreme ce oricine se va opune va fi pedepsit şi urmărit zi şi noapte, fără odihnă.*** *Aşadar, v-aţi întrebat ce aţi putea face aflând că ecumenismul este dirijat de UE în scopul convergenţei religiilor şi al diferenţelor de dogmă, în perspectiva superstatului unitar, urmând să fabrice un cetăţean european unitar, fără dezbinări născute din convingeri religioase şi fără diferenţe de dogmă? Vă informăm că nu veţi putea face absolut nimic. Vom fi nevoiţi să urmăm ordinele UE şi să ne conformăm. Altfel, vom fi acuzaţi că suntem* ***naţionalişti*** *şi că reanimăm patimile religioase din Evul Mediu, de vreme ce, potrivit argumentelor lor, vom fi socotiţi un pericol pentru interesul public şi naţional. Iar acordul Schengen a avut grijă să cuprindă toate aceste cazuri în obiectivele sale. Atât am vrut să vă spunem aici, iar cel ce voieşte să priceapă, să priceapă! Cine nu înţelege e nevoit să aibă puţină răbdare şi va înţelege, numai că atunci va fi prea târziu. Lăsăm judecăţii dumneavoastră ierarhizarea problemelor şi stabilirea priorităţii fiecărui subiect. Oricare va fi părerea dumneavoastră, o vom respecta întru totul, după cum vom respecta prioritatea pe care o daţi subiectului de care vă ocupaţi. Noi pur şi simplu dorim să înţelegeţi că vrem să fiţi liberi, ca să puteţi lupta pentru această cauză.* [179]

*

Dacă nu căutăm, fraţilor, împărăţia lui Dumnezeu, şi cu nepăsare vom lăsa să se instaureze împărăţia aceluia al cărui număr al numelui este 666, atunci, în măsura în care suntem nepăsători, vom fi nevoiţi să suportăm şi consecinţele nepăsării*; astfel, de vreme ce fiecare îşi va asuma partea de răspundere care i se cuvine, va ridica pe umerii săi povara cu neputinţă de ridicat a grijii pentru sine, pentru a constata apoi foarte limpede ceea ce până acum nu ştia: ,,Fără de Mine nu puteţi face nimic'' (*Ioan *15,5).*

Creştinii şi, în special, grecii, sunt oameni cu mare râvnă; din acest motiv nu putem nici măcar concepe că ar fi cu putinţă a-şi face gânduri pentru ce vor mânca în vremurile Antihristului, din moment ce, mai ales în perioade de pace, oameni trăitori în lume stau de bunăvoie în faţa vreunei clădiri a vreunui lider politic şi fac greva foamei până la moarte; şi fac acest lucru numai şi numai pentru o ideologie lumească. Nu putem crede că aceştia au idealuri (pentru care se jertfesc) mai înalte decât cele ale creştinilor. Singura diferenţă este aceea că ***creştinii, atunci când se sacrifică pentru Domnul nostru Iisus Hristos, care este Adevărul, se sacrifică cu bucurie (căci pe cel ce fericit se dă pe sine Dumnezeu îl iubeşte****…). Am putea justifica faptul puţinei credinţe a unora dacă cei care se*

[178] Ibidem , pp.137-138.
[179] Ibidem, pp.139-140.

lasă ,,însemnați'' ar duce-o bine. Dimpotrivă, însă, din Scripturi ştim că loviturile Apocalipsei *numai ei le vor primi: ,,Şi fumul chinului lor se suie în vecii vecilor. Şi nu au odihnă nici ziua, nici noaptea cei ce se închină fiarei şi chipului ei şi oricine primeşte semnul numelui ei'' (*Apocalipsa *14,11).* [180]

*

Veți fi înțeles că mai înainte încă de a se fi votat bine legile şi acordul care permite culegerea şi prelucrarea informațiilor, au avut grijă să se impună formularul fiscal E-9, prin care declarăm tot ce avem, unde se află, precum şi toate bunurile noastre descrise în detaliu. Prin urmare, în această clipă statul cunoaşte cu exactitate tot ce posedăm şi unde anume se află. În acelaşi timp însă, prin sistemul mondial de control, după cum vedeți, se impozitează absolut orice. Pentru a se justifica deținerea oricărui bun, posesorul trebuie să aibă veniturile corespunzătoare. Întrucât nu vom adera la acest sistem, nu vom fi în stare să justificăm posedarea vreunui bun mobil sau imobiliar şi nici nu vom mai putea face față obligațiilor noastre fiscale în momentul în care, aşa cum a profețit şi Sfântul Cosma al Etoliei, vor pune impozit chiar şi ,,pe găini şi pe ferestre''. Astfel, ***chiar dacă posedăm ceva, pentru că nu vom putea face față obligațiilor fiscale, tot ce avem o să ni se ia****.*

Poate cineva va spune: dacă n-am declarat ce posed, de unde va şti Statul că am o casă sau un teren în cutare sau în cutare loc. Ştim cu toții că e ilegal să nu ne declarăm averea şi că se pedepseşte de lege, iar pedeapsa se aplică atunci când se constată abaterea. Mai mult, dacă altcineva declară propriul nostru domeniu, Statul îl va crede pe el şi nu pe noi, pentru că noi nu-l avem declarat.

Fireşte că pe măsură ce timpul va trece, legile vor deveni mai aspre, încât vom depinde cu totul de Stat; nu vom mai putea păstra nimic care să fie al nostru, întrucât nu vom fi plătit impozitul. *Aşadar, în ceea ce ne priveşte, au grijă ca Statul să fie ,,acționar şi asociat'', încât noi înşine să nu mai putem deține nimic în mod independent.* [181]

*

Trebuie să cunoaşteți că nu va fi posibil ca acest sistem de control mondial să se instaureze pe față, adică inspiratorii lui nu vor veni să ne spună niciodată în față: ,,Vrem să vă desființăm libertatea personală şi să vă punem sub un control non-stop''. Dimpotrivă, atunci popoarele s-ar ridica, şi ,,ambasadorii'' sistemului n-ar şti unde să se mai ascundă. Trebuie, prin urmare, să aplice mai întâi o politică şi să-i pună la cale introducerea, făcând într-o primă fază ca poporul să simtă nevoia unui sistem, o nevoie însă creată de o criză artificială. Să dăm câteva detalii:

Să luăm spre exemplu ***problema drogurilor****. Probabil veți fi observat că* ***dacă mai înainte existau legi severe pentru cei ce foloseau şi vindeau droguri, fenomenul era rar; când şi când mai auzeam de câte un narcoman****. Încet, încet însă, s-a pus la cale* ***elasticizarea legilor****. Astfel au fost blocate acțiunile polițiştilor şi astăzi am ajuns în punctul în care traficanții de droguri sunt judecați formal şi eliberați în scurt timp, luându-şi de la capăt comerțul, fără să se teamă de nimic. Acest lucru, aşa cum toți ne dăm seama, a avut ca rezultat faptul că o mare parte din tineretul Greciei cunoaşte experiența drogurilor. Părinții copiilor dependenți de droguri, dar şi părinții celor care se tem ca nu cumva copiii lor să sfârşească prin a se droga sunt indignați de aceşti traficanți care le duc copiii la dezastru şi protestează în toate direcțiile, cerând să se facă ceva pentru ca cei responsabili să fie arestați. În timp ce cetățenii se găsesc într-un asemenea punct al disperării şi cer stăruitor să se facă ceva pentru combaterea traficului cu droguri care, aşa cum am spus, în mod artificial a fost adusă până la acest punct, auziți de pe buzele unor miniştri propunerea de a se desființa şi legile care mai există şi de a se legaliza cultivarea drogurilor, ca să poată fi liber cultivate, chiar şi în ghiveciul de pe balcon.* ***Ne închipuim că înțelegeți acum unde ar duce, într-o primă fază, cultivarea liberă, circulația şi întrebuințarea drogurilor uşoare. Este de la sine înțeles că le vor consuma tot mai mulți tineri.*** *Prin urmare, factorii responsabili vor căuta să-i găsească pe traficanții de droguri puternice, în timp ce deja comerțul lor va fi în floare. Pe măsură ce problema va deveni mai arzătoare, se vor întâmpla două lucruri: vom fi din ce în ce mai disperați şi mai indignați, vom cere cu disperare să se*

---

180 Ibidem, pp.142-143.
181 Ibidem, pp.144-145.

ia măsuri şi să fie prinşi şi pedepsiţi vinovaţii, în timp ce, pe de altă parte, vom asculta justificări absurde de genul: ,,Nu-i putem combate pe traficanţii de droguri, pentru că nu-i putem găsi'', indiferent dacă atelierele producătoare din Turcia sau din Scopije lucrează nestânjeniţi zi şi noapte. În acest punct, criza artificială pe care o urmăreau şi-a atins scopul. Lumea a ajuns în punctul de a cere cu disperare o soluţie şi momentul ,,servirii'' sistemului celui mai totalitar, a celui mai lipsit de libertate şi a celui mai antidemocratic a sosit. Ba chiar sub formă de acadea. ***Înfăţişându-ni-se drept mântuitorii noştri, ne vor spune că trebuie să aderăm la acordul Schengen şi să votăm o lege care să permită culegerea de informaţii şi prelucrarea lor şi, de asemenea, să dăm fiecărui om un număr de cod unitar de înregistrare care, în ultima fază, se va afla pe mână sau pe frunte, pentru a putea în acest fel, într-o fracţiune de secundă, să localizeze infractorii prin satelit, să verifice la bancă depunerile de bani „murdari''; şi, în acest fel, bieţii părinţi care îşi văd copiii stingându-se nu mai au altă ieşire decât aceea de a accepta soluţia care lise propune (chiar dacă, în condiţii diferite, nu le-ar fi plăcut) pentru că trebuie să pună mai presus de libertatea lor viaţa copilului lor.*** *De altfel, cei mai mulţi oameni preferă formula: ,,Mai bine robi şi vii, decât morţi şi liberi''. În mod firesc, atunci când se vor aplica toate aceste planuri dictatoriale, să nu credeţi că va fi combătut comerţul cu droguri, pentru că toţi* ***ştiţi foarte bine cine sunt aceia care se găsesc în spatele traficanţilor şi ce interese urmăresc şi ştiţi că ceea ce îi interesează este ca popoarele să fie narcotizate****, ca să nu înţeleagă foarte bine unde sunt conduse şi să nu poată reacţiona. Martor al tuturor lucrurilor pe care le spunem invocăm poporul Franţei care, după ce a păţit ce am păţit şi noi şi a fost nevoit să semneze acordul şi să fie pus sub urmărire, a văzut cu surprindere că nu numai că drogurile nu s-au redus, ci că, după validarea acordului şi după suspendarea controlului vamal, Franţa* ***a fost inundată de droguri*** *care vin din Olanda. Aici întrebăm: Oare nu cumva şi lor li s-a spus că acordul Schengen a fost făcut pentru combaterea drogurilor şi a criminalităţii? Credem că înţelegeţi până aici puţin din ritualul lor întunecat. Acum nu rămâne decât ca dumneavoastră singuri să urmăriţi toată punerea la cale a acestei crize artificiale, la toate nivelurile vieţii noastre şi dumneavoastră singuri să constataţi că este adevărat ceea ce spunem, adică:* ***1. mai întâi infracţiunile grave nu vor mai fi pedepsite, iar legile vor deveni mai elastice, domnind astfel fărădelegea care minimalizează infracţiunile mari, transformându-le în delicte minore; 2. vine mai apoi conştientizarea de către noi toţi a adevăratei situaţii şi, astfel, vom începe să căutăm cu disperare o soluţie pentru această problemă; 3. va veni „soluţia'' pe care o vor propune „mântuitorii'' noştri, într-o primă fază prin promovarea unei cărţi electronice şi, în stadiul final, prin punerea la cale a fixării codului pe mână sau pe frunte, aşa cum bine scrie şi cuviosul părinte Paisie: „Aşadar, în spatele acestui sistem perfect al cardului de deservire de siguranţă realizat pe computer, se ascunde o dictatură mondială şi robia Antihristului (*****Apocalipsa** ***13,16).***

Pentru a vedea cum va arăta peisajul în ansamblu, ne vom referi la câteva cazuri unde deja criza artificială este destul de înaintată. Furturile cer ca soluţie retragerea banilor şi adoptarea unui card electronic. Vă vom lăsa însă să luaţi singuri iniţiativa şi să vedeţi cum se pregăteşte criza artificială a creşterii numărului de furturi, pentru că toţi trebuie să înţelegem ce cântec ne cântă, şi cum vor izbuti să ne facă să dansăm pe el.

Creşterea comerţului cu prunci, a adopţiilor ilegale ş.a.m.d. constituie un alt exemplu. Vedeţi că prin elasticizarea legilor a crescut la maximum şi această problemă. Veţi vedea că soluţia care va fi propusă va fi implantarea unui microcip noilor născuţi încă de la naştere, pentru a putea fi urmăriţi şi pentru a nu fi pierduţi. O mică demonstraţie ne-o fac implantând încă de pe acum microcipuri animalelor. Astfel, susţin ei, controlează animalele fără stăpân şi găsesc prin satelit câinii pierduţi, dar şi pe stăpânul lor. [182]

*

Combaterea evaziunii fiscale este încă o pietricică la edificiul propagandei lor. Vă gândiţi la încărcarea impozitelor şi aşa insuportabile pe care ni le impun încontinuu, în timp ce, pe de altă

[182] Ibidem, pp.148-151.

parte, protestează pe motiv că cei mai bogați nu-şi plătesc impozitele. De notat că, dacă dumneavoastră datorați 70 000 de drahme pe care nu-i aveți, vă confiscă averea, în timp ce celor foarte bogați însuşi Statul le dăruieşte datorii de miliarde, care, fireşte, vă împovărează pe dumneavoastră. Gândiți-vă la criteriile obiective care pentru mulți sunt nedrepte, iar, pe de altă parte, constați că ne servesc acest ,,plan salvator'' care are drept scop combaterea evaziunii fiscale.

Vedeți creşterea criminalității. Admirați elasticitatea legilor. Am ajuns aşadar ca o crimă să echivaleze cu 10 ani de închisoare; şi chiar mai mult, pe zi ce trece pedeapsa poate să se micşoreze. Aşadar, cineva care are predispoziție spre a ucide deja nici nu mai e băgat în seamă.

Cei care pun la cale subteran planurile UE, voind să sporească şi mai mult această criză artificială, au ales calea economiei. Din acest motiv obligă guvernele şi le forțează să impună ,,stoarcerea'' economiei la limita pe care o doresc. Lucrul acesta are drept rezultat faptul că ***țările îşi vor supune cetățenii unei menghine economice, punându-le impozite împovărătoare, cerându-le diverse contribuții băneşti, impunând aproape dublarea criteriilor obiective şi reducerea ajutoarelor sociale*** *cu rezultatul ca, pe de o parte, să scadă într-un fel indicii economici ai țărilor şi să crească în acelaşi timp alți indici până la maximum. Multe întreprinderi sunt nevoite să se închidă.* ***Anul acesta s-a anunțat că se vor închide 65% din întreprinderile mici şi mijlocii, datorită impunerii unor criterii obiective suplimentare. Anumite întreprinderi, pentru a supraviețui, sunt nevoite să recurgă la evaziune fiscală sau să mituiască funcționarii de stat, urmând ca numai în felul acesta să-şi regleze afacerile. Deci, când toate acestea se întâmplă la nivelul întreprinderilor, înțelegeți – cu şomajul care deja domneşte – ce se întâmplă la nivel personal şi social. Începe să crească indicele furturilor, al criminalității, al comerțului cu prunci, adopțiile ilegale, exploatarea minorilor, pederastia, crimele pentru exploatarea organelor umane, comerțul cu droguri ş.a.m.d. Lumea, pierdută într-un haos economic care deja se impune şi traversată de urmările acestei mizerii economice, se refugiază în droguri pentru a-şi uita, chiar şi pe moment, problemele, în timp ce cu siguranță mai înainte unii au avut grijă să-i niveleze toate valorile şi toate idealurile.*** [183]

*

Creşterea acestor indici creează o destindere a coeziunii sociale. Aşadar, nu este întâmplător faptul că au ales convergența economiilor în vederea unificării Europei (cu tot ceea ce presupune: indicii macroeconomici…- n.a.), pentru că această convergență duce la ***pauperizare, a cărei urmare naturală este devierea de la valorile morale****. Această Europă, prin acest mod nedemocratic pe care îl impune, nu s-ar putea instaura altfel şi nu s-ar realiza decât ,,strângând'' prin această metodă popoarele, încât să o considere mai degrabă salvatoarea lor, pentru că se presupune că astfel va lua sfârşit martiriul lor. Programul UE are nişte performanțe foarte dure: reducerea indicilor economiei cu tot ceea ce implică, având drept urmare creşterea tuturor indicilor numiți mai sus (de criminalitate etc.), dar şi a altora, pe care din motive de spațiu n-o să-i amintim aici. Astfel domneşte fărădelegea şi crima. Rezultatul?* ***Poporul, opresat de măsurile economice împovărătoare şi de decăderea morală, va căuta cu disperare pe cineva care să-i dea posibilitatea să respire din nou. Această cerere disperată a poporului nu va fi auzită decât atunci când disperarea sa va ajunge la culme din cauza propriilor lui oameni politici şi din cauza măsurilor naționale. Atunci, firesc, aceste cercuri obscure îşi vor promova ,,omul'', dar şi sistemul perfect de control mondial şi desființarea libertății personale, cu justificarea că aceasta e soluția pentru scăderea indicilor criminalității, ai corupției etc, indici care din cauza politicii severe de austeritate au urcat la cote foarte înalte.***

Acordul Schengen trebuia să fie ,,servit'' cu față socială, ca un panaceu pentru combaterea crimei şi a comerțului cu droguri. Iar poporul pe jumătate mort din cauza măsurilor împovărătoare îi va ruga pe aceştia să-şi asume sarcina de a-l scoate din impas, declarându-le că se predă fără condiții şi se supune acestui nou sistem de control universal pe care îl va accepta ca necesar pentru funcționarea largă a societății. Pe de o parte, vor da indicații pentru o austeritate mai mare, iar pe de altă parte ,,vor servi'' acest sistem economic controlat la nivel mondial, prin care vor fi acordate

[183] Ibidem, pp.152-153.

facilităţi numai la început şi numai în anumite cazuri şi numai în procent de 50%, celor care opţional aderă la el. Restul de 50% pe care îl vor dărui acestora va fi răscumpărarea libertăţii lor prin desfiinţarea intimităţii vieţii particulare şi personale. [184]

*

Ce putem face? *Când unii înţeleg tot ce am spus aici, dar au un* ***moral scăzut – lucru care bineînţeles nu se potriveşte*** *nici* ***cu a fi creştin****, nici cu a fi grec – spun: ,,Ei, ce putem face noi în faţa UE?'' sau ,,Cum putem noi să ne împotrivim acestor forţe obscure''? Aici e greşeala în care am căzut noi toţi şi pe care strămoşii noştri, în situaţii asemănătoare, n-au făcut-o.* ***În toate lucrurile ne bazăm pe ce putem face noi, dar noi nu putem face nimic singuri fără ajutorul lui Dumnezeu. Iar Dumnezeu nu ne cere să facem ceva, pentru că ştie neputinţa noastră, ci cere numai să-I arătăm că nu dorim ceea ce nu-I place nici Lui şi cere să o spunem în orice mod: „Nu!''; de aici mai departe este treaba Lui. El ne va apăra ţara în modul Său preaînţelept. Aduceţi-vă aminte cum, atunci când poporul Israel umbla după voia lui Dumnezeu, El avea grijă să „pună la punct'' toate popoarele care unelteau împotriva lui. Când însă Israel a părăsit legea Sa, atunci şi cel mai mic dintre neamuri l-a stăpânit.*** *Apostolul Pavel ne încredinţează: ,,Şi toate acestea li s-au întâmplat acelora, ca preînchipuiri ale viitorului, şi au fost scrise spre povăţuirea noastră, la care au ajuns sfârşiturile veacurilor. De aceea, cel căruia i se pare că stă neclintit, să ia seama, să nu cadă'' (I* Corinteni*, 10, 11-12). De aceea* ***să nu vedeţi problemele care se află în faţa dumneavoastră ca pe nişte munţi, ca astfel să deveniţi nelucrători****. Datoria noastră este să arătăm buna noastră dispoziţie, anume că nu suntem de acord cu toate acestea şi, prin urmare, că nu la acceptăm. [...] De aceea, să cunoaştem bine şi să ne aşteptăm în mod sigur să înceapă să lupte împotriva Bisericii noastre, în care vor arunca cu noroi. Cu siguranţă, vor încerca să-i murdărească pe toţi cei care luptă pentru drepturile bunilor noştri clerici: oameni ai Bisericii, cetăţeni de onoare, ziarişti pe deplin obiectivi. Noi însă nu trebuie să-i credem. De ce? Pentru că încearcă să ne abată atenţia, să ne dezorienteze. Dimpotrivă, trebuie să protestăm şi să ne aflăm alături de Biserica noastră şi alături de oamenii care luptă pentru noi şi pentru Hristos. Iar pentru a nu ajunge legaţi şi prizonierii unei superputeri, trebuie ca cei care luptă* ***să nu înceteze să vorbească****, indiferent dacă în viaţa lor personală au şi ei, ca nişte oameni păcătoşi, anumite patimi şi păcate.* [185]

*

Către cinstitul popor grec

Acordul Schengen şi legea pentru Protejarea individului la prelucrarea datelor cu caracter personal

[...] Pentru aceasta, Sfântul Sinod se adresează Guvernului şi lumii politice a ţării noastre şi consideră potrivit:

a. A nu fi acceptat drept cod numeric al sistemelor electronice de stat pentru protecţia persoanei numărul 666. A se face respectate şi a se aplica la acest punct repetatele asigurări oficiale ale factorilor de conducere din diferite perioade de guvernare.

b. Să se facă o intervenţie la conducerea ţărilor membre ale Uniunii Europene în care, chiar dacă unele state s-au declarat ,,laice'', există însăşi ţări creştine, cu politică creştină, şi să se ceară oficial înlocuirea numărului 666 în sistemul electronic central al Uniunii Europene cu oricare alt cod numeric. Cu un atât de mare progres al electronicii, oare nu e posibil să înlocuieşti un cod numeric?

c. Sub nici un motiv să nu se aplice drept cod numeric numărul 666 în noul sistem de identitate al ţării noastre, iar apartenenţa religioasă să fie specificată obligatoriu între elementele înscrise pe noul tip de buletin.

Dacă se insistă în aplicarea legii, nu se va naşte oare opinia conform căreia folosirea acestui număr nu este întâmplătoare? Şi că în spatele acestei utilizări se ascunde ceva suspect? [...] Semnează Preşedintele Sfântului Sinod, Arhiepiscopul Greciei, † SERAFIM, urmat de semnăturile celorlalţi membri ai Sfântului Sinod. *Această circulară (2626/7 aprilie 1997) a fost citită în toate*

---

[184] Ibidem, pp.153-154.
[185] Ibidem, pp.166-170.

bisericile Greciei, în Duminica Ortodoxiei din anul 1997, iar mai apoi a fost publicată în oficiosul Sfântului Sinod, Pros ton lao *(Către popor), nr.21 din aprilie 1997.* [186]

*

Sfânta Sinaxă Dublă Extraordinară a Sfântului Munte Athos, cercetând iarăşi importanta chestiune a Acordului Schengen şi a buletinelor electronice de identitate, a socotit necesar ca în continuarea declaraţiilor sale anterioare să informeze cinstitul popor ortodox grec următoarele:

1. Împărtăşim neliniştea întregii Biserici, alăturându-ne spiritului recentelor comunicate ale Sfântului Sinod al Bisericii Greciei, Sfântului Sinod Eparhial al Bisericii Cretei şi ale multor altor sfinte mitropolii şi sfinte mănăstiri.

*2. Ca monahi ortodocşi, trăim permanent în duhul răstignirii şi al Învierii, duh al plânsului de pocăinţă dătător de bucurie şi al aşteptării venirii Celui ,,care a pornit ca un biruitor să biruiască'' (*Apocalipsa *6, 2). Considerăm de aceea că împlinirea datoriei fundamentale a mărturisirii credinţei noastre către Domnul nostru Iisus Hristos nu se poate împleti cu un duh de tulburare şi panică, duh care nu arată altceva decât lipsa de credinţă şi de trăinicie a harului în inimă.* ***Adâncirea studiului semnelor vremii şi constatarea cu certitudine a zilelor de pe urmă produc o bună nelinişte care are drept rezultat încercarea unei pocăinţe depline, a unei lupte hotărâte pentru biruirea patimilor noastre aducătoare de moarte şi a unei mai bune pregătiri pentru intrarea în Împărăţia Mielului cel înjunghiat.*** *,,Fericiţi cei ce spală veşmintele lor ca să aibă stăpânire peste pomul vieţii şi prin porţi să intre în cetate!'' (*Apocalipsa *22, 14).*

3. Căderea din dreapta credinţă şi secularizarea, spiritul general de apostazie şi de înaintare în diverse rătăciri şi slujiri ale diavolului, saltul progresului tehnologic al sistemelor de înregistrare, arhivare şi supraveghere, universalizarea economiei şi constatarea ***încercării de pătrundere clandestină a simbolurilor anticreştine în domeniile vitale ale vieţii sociale*** *– cum sunt produsele comerciale, tranzacţiile economice şi relaţiile stat-cetăţeni – fac cu adevărat mult prea palpabile şi apropiate cele pe care Sfântul Evanghelist Ioan le descrie în versetele 16-18, din capitolul 13 din de Dumnezeu insuflata Carte a Apocalipsei. Îndreptăţita nelinişte şi protestele cinstitului popor nu au, desigur, scopul de a împiedica împlinirea desăvârşită a proorociilor la o vreme de care ,,nimeni nu ştie, nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl'' (*Matei *24, 36).*

4. Suntem însă îngrijoraţi şi protestăm, deoarece răceala şi indiferenţa arătată faţă de credinţa şi tradiţia spirituală a unui popor creştin ortodox de către Guvernul său şi a reprezentanţilor săi aleşi poate pune Biserica, chiar şi Naţiunea, într-o încercare inoportună şi în confuzie.

5. Declarăm încă o dată că datoria fundamentală a mărturisirii credinţei, dar şi încrederea în cele câte Mântuitorul le-a predat ca proorocii în Biserica creştină ne obligă să refuzăm a accepta orice fel de buletin electronic de identitate cu Cod Numeric Matricol Unic (C.N.M.U.), ca aducând prejudicii libertăţii persoanei şi conştiinţei noastre creştine.

6. Chemăm Guvernul şi pe reprezentanţii aleşi ai poporului grec să anuleze aplicarea, dăunătoare Naţiunii, dar deja votată de Parlamentul ales, a Acordului Schengen, deoarece nu conţine o garantare deplină a respectării secretului particular şi a prezumţiei de nevinovăţie a cetăţeanului şi contribuie în cel mai înalt grad la degradarea ortodoxiei neamului nostru, de vreme ce introduce discriminări inadmisibile pentru cetăţenii ţărilor terţe.

7. Declarăm cinstitului popor grec că trăim ,,buna'' nelinişte întru Dumnezeu pentru cele petrecute, în post şi rugăciune, stabilind în acest scop o priveghere de toată noaptea în Sfânta Biserică Trotaton, duminică 8 / 21 septembrie 1997, de sărbătoarea Naşterii Maicii Domnului.

8. Fie ca rugăciunile Preacuratei Născătoare de Dumnezeu, Mijlocitoarea tuturor şi Acoperitoarea Sfântului Munte şi a ortodocşilor de pretutindeni să-i întărească pe toţi credincioşii în lupta comună a pocăinţei, a sfârşitului creştinesc şi a bunei mărturisiri şi să alunge de la naţiune orice nouă ispită şi evoluţie a evenimentelor care duc departe de izvoarele dătătoare de viaţă ale Tradiţiei noastre Creştine Ortodoxe.

[186] Anexa 1, în vol. cit., pp.185-190.

Semnează întâistătătorii şi reprezentanţii celor douăzeci de sfinte mănăstiri din Sfântul Munte Athos, prezenţi la Sfânta Sinaxă Dublă Extraordinară. [187]

*

Cuvânt al Sfântului Efrem Sirul, pentru a doua venire a Domnului, sfârşitul lumii şi venirea lui Antihrist *[…] Fraţilor, mare nevoinţă va fi în vremurile acelea – mai ales celor credincioşi -, când se vor săvârşi semne şi minuni cu multă stăpânire de însuşi balaurul, când se va arăta pe sine ca un dumnezeu, cu năluciri înfricoşate, zburând în văzduh, şi toţi dracii ca îngerii în văzduh înălţându-se înaintea tiranului (II* Tesaloniceni *2, 4). Că vor striga cu tărie, schimbându-şi chipurile, înfricoşând fără de măsură pe toţi oamenii. Atunci, fraţilor, oare cine se va afla îngrădit şi petrecând neclintit, având în sufletul său semnul Unuia-Născut, Fiului Dumnezeului nostru, adică Sfânta Sa Cruce? […]*

Luaţi aminte, fraţii mei, la covârşirea fiarei şi meşteşugirile vicleniei, cum de la pântece îşi începe lucrarea: că ***după ce se va strâmtora cineva de lipsa de bucate, să fie silit a primi pecetea aceluia, păgânescul chip, dar nu peste toate mădularele trupului, ci pe mâna dreaptă, aşijderea şi pe frunte, ca să nu aibă stăpânire omul a se pecetlui cu mâna dreaptă cu semnul Sfintei Cruci, iar pe frunte nicidecum a se însemna cu Sfântul Nume al Domnului, nici cu Preaslăvita şi Cinstita Cruce a lui Hristos şi a Mântuitorului nostru****. Că ştie ticălosul că dacă se va pecetlui cineva cu Crucea Domnului, se risipeşte toată puterea lui şi pentru aceasta pecetluieşte dreapta omului, că aceasta este cea care pecetluieşte toate mădularele noastre. Asemenea şi fruntea, care este ca un sfeşnic ce poartă pe faţă făclia luminii, adică semnul Mântuitorului nostru. […] Iar Domnul nostru va veni pe nori luminoşi, ca un fulger înfricoşat (*Matei *24, 27-28). Dar vrăjmaşul nu va veni aşa, că este viclean. Se va naşte cu adevărat dintr-o fecioară spurcată care va fi unealta lui. Şi nu el însuşi se va întrupa, ci cu acest fel de chip va veni prea pângăritul, ca un fur, ca să înşele pe toţi: smerit, liniştit, urând cele nedrepte, dinspre idoli întorcându-se, evlavia mai mult cinstindu-o, bun, iubitor de săraci, peste măsură de frumos, prea cu bună aşezare, blând către toţi, cinstind cu cuviinţă neamul iudeilor, fiindcă ei aşteaptă venirea aceluia. Şi, pe lângă toate aceste semne, va face arătări şi înfricoşări cu multă stăpânire. Se va făţărnici cu vicleşug să placă tuturor, ca degrabă să fie iubit de către mulţi.* ***Daruri nu va lua, cu mânie nu va grăi, mâhnit nu se va arăta şi cu chipul bunei rânduieli va amăgi lumea, până ce se va face împărat.*** *[…] Apoi, se va înălţa inima lui şi va vărsa balaurul amărăciunea sa, punând înaintea celor din Sion veninul morţii. Tulburând lumea, va clinti marginile, va necăji toate, va pângări suflete. Căci nu se va mai arăta ca un cucernic, ci cu totul întru toate aspru, fără de omenie, iute, mânios, cumplit, nestatornic, înfricoşat, slut, urâcios, greţos, sălbatic, pierzător, obraznic şi sârguindu-se a arunca în groapa păgânătăţii tot neamul omenesc, întru a sa nebunie. Cu minciuni va înmulţi semne în mulţime. […] Şi dacă cineva nu va aduce cu sine pecetea tiranului pe frunte sau pe mâna dreaptă, va cumpăra puţine bucate din cele ce se vor afla. Atunci vor muri prunci la sânul maicii lor, va muri şi maica deasupra pruncului ei şi vor muri tatăl împreună cu femeia şi cu fiii în uliţe şi nu va fi cine să-i îngroape şi să-i strângă în morminte. Din mortăciunile cele multe ce vor fi aruncate în uliţe se va face rea putoare pretutindeni, care va necăji pe toţi cei vii. Dimineaţa toţi vor zice cu durere şi cu suspinuri: ,,Când se va face seara să dobândim odihnă?''. Venind seara, iarăşi cu lacrimi prea amare vor grăi întru dânşii: ,,Oare când se va lumina, ca să scăpăm de necazul ce ne stă deasupra?''. Şi nu va fi unde să fugă sau să se ascundă, că se vor tulbura toate, marea şi uscatul. Pentru aceasta ne-a zis nouă Domnul: ,,Privegheaţi deci, că nu ştiţi în care zi vine Domnul vostru'' (*Matei *24, 42).* [188]

*

Iar mai înainte de a se face acestea, va trimite Domnul ca un milostiv pe Ilie Tezviteanul şi pe Enoh – spre a se face cunoscută dreapta credinţă neamului omenesc şi să propovăduiască tuturor cu îndrăznire cunoştinţa de Dumnezeu, ca nu de frică să creadă tiranului -, cei care vor striga şi vor zice: ,,Înşelător este, o, oamenilor! Nimeni să nu creadă lui nicidecum sau să îl asculte pe luptătorul

---

187 Ibidem, pp.191-193.
188 Ibidem, pp.205-215.

de Dumnezeu. Nimeni din voi să nu se înfricoşeze; că se va surpa acesta degrabă. Iată, Domnul cel Sfânt vine din cer să judece pe toţi ce s-au plecat semnelor lui''.

Însă puţini vor fi atunci cei ce vor vrea să asculte şi să creadă propovăduirii proorocilor. Iar aceasta o va face Mântuitorul, ca să Îşi arate negrăita Sa iubire de oameni, că niciodată El nu voieşte moartea păcătosului, ci voieşte ca toţi să se mântuiască. Că nici în vremea aceea nu va lăsa neamul omenesc fără de propovăduire, ca fără de răspuns să fie toţi la Judecată. […]

Iar după ce se vor împlini trei vremi şi jumătate ale stăpânirii spurcatului şi ale faptelor lui şi după ce se vor împlini toate smintelile a tot pământul – după cum zice gura Domnului -, atunci va veni Domnul, Mântuitorul nostru, ca un fulger strălucind din cer, Cel Sfânt şi Înfricoşat şi Preaslăvit, Dumnezeul nostru şi Împăratul şi Mirele Cel fără de moarte, pe nori cu slavă neasemănată, alergând înaintea slavei Lui rânduielile Îngerilor, ale Arhanghelilor, toţi fiind văpăi de foc şi râu plin de foc, cu înfricoşat vuiet. Heruvimii având ochii în jos şi serafimii zburând şi feţele şi picioarele ascunzându-şi întru aripile lor cele de foc, strigând cu groază şi zicând unul către altul: ,,Întreit Sfânt, întreit Sfânt, întreit Sfânt Domnul!'' şi glas de trâmbiţă grăind cu frică: ,,Sculaţi-vă cei ce dormiţi! Iată a venit Mirele!''

Atunci se vor deschide mormintele şi va auzi ţărâna putrezită acea mare şi înfricoşată venire a Mântuitorului Şi ca într-o clipeală de ochi se vor scula seminţiile şi vor căuta la frumuseţea cea sfântă a Mirelui. Şi milioane de milioane şi mii de mii de îngeri şi de arhangheli şi nenumărate oşti se vor bucura cu bucurie mare. ***Atunci sfinţii şi drepţii şi toţi care nu vor fi luat pecetea balaurului celui păgân se vor bucura.***

Şi se va aduce tiranul legat de îngeri împreună cu toţi dracii înaintea Divanului şi asemenea cei ce au luat pecetea lui şi toţi păgânii şi păcătoşii se vor aduce legaţi. Şi Împăratul va da asupra lor hotărârea cea aspră a osândei celei veşnice în focul cel nestins. Şi toţi cei ce nu au luat pecetea lui Antihrist şi toţi cei din peşteri se vor bucura împreună cu Mirele cu bucurie negrăită, în cămara cea veşnică şi cerească, împreună cu toţi sfinţii întru netrecuţii veci ai vecilor. Amin. [189]

*

Fiecare dintre noi trebuie să cunoască că toată taina fărădelegii se lucrează prin îngăduinţa lui Dumnezeu, pentru că El lasă să fie astfel cu un singur scop, aşa cum spune Apostolul Pavel: pentru a fi judecaţi toţi cei care „n-au primit iubirea adevărului, ca ei să se mântuiască, şi de aceea Dumnezeu le trimite o lucrare de amăgire, ca ei să creadă minciuni, ca să fie osândiţi toţi cei ce n-au crezut adevărul, ci le-a plăcut nedreptatea'' *(*Tesaloniceni *2, 10-129.* Sfârşit şi lui Dumnezeu slavă. [190]

[189] Ibidem, pp.216-219.
[190] Ibidem, p.182.

XIV. DESPRE CULTUL ICOANELOR ŞI MOAŞTELOR FĂCĂTOARE DE MINUNI, ÎN ORTODOXIE

În faţa acestei ofensive a protestantismului, creştinii ortodocşi nu pot rămâne cu braţele încrucişate, ca şi când e firesc sau nu se întâmplă nimic nou sub soare. Ei trebuie să se întărească în credinţă şi să-i întărească şi pe alţii. Dacă anumiţi protestanţi ne acuză că ne închinăm unor chipuri ,,cioplite'' sau făcute de mâna omului şi ne numesc idolatri, noi trebuie să le arătăm adevărul, pe care nu-i atât de greu să-l priceapă mintea omului. Iată de ce, am ales să vorbim despre cultul icoanelor, despre ce reprezintă ele pentru noi, dar şi despre moaştele sfinţilor, care au atras şi atrag mulţimile de credincioşi de pretutindeni.

,,Fiindcă sfinţii au fost plini de Duhul Sfânt în viaţă fiind şi chiar când au trecut la cele veşnice, harul Sfântului Duh s-a pogorât asupra lor în morminte şi asupra chipurilor lor în icoane, nu în esenţă, ci după lucrare.'' (Sfântul Ioan Damaschinul)

,,Despre patimile Mântuitorului nostru nu va putea citi în Biblie cel care nu ştie carte însă privind la icoanele suferinţelor lui Hristos, el va înţelege cu mintea ce este pictat şi va simţi mai multă evlavie în inimă.'' (Părintele Cleopa Ilie)

Icoana are un rol fundamental în ortodoxie. *Dialogul dintre credincios şi Dumnezeu, pe calea rugăciunii, este mai uşor în faţa chipului pictat al Mântuitorului, al Fecioarei Maria, al unui înger sau sfânt. Toate icoanele sunt, într-un anume fel, făcătoare de minuni, pentru că Dumnezeu ne poate îndeplini rugăciunile prin intermediul lor.*

Icoana nu este o simplă pictură, fie ea şi una făcută cu talent, ci ***o fereastră spre divinitate****. Adevăratele icoane sunt pictate de oameni care se pregătesc printr-o perioadă de asceză şi care primesc binecuvântare de la duhovnici pentru lucrare. Ele trebuie să respecte reguli stricte de compoziţie, în conformitate cu dogma ortodoxă, şi sunt apoi sfinţite printr-o slujbă specială. Astfel, icoanele se deosebesc net de tablourile pe teme religioase.*

Cultul icoanelor a fost hotărât de al şaptelea Sinod Ecumenic de la Niceea, în anul 787. Dar există mărturii că icoanele au fost cinstite de la începuturile creştinismului în Scriptură, tradiţia şi istoria Bisericii Creştine şi în scrierile Sfinţilor Părinţi. Au fost găsite icoane pictate şi pe pereţii catacombelor în care se închinau creştinii acum 2000 de ani.

*Dovadă a importanţei icoanelor în Biserica Ortodoxă stă faptul că prima duminică din Postul Paştilor se numeşte Duminica Ortodoxiei, în amintirea ,,biruinţei dreptei învăţături despre icoane''. După cum spunea şi părintele Cleopa Ilie, când ne rugăm dinaintea unei icoane, nu ne închinăm lemnelor sau vopselelor, ci sfântului pe care îl înfăţişează. Tot părintele Cleopa a explicat că: ,,****Icoanele ne trebuie mai întâi pentru întărirea credinţei, a evlaviei şi pentru trezirea conştiinţei noastre. Al doilea, pentru amintirea faptelor mărețe ale lui Dumnezeu şi ale sfinţilor Lui, ca noi, căutând la chipurile lor, să ne îndemnăm a urma viaţa lor.*** *Icoanele ne ajută pentru exprimarea dragostei noastre către Dumnezeu. Apoi, sfintele icoane sunt ca Biblia pentru oamenii fără ştiinţă de carte şi pentru copii. Ceea ce în Biblie este tipărit cu litere, aceea este zugrăvit cu vopsele pe icoane''.*

Pe aceeaşi linie, părintele Dumitru Stăniloae afirma că ***,,respingerea icoanei e proprie celor ce resping în general orice fel de comunicare a lui Hristos din planul invizibil cu noi prin vreo putere oarecare''****. În credinţa ortodoxă se acceptă că icoanele pot face minuni, dar nu în lipsa credinţei, a voinţei şi a participării noastre sufleteşti.*

Când intrăm într-o biserică, primul lucru care ne atrage atenţia sunt icoanele. Fie zugrăvite pe zidurile locaşului, fie pictate pe iconostas sau pe suport, icoanele sunt făcătoare de minuni, după cum spune Părintele Bogdan Ciubotaru, consilier la Arhiepiscopia Bucureştilor. [...] ,,În momentul în care oamenii s-au dus şi au căpătat vindecare, atât trupească, cât şi sufletească, au început să creadă în acest fenomen. Dar credincioşii au încredere în icoane în general, cu atât mai mult când apar semne vizibile. Căci, cine vindecă, nu Dumnezeu? Prin rugăciune, în timpul slujbelor noi intrăm în

comuniune şi devenim împreună-rugători cu sfinţii reprezentaţi în icoane. Şi pentru că rugăciunea este o aşezare a noastră în faţa lui Dumnezeu şi a sfinţilor, Biserica a rânduit un îndrumar de închinare la sfintele icoane. […] Icoană făcătoare de minuni este orice icoană care a fost sfinţită, fie că se găseşte în biserică, în casa omului, în puşcării, în şcoli sau chiar cruciuliţa purtată la gât de un credincios. O icoană care nu este sfinţită rămâne un simplu tablou. Dar mai există şi icoanele izvorâtoare de mir, sau cum li se mai spune, incorect, ,,icoane care plâng''. Mirul este un semn vizibil. Nu este o prevestire şi nici nu putem afirma că reprezintă plânsul sfinţilor. Aşa spun oamenii că sfinţii plâng cu lacrimi de mir pentru păcatele noastre. Mirul izvorăşte prin voinţa lui Dumnezeu şi este strâns de către preoţi pentru vindecare. […] Eu, credincios mă închin Sfântului zugrăvit pe icoană sau aflat în raclă şi mă rog Sfântului care se află în ceruri lângă Dumnezeu. Fiecare biserică din România are sfinte moaşte. În altarul bisericilor sfinţite se găsesc, dacă nu moaşte, părticele din moaşte, încredinţate fiecărui preot paroh de către episcopul locului. Cu alte cuvinte, există icoane făcătoare de minuni peste tot în jurul nostru, aşa cum există moaşte făcătoare de minuni în toate bisericile sfinţite din România. [191]

*

Ni se cere să avem dragoste faţă de cei rătăciţi… Dacă nu am avea dragoste nu ne-ar durea că se află departe de Hristos. Eu, în nevrednicia mea, am mare dragoste faţă de protestanţii care nu cinstesc icoanele. S-ar putea spune că am dragoste faţă de iconoclaşti. Nu e dragoste mai mare decât a le dori tot binele cu putinţă, adică a le dori fericire veşnică. Or, pentru a ajunge la aceasta, ***trebuie ca ei să facă parte din trupul lui Hristos, care este Biserica****. Atât de mult îi iubesc pe toţi iconoclaştii încât mă rog pentru ei să primească adevărul dreptei credinţe.*

Astăzi, în Duminica Ortodoxiei în care se prăznuieşte biruinţa apărătorilor icoanelor, aş striga cu glas mare: ,,Să vină iconoclaştii de tot felul şi să cadă la picioarele lui Hristos, mărturisindu-şi rătăcirile''. ***Da, Biserica are dragoste faţă de toţi ereticii care vor cu adevărat să meargă pe calea mântuirii. Dar dragostea nu are părtăşie cu minciuna şi nici un eretic nu va putea simţi dragostea Bisericii până nu se leapădă de înşelare.***

Totuşi, să nu uităm că Hristos nu a venit pe pământ ca să împartă anateme şi să-i osândească pe păcătoşi. Nu Acesta este Hristosul în Care au crezut Sfinţii Părinţi. Hristos a venit nu pentru cei drepţi, ci pentru cei păcătoşi. Nu a venit numai pentru poporul iudeu, ci pentru toate neamurile. Nu există păcătos care să nu poată dobândi iertarea şi nu există eretic care să nu poată fi primit în Biserică dacă se pocăieşte de păcatul ereziei.

Cine crede că rezumatul învăţăturii bisericeşti stă în cuvântul ,,Anatema!'' se află el însuşi în rătăcire. Cine crede că simbolul Bisericii este sabia se înşală. Biserica este balsam, Biserica este leac pentru suflet. ***Nu Biserica îi osândeşte pe eretici, ci ei înşişi se supun osândei atunci când se rup de bunăvoie de Trupul lui Hristos. Biserica doar constată ruperea, doar observă rana care sângerează. Şi de fiecare dată când se rosteşte cuvântul „Anatema!'', se rosteşte ca un semnal de alarmă asupra faptului că cineva alege calea întunericului****. Aşa cum vă rog să aveţi grijă de fraţii voştri căzuţi în erezie şi să le spuneţi adevărul Bisericii, aşa vă rog şi să nu vă puneţi stavilă între ei şi Hristos, ca să nu ajungeţi precum fariseii din Evanghelie.*

Şi vai de cei care aleg rătăcirea…Suferinţele lor sunt veşnice. Nu o dată Părinţii cu viaţă sfântă au avut descoperiri în care i-au văzut pe eretici chinuindu-se în focul cel veşnic. Cred că ştiţi icoana în care Biserica este reprezentată ca o corabie care pluteşte pe mare, iar ereticii se află pe mal, fiind chinuiţi de diavoli. Stau şi mă gândesc: oare câţi dintre falşii învăţători ai zilelor noastre nu ar merita să fie pictaţi în astfel de icoane? Toţi, fără îndoială. [192]

*

Recent, Ion Bogdan Lefter a declarat, în chiar paginile acestui ziar că: ,,nu am nici o ezitare în a recunoaşte că sunt creştin-ortodox''. Ion Bogdan Lefter a purces apoi să demonstreze, în cinci

---

[191] Claudiu Târziu, în art. Icoane şi moaşte făcătoare de minuni, în Jurnalul Naţional, 29 martie 2004, p.9.

[192] Danion Vasile, ***Dărâmarea idolilor***, *Ediţia a II-a, Ed. Bunavestire, Galaţi, 2002,* pp.186-188.

capete, cum că toţi cei care îi acuză pe ,,iconoclaşti'' că n-ar fi creştini, toţi cei care definesc ,,naţiunea civică'' după criterii ,,neconstituţionale'', toţi cei care asimilează actuala campanie împotriva icoanelor cu acţiunile statului comunist, toţi cei care afirmă că suma corectitudinii politice e o ,,maladie'' occidentală, şi toţi cei care pun la îndoială bunele intenţii ale lui George Soros în privinţa României, toţi aceştia deci: ,,Păcătuiesc [...] îşi susţin opţiunea creştinească într-un mod necreştinesc.''

În cazul în care ortodoxia lui Ion Bogdan Lefter ar fi mai veche de trei paragrafe, atunci ar şti că de păcătuit păcătuim cu toţii, mai tot timpul. Dincolo însă de vintage-ul ortodoxiei lui Ion Bogdan Lefter, ceea ce mă nedumereşte e mărturisirea ei publică, în gazetă. [...] Mai grav însă e altceva. Mărturisirea lui Ion Bogadn Lefter pune sub semnul întrebării chir principiile în numele cărora el însuşi, Iulia Popovici, Mihaela Miroiu şi alţii contestă prezenţa icoanelor în şcoli. ***Conform Iuliei Popovici, „credinţa ţine, în primul rând, de cele mai intime dimensiuni ale identităţii noastre sociale.'' De aceea, manifestarea ei prin botezuri, nunţi şi înmormântări publice e insalubră. Regulile UE referitoare la înmormântări sunt „măsuri sanitare de prevenire a epidemiilor şi, pe de altă parte, măsuri la fel de sanitare de non-invadare a spaţiului intim al celorlalţi membri ai societăţii.''***

Aşadar, spaţiul public e cumva spaţiul privat, dureros de fraged, al necreştinilor, în vreme ce spaţiul privat al creştinilor e spaţiul public tot al necreştinilor. Când creştinii agaţă de pereţii spaţiului public icoane, se cheamă că invadează spaţiul privat al ne-creştinilor. Dacă secular-progresiştii edictează în privinţa cutumelor, ceremoniilor, credinţelor religioase şi modurilor de socializare ale românilor tradiţionalişti (fie ei creştini, mozaici, musulmani sau budişti), nu se cheamă că e invazie a spaţiului privat, ci măsură sanitară. Argumentul e cu atât mai periculos cu cât raţiuni sanitare, de combatere a epidemiilor, au fost folosite şi ar mai putea fi invocate încă împotriva unor minorităţi rasiale sau sexuale. ***Există de exemplu studii care arată frecvenţa sporită a alcoolismului, sinuciderilor şi infestărilor cu HIV în rândurile populaţiei homosexuale. Ar trebui deci ca UE să interzică homosexualitatea pe motive sanitare, sau marşurile gay pe motive de invadare a spaţiului public cu evenimente şi părţi private?*** *Întreb, pentru că deja am auzit voci care laudă – ecologic, malthusian şi modern – declinul populaţiei României. Mă aştept ca, în curând, să vină şi sugestii eugenice din partea fabienilor români.*

Cât despre Ion Bogdan Lefter, declaraţia sa de credinţă publică e, conform cu filosofia tovarăşilor săi de drum, un păcat şi un abuz. Din punctul meu de vedere însă, e o exhibare oportună pentru că ne arată că „e voie'' să ne mărturisim public credinţa, fără frica de a perfora coconul cuiva. E, aşadar, un prim pas prin care Ion Bogdan Lefter află cum se poate păcătui cu folos. Şi-apoi oricum avem duhovnic şi, vorba lui Nicolae Steinhardt, Hristos e boier, iartă totul, ***numai dracul e contabil.***[193]

[193] Mircea Platon, în art. Hristos e boier, cotidianul Ziua, 15 decembrie 2006, p.6.

XV. LUMEA MODERNĂ ACTUALĂ CULTIVĂ EGOISMUL (CARE DUCE LA SINGURĂTATE ŞI NEFERICIRE), DAR ŞI INDIFERENȚA (FAȚĂ DE TOT CE SE ÎNTÂMPLĂ)

Societatea modernă este o societate fără de Dumnezeu; fără de Dumnezeu, nu fiindcă omul nu are trebuință de Dumnezeu, ci fiindcă, prea ocupat cu ,,dezvoltarea'' pământului, uită de Dumnezeu. ***Uitarea lui Dumnezeu pricinuieşte delăsare şi nesimțire față de lumea din jurul omului.*** *Nesimțirea duce la singurătate artificială, iar egocentrismul sporeşte deşertăciunea autoadorării. Când omul se înstrăinează de Dumnezeu, izvorul vieții, viața pe pământ devine fără de sens, sau are drept singur sens satisfacerea propriilor plăceri. Dar fiindcă sufletul, prin firea sa, are trebuință de Dumnezeu, singurătatea ajunge de neîndurat pentru suflet şi pricinuieşte nemulțumire, descurajare şi disperare.*

Depresia (cuvânt modern pentru deznădejde) este un fel de plictiseală având pricina în om, împreunată cu insuflarea pământească de a trăi după chipul lumii căzute. ***Insuflarea pământească îl face pe omul modern – fie că e adeptul idealismului comunist-utopic, fie al idealismului „noii ordini'' – să încerce a construi raiul în lumea aceasta. Dar raiul artificial făcut de om se dovedeşte a nu fi nicidecum un rai pentru omul normal care doreşte să fie fericit, căci fericirea înseamnă o viețuire firească: el este mai curând o colivie artificială aurită ce ține duhul omului prizonier. Iar, cu ajutorul ciberneticii, închisoarea, pe lângă una materială, devine şi una mentală şi spirituală.*** *Omul modern e închis ca o pasăre în cuşca sa aurită, fără altă alternativă decât disperarea pricinuită de lipsa libertății duhovniceşti. [...] Învățătura ortodoxă despre deprimare este precisă şi îmbelşugată. Veacuri la rând ea s-a dovedit validă, dacă e aplicată cum învață Sfinții Părinți şi Sfintele Maici. [...] Editorii nu doresc decât ca acel cititor modern căruia se întâmplă să-i cadă în mână această cărticică să se îndrepte către pururi-curgătorul izvor al adevărului – veşnica învățătură a Sfinților Părinți şi Sfintelor Maici ce au primit înțelepciune de la Dumnezeu prin experiența personală şi prin aceasta au ajutat milioane de creştini* ***să înfrângă duhul demonic al deprimării şi să ajungă la libertate şi mântuire****.*

Şi, întrucât deprimarea este una din plăgile modernității, nădăjduim că cititorul va împărtăşi şi altora smeritul chip al Dreptei Maria, Noua Muceniță, punând în practică înțelepciunea patristică despre felul cum trebuie biruite păcatul şi patima deprimării. [194]

*

Când am intrat la ea, i-am spus Matuşkăi Maria (Noua Muceniță Maria din Gatcina, tămăduitoarea deprimării- după cum e scris chiar pe coperta cărții - n.a.) *că eram lovit adeseori de o cumplită deprimare ce dura mai multe săptămâni şi că nu puteam afla nici o cale să scap de ea.* ,,**Deprimarea este o cruce duhovnicească**, mi-a spus ea. **Ea se dă spre a-l ajuta pe păcătosul ce nu ştie cum să se pocăiască**, adică cel ce după pocăință cade din nou în păcatele de mai înainte… Şi deci numai două leacuri pot tămădui această suferință a sufletului, care uneori e nespus de grea. Fie înveți să te pocăieşti şi să aduci prinos roadele pocăinței; fie porți această cruce duhovnicească, adică deprimarea ta, cu smerenie, blândețe, răbdare şi mare recunoştință către Domnul, aducându-ți aminte că purtarea crucii acesteia este socotită de Domnul ca roadă a pocăinței…Şi de fapt, ce mare mângâiere ai când îți dai seama că descurajarea ta este nerecunoscuta roadă a pocăinței, o inconştientă autopedepsire pentru lipsa roadelor care ți se cer…De la gândul acesta trebuie să ajungem la zdrobire, şi apoi treptat deprimarea se risipeşte şi se zămislesc adevăratele roade ale pocăinței…''

O dată cu cuvintele Matuşkăi Maria, parcă cineva mi-ar fi operat efectiv sufletul şi ar fi scos din el o tumoare duhovnicească…Am plecat de acolo alt om. [195]

[194] Păr. Gherman, în Introducere la vol. ***Cum să biruim deprimarea. 153 de sfaturi practice din învățătura Sfinților Părinți***, Ed. Sophia, Bucureşti, 2003, pp.5-7.

*

Învăţătura ortodoxă despre una dintre cele mai mari patimi, marele păcat al deznădejdii, spune că Dumnezeu îngăduie ca ea să-i atace pe creştini spre a le întări puterile duhovniceşti şi sufleteşti. Deprimarea, deşi este un duşman străvechi, precumpăneşte în vremurile de azi. Omul modern e ridicat pe atotputernica erezie a hiliasmului (care susţine că Hristos îşi va întemeia împărăţia de o mie de ani pe pământ, spre deosebire de învăţătura ortodoxă care spune că acum este mia de ani când puterea diavolului este legată), un înlocuitor al cumpătatei credinţe în Dumnezeu şi în om. Ca urmare, omul modern este slab şi plin de năluciri ce-i şubrezesc starea de cumpătare, ceea ce duce la şubrezirea credinţei sale în Dumnezeu şi în sine. Omul devine pururi nesigur de sine, fiindcă nu are încrederea că este lucrător al lui Dumnezeu, aşezat pe acest pământ cu scopul clar de a creşte până la asemănarea cu Dumnezeu. Ca urmare, atunci când îşi vede slăbiciunea, cade în deprimare. [...]

Pentru a-l ajuta pe omul modern, cu atitudinea sa apuseană psihologizantă faţă de viaţă şi cu greutatea de a înţelege iconomia dumnezeiască a propriei mântuiri, înfăţişăm aici o serie întreagă de citate despre deprimare. Ele aruncă lumină asupra unor aspecte variate, folosind cuvintele unor învăţători din toate cele 20 de veacuri de creştinism, punând îndeosebi accentul pe unele aspecte din vremea noastră ce zugrăvesc un tablou mai limpede al stărilor prin care trecem cu toţii. [196]

*

*Starea firească a sufletului omenesc este **tânguirea pentru pierderea Raiului**. Este nefiresc să o duci numai într-o petrecere. Mângâierea îţi este mângâietoare numai atunci când te afli într-o stare de tânguire ce duce la zdrobirea inimii, când eşti auzit de Dumnezeu.*

Părintele Adrian de la Noul Diveevo († 1979)

***Deznădejdea este marea bucurie a diavolului**, scrie Sf. Varsanufie în lucrările sale. Trebuie să înţelegi că deznădejdea este putere satanicească, suflare drăcească şi gând otrăvit ce-l vatămă pe cel nechibzuit. Cel ce deznădăjduieşte săvârşeşte acelaşi rău faţă de sine ca şi cel ce se sinucide, căci deznădejdea ucide râvna şi vioiciunea sufletului, aruncându-l întru întristare de moarte şi lâncezeală. Acest şiretlic al celui viclean robeşte doar pe cel neştiutor, ce nu pricepe bine firea lui Hristos şi nesfârşita Lui bunătate.* Mă leg, *zice Domnul*, că nu voiesc moartea păcătosului, ci ca să se întoarcă, şi veşnică viaţă să dăruiesc lui.

Monahul Ioan Vranos

***Deprimarea vine în primul rând din slăbiciune sufletească şi din căutarea unei stări de bine în mângâieri trecătoare sau lumeşti. Adeseori ea este o îndârjită hotărâre de a te simţi mulţumit în chip egoist, în dauna încrederii în Pronia lui Dumnezeu.** Şi fiind aceasta o stare necuvioasă şi neputând dărui mulţumire duhovnicească sufletului, întreaga fiinţă a omului geme posomorâtă, lipsindu-i lumina lui Dumnezeu. Dacă omul continuă să caute mulţumiri (sau mângâieri, ca să folosim un termen ascetic) omeneşti, pământeşti şi vremelnice, va face să sporească durerea deprimării până ce sufletul ajunge bolnav, cu adevărat bolnav şi sătul de sine însuşi, simţindu-se ca o pasăre în colivie, închis şi deci literal apăsat sau asuprit de zgomotul psihologic al aripilor sale lovindu-se de colivie, nădăjduind a dobândi pacea liniştirii (*ugomanitsa*). Adevăratul său leac este liniştirea de sine (*cina*), nădejdea împăcată în harul lui Dumnezeu.*

Adeseori Dumnezeu îngăduie în chip proniator ca deprimarea să atace sufletul, astfel încât acesta, nedorind, fireşte, mica durere a inimii, să pornească în luptă şi, iute îndepărtând asaltul cel rău, să îmbrăţişeze şi să ţină strâns binevenita nădejde în Domnul, primind liniştea ca pe o cunună de la Dumnezeu. [197]

Părintele Adrian de la Noul Diveevo († 1979)

*

---

[195] Ivan M. Andreiev, în *Noua Muceniţă Maria din Gatcina, tămăduitoarea deprimării, pomenită la26 ianuarie († 1930)*, vol. cit., p.12.

[196] Păr. Gherman, în Prefaţă la vol.cit., Înjumătăţirea Cincizecimii, 1995, Monk's Lagoon, Noul Valaam, Alaska, pp.17-18.

[197] Ibidem, pp.29-38.

Deznădejdea se naşte din laşitate, trândăvie şi vorbe deşarte.

Sf. Serafim din Sarov († 1833)

Veselia nu este păcat. Ea alungă oboseala oboseala; iar de la oboseală vine deznădejdea, lucrul cel mai rău dintre toate. Ea aduce cu sine tot răul.

Sf. Serafim din Sarov († 1833)

*Este semn bun că ai necazuri; oare nu ştii că, atunci când cineva cere părinţilor să se roage pentru el sau stăruie către Dumnezeu să-i dea ajutor, necazurile şi ispitele i se înmulţesc, spre a fi pus la **încercare**?*

Sfinţii Varsanufie şi Ioan (sec. VI)

Oricine ar fi necazurile ce ni le-ar pricinui diavolii, aceştia se străduiesc a le ascunde, ca nu cumva să băgăm de seamă că ne vin de la ei. Ei caută vreme cu prilej şi pricinuiesc vreo suferinţă sau îngreuiere în aşa chip, încât să nu poată fi socotiţi pricina ei, ci noi să murmurăm împotriva greutăţilor noastre fără a pricepe viclenia lor. [198]

Sf. Paisie Velicikovski († 1794)

*

Ascultaţi! Domnul însuşi ne spune: **Cheamă-mă în ziua necazului tău, şi te voi scoate, şi mă vei proslăvi *(Ps. 49, 16).*** *Necazurile ne întăresc în credinţă şi ne învaţă să socotim slava lumească ca pe un nimic. Să credeţi cu tărie că nici o suferinţă sau întristare nu poate veni asupra noastră – nici măcar un fir de păr din capul nostru nu poate cădea – fără voia lui Dumnezeu. Deşi suntem întotdeauna înclinaţi a pune nenorocirile noastre pe seama rea-voinţei şi prostiei altor oameni, ele sunt de fapt doar unelte în mâna lui Dumnezeu. Unelte spre lucrarea mântuirii noastre. Deci* ***îndrăzneşte şi roagă-te Domnului nostru****, care lucrează necontenit pentru mântuirea noastră, folosind pentru aceasta atât ceea ce numim fericire, cât şi ceea ce numim întristare.*

Stareţul Macarie de la Optina († 1860)

Nu vreau să spun să nu primeşti întristarea, căci aceasta nu este în puterea noastră. Vreau doar să spun ***să nu laşi întristarea să pună stăpânire pe inima ta şi să o tulbure****; ţine-o în afara hotarelor inimii tale şi grăbeşte să o uşurezi şi să o împuţinezi, ca să nu te împiedice a cugeta sănătos şi a lucra drept.*

Sf. Nicodim Aghioritul († 1809)

Durerea inimii *este* condiţia *creşterii duhovniceşti şi arătării puterii lui Dumnezeu. Tămăduirile etc. se întâmplă celor aflaţi în deznădejde, inimi îndurerate, dar încă încrezându-se şi nădăjduind în ajutorul lui Dumnezeu. Aceasta este când lucrează Dumnezeu.*

Păr. Serafim Rose († 1982)

Buna dispoziţie este o îndatorire creştinească. Creştinul nu trebuie să se descurajeze niciodată şi nici să se îndoiască de faptul că din tot ceea ce pare rău va ieşi un bine. Un creştin ce se vaită, se plânge şi se teme înşală aşteptările Domnului său. *Cuvântul lui Hristos din inimă se dezvăluie în nenumărate feluri în viaţă. El ne asigură mângâiere în necaz, întărire în slăbiciune. El face chipurile să strălucească. Îi face pe oameni patrioţi şi pe femei răbdătoare şi bune. Binecuvântează case; îmbogăţeşte şi împodobeşte vieţi.* [199]

Ţarina Alexandra, Noua Muceniţă († 1918)

Rabdă, şi rabdă totul – toate necazurile, toate greutăţile nevoinţei, mustrările, ponegrirea, dar mai mult decât orice teme-te de deprimare. Este păcatul cel mai greu. *[...] Oricare ar fi ispita sau căderea cu care dăm piept, trebuie să ne ridicăm, să nu deznădăjduim şi să o luăm de la început.* ***Războiul nevăzut ne este de folos. Cununile se dau numai pentru lupta dusă cu bărbăţie.*** *Trebuie să avem război, străpungere de inimă cu pocăinţă adevărată şi nădejde tare.*

Ieroschimonahul Mihail al II-lea de la Valaam (†1962)

---

[198] Ibidem, pp.43-44.
[199] Ibidem, pp.62-90.

Dacă ai parte de pierderi şi pagube şi nu e nimeni pe umărul căruia să-ţi odihneşti capul cel plin de griji, credinţa ta te va feri de toate gândurile negre şi de toată grija şi îţi va spune necontenit că tot ce ţi-a alunecat din mână a căzut în mâna Tatălui tău, Care stăpâneşte toate bogăţiile şi toate moşiile şi toate bunurile întregii zidiri.

Credinţa ta te fereşte în boală şi de boală, în necazuri şi de necazuri, în întuneric şi de întuneric, în deznădejde şi de deznădejde, în singurătate şi de singurătate, în moarte şi de moarte. Chiar şi de moarte te fereşte credinţa ta şi te va apăra. Cu adevărat, chiar şi de moarte, iar ateii nici nu ştiu că este o apărare împotriva morţii… Orice moarte este moartă, dar ateismul este o moarte vie. De acea moarte vie te apără şi te păzeşte credinţa ta. [200]

Sf. Nicolae Velimirovici († 1956)

*

Un frate s-a dus la Avva Victor Sihastrul, în Lavra Eleusa, şi i-a spus: ,,Ce să fac, Părinte, că mă stăpâneşte patima nepăsării?'' Bătrânul i-a răspuns: ,,Aceasta este o boală a sufletului. După cum celor ce au o boală de ochi li se pare că văd mai multă lumină, din pricina suferinţei lor mari, pe când celor cu ochi sănătoşi nu li se pare lumina atât de puternică, tot aşa şi cu cei ce trăiesc în nepăsare şi fără de grijă de sufletul lor: din pricina puţinei lor purtări de grijă cad repede în ispită şi socotesc că este nespus de mare ispita la care au fost supuşi. ***Cei care au însă sufletul sănătos se bucură cu atât mai mult, cu cât sunt mai mari ispitele, căci pot să le biruiască.***

Avva Victor Sihastrul

Calea lui Dumnezeu, încă de la începutul vremurilor şi de la zidirea neamului omenesc, a fost calea crucii şi a morţii. Cum ţi-a trecut prin minte că lucrurile sunt tocmai pe dos? Trebuie să ştii că eşti în afara căii lui Dumnezeu, că eşti departe de El, că nu voieşti să mergi pe urmele Sfinţilor, ci vrei să-ţi faci cale osebită pentru tine şi să călătoreşti pe ea fără suferinţă. ***Calea lui Dumnezeu este cruce de fiecare zi. Nimeni nu s-a urcat în cer ducând o viaţă de plăceri.***[201]

Sf Ignatie Briancianinov († 1867)

[200] Ibidem, pp.98-105.
[201] Ibidem, pp.137-139.

XVI. ÎN ERA «SPĂLĂRII CREIERULUI», TREBUIE SĂ DENUNȚĂM CONSPIRAȚIA GLOBALIZĂRII ÎNDREPTATE ÎMPOTRIVA TRADIȚIEI (CREŞTINISMULUI…), STATULUI (NAȚIONALISMULUI) ŞI FIECĂRUI OM DE PE MAPAMOND

…Unii gânditori de astăzi, îşi pun semne de întrebare în legătură cu o nouă pornire dominatoare, în istoria contemporană. Care de asemenea urmăreşte construirea unei noi ordini politice şi sociale – un guvern mondial – prin reconsiderarea tuturor valorilor spirituale ale omenirii, numită ***New Age*** *sau* **Globalizare***. Şi această nouă organizare a societății, această modificare a gândirii (în acord cu principiul ,,gândeşte global şi acționează local'' - n.a.) şi atitudinilor – acest* brain-washing – *nu se caută a se realiza prin mijloace ortodoxe, clasice, adică prin educație, ceea ce ar însemna o evoluare spirituală normală, legică. Şi astfel, atunci se ridică în mod legitim semne de întrebare. […]*

Privind în istorie, constatăm că forțele care au urmărit cucerirea de teritorii şi prin aceasta dominația şi subjugarea colectivităților de oameni, a popoarelor, au făcut-o prin forța armelor, dar niciodată nu au urmărit modificarea structurii intime, sufleteşti a cuceriților. […] Începând cu sfârşitul a ceea ce istoricii numesc ev-mediu, se pare că fenomenul cunoaşte o schimbare. De-acum tendința, țelul este – pe lângă dominația şi subjugarea economică –, modificarea structurii intime a individului şi a societății. Şi aceasta s-a reliefat prin declanşarea acelei forțe care a dus la ceea ce cunoaştem sub sintagma ,,Revoluție Franceză''. Abia astăzi ne dăm seama că a fost, de fapt, prima acțiune, prima revoluție comunistă, prima mare pornire de a schimba structura psihică a omului, a gândirii şi a reperelor moral-spirituale ale acestuia. Şi aceasta şi-a continuat marşul în sânul popoarelor – după cum constatăm – până în zilele noastre şi continuă sub ochii şi perceperea noastră, urmărind degradarea spirituală, şi nu numai, a ființei umane. [202]

*

Piteştii, mai exact acțiunea care s-a declanşat şi derulat în închisoarea din acest oraş, deci acest nume ***Piteşti*** *a intrat în atenția şi conştiința generală, ca loc, ca laborator în care s-a derulat acea experiență de inginerie umană numită şi* ***reeducare****, la care se adaugă şi* ***„prin tortură''****. Am spus inginerie umană, deoarece se urmărea, în fond, o transformare, mai exact, o inversare a omului față de sine însuşi. Şi, după cum se ştie, aceasta s-a făcut în mod forțat, sub tortură fizică şi psihică. Dar, această acțiune de formare a aşa-zisului om nou comunist, s-a făcut pe scară largă, cu populația țării. Desigur, constrângerile nu au fost de maniera celor de la Piteşti, dar tot constrângeri şocante, dure în viața oamenilor şi a societății. Aşadar, nu era o dezvoltare, o evoluție liberă, normală. Şi mai ales, se cere subliniată maniera, modul privind declanşarea neîncrederii, a duşmăniei şi a urii reciproce între semeni, duşmănie şi ură care este apanajul forțelor Răului, personalizat, în vocabularul popular, prin Satana.*

Aşadar, caracteristica comunismului este neîncrederea, duşmănia şi ura declanşate asupra oamenilor, vizând prin anihilarea valorilor moral-spirituale, stăpânirea psihicului prin contrariul acelor valori, care, sunt în fond, valori negative – nonvalori -, demolatoare şi nu ziditoare ale spiritului şi caracterului uman şi astfel, negarea a tot ce este fond uman şi spiritualitate. Aşadar, tot ce a câştigat spiritul uman în decursul existenței sale, toată creşterea sa spirituală prin valorile câştigate şi însuşite prin eforturile geniilor sale, toate acestea se vor a fi negate, şi se vrea impunerea a ceea ce a fost până acum nonvaloare, noncaracter. [203]

*

---

[202] Aurel Suciu, în art. **Un nou Piteşti?**, rev. Permanențe, Nr.10/octombrie 2006, p.2.
[203] Ibidem.

Părintele Arsenie Papacioc face o constatare în legătură cu cele ce se petrec în zilele noastre şi anume: Lucifer-Satana, ca să-şi atingă scopul, acela de a subjuga omul şi a stăpâni lumea, ***s-a folosit*** *de comunism, de bolşevism, adică de acţiuni de forţă, de reprimare în condiţii neomeneşti, închisorile – înfometare, umilire, schingiuiri, înfricoşare – insuflarea neîncrederii între semeni şi, prin acea ,,*luptă de clasă*'', precum şi* ***spălarea creierului prin mass-media şi acţiuni gen Piteşti şi Gherla şi Aiud…****Toate acestea au generat imense suferinţi pentru întregi popoare, cu milioane de morţi, tot în chinuri, ducând la degradarea moral-spirituală a omului. Toate acestea ca să-şi ajungă scopul, acela de a domina, de a stăpâni lumea, a subjuga omenirea şi de a o face să meargă pe căile vieţii indicate de el, acelea ale faptelor negative, ale păcatelor. Dar bilanţul, acestei metode de chinuri şi de crime, l-a dezamăgit, în sensul că nu a fost cel scontat, cel prevăzut de Satana, deoarece această metodă, cum spune părintele Arsenie Papacioc ,,*a umplut cerul de sfinţi*''. Adică, cei care au suferit, prin această suferinţă s-au întors înspre ei înşişi, înspre valorile lor interioare, spirituale şi astfel şi-au câştigat mântuirea în faţa Eternităţii, a lui Dumnezeu. Iar cei ucişi, cei mai mulţi în chinuri, au devenit martiri şi sfinţi. Şi astfel cucerind Cerul, dar şi istoria…*

Ca urmare, Satana-Lucifer a hotărât schimbarea totală a tacticii şi metodelor sale. Aşadar, a început să strecoare, în mod perfid, preocupări, orientări şi plăceri degradatoare pentru fiinţa umană. Astfel, a strecurat ispita unor aşa-zise distracţii, cu muzică adecvată (priviţi la disco-baruri şi la alte manifestări cu scălâmbăieli şi urlete); ***alcool****, constatându-se înmulţirea îngrijorătoare a pătimaşilor acestei licori a lui Bachus, cu urmări în viaţa individului, a familiei şi a societăţii, de-a dreptul tragice;* ***droguri****, care se răspândesc în progresie şi datorită măsurilor de ,,suprafaţă'', devenind un adevărat flagel;* ***banul*** *care a devenit stăpânul vieţii, adunarea lui fiind ţel, necunoscând morală sau scrupule;* ***huzur****, o viaţă comodă cu plăceri cât mai, aşa-zis, rafinate;* ***excitarea simţurilor****, prin îmbrăcăminte – la femei – care, prin evidenţierea unor decenţe le transformă indecente, şi prin aşa-numita educaţie sexuală de la cele mai fragede vârste;* ***deviaţiile sexuale****, jenante pentru fiinţa umană.* [204]

*

*Se urmăreşte, ca scop, de ,,***a trăi bine***''* ***prin satisfacerea instinctelor****, şi nu ,,*a trăi frumos*'' prin ,,*legea morală din noi*'', de care vorbeşte Kant, adică înobilarea fiinţei umane.*

Recent, cu ocazia unei partide de fotbal câştigat de echipa Steaua, s-a văzut cum tineri, în plină stradă, îngenunchiau în faţa steagului acelei echipe, se închinau lui şi îl sărutau – un adevărat ritual de primitivism idolatru. În plus, limbajul jenant de primitiv. ***Se preconizează ca fotbalul să devină un nou mod de exprimare a „spiritului'' uman, o nouă religie – idolatră.***

*Un fapt caracteristic este că, nazismul, fascismul sunt înfierate, sunt prohibite, şi pe drept cuvânt. Dar ateo-marxismul care a generat formele care a adus atâtea suferinţe şi atâţia morţi, cu progeniturile sale, adică socialismul, ,,*social-democraţia*'', care este de fapt premergătoarea, anticamera comunismului, şi comunismul însuşi sunt îngăduite, considerate legale, chiar încurajate, sprijinite spre ascensiune. Iată un paradox strigător la…* ***Şi atunci nu sunt îndreptăţite semnele de întrebare ale unor gânditori privind viitorul omenirii?***

Perioada pe care am trăit-o, cu ororile sale, am dori-o să devină una din marile învăţăminte ale istoriei, pentru viitorime. Aceasta, spre a nu se mai repeta, atât suferinţele pe care le-a provocat, dar mai ales pentru faptul, că s-a dovedit a fi în afara aspiraţiilor de ridicare, de desăvârşire spirituală şi morală ale omului. Dar, constatăm că, dimpotrivă ea se continuă ***sub o formă mai subtilă, mai mascată****. Mai înşelătoare. Este, cum spune o zicală românească: ,,*aceeaşi Mărie, cu altă pălărie*''. Sau cum plastic o prezintă Vladimir Bucovski: ,,*În definitiv, e ca şi când ai fierbe raci. Unii îi aruncă direct în apa clocotită, iar alţii îi pun de la început în apă rece, lăsându-i să fiarbă încet. Rezultatul final, însă, va fi acelaşi: raci fierţi.*'' Şi, în acest sens, se face asemănare între comunism şi* ***new age****, adică* ***globalizare****.*

[204] Ibidem.

În acest înțeles și titlul celor de până aici, întrucât Piteștiul a devenit o emblemă a încercării de inginerie umană. Atunci prin tortură, ***azi, același scop, deci „inginerie'' umană, se urmărește cu alte metode, înșelător atrăgătoare…***

Și atunci, se pune întrebarea: ***Trăim un nou „Pitești'', o nouă spălare a creierului, cu o metodă cu „față umană'', mai subtilă dar, mai draconică tocmai prin metodele, dar mai ales prin consecințele, prin urmările sale?*** [205]

*

…După două mii de ani de măceluri însă, adulții și-au dat seama că pot să-și ucidă fiii și altfel: prin ***prostirea*** *lor, prin totala lor* ***aneantizare sufletească****. Ce altceva este societatea de consum, inventată la jumătatea secolului trecut, decât o modalitate de a continua uciderea copiilor, prin transformarea lor în consumatori? Idealul consumului care a apărut în Occident, și care tinde să devină acum universal, este o prelungire, cu alte mijloace, a precedentei forme de ucidere a fiilor.*

Pentru ca ființa fiilor lor să fie total golită de substanță, adulții își cresc și-și educă astăzi copiii sub semnul următoarelor ***zece porunci ale societății de consum****:*

1. *Tu, fiule, nu vei mai fi un cetățean lucid, ci un pasionat consumator.*
2. *Îți vei dori cu aviditate tot ce vezi în vitrine, pe panourile publicitare și în casa aproapelui tău.*
3. *Pentru a intra în posesia a tot ce vezi vei munci cu disperare și vei avea ca principal țel să câștigi cât mai mulți bani.*
4. *Nu vei fi fericit decât atunci când vei consuma mai mult decât aproapele tău și când cei din jur vor vedea cât de mult consumi.*
5. ***Modelul tău de viață va fi dictat de ceea ce vei vedea la televizor.***
6. *Eroii tăi vor fi vedetele la modă, cu ei te vei identifica și ca ei vei dori să fii.*
7. *Dar mai mult decât orice, modelul tău va fi societatea de consum americană. Ca un american, îți vei dori să consumi de patru ori mai multă energie decât ceilalți oameni de pe planetă, și vei arunca zilnic două kilograme și jumătate de deșeuri la gunoi, adică de cinci ori mai mult decât ceilalți oameni de pe planetă.*
8. *Fascinat cum vei fi de societatea americană, nu vei gândi niciodată cu creierul tău și nu te vei gândi în nici un caz la viitor.*
9. *Nu vei avea alt Dumnezeu decât bucuria de a fi recunoscut ca un mare producător de gunoaie, de gaze poluante și de deșeuri toxice.*
10. *Iar când planeta pe care ai trăit își va da duhul stoarsă de vlagă și devenită o pubelă cosmică, vei muri cu zâmbetul pe buze, împăcat cu tine însuți, ca un consumator care și-a făcut datoria.* [206]

*

…Și totuși, clasamentul celorlalți 90 este cel care oferă o imagine extrem de bulversantă a unei societăți dezorientate, care ignoră trecutul comunist și meritele celor care au luptat împotriva sistemului dictatorial. […] La nivelul culturii, clasamentul reflectă **superficialitatea timpurilor noastre**. […] Cel puțin în această privință, România nu este probabil foarte diferită de majoritatea țărilor europene, unde staruri pop s-ar clasa aproape sigur mai bine decât figuri marcante ale culturii. Per total, clasamentul reflectă însă o societate confuză fără repere puternice în politică sau cultură. [207]

---

205 Ibidem.

206 Matei Vişniec, în art. Uciderea fiilor, România liberă, 3 noiembrie 2006, p.12.

207 Mark Percival, în art. Topul „celor mai mari români'' reflectă o societate dezorientată şi confuză, ibidem.

XVII. EXTINDEREA PE SCARĂ LARGĂ A DROGURILOR DE ORICE FEL, NE LASĂ ABSOLUT INDIFERENȚI?

Este şi de datoria noastră, ca şi a societății civile să nu ignorăm sau să minimalizăm o problemă care apare tot mai frecvent. De aceea consider că nu este numai datoria statului, prin instituțiile sale şi pârghiile de care dispune, să stăvilească un fenomen, care astăzi a luat o **amploare fără precedent** şi care, cred că se va agrava şi mai mult după integrarea noastră în Uniunea Europeană. Dacă nu am avut ocazia să reflectăm serios asupra acestui subiect, nu înseamnă că această problemă şi provocare, care macină societatea, prin creşterea alarmantă a numărului de cazuri şi a consumului de droguri sau stupefiante, nu există. Dimpotrivă, aceasta este cât se poate de reală şi dureroasă prin tragismul ei iar cei care au sesizat deja criza prin care trec multe domenii ale vieții individuale şi colective, nu pot să stea cu brațele încrucişate, mimând neputința sau etalându-şi indiferența.

În sens uzual şi restrâns, ştim desigur cu toții ce sunt drogurile. Într-un sens mai larg însă, putem înțelege prin droguri o paletă întreagă de „anestezice'' şi mijloace de manipulare, care sunt de natură să-i răpească omului libertatea sa şi să-l facă cât mai dependent de ele. Putem vorbi de droguri şi țigări mai „rele'' şi droguri sau țigări mai „bune''? Dacă ne vom gândi la prețul lor variat şi gradul de periculozitate, poate că da. În realitate, chiar dacă statul interzice numai drogurile îndeobşte cunoscute (haşiş, canabis, marijuana, cocaina, heroina, LSD-ul etc.), care au efecte dezastruoase asupra celor care le consumă şi sunt extrem de profitabile pentru producătorii şi distribuitorii acestora, **toate drogurile produc dependență şi o alienare a personalității, ba chiar conduc uneori la autodistrugere şi sinucidere (mai mult sau mai puțin conştientizată, de la caz la caz)**. Aceleaşi efecte le vom descoperi şi în fenomenul alcoolismului, care cunoaşte astăzi o extindere tot mai mare în rândul populației sărace, şi mai cu seamă din mediul rural. Apoi, însăşi televiziunea se dovedeşte adeseori un veritabil drog, care a ajuns să dirijeze autoritar conduita şi aspirațiile oamenilor. Iar, din punct de vedere creştin, cred că neoprotestantismul (cu puzderia sa de secte) este şi el în sine un drog, care provoacă dependență, precum este, şi nu în ultimul rând, yoga.

Toate drogurile amintite şi desigur mai pot fi identificate şi altele, au un numitor comun: **supunerea omului unei degradări** din postura de ființă liberă având „chipul şi asemănarea'' lui Dumnezeu. Cercetătorii se străduiesc încă să afle cauzele acestor drame personale (produsă de consumul diverselor droguri) şi să găsească soluții de prevenire şi combatere. Ei analizează problema din punct de vedere ştiințific, sub aspect medical, psihologic şi sociologic. Ei remarcă faptul că, de pildă alcoolismul este privit ca pe o problemă importantă de sănătate publică (provocând multe boli ale sistemului circulator, cancer, ciroză hepatică, boli psihice, etc.) şi ca o sursă de perturbare foarte serioasă a relațiilor sociale (în cadrul familiei, colectivului de muncă, anturaj ş.a.m.d.), cu „implicații şi consecințe personale şi sociale incalculabile''. Aceste concluzii nu fac decât să adeverească un proverb de la noi, care spune că „beția este începutul tuturor relelor''.

Pericolul alcoolismului la nivel colectiv, rezidă mai ales în faptul că astăzi el se răspândeşte **şi în rândul tinerilor**! Studii ştiințifice recente au mai demonstrat că alcoolismul produce leziuni pe creier (dincolo de faptul că slăbeşte şi încetineşte reflexele, memoria, atenția şi gândirea), scurtează durata de viață prin deteriorarea sănătății dar şi prin expunerea la tot felul de accidente (rutiere, de muncă, etc.). Dar, poate cel mai grav este faptul că el corupe şi pe alții (rude, colegi…chiar dacă nu în mod direct) şi, în timp, produce autoexcluderea din mediul socio-profesional şi familial. Ulterior, se ajunge la depresie, uneori chiar la delirium tremens (cu iluzii vizuale, olfactive şi halucinații) şi în cele din urmă la o formă de sinucidere.

Unii au invocat în apărarea lor nevoia de refugiu, de „distanțare de foarte activa antrenare a oamenilor din societatea modernă, dorința de a face ieşiri din tensiunile solicitante ale vieții cotidiene''. Vă satisface sau acceptați această explicație? Mie cel puțin, mi se pare o formă de

resemnare şi de ignoranță, chiar de nepăsare. O fi societatea de vină până la urmă, în cazul fiecărui adept al lui Bachus? Ori a devenit alcoolismul o chestiune prea banală pentru a fi discutată?

Importantă este de fapt, opțiunea omului. Pentru că, **dacă el vrea să-şi facă totuşi singur rău, societatea nu-l poate până la urmă împiedica, el considerându-şi libertatea sa personală intangibilă, aşa cum multe femei recurg de pildă, la avorturi, dintre care unele chiar fără nici o jenă şi fără mustrări de conştiință, apreciind că trupul lor şi viața fătului le aparțin în exclusivitate.** Ce părere aveți despre asta?

Opinia mea certă şi categorică este aceea, că **drogurile ucid**, ne ucid mai lent sau mai rapid (de la caz la caz) trupeşte, dar mai ales sufleteşte. A te refugia într-o patimă de acest gen sau oricare alta, este în viziunea mea un act profund necreştin. A căuta izbăvirea şi alinarea departe de Dumnezeu şi **aproape de diavol**, cu care pactizezi, este un păcat şi un act total nechibzuit. Cu atât e mai grav, atunci când „victima'' este chiar un creştin, fie el şi dezorientat sau rătăcit.

Prin urmare, una din principalele cauze sau cea mai importantă (pentru orice tip de drog) este **lipsa comuniunii cu Dumnezeu**. Un creştin adevărat, poate să cadă uneori (prin încercarea lui sau prin slăbiciunea lui), dar el nu ezită să ceară ajutorul divin şi să regrete profund păcatul, să lupte cu el până la capăt. Iată marea prăpastie care îl desparte pe un creştin de un necreştin. Creştinul se smereşte prin păcat şi nicidecum nu se laudă cu el! Creştinul doreşte să se mântuiască şi întreaga sa viață e un urcuş duhovnicesc, presărat cu multe nevoințe, pentru că Însuşi Hristos a suferit pentru noi toți.

Dacă admitem afirmațiile de mai sus, vom intui şi soluția. Ea ne stă tuturor la îndemână. Ortodoxia sau dreapta credință, păstrătoare fidelă a Tradiției şi a învățăturilor Sfinților Părinți, are darul de a primi cu căldură, sub ocrotirea ei, pe toți aceia care se aseamănă „fiului risipitor'', ce se întoarce la casa sa părintească, cu dorința de a-şi îndrepta viața. În Ortodoxie, putem dobândi sentimentul şi certitudinea (într-o anume măsură, bineînțeles) Învierii noastre spirituale.

Prin urmare, un adevărat creştin, **nu poate să-şi permită să fie deloc indiferent** față de tot ceea ce se întâmplă aici pe pământ, şi mai ales față de felul în care îşi trăieşte el însuşi viața sa şi îşi ajută semenii din jur!…

XVIII. CE FEL DE DIVERTISMENT PROMOVEAZĂ MASONERIA ÎN MASS-MEDIA INTERNAȚIONALĂ?

Aş începe cu o simplă şi utilă observaţie cât se poate de personală: lumea întreagă (omenirea) se separă astăzi în mod tot mai vizibil, pentru oricine analizează situaţia în ansamblu, în două mari părţi şi relativ distincte. Este vorba mai întâi despre tabăra „conservatorilor'' (consideraţi de ceilalţi ca reacţionari, împotriva progresului, retrograzi, „perimaţi'' etc.), cei care au aderat şi aderă la valorile creştine (sau ale altor religii mari tradiţionale) şi păstrează cu respect Tradiţia lăsată de înaintaşi. Iar a doua este tabăra „moderniştilor'' (autodefiniţi ca progresişti, umanişti, globalişti, etc.), susţinătorii progresului nelimitat şi cu orice preţ, cei care în acelaşi timp „**cred în divertisment**'' (pentru care este prioritară distracţia de orice fel, potrivit devizei „Trăieşte-ţi clipa!'').

Să nu vă închipuiţi că eu aş fi împotriva distracţiei şi umorului, deoarece mărturisesc că în mod categoric eu mă situez în prima tabără de mai sus. Consider că umorul este şi el într-adevăr necesar şi util în viaţa noastră, dar el nu trebuie să întreacă orice măsură şi să fie neapărat unul de „o calitate superioară''. Consider că oamenii au nevoie într-adevăr de o destindere, de o relaxare pe măsura activităţilor întreprinse (în funcţie de volumul de muncă) şi au tot dreptul să-şi refacă forţele.

Dar ceva s-a întâmplat în ultima vreme şi cu umorul. Este edificator în acest sens să ne reamintim puţin de calitatea umorului până în 1989 (pentru noi, românii) şi cel de după această dată. Unii intelectuali susţin că el a cunoscut un regres evident în perioada tranziţiei noastre. Şi într-adevăr le dau dreptate. Umorul nostru s-a vulgarizat într-una, s-a degradat şi a contribuit şi el la „opera'' de desacralizare şi secularizare, sub influenţe nefaste din America îndeosebi…

Astăzi asistăm prin urmare, practic neputincioşi, la tot felul de **emisiuni de televiziune şi radiofonice**, de **reclame**, care cultivă umorul de cea mai joasă speţă şi imoralitatea. Asistăm la un atac direct şi indirect la adresa valorilor creştine şi specificului naţional. Cum să interpretăm oare altfel nenumăratele insulte faţă de preoţi şi anumite precepte creştineşti?

Exemplele pentru a ilustra cele spuse mai sus sunt desigur numeroase. Dar mă voi opri doar la câteva care mi-au atras până acum atenţia. Poate aţi urmărit şi dumneavoastră reclama la emisiunea „Ziua Judecăţii'' de la postul TV Antena 1, care subliniază încă de la început următorul aspect: „**Pentru cei care cred în divertisment**…''. Apoi, imediat apărea invitaţia urmăririi unui „Revelion de poveste'' şi câteva imagini provocatoare, printre care cele cu un manelist cunoscut care arunca zâmbind, una câte una multe bancnote mari… Vă veţi întreba probabil, pentru a demonstra, ce?…

Oare aceşti îmbogăţiţi de astăzi, care flutură ostentativ banii sub privirea celor din jur, bani câştigaţi adeseori cu prea multă uşurinţă, nu se comportă asemenea comuniştilor şi masonilor? Asemenea gesturi nu reprezintă oare în sine dispreţul, **dispreţul profund** faţă de oameni în general, faţă de cei defavorizaţi de soartă şi, în acelaşi timp un impuls şi model pentru „lupii tineri'' de astăzi? Nu întâmplător, unii se laudă cu ce au, iar alţii cu numele lui Dumnezeu…

O altă reclamă la televiziune spunea cam aşa: „Cercetătorii au descoperit că românii se numără printre cei mai **trişti**…'' Apoi, venea şi soluţia, care era … un anume sortiment de vin „nobil''. Iată o „frumoasă'' invitaţie de a-l „aprofunda'' pe…Bachus şi una din reţetele fericirii, când în fond nu este decât un mijloc perfid de „spălare a creierului'' şi mult mai eficientă în comparaţie cu altele!

Prin urmare, vă propun să analizaţi şi să nu treceţi cu vederea asemenea oferte „generoase'' şi să pledaţi şi dumneavoastră pentru **interzicerea acelor reclame** care conţin un mesaj subversiv la adresa dezvoltării personalităţii umane şi libertăţii omului (ştiut fiind faptul că orice dependenţă atentează la libertate!). Este necesar ca psihologii să se implice sau să fie implicaţi în demascarea acestor demersuri de înjosire, manipulare şi degradare a fiinţei umane! Ei ştiu mai bine decât toţi ce influenţă au în timp astfel de mesaje, la nivelul subconştientului. E poate la fel cu situaţia când un părinte sau educator îi repetă unui copil că nu este bun de nimic…

De asemenea, vă invit să reflectați pe marginea oricăror spectacole sau show-uri (importate sau imitate) de televiziune sau radiofonice şi veți descoperi ceva terifiant…Veți remarca poate, cum am observat eu însumi **aparițiile în public … ale demonilor**, sub diverse forme şi măşti. Amintiți-vă de măştile demonice ale celor care anul trecut au câştigat concursul de muzică uşoară de la Eurovision, amintiți-vă de numeroasele spectacole de circ pentru adulți din străinătate şi difuzate şi la noi (care îmbină o anume muzică, cu un anume balet şi cu anumite momente de magie şi iluzionism). Amintiți-vă de Revelionul recent al „integrării'' de la Sibiu, de proiecțiile făcute acolo de o companie străină (dar din UE), printre care cea a unei măşti … de mumie. Sau, amintiți-vă de pictura „modernistă'', făcută aici pe un ecran special cu un dispozitiv de genul unui aruncător de flăcări…

Dar, poate cel mai interesant aspect pentru mine este acela că Sibiul nu a fost ales la întâmplare pentru a fi în 2007 una dintre cele două capitale culturale ale Europei. Aici există o diversitate etnică şi o importantă comunitate **protestantă** şi mulți adepți ai ecumenismului…O doamnă ne spunea cu mândrie cum, la Biserica Evanghelică există patru orgi pentru a avea o rezonanță deosebită…De aceea, în ceea ce mă priveşte, intuiesc cam ce fel de spectacole vor fi în general, în continuare…

Cultura şi divertismentul cretin care inundă astăzi micul ecran şi viața noastră este rodul politicii celor care au obsesia puterii şi manipulării locuitorilor planetei. De ce sunt **masonii** atât de orbiți de putere, de ce şi-o doresc atât de mult încât vor să domine întreaga omenire? N-ar fi prea greu de înțeles. Pentru că ei au prins gustul sângelui, au prins **gustul puterii**, având plăcerea deosebită şi excentrică de a trage cât mai multe dintre sforile politicii. De ce au ales mai ales politica? Pentru că aici există multe intrigi şi intriganți, mulți oameni care fac până la urmă un pact cu diavolul, încheind chiar un document scris. Se ştie că masonii prestează la inițierea lor şi un jurământ teribil, care consfințeşte supunerea lor totală şi necondiționată şi legea tăcerii. Chiar dacă vi se pare incredibil în stadiul de progres la care a ajuns omenirea, acesta este adevărul despre noua sclavie modernă…

Nu ştiu dacă e cazul să vă împrospătez memoria cu paginile cele mai negre din istoria omenirii, cu nenumăratele crime şi orori care s-au comis în lupta pentru putere şi în numele ei, în „necesitatea'' conservării şi păstrării acesteia. Câte comploturi, fărădelegi, asasinate, lupte fratricide, războaie şi masacre (absolut toate fiind pe gustul diavolului) ş.a.m.d., au fost înfăptuite pentru gustul nesătul al unor oameni bolnavi după putere şi „oameni'' de o tristă faimă? Şi le va putea imagina cineva vreodată pe toate?…

XIX. CAPITALISMUL DE TIP IMPERIALIST SAU DICTATURA EXTREMEI DREPTE OCCIDENTALE

Despre globalizare veţi găsi multe detalii şi analize, în interacţiunea ei cu sfera culturii şi îndeosebi cu spiritualitatea creştină, cu Mişcarea Legionară, în celelalte volume ale antologiei de faţă. Rândurile următoare încearcă să constituie aşadar, o mică introducere în acest sens.

Dacă în volumul meu de debut, am abordat mai ales globalizarea politică şi economică, antologia aceasta în trei volume se opreşte asupra celei culturale, care a dobândit astăzi o importanţă deosebită. Cea mai mare confruntare are loc tocmai în acest domeniu şi de rezultatul ei depinde însăşi viitorul întregii omeniri în secolul XXI.

Dacă m-aţi întreba ce aş putea să vă recomand mai mult din toate aceste texte culese şi comentarii personale, eu v-aş ruga să citiţi cu atenţie cele **cinci capitole despre Eminescu din volumul II**. Pornind de la acestea s-ar putea scrie foarte bine o carte despre marele nostru om de cultură, care să-l prezinte pe adevăratul Eminescu şi să ofere o imagine a sa cât mai fidelă şi de ansamblu. De ce Eminescu? Pentru că el a luptat şi împotriva ocultei mondiale şi cosmopolitismului (1.concepţie din epoca sclavagismului grec şi roman, care promova ideea «cetăţeniei universale». + Concepţie potrivit căreia patria e lumea întreagă, iar omul, cetăţean al ei. 2. Admiraţie manifestată faţă de tot ce era străin. [208])

De asemenea, v-aş recomanda cel de-al treilea volum, care conţine multe informaţii despre sionism şi masonerie, dar şi despre naţionaliştii care le-au stat împotrivă: legionarii. Veţi găsi o delimitare importantă între naţionalismul creştin (practicat în spiritul adevărului) şi ultranaţionalism (o diversiune concepută anume a compromite naţionalismul!). Deturnarea sensului naţionalismului (în mass-media, inclusiv în dicţionarele adresate în special elevilor, studenţilor şi intelectualilor) se subscrie politicii globalizării, deoarece imperialismul capitalist, învingător în competiţia cu imperialismul comunist, pledează pentru Noua Ordine Mondială şi „supranaţionalism''. Veţi găsi mai jos doar câteva mostre de dezinformare şi săditoare de confuzii grave, pe care nu le putem accepta…

V-aş invita apoi să intrăm puţin în culisele democraţiei, **individualismului democraţiei** (despre care, părintele profesor Dumitru Stăniloae afirma că „este egoism feroce care destramă naţiunea, destramă familia, destramă breasla…'') sau ale **individualismului protestant occidental** (care afirmă o autonomie împinsă uneori până aproape de anarhie'' şi care „pune libertatea de conştiinţă a individului mai presus de orice interes al comunităţii, prin urmare şi al statului''). Acelaşi autor citat la urmă – Simion Mehedinţi – mai spunea de asemenea că „Rezultatul a fost o sumedenie de secte şi de dizidenţe în mijlocul sectelor.''

Nu este întâmplător faptul că, Remus Cernea (de la Asociaţia „Solidaritatea pentru libertatea de conştiinţă'', cel care a contestat vehement în fruntea mai multor ONG-uri prezenţa simbolurilor creştine din spaţiul public, doreşte acum să conteste **Legea cultelor**, recent promulgată de preşedinte, la Curtea europeană a drepturilor omului. Teza lui – discriminarea minorităţilor – este inacceptabilă din multe puncte de vedere. Interesantă este însă, critica venită recent tocmai din Washington la adresa acestei legi de la noi, considerată a fi „cea mai restrictivă din Europa'' şi în detrimentul drepturilor omului, deşi sunt ţări precum Austria, care pun condiţii mai restrictive (pentru a preveni prozelitismul unor secte care văd în ţările din Estul Europei, un fel de nou El Dorado…). Însă, Legea cultelor din România, care pune condiţia pentru cultele oficiale (care pot primi bani de la buget) de a avea cel puţin 22 000 membri şi 12 ani de la înfiinţare, trebuie să respecte într-adevăr tradiţia locului, după cum a declarat însuşi consilierul prezidenţial Teodor Baconsky.

Dacă veţi căuta sensul termenului de libertate (în dicţionar) şi îndeosebi a „libertăţii de conştiinţă'', veţi vedea că acesta din urmă are în vedere doar libertatea de a avea o opinie în privinţa

[208] *Dicţionarul explicativ al limbii române*, Ed. Univers enciclopedic, Bucureşti, 1998.

oricărei chestiuni, iar nu de a impune acestă opinie personală altor persoane, cu atât mai puțin majorității cetățenilor!

*

NAȚIONALISM s.n. Doctrină politică bazată pe apărarea (uneori exagerată) a drepturilor şi aspirațiilor naționale. [Din fr. nationalisme*]. […]*

LEGIONAR 1. Soldat care făcea parte dintr-o legiune romană. 2. S.m. şi f. Membru sau simpatizant al organizației fasciste din România interbelică; gardist. 3. Adj. Referitor la legionari, de legionar. Mişcarea Legionară [Din fr. légionnaire, *lat.* legionarius]. [209]

NAȚIONALISM s.n. Doctrină politică bazată pe apărarea (exagerată) a intereselor naționale şi pe exaltarea ideii de patrie şi de națiune. [210]

*

*Deşi **mass-media, în general, şi televiziunile, în special, promovează grosier stilul de viață occidental**, societatea de consum, punând accent, pentru şocarea audienței, mai ales pe libertățile extreme şi pe violență, totuşi tinerii români sunt încă departe de a epuiza explorarea exhaustivă a tuturor posibilităților oferite de libertate. Ei, sunt, în general, încă de-a dreptul cuminți față de cei occidentali. Probabil că şi redarea libertății depline Bisericii a temperat fenomenul extinderii libertăților extreme, a imoralității ca mod de viață obişnuit, curent. **În acest context, relativ fragil, mi se pare destul de nepotrivit ca UE să pretindă românilor toleranță totală față de acele libertăți extreme, care pot duce uşor la decădere morală**. […] Aşa cum noi am tolerat prea mult neseriozitatea, minciuna, hoția, occidentalii au tolerat prea mult violența, perversiunile, drogurile, decăderea morală. Occidentalii vor ca noi să fim foarte toleranți față de homosexualitate şi alte anomalii care, printre altele, au favorizat şi răspândirea SIDA şi au pus moralitatea socială sub semnul întrebării. Nu tot ce spun sau cer ei este automat potrivit şi pentru noi. Este cazul să selectăm. Putem spune că greu găsim în Europa popor mai tolerant față de minoritățile etnice decât poprul român, România ca stat. Realitățile o confirmă.* [211]

*

*Caracterul lor (al occidentalilor) războinic trebuia alimentat mereu cu violență, pentru a se menține treaz, în formă. Îndeosebi copiii şi tinerii trebuiau să se obişnuiască astfel cu ororile, cu groaza, care să nu-i sperie, să nu le înmoaie curajul (în război). O dată cu sedentarizarea lor, cu civilizarea lor lentă şi treptată, după modelul roman sau bizantin, războiul nu a mai fost pentru ei singurul element care să le asigure supraviețuirea. Acesta a rămas totuşi, pentru majoritatea lor, principalul mijloc de rezolvare a neînțelegerilor sau pentru acapararea de noi teritorii şi bogății, unii de la alții. Într-un asemenea orizont de valori, destul de simplist şi primitiv, şi creştinismul a fost adoptat de occidentali mai mult **formal, oficial**, din necesități politice şi cu un dogmatism nu neapărat de esență a credinței, ci mai mult de formă, de punere în practică, de organizare.*

În acest context al Inchiziției, al războaielor religioase, al ,,inventării'' comunismului, al aplicării fascismului, este explicabilă, aproape logică şi necesară existența unui asemenea personaj de groază (Dracula), care vine parcă din străfundurile spiritului lor ,,violent'' şi războinic. […]

A lăsa totul în seama lui Dumnezeu poate duce la delăsare. Dumnezeu îți poate deschide ochii, îți poate arăta calea, dar alegerea îți aparține, de asemenea şi punerea ei în practică. [212]

*

*INDIVIDUALISMUL, tendință a afirmării de sine. Această tendință se exprimă în teoria care face să prevaleze **drepturile individului** asupra celor ale societății. Atitudinea individualistă constă în a aşeza fericirea vieții domestice, valoarea muncii zilnice mai presus de orice angajament politic, în **a pune viața privată înaintea vieții publice** (atitudinea finală a unui Camus, de exemplu, care începuse cu o atitudine contrară). Un stat liberal nu este realmente democratic decât dacă ocroteşte valoarea*

---

209 Ibidem.

210 *Dicționar al limbii române actuale*, Ed. Curtea Veche, Bucureşti, 1998.

211 Vasile Constantin Boghian, *Românii – între Păcală şi Miorița*, Ed. Accent Print, Suceava, 2006, pp.97-99.

212 Ibidem, pp.118-119.

vieții individuale, spre deosebire de etatismul totalitar, care reduce individul la funcția sa socială (care reduce de exemplu, valoarea unei creații artistice la valoarea sa de propagandă ideologică). Declarația drepturilor omului recunoaşte individului drepturi particulare pe care nici un stat nu are dreptul moralmente să le nesocotească (accesul indivizilor la o condiție de viață decentă, condamnarea torturii şi a procedeelor inumane, inviolabilitatea locuințelor individuale etc). ***Impus la extrem, individualismul duce la atitudinea sistematică de „cetățean împotriva statului'' şi la anarhism.*** *Marea problemă a filosofiei dreptului (a contractului social al lui Rousseau, a filosofiilor dreptului la Kant şi Fichte) este de a concilia libertățile individuale cu necesitățile vieții sociale: această conciliere este gândită în noțiunile de ,,influență'' (statul trebuie să-i ,,influențeze'' pe indivizi – influența definindu-se ca acțiune a unei libertăți asupra altei libertăți, şi nu prin violentarea indivizilor), de ,,educație socială, națională sau civică'' etc.* [213]

*

ANARHIE, stare a unui popor care nu are sau nu mai are guvern. Platon definea anarhia ca pe un caz-limită al democrației: atunci când fiecare vrea să-şi impună voința în planul puterii, iar guvernul, preocupat de popularitate, vrea să-i împace pe toți, se instalează anarhia, de unde, în mod firesc, survine tirania. Acesta este cazul atunci când, în general, guvernul nu mai are autoritatea necesară spre a arbitra în mod decisiv antagonismele politice, economice sau sociale.

Anarhismul ***este o atitudine fondată pe refuzul sistematic al oricărei puteri stabilite şi pe afirmația că nu există nimic care să fie superior valorilor individuale***. *Proudhon, care a preconizat desființarea proprietății private şi a guvernului, este considerat ,,părintele anarhismului''; dar mai ales ruşii Bakunin şi Kropotkin au tras concluziile cele mai radicale din anarhism: ,,A distruge tot ceea ce există, fără deosebire şi orbeşte, cu singura idee: cât mai mult posibil şi cât mai grabnic posibil.'' Anarhiştii se definesc în ultimă instanță ca ,,nihilişti'', preocupați doar să distrugă şi nu să construiască, revoltați, incapabili de a fi revoluționari veritabili.* [214]

*

NIETZSCHE (Friedrich), filosof german (Rökken, Saxa, 1844 – Weimar, 1900). Student la Bonn şi la Leipzig, prieten al lui Richard Wagner, a profesat la Universitatea din ***Basel*** *din 1869 şi până în 1878. A murit nebun. Dragostea entuziastă de viață a fost principiul invariabil al filosofiei sale. Efortul său de sinteză între lumea dionisiacă a dorințelor şi lumea apolinică a înțelepciunii (*Geneza tragediei*, 1872), respingerea moralei creştine ca ,,morală de sclavi'' (*Omeneşte, prea omeneşte*, 1878;* Dincolo de bine şi de rău*, 1866), a sa* ***„răsturnare a valorilor''****, care substituie o morală creatoare teoriei valorilor preconcepute, teoria sa cu privire la ,,supraom'' (*Aşa grăit-a Zarathustra*, 1883-1885;* Crepusculul zeilor*, 1888), ca şi a sa teorie a ,,veşnicei reîntoarceri'' a realităților vieții umane sunt principalele teme ale gândirii sale. Morala sa s-a străduit să iasă din pesimismul cel mai profund, dar recunoscând toate experiențele negative, ,,nenorocirile'' pe care viața i le poate rezerva omului; maxima sa a fost: ,,să faci din disperarea cea mai profundă speranța cea mai invincibilă'', printr-un eroic efort de voință şi de imaginație. Lirismul său, care implică o contemplare estetică a vieții şi a naturii, îl apropie de filosofiile naturii proprii romantismului german (Schelling, Schopenhauer). A sa teorie a veşnicei reîntoarceri a influențat unele filosofii ale istoriei, în special teoria ,,ciclurilor culturii'' a lui Spengler sau a lui Toynbee;* ***morala sa individualistă*** *a marcat unele opere literare – pe aceea a lui Gide, de exemplu. Cât despre exploatarea filosofiei sale de către fascism şi național-socialism, ea provine dintr-o deformare a gândirii unui filosof care a opus mereu civilizației franceze ,,bruta prusacă''.* [215]

TEORIA RĂSTURNĂRII VALORILOR*, teorie a lui Nietzsche, expusă în* Genealogia moralei *(1887); ea substituie* ***valorii tradiției*** *(valori creştine, care exprimă supunerea omului în fața lui Dumnezeu)* ***valorile creației*** *(afirmarea totală de sine, a oricărei individualități, indiferent de mijloace: la limită, crima). Nietzsche se ridică împotriva oricărei morale care valorizează neputința,*

---

213 Didier Julia, *Dicționar de filozofie*, Ed. Univers Enciclopedic, Bucureşti, 1999, p.158.
214 Ibidem, pp.19-20.
215 Ibidem, p.232.

aservirea, pasivitatea, substituindu-i o morală creatoare care conferă valoarea supremă afirmării şi împlinirii omului. [216]

*

ERASM, în latină Desiderius Erasmus Rotterdamus, umanist şi filosof olandez (Rotterdam, circa 1469 – Basel, 1536). Fiu nelegitim, şi-a ales singur numele de Erasmus, adică ,,Binevoitorul''. Obține o bursă spre a studia la Paris, compune în Anglia (1502) al său Elogiu al nebuniei, *pe care îl va publica la Paris (1511), se stabileşte la **Basel** din 1521, corespondează cu Luther (cu care polemizează pe tema liberului arbitru…- n.a.), cu papii Iuliu al II-lea şi Clement al VII-lea, compune* Colocviile. *Interesat de ideile noi, de umanism şi de protestantism, el este în acelaşi timp preocupat să le marcheze meritele (ceea ce l-a înstrăinat de partizanii Reformei). Rămâne, pentru omul modern, unul din pionierii spiritului de toleranță.*

ELOGIUL NEBUNIEI, operă satirică a lui Erasm (1511). Nebunia, personaj alegoric, femeie cu urechile doldora de zurgălăi, ia cuvântul: Rațiunea, adversarul ei – zice ea – nu trebuie să se arate ,,atât de sigură pe sine'', căci, mai întâi, inteligența duce la o stare de nelinişte, iar apoi adevărurile pe care ea le descoperă sunt contradictorii. În fond, pe un ton de veselie aparent inofensivă, Erasm combate fanatismul şi dogmatismul Evului Mediu, în numele unui veritabil umanism creştin (?! – n.a.), atitudine pe potriva spiritului acelui secol numit, pe bună dreptate, ,,secolul Renaşterii''. [217]

*

*JUNG (Carl Gustav), psiholog şi psihiatru elvețian (Kesswill, Thurgovie, 1875 – Küsnacht, 1961). A studiat medicina la **Basel**, psihiatria la Zürich, a lucrat cu Janet şi Bleuler, apoi cu Freud (1907-1912). A adăugat noțiunii de ,,inconştient personal'' a lui Freud pe aceea de ,,inconştient colectiv'', căreia i-a analizat conținutul şi raporturile cu individul (noțiunile de introversiune, de extraversiune etc.). A pus în evidență noțiunea de* arhetip, *nucleul fundamental al imaginației umane, în jurul căruia se formează miturile şi religiile. Caracterul discutabil al psihanalizei sale, numită şi* ,,psihologia abisurilor'', *ține de interpretarea pe care o dă inconştientului profund ca fiind conştiința religioasă, atitudinea omului față de Dumnezeu. […] În 1958 a fost fondată Societatea de psihologie analitică, sub egida căreia s-au grupat practicienii metodei lui Jung.* [218]

*

*Mişcarea sionistă s-a organizat prin Congresul Internațional evreiesc ținut la **Basel** în 1897 (în Elveția actuală, după refuzul germanilor de a găzdui întrunirea - n.a.). Ea se baza pe puternicul Ordin masonic B'nai B'rith (,,Fiii Alianței'') cu sediul în S.U.A. (New York). Însuşi Karl Marx (Mordenchai) fusese membru al acestui Ordin, care – până la 1897 – încurajase, în special marea finanță, socialismul şi sindicalismul. […] Acutizarea naționalismului iudaic are însă, şi un revers: antisemitismul începe să capete proporții, în primul rând în Rusia. Prin anul 1902 profesorul rus S. Nilus publică o carte ce va face carieră: ,,Protocoalele Înțelepților din Sion''. Era vorba despre pretinsa dezvăluire a planului secret conceput la **Basel** în 1897 pentru ca evreii să poată stăpâni lumea (adevăr care nu e departe de realitate, după cum s-a putut constata ulterior - n.a). […]*

*Franc-Masoneria este o alianță universală de oameni (uniți mai mult decât printr-o religie, de legea tăcerii! - n.a.). […] ,,Evreii, atât de **remarcabili prin instinctul lor de dominație şi prin ştiința lor de a guverna,** au creat Franc-Masoneria ca să înroleze într-însa oameni care, neaparținând neamului lor se angajează totuşi să-i ajute în faptele lor, să colaboreze cu ei la **stabilirea domniei lui Israel printre oameni**.'' (din discursul lui Jean Bidegain în fața Marelui Orient al Franței, 1905) […] Principiile fundamentale ale comunismului sunt principiile Franc-Masoneriei, iar fenomenul comunist nu este altceva decât aplicarea pe teren a ideilor pe care Franc-Masoneria le-a format timp îndelungat în tainițele lojilor. […]*

,,Franc-Masoneria este o asociație de societăți secrete suprapuse care urmăresc ca prin distrugerea civilizației creştine ariene actuale şi înlocuirea ei cu o civilizație naturalistă atee, având

[216] Ibidem, p.340.
[217] Ibidem, pp.92-98.
[218] Ibidem, pp.174-175.

știința și rațiunea drept religie, să stabilească dominațiunea universală a rasei semite. Pentru realizarea acestui plan magnific, Franc-Masoneria e nevoită să aibă două organizații: una pe care o cunoaștem cu toții și alta ascunsă, rămasă necunoscută chiar pentru imensa majoritate a propriilor ei aderenți, până în ziua de azi.''(N. Casian) [219]

Lăsând la o parte justețea tuturor acestor afirmații de mai sus (părtinitoare sau ca în ultimul fragment, făcute de autori masoni!), am reprodus textele de mai sus și pentru a semnala o stare de fapt, care nu mi se pare deloc a fi o simplă coincidență. Ați observat poate repetarea numelui orașului Basel și în ce context. Am putea presupune așadar, dacă acceptăm existența unui plan masonic de dominare asupra întregii lumi transpus în practică punct cu punct, că Erasmus din Rotterdam (care a rămas celebru și prin codul manierelor pe care l-a lăsat, care a impulsionat civilizația formală și „de curte'', neglijând cultura), Friedrich Nietzsche (cel care a afirmat „răsturnarea valorilor'' și filosofia luciferică a nihilismului și Antichristului) și Carl Gustav Jung au fost și ei masoni. Masoneria avea nevoie de oameni cu un mare prestigiu pe care să-i sprijine, pentru a-și impune în plan cultural-științific interesele. Un alt argument ar fi acela că, cei prezentați aici sunt personalități care au îmbrățișat valorile **umanismului** (secularizat, tratat în capitolul următor) și **individualismului**. Iar mult mai multe detalii în acest sens și despre alții, veți găsi din plin în celelalte două volume.

Revenind la tema capitolului de față – capitalismul de tip imperialist sau dictatura extremei drepte occidentale -, cel care este promovat de globalizarea actuală, mai trebuie să spunem că el a apărut pe la începutul secolului XX (fapt ce confirmă o dată în plus existența planului de mai sus, trasat la Basel în 1897!). Comunismul care s-a instaurat în Rusia, după Revoluția din 1917, fascismul și nazismul, au apărut anume pentru a contribui decisiv la radicalizarea capitalismului și liberalismului ce-l caracterizează. Aceste noi sisteme și doctrine rivale au dat naștere marilor războaie mondiale, nenumăratelor masacre și fărădelegi din veacul trecut. Or, acestea sunt tot „opera'' sioniștilor și masoneriei mondiale, interesate în crearea și perpetuarea unor **dezechilibre majore între state, între straturile sociale, între drepturile individului și drepturile statului**.

Pornind de la faptul că marxismul și comunismul au inaugurat o revoluție economico-socială, iar fascismul a însemnat o revoluție statală, apoi nazismul – o revoluție rasială, putem observa și caracterul opus al legionarismului românesc, dat de revoluția sa spirituală. Prin acest caracter, legionarismul se deosebește net de doctrinele amintite, cu care a și intrat în contradicție. Este binecunoscută apariția lui ca o demnă reacție de apărare a poporului român în fața expansiunii comunismului (bolșevismului de atunci) de peste Nistru. El a pledat pentru identificarea și păstrarea unui echilibru între drepturile persoanei și drepturile comunității (societății sau statului).

Țin să mai precizez că nu sunt legionar, sau aș putea fi tot atât cât a fost Eminescu, care a trăit înainte de apariția meteorică a Mișcării Legionare în viața culturală și politică a României. Adică, trăiesc în spiritul naționalismului autentic. De aceea am și ales să dezbat problematica complexă a globalizării (antinaționale), care uzează astăzi de atâtea mijloace neortodoxe pentru a-și atinge scopurile. Pentru că mă număr printre acei militanți care se situează împotriva acestui nou sistem perfid și diabolic de aservire și manipulare. Pentru că există într-adevăr o ruptură sau o prăpastie adâncă între iubire și constrângere, între libertate și sclavie, între creștinism și imperialism, iar eu am ales să fiu de partea Adevărului care nu se schimbă niciodată.

În final, aș vrea să combat așa-zisul adevăr al unei zicale românești, pe care n-am acceptat-o ca atare niciodată și pe care o voi reproduce în cadrul unui mic fragment:

Capul plecat sabia nu-l taie. *Expresie prelucrată după versul 13 din legenda istorică* Daniel Sihastrul *de Bolintineanu. Se citează, de obicei, spre a sublinia un act de supunere. Dar folosind acest*

[227] Radu Comănescu, Emilian M. Dobrescu, *Francmasoneria,* vol. I: O nouă viziune asupra istoriei lumii civilizate, Ed. Samizdat, pp.37-110.

vers, adică desprins de cele ce urmează, trădăm intențiile autorului. Ştefan al Moldovei, rănit şi învins, venind la Daniel Sihastrul şi cerându-i povață dacă să închine turcilor țara, capătă răspunsul:

„Capul ce se pleacă paloşul nu-l taie,
Dar cu umilință lanțu-l înconvoaie!
Ce e oare traiul dacă e robit?
Sărbătoare-n care nimeni n-a zâmbit!''

Prin urmare, versul lui Bolintineanu n-ar trebui citat în mod izolat, căci numai întreg contextul exprimă limpede ideea poetului:

„Viața şi robia nu pot sta-mpreună,
Nu e totodată pace şi furtună.'' [220]

Observați că ultimele versuri conțin câteva elemente antagonice (viața=libertatea în opoziție cu robia; pacea cu furtuna=războiul) exprimă de fapt, ceea ce în filozofie şi în logică îndeosebi se numeşte principiul terțului exclus. Un enunț nu poate fi adevărat şi fals în acelaşi timp…

[220] I. Berg, *Dicționar de cuvinte, expresii, citate celebre*, Ed. Vestala, Bucureşti, 2004.

XX. CÂTEVA <u>SEMNALE DE ALARMĂ</u> ŞI PENTRU SOCIETATEA ROMÂNEASCĂ

Capitalul social al dezvoltării unei ţări este asigurat şi de felul în care învăţământul superior susţine libertatea de exprimare în spaţiul academic a studenţilor şi a corpului profesoral.

Metoda de boicotare a reformei universitare, adică a dezbaterilor libere şi transparente, este în principal aceea a intimidării şi a menţinerii autocenzurii. Studenţii se autocenzurează din spaima de a nu fi pedepsiţi la examene, iar profesorii din teama de a nu mai putea avansa în grad didactic. *Şi într-un caz, şi în celălalt se produce un fel de* ***<u>abandon imoral, un troc prin care se instaurează legea tăcerii</u>****. Educarea în acest fel a tinerei generaţii universitare, de la studenţi la cadrele universitare nou intrate în sistem, este toxică pentru viitorul politic, social şi economic al ţării.* ***Instruim tinerii să creadă că <u>lipsa opiniei</u> este mai rentabilă decît existenţa ei, îi învăţăm că fatalismul şi abandonul au viitor, că o carieră se poate construi prin solidarizări cu incompetenţa şi cu abuzul discreţionar.***

Un exemplu îl am la îndemână la Universitatea de Vest din Timişoara, unde funcţionez. Am iniţiat un Grup de reformă universitară cu profesori cu vizibilitate în spaţiul public, printre ei Marcel Tolcea, profesor de jurnalism, scriitor, sau Smaranda Vultur, cercetător ştiinţific în Comisia Tismăneanu. Am cerut să nu mai candideze pentru viitoarele alegeri universitare informatorii şi ofiţerii sub acoperire care au dat ţării cazurile Carol Sebastian sau Mona Muscă. Am reacţionat la prezenţa în corpul academic a celebrului general în rezervă Paul Vasile, care este sub ancheta procurorului general Dan Voinea, pentru că ar fi condus <u>un adevărat carnaj la revoluţie în Timişoara</u> în care se judecă, printre alţii, cu mama studentului Ferkel de la Arte Plastice. Femeia îl acuză că i-a omorât acestuia tatăl. Rectorul declară că nu-l interesează aspectele morale ale prezenţei acestuia în Universitate, atâta vreme cît generalul cu pricina este un specialist în domeniu, adică, vezi bine, în ştiinţele europene. ***Din tanc direct în Europa.*** *Asta este competenţa acestei noi achiziţii. De altfel, rectorul Ioan Mihai este imun la aspectele etice, deoarece, zice presa, este sub ancheta DNA Bucureşti. Pentru că nu sîntem de acord cu toate acestea, conducerea a decis că atentăm la imaginea Universităţii şi ni s-a transmis că vom fi puşi în discuţia ,,oamenilor muncii'', redenumit Colegiu Academic. Mai nou, aflu că senatul Universităţii ne-a înfierat pentru delict de opinie publică în loc să revoce rectorul şi să-l lase la vatră pe generalul adus cadou în Universitatea oraşului-martir Timişoara pe care l-a martirizat cu tancurile.* [221]

*

<u>''Mintea unui copil este o pagină albă, pe care putem scrie aproape tot ce voim; dar odată ce am scris, cerneala aproape că nu se mai poate şterge.''</u>

*,,**Televiziunea, televizionarea sau mass-media în general reconstruiesc realitatea, configurează un nou mediu de existenţă şi de conştiinţă pentru omul zilelor noastre, <u>un nou mod de a fi</u>.** <u>Ele sunt principalele mijloace ale promovării nihilismului, ale culturii divertismentului şi influenţează decisiv orizontul religios al omului contemporan.</u> Cu siguranţă, fără televizor şi publicitate lumea nu ar fi arătat aşa cum o vedem astăzi. În mod cert, nu s-ar fi înaintat atât de mult în direcţia **<u>degradării valorilor tradiţionale, a relaţiilor personale şi comunitare, a vieţii de familie, a moralei sociale şi individuale</u>**.''* (**Efectele televiziunii asupra minţii umane**, de Virgiliu Gheorghe)

*Dumnezeu l-a creat pe om ,,*după chipul şi asemănarea*'' Sa şi, în virtutea acestui act creator, el este destinat să trăiască într-un anume fel, adică într-o relaţie continuă cu Creatorul său şi cu semenii săi. <u>Prin suflarea dumnezeiască omul a devenit un ,,suflet viu'', o persoană, care nu poate trăi şi nu poate creşte duhovniceşte decât în comuniune cu alte persoane. Rupt de semenii săi omul devine o fiinţă anchilozată duhovniceşte</u>, un individ care se distanţează de societate şi de nevoile ei, care nu mai poate iubi şi comunica cu uşurinţă.*

[221] Daniel Vighi, în art. Universitatea, între spaime şi abandon moral, Cotidianul, 20 noiembrie 2006, p.18.

Din păcate, ultimele decenii au dus la apariția unui nou tip de relație, aceea dintre om şi televizor şi, mai nou, dintre om şi calculator, relație care are ca efect imediat diminuarea relațiilor interumane. Dincolo însă de această scădere a legăturilor pe care fie copii, fie adulții ar trebui să le aibă cu semenii lor în societate, **efectele petrecerii unui timp îndelungat înaintea calculatorului şi mai ales înaintea televizorului sunt dintre cele mai periculoase**. *Privitul la televizor nu este un simplu obicei sau doar un mijloc de informare, cum cred unii; prin ceea ce simțim în timpul vizionării şi prin timpul îndelungat petrecut înaintea lui,* **televizorul influențează în mod categoric viața omului contemporan**.

Privitul la televizor este o activitate total improprie funcționării şi dezvoltării creierului. Se pare că mintea umană se adaptează doar parțial acestui tip de comunicare, şi aceasta cu riscuri mari pentru sănătate. Creierul uman nu a fost dotat cu un sistem care să facă posibilă percepția şi prelucrarea suficient de rapidă a imaginilor în mişcare precum o face, de exemplu, computerul, o maşină perfect adaptată acestei funcții. Depăşit în capacitățile sale, creierul renunță parțial sau total la o seamă de funcții şi procese ce caracterizează în mod obişnuit activitatea sa şi aceasta cu efecte negative majore.

Dacă vizionarea se desfăşoară intensiv încă din primii ani de viață, în perioada 2-5 ani şi, mai târziu, la 5-14 ani când, practic, se dezvoltă creierul, atunci această activitate poate cauza o anumită atrofiere a unor funcții ale acestuia, atât prin lipsa activităților necesare vârstei, cât şi prin solicitarea peste măsură numai a unor părți sau zone ale acestuia. Copiii, tinerii sau adulții la care s-a manifestat acest fenomen riscă să nu-şi mai poată dezvolta niciodată (poate doar în cazuri speciale şi cu eforturi extrem de mari) corespunzător anumite funcții ale creierului, adică vor fi lipsiți de anumite abilități mentale dintre cele de care un creier sănătos dispune în mod normal.

Pe scurt, problemele apărute în urma vizionării TV se regăsesc în tabloul diferitelor sindroame LD (probleme de învățare) şi ADHD (probleme de atenție şi hiperactivitate):

***1.** La mulți dintre copiii de astăzi poate fi constatată cu uşurință* **neputința de a asculta sau urmări cu atenție o expunere oarecare, chiar şi o simplă discuție**. *Aceasta, deoarece la aceşti copii nu s-au dezvoltat suficient abilitățile auditive ce vizează distingerea sunetelor şi analizarea mesajelor verbale. Prin vizionarea TV, micii telespectatori, concentrându-şi atenția, în special, asupra efectelor vizuale, nu şi-au antrenat suficient mintea ca să înțeleagă şi să rețină în mod discursiv,* **s-au deprins să ignore mesajele vorbite**.

***2.** Deficiențele privind memoria de scurtă durată alcătuiesc unul dintre principalele motive ale diminuării atenției. Tinerii la care apare sindromul LD nu pot reține în minte un interval de timp suficient de lung cuvinte sau fraze abia auzite, astfel încât să poată construi înțelesul mesajului care li se comunică. Ei nu pot urmări ideea care li se comunică dacă frazele sunt prea lungi, căci au uitat ceea ce li s-a spus cu câteva momente mai înainte.*

3. **Tinerii generației TV nu pot înțelege, nu-şi pot aminti şi nu pot aplica ceea ce au citit**. *Televiziunea scade semnificativ dispoziția şi capacitatea de a mai citi şi aceasta pentru că structura creierului celor care au crescut cu televizorul defavorizează în mod decisiv această capacitate. Prin înlăturarea lecturii însă tânărul societății urbanizate pierde unul din cele mai importante mijloace pe care le avea pentru dezvoltarea structurală a creierului.*

4. **Imaginația tinerilor care se uită mult la televizor este foarte puțin creativă, foarte săracă**, *în ciuda faptului că mintea lor este prinsă în diferite scenarii mentale sau reverii mai mult decât în cazul unui om normal. Aceste reverii însă, nu stimulează imaginația, ci o epuizează.*

***5.** Diminuarea activității emisferei stângi a creierului pe perioada vizionării sau nedezvoltarea normală a funcționării acesteia, în urma miilor de ore petrecute în fața televizorului, are* **repercursiuni puternice asupra gândirii logice şi analitice, asupra raționamentului matematic sau ştiințific în general**.

***6.** De asemenea,* **afectarea dezvoltării emisferei stângi se răsfrânge distructiv asupra limbajului, a construcțiilor sintactice, a gramaticii, a folosirii limbii în procesul de gândire şi, mai ales, a folosirii limbii** *ca mijloc fundamental pentru dezvoltarea creierului. Dificultățile devin*

mult mai evidente după clasa a III-a când sunt necesare abilități lingvistice de un nivel superior şi care nu s-au dezvoltat din cauza vizionării excesive. În liceu, dificultățile de limbă continuă să se manifeste în chestiunile subtile precum: planificarea, succesiunea şi organizarea nuanțată a conceptelor, înțelegerea raporturilor dintre cauză şi efect, a relațiilor dintre idei în timpul citirii etc.

7. Cercetătorii arată în mod clar că **elevii cei mai buni sunt aceia care tind să se uite cât mai puțin la televizor**. *Mai mult decât atât, cu cât creşte timpul dedicat vizionării, cu atât rezultatele şi performanțele şcolare sunt mai slabe. Deşi tinerii de astăzi dețin mai multe informații ca în trecut ei se dovedesc totuşi incapabili de a face conexiuni, de a organiza cunoştințele pe care le posedă şi de a trage concluziile.*

8. *Cu toate că televizorul nu sprijină învățarea conştientă, el se dovedeşte a fi un* **instrument ideal pentru doparea (intoxicarea) subconştientului**. *Prin modelarea acestuia, televizorul reuşeşte să condiționeze anumite dorințe sau comportamente,* **să influențeze, *de fapt*, din umbră mințile oamenilor**.

9. **Tinerii generației TV nu mai au capacitatea de a rezolva probleme** *sau dispoziția de a o face, deoarece întâmpină dificultăți în a procesa suficient de repede informația din cauza unei comunicări între cele două emisfere cerebrale insuficient de bine dezvoltate. Reacțiile mentale sunt prea lente, răspund cu greutate la întrebări care le solicită gândirea şi renunță repede la a se concentra asupra rezolvării unor situații date, nefiind capabili să-şi țină mintea suficient de mult timp sub o sarcină anume.*

10. *Copiilor sau tinerilor crescuți cu televizorul le vine foarte greu, char imposibil celor mai grav afectați,* să se concentreze asupra unei anumite activități. ***Ei nu pot asculta sau urmări explicațiile, nu pot duce la bun sfârşit lucrurile începute, alternând rapid o activitate cu alta; întâmpină dificultăți în a-şi organiza şi planifica acțiunile. Acționează înainte de a gândi, nu au răbdare, sunt hiperactivi şi extrem de irascibili.***

Astfel, efectele televiziunii merg până acolo, încât ***remodelează omul în întregime****. Ea îmbolnăveşte şi trupul, dar şi mintea ca putere a sufletului, izolând omul nu doar de semenii lui, ci mai ales de Dumnezeu, Creatorul şi Mântuitorul său.* [222]

*

Efectele economice ale schimbărilor climatice. *Schimbarea climei ar putea provoca daune economiei globale în valoare de 5,5 trilioane de euro până în 2050, în lipsa unor măsuri privind reducerea emisiilor de gaze cu efect de seră. Potrivit unui studiu realizat de economistul Nicholas Stern, dacă am acționa acum, ne-ar costa doar 275 de miliarde de euro. Pentru a stabiliza nivelul de* $C0^2$ *din atmosferă, emisiile ar trebui reduse imediat. Orice schimbare va dura zeci de ani.*

Pierderi posibile. Inundații: Peste 100 de milioane de refugiați din zonele joase. Seceta: Unul din şase oameni ar putea suferi din cauza secetei. Agricultura: Producția ar scădea. Sănătate: S-ar răspândi bolile tropicale. Energie: Aprovizionarea ar putea fi pusă în pericol. Natura sălbatică: Peste 40% dintre specii ar dispărea. […]

Până nu demult, încălzirea globală era studiată mai mult din punct de vedere economic. Numărul alarmant al morților înregistrat în 2003, ca urmare a valului de căldură din Europa, resimțit şi la noi, a impus noi studii privind impactul efectului de seră asupra sănătății umane.

Bătrânii şi hipertensivii, cei mai afectați. *Valurile de căldură, inundațiile, mărirea suprafeței de apariție a bolilor transmise de înțepătura țânțarilor şi dezvoltarea afecțiunilor de stomac cauzate de apă sunt câteva dintre efectele încălzirii globale cu influență asupra omului. Acestea sunt enumerate de reprezentanții Organizației Mondiale a Sănătății (OMS) în raportul ,,Schimbarea climatului şi adaptarea strategiilor pentru sănătatea umană'', publicat în 2006.*

---

[222] Dintr-un pliant, **Efectele televiziunii asupra minții umane, - *un avertisment pentru părinți şi copii* -,** Suceava, ianuarie, 2007.

„Bătrânii, hipertensivii şi persoanele cu afecţiuni cardiovasculare sunt cei mai afectaţi de valurile de căldură din ultimii ani, din timpul verii'', afirmă reprezentantul OMS în România, Victor Olsavszky.

Inundaţiile şi sănătatea mintală. *Inundaţiile cauzate de perioadele lungi de secetă urmate de ploi torenţiale, ca acelea de la noi din verile trecute, au un impact negativ în special asupra sănătăţii mintale, precizează specialiştii, care adaugă că astfel de efecte sunt şi cele cu durata cea mai lungă.*

Meningita, encefalita sau malaria sunt boli infecţioase transmise prin înţepăturile de insecte care pot fi întâlnite pe viitor şi în România, în urma creşterii temperaturilor în emisfera superioară. Temperaturile ridicate modifică şi modul de transmitere a bolilor, şi rata de supravieţuire a virusului atât în gazdă intermediară (insectă), cât şi la om'', susţin reprezentanţii OMS. Soluţia: dezinsecţia făcută corect în timpul verii şi epurarea apei.

În raportul Organizaţiei Mondiale a Sănătăţii, se atrage atenţia asupra necesităţii regândirii planurilor urbanistice şi a izolaţiei clădirilor pentru ca oamenii să suporte mai bine canicula...[223]

Am reprodus aceste fragmente pentru că educaţia, manipularea şi influenţa televiziunii (în general), dar şi încălzirea globală se numără printre subiectele de interes major şi merită să reflectăm mai des asupra lor şi mai profund. Aceste subiecte sunt tratate în antologia de faţă, în mai multe capitole şi în acest fel ele se completează. De pildă, am amintit în alt loc despre fenomenele extreme (vânturi puternice şi inundaţii catastrofale, prognozate şi pentru anul 2007…) provocate de încălzirea globală, care se datorează în primul rând unor ţări puternic industrializate şi cu o creştere economică semnificativă, care n-au semnat nici până acum Protocolul de la Kyoto (din Japonia) de reducere a emisiilor de gaze poluante, printre care SUA, China şi India…

Desigur, ne întrebăm ce-am putea face noi românii, în acest sens? Trebuie să milităm pentru protejarea ecosistemului şi echilibrului acestuia, pentru investiţiile în această direcţie (dintre care aş aminti filtrele ecologice, motoarele mai puţin poluante, folosirea energiilor alternative etc.) Iar, în plan spiritual, ortodoxia şi morala sa creştină ar putea contribui în mare măsură la reducerea „pedepsei divine'' pentru păcatele lumii contemporane. Am ales, mai jos, trei „povestiri cu tâlc'', drept argument pentru a vă convinge de acest adevăr.

*

1. Dragostea călugărului.

Pe un drum, un câine a sărit la un om şi a început să-l latre. Omul, însă, a pus imediat mâna pe o piatră şi a aruncat după animal. Câinele s-a ferit şi, ce să vezi ?!, a sărit mai tare la om, gata-gata să-l muşte. Speriat rău, omul a mai apucat doar să intre într-o curte şi să trântească poarta. Acum stătea acolo, în timp ce câinele urlă de mama focului dincolo de gard.

Chiar în acel timp, a trecut pe stradă şi un călugăr. Văzându-l, câinele a sărit la părinte, lătrând şi arătându-şi colţii. Liniştit, călugărul a scos o bucată de pâine din traistă şi i-a întins-o căţelului. Imediat, acesta a încetat să latre, s-a apropiat uşor-uşor şi, dându-şi seama de bunătatea omului, a luat bucăţică de pâine chiar din mâna acestuia şi a început să o mănânce de zor. Apoi s-a aşezat lângă călugăr, dând din coadă.

- Vezi, omule – i-a spus părintele celui din spatele gardului – bunătatea naşte totdeauna bunătate. Dacă tu ai fost rău cu câinele, cum ai fi vrut să fie el cu tine. Hai, vino şi mângâie-l!

Să nu mai faci niciodată un rău, acolo unde poţi face bine. Şi crede-mă, oriunde şi oricând poţi face numai bine. De tine depinde!

„Dragostea este bucuria de a face altora bucurii''.

2. Sfânta simplitate.

[223] Ionela Croitorescu, în art. Încălzirea globală atacă sănătatea, Suplimentul Viaţa la Evenimentul zilei, 16 ianuarie, 2007, p.28.

Un preot de la ţară, mergând cu treburi spre satul vecin, a văzut o femeie din parohia sa spălându-şi rufele în râu şi, apropiindu-se, a întrebat-o:

- Duminică, la slujbă, am văzut că nu m-au ascultat toţi cu atenţie. Poate că am vorbit lucruri prea savante şi mă gândesc, duminica asta, să vorbesc mai pe înţelesul oamenilor. Spune-mi, dumneata ce-ai înţeles din ce-am spus eu la predică?

- Părinte, i-a răspuns cu smerenie femeia, eu n-am multă carte, dar aş vrea să vă întreb şi eu ceva: vedeţi pânzele ce le spăl eu acum? Apa trece prin ele şi le curăţă. Credeţi că ele au habar de cum le-a curăţat apa? Şi cu toate astea, devin albe şi frumoase. Nu înţeleg eu, în biserică, tot cuvântul sfinţiei tale, dar simt în suflet căldura Duhului Sfânt, Care mă curăţeşte de păcat, aşa cum apa aceasta curăţă pânzele mele. Tare mulţumit a plecat preotul văzând un om care nu e doar cu gândul la cele sfinte, ci şi cu sufletul.

„La Dumnezeu ajungem printr-un anume mod de viaţă, nu printr-un anume fel de a gândi''.

3. Suflet întunecat.

Într-o iarnă grea, un călugăr a plecat spre satul de la poalele muntelui, să vadă de sănătatea unui copil pe care boala îl ţintuise la pat. La marginea pădurii, a găsit, căzut în zăpadă, un cerb mort de foame şi frig, dar şi-a continuat drumul. Ajuns în casa băiatului, l-a chemat pe tatăl acestuia şi i-a spus:

- Am găsit, nu departe de aici, un cerb pe care frigul şi foamea l-au răpus. Haide să îl iei şi veţi avea hrană pentru o vreme!

Bucuros, omul i-a mulţumit călugărului şi l-a urmat la locul cu pricina. Lângă cerbul mort, însă, zăcea acum un lup, care, găsind între timp animalul, îl devorase. Neştiind să se oprească la timp, mânat doar de o lăcomie exagerată, lupul mâncase mai mult decât i-ar trebuit şi decât ar fi avut nevoie. Acum zăcea mort, ucis de propria lui lăcomie. Văzând toate acestea, călugărul îi spuse ţăranului:

*- Vezi tu, unii sunt asemenea cerbului, răpuşi de griji şi nevoi, de lipsuri şi greutăţi. Sufletul lor se întunecă şi ''**îngheaţă**'' în atâtea necazuri. Aceştia uită de Dumnezeu şi de cele sfinte, furaţi de viaţa grea pe care o trăiesc, când doar credinţa le-ar mai putea încălzi sufletul. Numai dragostea şi mila lui Dumnezeu îi pot întări; nu trebuie decât să le caute. Însă, alţii – vai de aceia! – sunt asemenea lupului.*

*Au ce le trebuie, au chiar mai mult decât le-ar trebui şi, cu toate acestea, sunt şi ei morţi sufleteşte. Trăiesc doar pentru ei, când ar putea să dea şi altora. Sufletul lor este ''**îngheţat**'' de egoism, întunecat de lăcomie. Vai de ei, căci păcatul lor este cu atât mai mare! Să fii copleşit de greutăţi este o neputinţă, însă să fii doborât de plăceri este o ruşine! La Judecata ce va veni curând, va fi rău de sufletul îngenuncheat de greutăţi, dar va fi vai şi amar de sufletul îngenuncheat de plăceri.*

''Ispitele sunt de două feluri: sau strâmtorile vieţii încearcă inimile, vădind răbdarea lor, sau belşugul vieţii devine iarăşi chip de ispită. E la fel de greu, atât să-ţi păstrezi sufletul neînjosit de greutăţi, cât şi să nu ţi-l jigneşti în situaţii înalte''. [224]

*

Fă-ţi o rememorare a faptelor zilei, chair dacă nu le scrii, vezi ceea ce ai făcut bun şi ceea ce ai făcut rău. Pune în balanţă, urmează-le pe cele bune şi lasă-le pe cele rele. [...]

***Fără Liturghie nimeni nu se mântuieşte**. Pentru că oricât te-ai ruga tu în particular, îţi lipseşte harul Duhului Sfânt, îţi lipsesc Sfintele Taine. Iar dacă vii numai la Taine, când şi când, de patru ori pe an să te spovedeşti, n-ai făcut nimica.*

Liturghia este cea care sfinţeşte viaţa omului. [225]

---

[224] Pret Aurel Radu, în art. **Povestiri cu tâlc**, Monitorul de Suceava, 12 ianuarie 2007, p.14.

[225] Ibidem.

XXI. SUNTEM NOI CONŞTIENŢI DE PERICOLUL PROPAGANDEI INTENSE A IDEOLOGIEI „UMANISMULUI'' SECULARIZAT?

UMANISM, mişcare a umaniştilor Renaşterii (Erasm, Montaigne, Budé), care a reabilitat atât literatura Antichităţii greco-latine cât şi reflecţia personală. ***Doctrină morală care recunoaşte în om valoarea supremă*** *(se opune atât fanatismului religios, cât şi etatismului politic, care ar vrea să-l sacrifice pe individ raţiunii de stat):* ***principiul său de morală este acela al* toleranţei***, filosofia care îi este proprie apără ideea de* progres *al civilizaţiei către o formă ideală de umanitate, liberă, datorată progresului tehnic, faţă de contingenţele naturii (foame, frig, boli), cât şi faţă de ceilalţi oameni (într-o societate fără lupte, fără clase şi totuşi organizată), graţie instituirii unei constituţii mondiale ideale.*

*Termenul de ,,umanism'' se aplică, istoriceşte, ,,**Religiei umanităţii**'' pe care Auguste Comte a vrut să o substituie aceleia a lui Dumnezeu, iar azi se aplică oricărei teorii filosofice, sociale, politice care are drept scop suprem dezvoltarea nelimitată a posibilităţilor omului şi respectul real al demnităţii persoanei umane (ceea ce constituie un scop moral şi, de asemenea, un program economic).* [226]

*

,,Omenirea nu se va fi eliberat până când ultimul rege nu va fi spânzurat cu măruntaiele celui din urmă popă.'' **Diderot**

Cu vreo trei săptămâni în urmă s-a petrecut în România un fapt fără precedent. La presiunile reprezentanţilor şi simpatizanţilor ONG-ului ,,Solidaritatea pentru libertatea de conştiinţă'', o instituţie de stat ,,autonomă'', Consiliul Naţional pentru Combaterea Discriminării'' a recomandat Ministerului Educaţiei şi Cercetării ***elaborarea şi implementarea unor norme interne prin care să fie eliminate icoanele şi simbolurile religioase din şcolile publice, cu excepţia orelor de religie****.*

Cum era de aşteptat, decizia CNCD a provocat oprobiul public. Din orice perspectivă ai privi, să elimini icoanele din şcolile publice, într-o ţară profund *creştină, în care religia a fost pusă la zid timp de patruzeci de ani, rămâne* ***un tupeu nemaipomenit****. Grupul de interese care a orchestrat întreaga afacere a încercat din răsputeri să dea evenimentului o conotaţie ,,istorică'' şi proporţiile unei bătălii majore dintre iconoduli şi iconoclaşti. Cu cât mai mare scandalul, cu atât mai ,,asediaţi'', mai victimizaţi au apărut, în ochii opiniei publice, bravii iconoclaşti. Şi cu atât mai mişelească riposta majorităţii ortodoxe. Un observator naiv ar fi avut impresia unui război religios între români.*

Mulţi au remarcat, dar puţini au avut curajul să o declare public: grupul iconoclaştilor (E. Moise, G. Andreescu & Co.) reprezintă interesele ***,,Solidarităţii pentru libertatea de conştiinţă'', un membru asociat al* IHEU *(International Humanist and Ethical Union)****. IHEU, cu sediul la Londra, nu este un ONG oarecare, ci* ***faimoasa uniune mondială a organizaţiilor umaniste (World Union of Humanist Organization)****. Această organizaţie umbrelă are ,,statut consultativ special'' pe lângă UNICEF şi Consiliul Europei şi menţine ,,relaţii operaţionale'' cu UNESCO (vezi www.iheu.org).*

Spune-mi cu cine te aduni, ca să-ţi spun cine eşti. În mentalul românesc, UNICEF şi UNESCO sunt foruri unanim *respectate, care trudesc* dezinteresat *pentru binele omenirii. De pildă, a lucra pentru UNESCO este un vis şi un El Dorado pentru elitele noastre intelectuale (cazul Nicolae Manolescu), cum tot un ideal trandafiriu rămâne UNICEF pentru starul mediatizat Andreea Marin. Uităm că regimul ceauşist, nicidecum ,,BBC''-ul sau ,,Europa liberă'', a fost cel care a popularizat printre români imaginea unui UNESCO neprihănit. (Prin ordin de la Comitetul Central, Editura Politică era obligată să traducă şi să publice în regim de urgenţă cărţile şi broşurile propagandistice scrise de şefii UNESCO.) Din perspectiva multor americani, UNESCO este şi a fost întotdeauna o emblemă a birocraţiei ONU, antisemitismului, antiamericanismului, tiermondismului şi socialismului globalizat. Este bine să reamintim că în iulie 1987, sub Administraţia Reagan, SUA s-au retras din UNESCO, revenind după 18 ani, printr-o decizie controversată a preşedintelui George Bush.*

---

[226] Didier Julia, *Dicţionar de filozofie*, Ed. Univers Enciclopedic, Bucureşti, 1999, p.351.

Să plecăm totuşi de la premisa că IHEU nu s-a molipsit de bolile UNESCO în cursul ,,relaţiilor sale operaţionale'' cu forul mondial. Să n-o judecăm după prieteni, ci după ideile şi obiectivele sale. ***Farul călăuzitor al International Humanist and Ethical Union sunt cele trei „Manifeste Umaniste''. Redactate în perioade diferite (1933, 1973 şi 2003), ele stau la baza*** **umanismului secular.** ***Este ideologia în numele căreia s-a dat „atacul la icoane''.*** *,,Manifestul'' din 1933, ,,produsul a multor minţi'' (treizeci şi cinci de creiere iluminate), vădea ambiţii mari, pe care autorii nu le ascundeau după degete.* ***Pur şi simplu, îşi propunea să făurească*** **o nouă religie -** ***„vitală, fără de frică şi directă'', care s-o rupă definitiv cu trecutul.***

,,Manifestul'' asimilează religia unei tehnici (cult) de adaptare *la mediu (*environing situation*) ,,capabilă să furnizeze obiective sociale adecvate şi satisfacţii personale''. Orice religie depinde de alinierea celor trei factori:* tehnica *religioasă,* mediul *,,înconjurător'' şi* necesităţile *(obiectivele) sociale şi personale: ,,O schimbare a oricărui factor rezultă în modificarea formelor exterioare ale religiei''. Cu alte cuvinte, o religie este un produs creat de* animalul social numit om *printr-o tehnică religioasă în conformitate cu nevoile ,,culturii'' sale (,,cultură'' în sensul american al cuvântului). (Notă: În spaţiul cultural nord-american, cuvântul ,,culture'' denumeşte totalitatea miturilor, simbolurilor, stereotipurilor şi stilurilor de viaţă ale unui grup de oameni. În ştiinţele sociale americane este larg răspândită ideea că psihologia unui individ este ,,plăsmuită'' de ,,cultură''. Într-o manieră similară, iconoclaştii români consideră icoanele un simbol care-l ,,condiţionează'' pe copil. În opinia lor, eliminarea icoanelor din şcoli ar schimba automat comportamentul religios al copilului.) Pentru alinierea deplină a celor trei factori, este nevoie ca animalul să se împlinească – nevoile sale personale nu sunt o componentă minoră, ci cheia însăşi a eficienţei religioase. Plecând de la o definiţie dterminist utilitară,* ***„umanismul'' se vrea a fi noua tehnică religioasă „făurită după nevoile acestei epoci''***. [227]

*

*Deşi unii au numit-o ,,**satanism**'', eu consider religia ,,umanistă'' o* tehno-spiritualitate *dominată de logica instrumentală. ,,Religia'' – declară primul ,,Manifest Umanist'' - ,,trebuie să-şi formuleze speranţele şi planurile în lumina spiritului şi metodei ştiinţifice''.* ***Prin tehnica religioasă, furnizată de „umanism'', animalul social învaţă să se*** **adapteze** ***la noua „cultură''. Întrucât „individul născut într-o anumită cultură este în mare parte modelat de acea cultură'', el este incapabil să adopte o atitudine de revoltă. Pentru a trăi satisfăcut, la nivel senzorial, trebuie să devină un conformist, perfect adaptat la mediu. Abilitatea de adaptare „fără durere'' la ambientul tehnologic înlocuieşte calităţile indispensabile ale creştinului: libertatea şi responsabilitatea individuală. Omul liber al creştinismului este înlocuit cu sclavul fericit al umanismului secularizat.***

,,Nu vă potriviţi chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceţi prin înnoirea minţii voastre'', îi îndemna Apostolul Pavel pe primii creştini. Pentru cel care crede în Hristos, adaptarea la ,,chipul veacului acestuia'' – la ,,nevoile acestei epoci'', în lexiconul ,,Manifestului'' – este un păcat suprem. Nu degeaba ***„adaptarea la împrejurări se cheamă conformism şi conformistul se deosebeşte de ploşniţă doar prin aceea că ea n-are raţiune''*** *(Petre Ţuţea). În doctrina morală a bisericii creştine, persoana liberă şi responsabilă este cea care adaptează mediul la nevoile sale. Creştinul nu se poate supune ,,nevoilor acestei epoci'' întrucât lumea păcătoasă nu-i încă aşa cum ar trebui să fie. Creştinul este creat să se autodepăşească, crescând în Dumnezeul personal, în vreme ce ,,umanistul'' este lipsit de orice transcendenţă. Acesta din urmă nu se poate desprinde nici de natură, nici de structurile sociale şi economice, care îl ,,plămădesc'' ca pe o bucată de plastilină. Incapabil să acţioneze în chip de agent al schimbărilor sociale şi personale, ,,umanistul'' se mulţumeşte să se adapteze la situaţiile date.*

,,Manifestul Umanist I'' îndeplineşte un scop propagandistic. ,,Religia'' sa era menită să-l integreze pe omul de la începutul secolului XX într-o societate masificată şi în curs de secularizare. O privire aruncată asupra pedagogiei celebrului semnatar al ,,Manifestului'', filozoful John Dewey, ne

[227] Ovidiu Hurduzeu, în art. **Ideologia „umanismului'' secularizat**, rev. Idei în dialog, ianuarie 2007, pp.37-38.

*va aduce noi clarificări. Umanismul secularizat nu face decât să transpună în plan religios câteva dintre principiile ,,părintelui educației americane''. În ochii lui Dewey, scopul educației este o ,,adaptare mai bună'' (*better adjustment*) a copilului la mediul înconjurător. Ca şi ,,religia'' umanistă, educația era interesată de ,,socializarea'' animalului uman. În Statele Unite, ideile lui Dewey au reuşit în mare parte să transforme educația într-un laborator de îndoctrinare în masă (şcolile publice) la dispoziția pedagogilor stângişti. Încă din 1916, un observator lucid remarca: ,,***În sistemul social conceput de Dewey nu este loc pentru nici un individ care doreşte să-şi trăiască viața în sfera privată a propriei sale conştiințe. Sfera privată este privită ca un lux păcătos. Indivizii trebuie să ia aminte că, la urma urmei, nu sunt decât «agenți pentru revizuirea şi transformarea unor credințe învechite»***. În concluzie, suntem înclinați să credem că, în ciuda faptului că domnul Dewey apără cu argumente sofisticate individualismul, **idealul său moral este cel al «unui bun amestec»**. [228]*

*

,,Manifestul Umanist II'' a fost redactat în 1973 de Paul Kurtz şi Edwin H. Wilson ca o versiune lungită şi actualizată a ,,Manifestului'' din 1933. Actualizarea ia forma unui ghiveci de idealuri angelice, principii ,,politic corecte'' şi măsuri de bun-simț, un ,,de toate pentru toți'' scris în limba de lemn, deja instituționalizată, a broşurilor pentru ,,apărarea drepturilor omului''. Pentru a nu-i aliena, editorii ,,Manifestului II'' le reamintesc cititorilor că ,,nu este necesar să aprobe documentul în fiecare detaliu'', ci doar ,,viziunea sa largă''. (Din 1973 încoace, IHEU tot colectează semnături – lista rămâne deschisă).

*De data aceasta, obiectivul nu mai este o nouă ,,religie''. Umaniştii enunță ,,un set de principii comune care să servească drept bază pentru o acțiune unitară''. Scopul? Nici mai mult, nici mai puțin decât **făurirea unei ,,societăți seculare de dimensiuni planetare**''. De data aceasta ne aflăm în plină utopie mondialistă, cu retorica ei obişnuită: atacuri împotriva statului național, propuneri pentru un ,,guvern federal transnațional'', măsuri populiste de orientare socialistă (eradicarea sărăciei, pace universală, reducerea cheltuielilor militare), drepturile omului, profetism tehnologic. ,,Manifestul II'' nu este nici primul, nici ultimul proiect de ,,federație mondială''. (Notă: V. Ovidiu Hurduzeu,* **Sclavii fericiți**, *cap. ,,Utopia mileniului trei: Noua Ordine Mondială'')* ***Ceea ce-l caracterizează este*** **intoleranța** ***totală față de creştinism ca religie revelată. Toți vor fi*** **integrați** ***în cetatea globală, de la homosexuali până la libertarieni, cu excepția creştinilor.*** *Deşi ,,Manifestul II'' se referă la ,,religiile tradiționale'', cea vizată este fără îndoială religia creştină.*

Iată motivele pentru care creştinismul este un obstacol în calea ,,progresului'' şi ,,face un deserviciu rasei umane'': ,,Credința într-un Dumnezeu care îți ascultă rugăciunile [...] este o credință demodată''; ,,Promisiunea vieții veşnice sau teama de chinurile infernului sunt şi iluzorii şi dăunătoare''. Creaționismul este o invenție întrucât ,,ştiința afirmă că specia umană este produsul forțelor evoluționiste naturale''; ,,Dogmele şi miturile religiilor tradiționale nu trec testul evidenței ştiințifice''; ,,Personalitatea totală (a individului) este o funcție a organismului biologic care tranzacționează într-un context social şi cultural''. Concluzia? Religiile tradiționale nu pot fi ,,reinterpretate'' şi adaptate ,,situației curente'': ,,Astfel de reinterpretări deseori perpetuează stările de dependență şi fuga de realitate; ele devin cu uşurință obscurantiste, împiedicând libera folosire a intelectului. În schimb, avem nevoie de obiective şi scopuri complet noi''. [229]

*

Ce li s-ar întâmpla oare creştinilor într-un stat mondial condus de ,,umanişti''? Care vor fi atunci ,,obiectivele şi scopurile complet noi'' ale guvernanților? *Îmi trec fiori pe şira spinării; în mod obscurantist, scuip în sân, şi mă închin la icoană... Nu vreau să irosesc spațiul tipografic, riscând totodată să-l plictisesc pe cititor cu descrierea ultimului ,,Manifest'' – acesta nu-i decât o*

[228] Ibidem.
[229] Ibidem, p.38.

scurtă anexă, plină de banalităţi, a ,,Manifestului II''. Mai important este să găsim un numitor comun al dogmelor prezentate în cele trei documente.

În primul rând, ***umanismul secular are toate ingredientele unei ideologii****:*

1) prezintă un set de dogme pe care suntem invitaţi să le luăm drept adevăruri de necontestat. De pildă, postulatele darwinismului antropologic sunt considerate probe indiscutabile, universal valabile;

2) nu face nici o referire la originea sau valoarea ideilor şi principiilor enunţate;

3) dogmele sunt actualizate din necesităţi ideologice (o ideologie nu este eficientă decât în măsura în care conţinutul ei se referă la situaţii prezente). De aici necesitatea unor manifeste reînnoite periodic;

4) ca orice ideologie, este o doctrină-fundament care urmăreşte să declanşeze acţiunea unor mari mase de oameni;

5) serveşte unor scopuri propagandistice.

Propaganda în favoarea statului mondial, a secularismului, a excluderii creştinismului din spaţiile publice etc. se bazează, printre altele, pe ideologia umanismului secularizat. Ca să fie propagate în mod eficient, cele trei ,,Manifeste'' au un conţinut flexibil şi fluid (orice propagandă trebuie să fie ,,oportunistă'', să ţină seamă de realităţile pe care vrea să le influenţeze). ***Prin propagandă, „umaniştii'' secularizaţi încearcă să-şi transforme treptat ideologia într-o realitate socială şi dogmele în mituri. Aceasta implică instituţionalizarea „umanismului'' şi formarea unei birocraţii care să-l impună.***

În al doilea rând, ***„umanismul'' secularizat ridică raţionalismul utilitar la nivel de principiu metafizic.*** *O religie este ,,corectă'' atâta timp cât îndeplineşte indicatorii de eficienţă ai satisfacerii necesităţilor sociale şi individuale; ,,etica este autonomă şi situaţională'', ,,binele'' şi ,,răul'' fiind judecate după criterii contingente şi circumstanţiale;* ***icoanele din şcoli sunt „rele'', în timp ce „multiplele varietăţi de explorare sexuală nu sunt considerate prin ele însele un «rău»''*** *(,,MU – II'').*

În al treilea rând, ,,umanismul'' secularizat promovează pluralismul antisocial al grupurilor autarhice. Prin ,,atacul la icoane'', ,,umaniştii'' au divizat în mod artificial o comunitate organică în două grupări antagonice: iconoclaştii şi iconodulii. Fiecare grup îşi cere dreptul la ,,autodeterminare'', folosind propria sa logică. ***În final, disputa se va rezolva printr-un „dialog'' dictat de raţiunile utilitare ale unei puteri instituţionale.***

În al patrulea rând, ***„umanismul'' secular este o ideologie a fericirii, precum comunismul. Dogmele sale sunt înfeudate mitului Progresului, Ştiinţei, Păcii universale şi Fericirii viitoare.*** *,,Umanismul'' vrea să schimbe realitatea pe baza unei motivaţii raţionalist pragmatice, dar în final ajunge, ca şi comunismul, la o negare a realităţii de dragul iluziilor proclamate.*

În al cincilea rând, umanismul secular eludează complet problema ontologică. Chestiunile privitoare la cauza şi scopul existenţei sunt înlocuite de ,,investigaţia ştiinţifică'' şi gândirea utilitarist empirică: ,,Cunoaşterea lumii este bazată pe observare, experimentare şi analiză raţională. Umaniştii găsesc că ştiinţa este metoda cea mai bună pentru a înfăptui această cunoaştere, cât şi pentru rezolvarea problemelor şi dezvoltarea tehnologiilor benefice'' (,,MU – III''). [230]

*

Să vedem, în final, cum ajung ,,umaniştii'' seculari să-şi atingă scopurile. Deocamdată obiectivul lor este să convingă populaţia să accepte, mai mult sau mai puţin voluntar, ideea secularizării şi mondialismului. De asemeni, îşi propun să izgonească creştinismul din spaţiul public: ,,separarea bisericii de stat şi separarea ideologiei de stat sunt imperative'' (,,MU – II''). ***(Statul*** **trebuie** ***să adopte însă religia şi ideologia umanistă dacă nu vrea să fie declarat naţionalist, fascist, totalitar****).* ***Gândirea individului trebuie trasformată treptat****. Comuniştii s-au precipitat – graba le-a stricat treaba. Dogmele secularizării şi mondializării trebuie să apară în lumina raţională a*

[230] Ibidem.

democrației, a drepturilor omului, a unor idei de bun-simț, nicidecum în adevărul lor extremist și totalitar. Precum (neo)comuniștii gramscieni și maoiștii, ,,umaniștii'' se concentrează pe factorul ,,conștiință''. ***Lupta lor pentru transformarea societății și a individului o poartă în sânul societății civile, pe câmpul artei, literaturii, în mass-media, școli și universități.***

,,Umaniștii'' seculari ar fi dispărut de mult ,,din memoria calculatorului'' dacă nu și-ar fi găsit un sponsor de nădejde ***– capitalismul corporatist și financiar****: ,,Trebuie să lărgim comunicarea și transportul transfrontalier. Restricțiile de călătorie să înceteze. Lumea trebuie să fie deschisă diferitelor puncte de vedere politice, ideologice și morale, să dezvolte un sistem mondial de televiziune și radio pentru informare și educație''; ,,În actuala perioadă istorică, a fi devotați întregii omeniri este devotamentul cel mai înalt de care putem să dăm dovadă; el transcende îngustele noastre loialități față de biserică, stat, partid, clasă sau rasă și ne deschide drumul spre o viziune mai largă a dezvoltării potențialului uman. Ce scop mai îndrăzneț pentru omenire decât ca fiecare persoană să devină, atât în teorie cât și în practică, un cetățean al lumii'' (,,MU – II'').* [231]

*

Cetățeni ai lumii…lărgirea comunicării și transportul transfrontalier…abolirea loialităților meschine față de biserică și statul național…Ce să-și dorească mai mult liderii marilor corporații tranasnaționale, mahării imperiilor financiare? E greu să mori pentru o omenire abstractă. Mult mai ușor este să-ți manifești devotamentul pentru reprezentanții ei din teritoriu. Cine n-ar uita și de casă și de masă dacă ar fi să lucreze pentru Microsoft-ul lui Bill Gates?! Când la București, când la Londra sau Seattle…Să-ți bei cafeaua ,,Starbucks'' în timp ce conduci mașina pe autostrada transcontinentală…Să te închipui dimineața femeie, la prânz bărbat și seara să te culci în cyberspace *cu amante de sex incert…Să dormi visându-te hibrid, un post-om…Și dimineața să te întrebi cum vei reacționa când, peste câțiva ani, fiul tău te va anunța: ,,Tată, eu n-am timp, dar te poți adresa inteligenței artificiale din mine'' (Notă: V. Interviul cu futurologul Ray Kurzweil, publicat în* Hemispheres*, noiembrie 2006: ,,Prin anii 2035 cu greu vei găsi un om care să nu aibă încorporată inteligență artificială într-o manieră substanțială. Acești oameni vor fi* ***hibrizii****.'')*

Omul nou, cetățeanul lumii, nu poate să se nască atâta timp cât icoanele rămân în sala de clasă. Icoana de pe perete – nimic altceva decât un copil crescut în satul său în locul copilului crescut de global village*. Dăm jos icoana, îl separăm pe copil de familie, sat și neam – îl aruncăm să înfrunte direct o societate de masă mondializată.* ***În mijlocul „alor lui'', încadrat de structuri locale, copilul era protejat de influențele propagandei „umaniste''.*** *Grupurile organice au tradiții, o viață emoțională și spirituală puternică și bine structurată. Greu să le pătrunzi.* ***Odată ce grupul organic este dezmembrat*** *– tata pleacă la cules de căpșuni în Spania, mama cântă într-un bar din Italia, copilul rămâne cu rudele din satul vecin -,* ***individul devine un dezrădăcinat, un izolat în mijlocul masei****. În acest moment intervine propaganda ,,umanistă''. Începe să-l proslăvească: tu ești măsura tuturor lucrurilor, Dumnezeul Dumnezeilor! Individul nu are nici o protecție. Unele voci îi șoptesc: Ești cel mai frumos! Altele: Ești cel mai bun! Oscilează mereu. Propaganda ,,umanistă'' îi arată însă* **drumul integrării**. *Poate deveni cetățean al lumii dacă se integrează într-un nou grup. Un grup constituit artificial: o echipă de muncă, un grup de interese, un partid, o comunitate de homosexuali. În noul grup, individul este în același timp un ,,individualist'' absolut, o monadă perfectă și o ființă complet masificată.* ***Odată integrată în UE, România trebuie să furnizeze „cetățeni ai lumii''. Iată de ce, prin diverse mijloace, economice și legislative, statul și unele ONG-uri „iluminate'' trebuie să „spargă'' grupurile organice legate prin „loialități înguste''. Același lucru l-a încercat și Ceaușescu, dar cu succes limitat. (China comunistă, care a utilizat masiv violența și propria sa propagandă „umanistă'', a reușit pe deplin. Astăzi oferă marilor corporații forță de muncă ieftină, docilă și perfect integrabilă.)***

[231] Ibidem.

Intelectualii responsabili din țara noastră ar trebui să reflecteze pe marginea ***falsului război dintre iconoclaşti şi iconoduli****. Marea bătălie nu se dă pe tărâm legislativ, nici măcar în planul ideilor. Se dă în sufletele noastre.*

XXII. CÂTEVA CUGETĂRI ALE UNUI TÂNĂR, DIN TIMPUL TOTALITARISMULUI COMUNIST…

…Labirintul e condiția umană, cu tot cu moarte. Fiecare își proiectează o evadare, pe care o crede cea mai bună: unii prin artă, alții prin eroism, unii prin martiriu, unii prin crimă și războaie, alții prin ascetism și meditație, unii prin bogăție, alții prin iubire sau prin credință…

*18. **Viața fără iubire e un calvar**…*

263. Dacă îți place să ai dușmani mulți, declară-te de partea adevărului…

*362. „**Oamenii vor să conducă, îi îmbată puterea asupra altora**''. (Tagore)*

*364. Lui Tolstoi îi repugnă **animalul din om**, mai ales atunci când se ascunde „sub o mască estetică și poetică și-ți câștigă admirația'', încât te face să te împotmolești divinizându-l, incapabil a discerne binele de rău…*

*1125. …Mă tem că autorul lui Mitică a înțeles cel mai bine viața românilor. Eminescu a înțeles-o deopotrivă, dar gravitatea filosofiei nemțești l-a împins într-o aură pesimistă, la antipodul vervei caragialești. **În Eminescu e soluția iubirii**, în Caragiale a râsului. Unul trăiește prin instinctul erotic, celălalt prin instinctul de conservare…Eminescu își caută iubita în singurătatea naturii; Caragiale caută societatea oamenilor și cu cât o iubește mai mult, cu atât râde mai necruțător de ea…*

1126. Dar râsul lui Caragiale este oare cu adevărat o soluție?…

*1235. **Lumea aceasta e împinsă înainte doar de visători și de singuratici**. Adică, de cei mai disprețuiți oameni…*

*1702. **Trăim pentru farmecul neprevăzutului**, <u>în plină programare din societatea modernă</u>. Vai de cel care își lasă viața după program!…*

*1796. **Omul-mașină e cel care nu are timp de gândire**…*

*1866. Reproducerea cunoștințelor la examene e antiteza muncii intelectuale. Cel ce se lasă examinat astfel e dușmanul propriei naturi. Se comportă ca un sclav. **Societatea modernă a înlocuit sclavia fizică prin cea „intelectuală''**. Sclavia minții pare a fi asumată voluntar, sub imperiul libertăților democratice. Cu atât mai sigură devine sclavia. Sclavul modern se amăgește cu perspectiva că va fi liber odată cu obținerea diplomei. Altminteri, s-ar revolta…*

*1890. Mă bucur de orice izbândă românească în lume. **<u>Trebuie redescoperit patriotismul</u>** <u>după ravagiile internaționalismului proletar</u>…*

1895. Nefericit e cel ce vede defectele acestei lumi…

*1932. **Trăim o perioadă a răsturnărilor de valori**. Nume anatemizate, de la noi și de aiurea, sunt acum descoperite într-o altă măsură a lucrurilor…*

*2179. O singură libertate nu i se poate lua omului: aceea de a gândi și de a visa. De aceea **dreptul la gândire a fost totdeauna în capul de listă al reprimării**…*

*2190. **<u>Mediocritatea este cea care guvernează lumea</u>**. De aceea soarta filosofilor și a artiștilor este să fie împinși la margine…*

2336. Cine se ridică prin propriile mijloace nu se va simți obligat față de nimeni și n-are de ce să-i fie teamă de a trăi conform adevărului…

*2408. **Adevărata iubire** e cea care trece de proba satisfacției trupești…*

2494. …Veți râde că apelez la prietenii mei, scriitorii și filosofii. Dar apelez și la Eminescu: „…a visa e un pericol,/ Căci de ai cumva iluzii, ești pierdut și ești ridicol''.

O, cum hohotă mânia în mine!…<u>Umanism? Niciodată cuvântul acesta n-a fost mai terfelit decât în zilele noastre.</u> Iertați-mi izbucnirea, dar n-o să plâng. Fiindcă sunt prea singur ca să fiu auzit, prea schimonosite și sfârtecate idealurile! Marea mea vină e că trăiesc în absolut. Asta e întreaga nenorocire a existenței mele…

*Eu cred că în România nu există comuniști, ci doar membri de partid. Majoritatea dintre ei trăiesc binișor, dar grosul populației o duce în mizerie. O, tovarășe secretar, când te cobori în vale la Vișinari, dai de o casă care seamănă mai mult a bordei, în care locuiește o femeie cu mulți copii. Sunt toți **îndobitociți de mizerie**. Și nimeni nu se gândește niciodată la femeia aceasta. Asta să fie*

comunismul? <u>În realitate, nimeni nu crede în comunism</u>. Hoția, invidia şi ura sunt cele care călăuzesc faptele oamenilor…

2714. Scriitorul e mare prin puterea de cunoaştere şi de îndreptare a lumii. Floricelele lor de stil, altminteri, se scutur moarte*, vorba lui Eminescu…*

2778. …Iubirea-pasiune şi căsnicia sunt ca apa şi focul…

2835. Ralea e un pesimism discret, un dezabuzat care a cunoscut toate vicleniile vieții. Acest raționalist pur-sânge scria în 1935: ,,Sunt convins că ***multe din nenorocirile popoarelor acestea (româneşti, n. n.) se datoresc insuficienței sentimentului religios****''…*

*2836. Iar în altă parte: ,,****regimul fascist ca şi cel bolşevic, unul la antipodul celuilalt, au totuşi ceva comun: <u>dispariția individului şi exaltarea colectivului</u>****''…*

2838. ,,Şi oare – se întreba Ralea – materialismul istoric nu e el, filozofia crâncenă şi voluptoasă a milioanelor de nemâncați?'' Da, dar n-a fost elaborată de nişte sărăntoci hămesiți de foame. Le-a fost dată ca hrană flămânzilor…

*2894. …****Statul socialist a înlocuit exploatarea omului de către om cu exploatarea omului de către stat****…*

2907. Marino ajunge la vechea concluzie a lui Maiorescu privind stofa rea de critici a poeților. În realitate, sunt multe dovezi că ***poeții pot fi mai drepți judecători decât criticii de profesie****…*

2980. Labiş a fost unul dintre puținii artişti care au crezut cu sinceritate în comunism şi asta i-a adus moartea. Deoarece comunismul nu există şi de îndată ce îi descoperi adevărata față – nimicul*,* ***Nimicul ucide, fiindcă nu suportă să fie demascat****…*

3042. Nimic mai nobil decât spiritul care scormone tainele lumii…

3047. ***Avem nevoie de idealuri pentru a ne motiva existența şi a ne-o face suportabilă****…*

3100. Cred că specificul național e dat de genii iar nu de mase…

3103. …Numai geniul repetă adolescența, se înalță falnic deasupra slăbiciunilor omeneşti. Goethe a ştiut-o bine când a definit geniul ca o pubertate repetată…

3113. A devenit limpede: ***una e să fii pentru socialism şi alta pentru popor****…*

3192. Cu cât ai duşmani mai vii, cu atât eşti mai viu…

3212. Guvernele se tem de solitari şi de mulțimi. Dar ***e mai uşor să supui o mulțime decât un singuratic****…*

3225. ***<u>Iubirea-pasiune este cea mai mare nenorocire lăsată omului de mentalitatea europeană</u>****…*

3286. Fericirea altora pare a fi pricina nefericirii noastre…[232]

Am reprodus câteva cugetări, care conturează destul de mult lumea totalitarismului comunist dar şi lumea contemporană, deoarece îşi păstrează actualitatea. După cum preciza şi autorul însuşi, ele aparțin perioadei 1964-1969, fiind scrise la vârsta de doar douăzeci şi ceva de ani, când educația materialistă imprimată de sistem, îşi pusese amprenta şi asupra gândirii sale liber-cugetătoare. Şi totuşi, sufletul acelui tânăr era avid de cunoaşterea adevărului, avea curajul să recunoască măştile pe care şi le afişau cu toții (duplicitatea), deci tânjea după adevărul absolut, care nu poate fi decât Cel care a creat totul, adică Dumnezeu…

Autorul va descoperi fără îndoială că **îndreptarea lumii o poate da numai iubirea creştină**, chiar dacă înainte o contestase.

Imaginați-vă lumea aşezată pe două axe, care se întretaie: prima, orizontală (lumească), în care cele două mari sisteme de gândire (cu derivatele lor) sunt egal depărtate de centru (adică, în stânga avem extrema stângă/comunismul, socialismul, social-democrația etc, iar în dreapta, extrema dreaptă/neoliberalismul, liberalismul, democrația ş.a.m.d. Prin punctul central însă, trece axa verticală, care simbolizează creştinismul ortodox, orientat către Dumnezeu şi viața nepământească. Echilibrul şi pacea sufletească le aflăm numai pe această cale de mijloc (denumită şi ,,calea împărătească'')…

[232] Theodor Codreanu, *Numere în labirint*, vol.1, Ed. Opera Magna, Iaşi, 2007, pp. 6-337.

ÎN LOC DE ÎNCHEIERE
(Trei rugăciuni pentru conducătorii României)

În finalul acestui volum, care deschide antologia de față, rog cititorul să se oprească şi asupra acestor rânduri. Dacă este creştin, poate va dori să rostească, aşa cum fac zilnic alții, trei scurte rugăciuni. Dacă nu este creştin, aş vrea să aibă cel puțin curiozitatea de a citi cu atenție următoarele rânduri care se adresează lui Dumnezeu.

RUGĂCIUNE PENTRU CÂRMUITORII ŞI SLUJBAŞII ȚĂRII

Doamne, Iisuse Hristoase, cel ce fiind adus înaintea divanului ai răspuns dregătorului Pilat ce Te amenința, zicându-i: *Nu ai avea nici o putere asupra Mea de nu ți-ar fi fost dată ție de sus*; iar prin gura Sfântului Pavel, ai grăit: *Tot sufletul să se supună stăpânirilor celor mai înalte, că nu este stăpânire fără numai de la Dumnezeu şi stăpânirile care sunt, de la Dumnezeu sunt rânduite; pentru aceea, cel ce se împotriveşte stăpânirii, rânduielii lui Dumnezeu se împotriveşte şi care se împotrivesc, judecată îşi vor lua loruşi;* aşijderea prin graiul Sfântului Tău Apostol Petru, ne-ai poruncit, grăind: *Fiți supuşi oricărei stăpâniri omeneşti, pentru Domnul, care-i pusă să pedepsească pe făcătorii de rele şi să laude pe cei ce fac binele.* Primeşte acum, Îndurate, rugăciunea umilitului meu suflet, pentru cârmuitorii scumpei noastre țări, căci Tu însuți, Doamne, ne-ai poruncit, prin zisele Sfântului Apostol Pavel, să facem rugăciuni pentru toți care sunt în dregătorii, ca să petrecem viață lină şi cu odihnă, întru toată buna-credință şi curățenie.

Aşa, Doamne, împărate al împăraților şi Doamne al domnilor, dăruieşte cârmuitorilor acestei țări, legiuitorilor, judecătorilor, ostaşilor, profesorilor, preoților şi tuturor cârmuitorilor şi slujbaşilor, de la cele mai înalte până la cele mai puțin însemnate dregătorii: minte înțeleaptă, inimă curată şi voință tare, în a înțelege, a dori şi a lucra numai binele şi dreptatea, după care bunuri doreşte şi înseteează poporul cel iubitor de Tine şi credincios Ție din vremuri străvechi.

Milostiveşte-Te, deci, Doamne, spre acest popor drept-credincios şi dăruieşte tuturor cârmuitorilor lui, puteri mari, ca să lucreze cu spor la înălțarea şi propăşirea lui, pentru ca şi prin el, şi prin slujbaşii lui, să se binecuvinteze şi să se preamărească preacinstitul şi de mare cuviință numele Tău, al Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, acum şi pururi şi în vecii vecilor. Amin.

RUGĂCIUNE PENTRU DUŞMANI

Doamne, Cel Ce Te-ai rugat pentru răstignitorii Tăi, Iubitorule de suflete, şi ai poruncit şi robilor Tăi să se roage pentru vrăjmaşi, iartă pe cei ce ne urăsc şi ne apasă pe noi. Îndepărtează-ne de la orice răutate şi vicleşug, îndreptându-ne către viața cea cu dragoste frățească şi lucrătoare de bine. Pentru aceea, cu smerenie ne rugăm şi într-un gând Te slăvim pe Tine, Unule, Iubitorule de oameni.

RUGĂCIUNE PENTRU CONDUCĂTORI, OŞTIRE ŞI PATRIE

Doamne, Dumnezeul nostru, Împăratul împăraţilor şi Domnul domnilor, primeşte mult milostive şi acum, rugăciunea umilitului meu suflet, pentru întreg neamul nostru românesc, creştin ortodox. Mântuieşte şi miluieşte, Doamne, pe binecredincioşii noştri conducători ai statului, guvernul ţării, pe conducătorii oraşelor şi satelor şi pe toată oastea iubitoare de Hristos. Împuterniceşte-i, păzeşte-i întru mulţi şi fericiţi ani, şi-i ajută pe toţi a progresa în tot binele obştesc. Supune sub picioarele conducătorilor noştri pe toţi vrăjmaşii şi potrivnicii. Pune în inima lor şi a tuturor conducătorilor mari şi mici, din cler şi popor, să lucreze cu puteri mari şi succes, cele bune şi de pace pentru Sfânta noastră Biserică şi pentru întreg neamul nostru creştinesc, ca întru liniştea lor, viaţă lină şi fără de gâlceavă să vieţuim în dreaptă-credinţă, în bună creştinătate şi curăţie. Ne rugăm Ţie, Doamne, auzi-ne şi ne miluieşte pe noi, acum şi în vecii vecilor. Amin. [233]

O veste recentă mi-a bucurat sufletul. Sub altarul unei biserici din Roma, arheologii italieni au descoperit moaştele Sfântului Pavel, cel supranumit **„Apostolul Neamurilor''** şi căruia îi datorăm multe din învăţăturile şi scrierile Noului Testament. M-am întrebat fireşte, de ce nu s-a descoperit până acum sau dacă nu s-a dorit acest lucru. Dar, mai importantă decât găsirea unui răspuns la aceste întrebări, trebuie să mărturisesc că eu văd un semn divin în aceasta. Aşa cum, prigonitorul creştinilor, Saul din Tars, a fost convertit de către Dumnezeu (arătându-i-se pe cale) şi a devenit apoi **cel mai mare Apostol al Său**, tot aşa şi noi, creştini şi necreştini, trebuie să lepădăm pe cât ne stă în putinţă toate cele lumeşti, pentru a le dobândi pe cele cereşti.

Pentru a ne întări în credinţă şi în faptă, cred că e necesară lectura, din când în când, a Noului Testament sau unor părţi din acesta. Vă mărturisesc, că în urmă cu mulţi ani, lectura Bibliei şi îndeosebi a Epistolelor de la sfârşitul ei, mi-au schimbat radical viaţa. Am descoperit parcă o lume nouă, o lume a dragostei. De aceea, aş vrea să închei antologia (rândurile acestea şi volumul acesta au fost alcătuite, în mod cronologic, de fapt la urmă) tot cu Biblia sau Sfânta Scriptură şi voi reproduce doar un fragment din **Întâia Epistolă către Corinteni a Sfântului Apostol Pavel**. Pentru mine, a fost şi rămâne reprezentativ dar nu şi singurul:

Au n-a dovedit Dumnezeu nebună înţelepciunea lumii acesteia? […] Ci Dumnezeu Şi-a ales pe cele nebune ale lumii, ca să ruşineze pe cei înţelepţi; Dumnezeu Şi-a ales pe cele slabe ale lumii, ca să le ruşineze pe cele tari. […] Nu v-a cuprins ispită care să fi fost peste puterea omenească. Dar credincios este Dumnezeu; El nu va îngădui ca să fiţi ispitiţi mai mult decât puteţi, ci odată cu ispita va aduce şi scăparea din ea, ca să puteţi răbda. De aceea, iubiţii mei, fugiţi de închinarea la idoli. […] Ci (zic) că cele ce jertfesc neamurile, jertesc demonilor şi nu lui Dumnezeu. Şi nu voiesc ca voi să fiţi părtaşi ai demonilor. Nu puteţi să beţi paharul Domnului şi paharul demonilor; nu puteţi să vă împărtăşiţi din masa Domnului şi din masa demonilor. Oare vrem să mîniem pe Domnul? Nu cumva suntem mai tari decît El? Toate îmi sunt îngăduite, dar nu toate îmi folosesc. Toate îmi sunt îngăduite, dar nu toate zidesc. Nimeni să nu caute ale sale, ci fiecare pe ale aproapelui. […] Dragostea îndelung rabdă; dragostea este binevoitoare, dragostea nu pizmuieşte, nu se laudă, nu se trufeşte. Dragostea nu se poartă cu necuviinţă, nu caută ale sale, nu se aprinde de mînie, nu gîndeşte răul. Nu se bucură de nedreptate, ci se bucură de adevăr. Toate le suferă, toate le crede, toate le nădăjduieşte, toate le rabdă. Dragostea nu cade niciodată. […] Şi acum rămîn acestea trei: credinţa, nădejdea, dragostea. Iar mai mare dintre acestea este dragostea. Căutaţi dragostea. [234]

[233] ***Carte de rugăciuni***, Ediţia a IV-a, Ed. Agapis, 1999, pp.84-86.
[234] ***Biblia sau Sfânta Scriptură***, Ed. Institutului Biblic şi de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, Bucureşti, 1994, pp.1294-1305.

Amintiți-vă mereu aceste cuvinte, încercând să pătrundeți cât mai mult în taina lor duhovnicească. Amintiți-vă şi ceea ce spunea cândva părintele Ilie Cleopa: **„Dacă înțelepciunea şi cunoaşterea Scripturii ar fi împreună la om, acestea ar fi ca şi doi ochi în trup, văzând toate în chip desăvârşit.''** Eu unul nu vă sfătuiesc în nici un caz să interpretați Biblia, cum fac sectanții de diverse orientări. O interpretare duhovnicească înseamnă ca şi în cazul legilor omeneşti de altfel, o interpretare **în duhul adevărului, în duhul în care a fost scrisă**. Să nu facem acest lucru după cum ne taie capul pe fiecare, cum ne îndemna pastorul Martin Luther. De pildă, să nu interpretăm dragostea de care vorbeşte Sfântul Apostol Pavel drept dragostea dintre femeie şi bărbat, ori mai rău, dintre parteneri de acelaşi sex. Aici este vorba despre dragostea dintre oameni, duhovnicească, sau dragostea întru Hristos. Iubind semenul nostru, oricare ar fi el (doar vrăjmaş al Bisericii să nu fie, pentru care ne putem doar ruga, iar aceasta e până la urmă tot iubire) şi ajutându-l, noi dăm dovadă că-L iubim pe Hristos. Iar Hristos este modelul nostru de viață.

Să încercăm prin urmare a combate pe cât ne stă în putință individualismul, individualismul globalizării de astăzi (care înlocuieşte şi suprimă persoana divino-umană), acel individualism al democrației la care face referire părintele Dumitru Stăniloae când afirma că „este egoism feroce care destramă națiunea, destramă familia, destramă breasla…'', pe care îl regăsim şi în individualismul protestant, despre care Simion Mehedinți spunea că „afirmă o autonomie împinsă uneori până aproape de anarhie'', care „pune libertatea de conştiință a individului mai presus de orice interes al comunității, prin urmare şi al statului''. „Rezultatul a fost o sumedenie de secte şi de dizidențe în mijlocul sectelor.''

Să ne rugăm fierbinte Sfântului Apostol Pavel, să ne ajute să luptăm cu păcatele şi ispitele acestei lumi în mijlocul căreia trăim, dar şi cu vrăjmaşii Bisericii. Semnul divin de care am pomenit mai sus, nu poate fi în opinia mea, decât vremea unui nou apostolat, într-o epocă de tot mai aprigă prigoană împotriva valorilor spirituale şi Tradiției lăsate de Sfinții Părinți ai creştinismului răsăritean sau ortodox. Amin.

CUPRINS

PE COPERTA FINALĂ:

Oare când va ieşi Patriarhia Română de sub servitutea statului laic demonizat, orientat spre o Europă Unită plină de duhul antihristului, şi îi va canoniza pe martirii neamului românesc şi ai Bisericii? Biserica Rusă a făcut martiri din toţi cei care au fost ucişi în închisori, chiar dacă au dus o luptă politică, fiindcă toţi au luptat împotriva imperiului satanic comunist. Iar la noi sfinţii sunt renegaţi de Biserică din motive politice şi din laşitate duhovnicească. Nu a auzit Sfântul Sinod românesc despre puterea crucii: „Şi a făcut din pescari Apostoli şi din păgâni mucenici!''? Nu a auzit că pocăinţa şi curăţirea lăuntrică sunt cea mai sigură poartă de intrare în rai? Nu a auzit că bunul trai este duşmanul lui Hristos în inima ierarhilor care sacrifică sfinţii din închisori în cel mai oribil abator: cel al uciderii spirituale? […] Valeriu Gafencu a avut până în clipa morţii conştiinţa vie şi sfântă că el moare pentru Hristos: „În primul rând, gândul şi sufletul meu se închină Domnului. Mulţumesc că am ajuns aici. Merg la El. Sunt fericit că mor pentru Hristos''. El nu numai că a avut conştiinţa morţii sale martirice, dar Dumnezeu i-a dat şi cunoaşterea deplină a mergerii la Iisus, în clipa morţii. Să ne cutremurăm toţi!

***Post scriptum*: Îmi rămâne nu îndestul de clarificată problema pastorului luteran Richard Würmbrand. Acum, după ce am citit cartea lui Ianolide, sunt convins că a ascuns botezul din motive numai de el ştiute (poate şi din cauza celor din America, presupund a fi protestanţi, care l-au răscumpărat cu suma de 10 000 de dolari de la statul român - n.a.). În America l-am cunoscut şi pot spune că am fost prieteni şi chiar confidentul lui. Când avea tulburări sau îl**

încercau anumite duhuri, venea la mine ca la un confesor. Avea o mare simpatie pentru Ortodoxie şi o pietate deosebită pentru Maica Domnului. Îmi spunea: „Sunt surprins că luteranii au părăsit cultul Maicii Domnului, pentru că Luther avea o mare pietate la Sf. Fecioară. Când eram în închisoare, am văzut că toate neamurile aveau o AVE MARIA în limba lor, iar noi, evreii, care am dat-o pe Sf. Maria lumii, nu avem. Atunci am tradus în ebraică textul şi l-am adaptat unei vechi melodii''. […]

Am discutat mult cu Würmbrand. Niciodată nu a negat, ci a afirmat public că a fost salvat de la moarte de legionarii din Tg. Ocna, cu medicamentele date de Gafencu. Dar nu a făcut față de mine nici măcar o vagă aluzie că ar fi fost botezat la închisoare. Văzând afecțiunea lui pentru Ortodoxie, l-am întrebat odată, când era bolnav, de ce nu s-a convertit. Mi-a răspuns: „Poate că nu am fost vrednic''. Avea un fel specific de a se exprima abrupt. M-a întrebat:

-Părinte, ce limbă crezi că se vorbeşte în paradis? Vorbesc de limbă omenească, nu îngerească.

-Cred că aramaica, pe care a vorbit-o Hristos. Sau poate greaca.

-Nu, părinte. Se vorbeşte româna, că nu este limbă mai nematematizată decât româna. Ea îți îngăduie să exprimi orice adâncime sufletească şi orice înălțime cerească.

Poate că, în ultima clipă, Mântuitorul l-a învrednicit de botezul dorinței.

PĂR. GHEORGHE-CALCIU DUMITREASA